

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΟ: —

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

ΑΝΤΡΕ ΖΕΡΑΡ

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

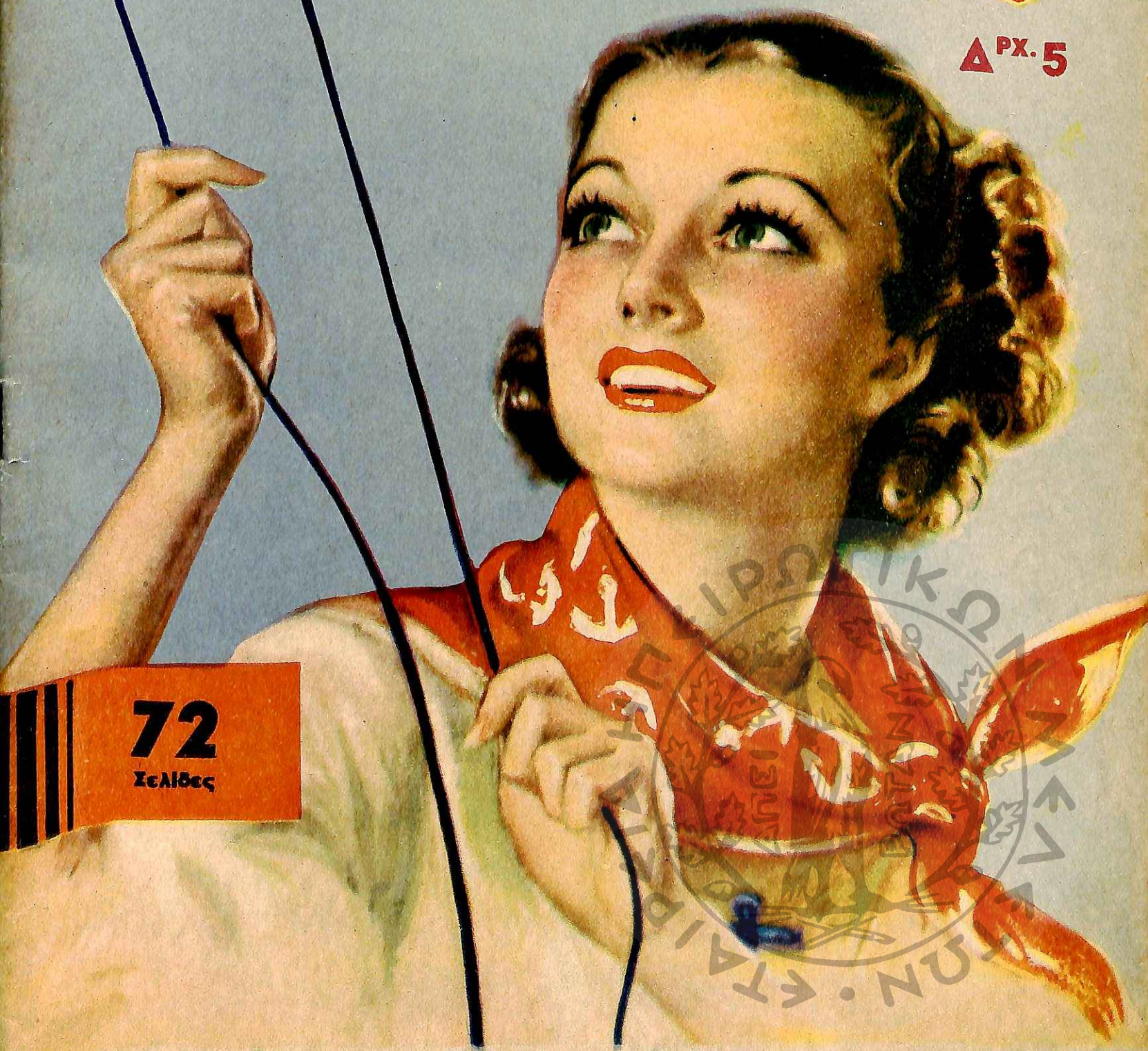
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

№ 7

ΔΡΧ. 5

72

Σελίδες

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'— ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 7 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟ.ΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Εμείς, έσείς...

...και οι άλλοι

Εορηνία σωστή, τέλος πάντων, αυτά τα «πρώιμα ταλέντα» που νικησιεύονται για επιτυχίες ανύπαρκτες εις τα Έλληνικά Γράμματα και εξυβρίζουν τους πάντας για την παραγνώριση της μεγαλοφυΐας των! Από έξω, τικόν «πόνημα» ενός τοιαύτου «πρώιμου ταλέντου», δημοσιεύμεν εις άτυχές έβδομοιαιδιον συνάδελφον υπό τόν τίτλον «Τό γαϊδουράγκαθο του Βελουχιστάν» παραλαμθάνομεν έμμετρον περικαπλήν, την όποιαν και παραδίδομεν άνευ σχολίων εις την κοινήν χλεύην: «Έίχα δεκατρία γελάδες και δέ μούμεινε κεφάλι.— Η μεγάλη μου ή γελάδα. Τό κρυφό μου τό καμάρι.— Μου άρρωσταίνει και δυό μέρες δέ δεχότανε χορτάρι.— Φάνηκε τό ζωντανό τ' άμοιρο πώς δέν άντέχει.— Πώς θά ψόφαγε τό μαύρο.— Βρέ τί έχει... Βρέ τί έχει.— Μπας και θέλει λέω ταύρο.— Νάτανε αυτό μακάρι.— Δέ βαρύνεται μήτε ταύρο ήθελε μήτε χορτάρι.— Κι' έτσι τώχασα για πάντα —Ψόφησε πανάθεμό του.— Ήτανε γερή ζημία... και...» Ας μὴν ποῦμ' τό παρακάτω! 'Αρκεί τό γλέντι για σήμερα...

Η ειδοίσις έχει κατά λέξιν ως έξης: «Τηλεγραφοῦν εκ Μέντας Υόρκης, ότι έπαθεν εκεί τραγικά πράγματα μία νεάνις, ή όποία έδωκεν εις τόν έρμόν με την άναίδη αίσθητά «Ντιρεκτουάρ» (κοντή φούστα αφήνουσα νά διακρίνονται όλίγον αι κνήμει). Μολοντί ή νεάνις ήτο 19 έτών, άραιά, δροσερά, με σάρκα λευκάς, ό κόσμος έξηγριώθη και συγκεντρωθείς κατά έκατοντάδας ήθελε νά της ξεσχίση τά ρούχα. Έπενέθησαν οι άστυφύλακες και έχειράσθησαν νά κάμουν χρῆσιν χειρών, ποδών και ξιφών άκόμη, διά νά σώσουν την φέρουσαν την φούσταν «Ντιρεκτουάρ» από την μανίαν του πλήθους...» Αλλά ή ειδοίσις αότη έδημοσιεύθη εις τόν

Αθηναϊκόν τύπον πρό 30 έτών— και άς μὴν έκπλαγοῦν αι σύγχρονοι 'Αθίβες διά την όπισθοδρομικήτητα των 'Αμερικανών!

Συνέθη δράμα εις... Δράμαν έ. έχον ως έξης: Ένας ούζοπάλης έπέτεθη έναντίον ενός πελάτου του, έξ άφορμής λογαριασμοῦ δύο δραχμών, και δι' ενός γρόνθου του εξώρυξε τόν δεξιόν οφθαλμόν! Άνταν πρωτότυπος, ό μολογούμεν, ό τρόπος αυτός εισπραξείως λογαριασμοῦ, άξιος ίσως πρός μίμησιν από τούς συναδέλφους του έν Δράμα ήρωας του δράματος. Διά δύο δραχμάς, ένα μάτι. Διά τέσσαρας δραχμῆς, δύο μάτια. 'Αλλ' όταν ό λογαριασμός κανένος κακοπληρωῦ πλάτου άνέλθη τάς τέσσαρας δραχμῆς, θά θέλαμε νά ξερωμε, πού θά έρίσκη άλλο μάτι... για νά τοῦ τό τρώη ό εισπράττων ούζοπώλη.

Αίξο για τούς λογοτέχνας μας! Προεκηρύχθη κατ' αὐτάς έν Λονδίνο ό δεύτερος έτήσιος διαγωνισμός διά τό μέγα διεθνές θραβείον του καλυτέρου μυθιστορηματος. Τό θραβείον αυτό, άσφαλώς τό πολυτιμότερον φιλολογικόν θραβείον πού υπάρχει εις τόν κόσμον, άνέρχεται εις 4 χιλιάδας λιρών, δηλαδή εις άνω των δύο έκατομμυρίων δραχμών, ποσόν άπο καθε άλλο παρά εύκαταφρόνητον διά κάθε συγγραφέα. Πέρουι τό θραβείον άπενεμήθη εις την νεανάρν Ούγγαρέζα συγγραφέα 'Υολάνδαν Φόλντες διά τό μυθιστόρημά της τό φέρον τόν τίτλον: «Η όδός της γάτας πού ψαρεύει». Ας έχουν λοιπόν όπ' όψιν των τών προαναφερθέντα τίτλον οι υποψήφιοι συμπατριώται μας και άς στείλουν κανένα μυθιστόρημά των με παρεμφερή τίτλον. Τί θά

λεγαν, παραδείγματος χάριν, για... «Τό πεζοδρομίου του ψαριού πού κελαιδεύ;

Υπενθυμίζομεν μίαν έπέτειον άξίαν πάσης προσοχής διά τούς φίλους των 'Αθηνών και γενικώτερον δι' όλους όσους ενδιαφέρονται διά την έκπολιτιστικήν εξέλιξιν του τόπου μας. Συμπληρώνονται τάς ημέρας αυτές τριάντα άκριθώς έτη από της άντικαταστάσεως των ιταλιανών τραίμ έν 'Αθήναις δι' ηλεκτροκινήτων. Αι πρώται δοκιμαί έγένοντο την 16ην 'Ιουλίου του 1908. 'Ως έξης δέ περιγράφει την εντύπωσιν του πληθυσμοῦ των 'Αθηνών εκ του γεγονότος έφημερίς της έποχής: «Μόλις έφάνη ή πρώτη λευκή και κομποτάτη άμαξα πού τράμ εις την όδον 'Αγ. Κωνσταντίνου, τό πλήθος των περιέργων κατελήφθη υπό ένθουσιςμοῦ και ήρχισε νά έκδηλώνη παντοειρώπως την ικανοποίησιν του διά τό νέον αυτό συγκοινωνιακό μέσον. Αίφνιδίως ή φωνή ενός μορτάκου, πού είχεν άναρριχήθῃ εις ένα δένδρον, ήκούσθη δι-αδηλούσα την παιδικήν χαράν: —'Ε!... 'Ε!... Περπατάει!... Περπατάει μόνο του!... Τό άνοφώνημα τοῦτο έγέννησε θυμηδία μεταξύ των περιέργων, οι όποιοι παρηκολούθουν με άνοικτον στόμα την έκκίνησιν της ηλεκτροκινήτου άμάξης».

Ρεκτόρ καταπληκτικόν έσημείωσε πανθομολογούμενως με τόν γύρον του κόσμου δι' άεροπλάνου ό «επτάμενος έκατομμυριοῦχος» κ. Χιούζ, έπιτυχών νά γίνη τό πρόσωπον της ημέρας, όπως άλλοτε ό συμπατριώτης και συνάδελός του Λίντμπεργκ. Με την διαφοράν ότι ένω ό Λίντμπεργκ κατόπιν του άθλου του έγινε πλούσιος, ό κ. Χιούζ έφτώ

χηνε κατά 300.000 δολάρια. Δσα δηλαδή του έστοίχισεν ε; δαπάνας θεζίντης, ανταλλακτικών και έμφανίσεως ό γύρος. 300.000 δολάρια! Ρεκτόρ, δηλαδή, κι' έδω... καταπληκτικώτερον από τό άλλο.

Αντίκτυπος της τελευταίας δίχως παρετήρηθη άκομη και εις την φιλολογίαν μας. Κι' έτσι δεκαπέντε ολόκληρους ημέρας μετά την άποφασιν, σχολιασται και γραμματικοί έγκυπτουν εις τά διαδραματισθέντα και τά λεχθέντα κατά την δίκην και τά ψιλοσκαλίζουν με τόν φακόν της ακριβολογίας και της ιστορικής αληθείας. Συνηγορος με φανταχτερόν όνομα, λόγου χάριν, ήκούσθη καλόν τούς ένόρκους νά κλείσουν τά ότα των εις τάς Σειρήνας ως άλλοι... Αργοναῦται, καθ' ήν στιγμήν ή ιστορία έπιμένει ότι αι Σειρήνες δέν είχαν ποτέ σχέσιν με τούς ταλαιπωρηθέντας έπιβάτας της 'Αργούς... 'Αλλά και άλλος έπίσης όνομαστός συνηγορος έκαμε χρῆσιν της όνομαστικής άπόλυτου: «Βλέποντες αυτήν, κύριοι ένορκοι, ή καρδιά σας δέν είνε δυνατόν νά μη έδονήθη παλάκις»... κ.ο.κ.

Οι άνοκαλύμναιτες τούς μαργαρίτας σχολιασται και γραμματικοί δέν έχουν φαίνεται όπ' όψιν ότι ή μόρφωσις ενίαν όνομαστον συγχρόνων Δημοσθένων είνε... ό νομοστική και όχι άπόλυτος.

Συμμιότυπον από συζητησιν επί της διεθνούς πολιτικής καταστάσεως: —Τι είνε πάλι αυτό τό σχέδιον της συμφωνίας της Παραγουάης διά τό Τσακός; —Σχέδιον διά νά μή... τσακώ-νεται του λοιπού με τούς γείτονάς της!

ΤΟ ΣΦΙΧΤΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ, Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ...

Ιστοριοῦλα με δίχως λόγια σε τέσσερις έκφραστικώτατες εικόνες

Χαλίτεχνική Ζωή

Ο θίασος Κοτοπούλη, αφού εθριάσμευσε στάς Πάτρας, έφυγε για την Μυτιλήνη. Η περιοδεία του θα συνεχισθί επί ένα μήνα ακόμη. Έπειτα ο θίασος θα επιστρέψι στάς Αθήνας για να άρχισι τας δοκιμάς των έργων του χειμερινού δραματολογίου του. Η έναρξίς θα γίνι στάς άρχας Σεπτεμβρίου με την νέαν κωμωδίαν του κ. Θ. Συναδινού στην όποιαν εδόθη ο τίτλος «Καλώς ήλθες».

Μεταξύ των ξένων έργων που θα παίξη τον χειμώνα ο θίασος Κοτοπούλη συμπεριλαμβάνεται και το πολύκροτον «Κράντ Ο-τέλ» της μεγάλης Βιεννέζας συγγραφέας Βίκυ Μπάουμ. Το έργο αυτό ως μυθιστόρημα είχε καταπληκτική έκδοτική επιτυχία, ενόψει δε όπως θα ένθυμούνται όλοι και ημέρας θριάμβου στον κινηματογράφο. Τον ρόλον της χορευτριάς Γκουσκάνια, που υπεδύετο στην όθνη η Γκοέτα Γκάριμπο, θα ένοσάρκωσι η κ. Κοτοπούλη, τον δε ρόλον του άριστοκράτου Λωποδύτου, που απέτελεσε την μεγαλύτεραν επιτυχίαν του Τζών Μπάρρυμορ, ο κ. Παπάς.

ΟΙ Αθηναίοι πρόκειται να απολαύσουν ένα μοναδικόν θέαμα εντός όλίγου : να ίδουσι ένα θίασον αποτελούμενον άποκλειστικώς από ήθοποιούς της Ιάσας ! Ο έξωτικος θίασος αποτελείται από 44 πρόσωπα, περιλαμβάνει δε νούμερα, χορούς και σκέτες παρμένα από την ζώνη των Ιθαγενών της Μαλακίας, των Ολλανδικών Ινδιών κλπ. Στον θίασον αυτόν μετέχουν και 12 χορευτριάι του Μπελί, ηλικίας 14-16 έτών, των όποιων ή όμορφιά είναι άσύγκριτη.

Ο γιάσανέζικος θίασος έρίσκειται ήδη στην Παλαιστίνη, πρόκειται δε εντός των ημερών να άναχωρήσι για το Λονδίον, όπου θα έμφανισθί στο «Κρύσταλ Πάλας». Άν τελικώς δεχθί την προσφοράν που του υπέδωλθι έξ Αθηνών, — διότι για πέντε ημέρας ζητεί το σεβάστων ποσόν των 280 λιρών — θα έμφανισθί από της σκηνης ενός άριστοκρατικού θερινού κινηματογράφου.

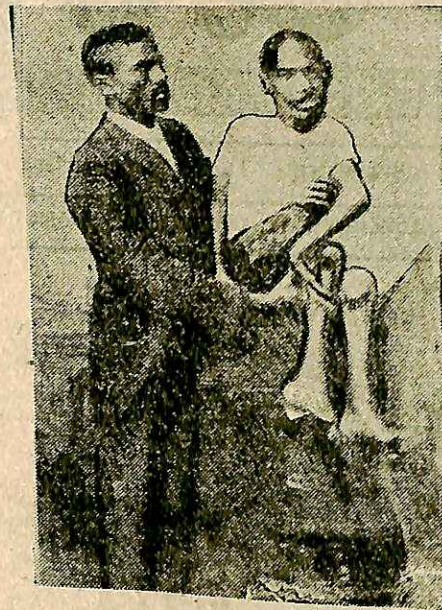
ΚΑΙ έπειδή ο λόγος περί έξωτικών χωρών, άς σημειώθι ότι έρίσκειται από ήμερών στάς Αθήνας και ο περίφημος Λαζαράτος, σολιστ σαξοφωνίας και μάλιστα όρχηστρας. Ο διαβόλεμος αυτός Κεφαλληνίτης έχάλασε κόσμο με τας έμφανίσεις του στο έξωτερικόν, ιδίως στην Άνατολήν, όπου επί τρία έτη εθριάσμευε. Ο Λαζαράτος με την όρχηστρά του έπαίξε σις μεγαλύτερα κέντρα της Βομβάης, της Καλκούτας, της Σαγγάης, του Κολόμπο, του Χόγκ - Κόγκ, κλπ., έπαίξε ενώπιον του Αντιβασιλέως των Ινδιών και υπήρξε σπικερ του ραδιοφωνικού σταθμού της Καλκούτας.

Ο Λαζαράτος θα παίξη και στάς Αθήνας, έπειτα θα θά φύγι για την Μελβούρνην της Αυστραλίας, όπου έχει υπογράψει συμβόλαιον.

ΣΤΑΣ Αθήνας θρίσκειται από ήμερών μία έλληνική διασημότης του άσματος, ή κ. Τύχα Τουρλιτάκη. Η μεγάλη άοιδός, που έτραγουδής σις μεγαλύτερας ευρωπαϊκές όπερας, θα άναχωρήσι μετά μίαν έβδομάδα για την Βιέννην, όπου θα έμφανισθί ως πρώτη ύψφωνος στην εκεί Κρατικήν Όπεραν, μετά της όποιας υπέγραψε διετές συμβόλαιον.

ΟΙ προσπάθειες για την ίδρυσι Βασιλικής Όπερέτας φαίνεται ότι εϋδοθούναι. Μετά την έπιστροφήν του διευθυντού Γραμμάτων και Τεχνών κ. Κ. Μπασιτιά, ο όποιος ως γνωστόν παρέστη στην Θεσσαλονίκην στην θεμελίωσι του εκεί θερινού Βασιλικού Θεάτρου, λέγεται ότι καλλιτεχνικός διευθυντής της Βασιλικής Όπερέτας, θα διορισθί ο κ. Γ. Χέλμς.

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ...

Ο πετρωμένος άνθρωπος

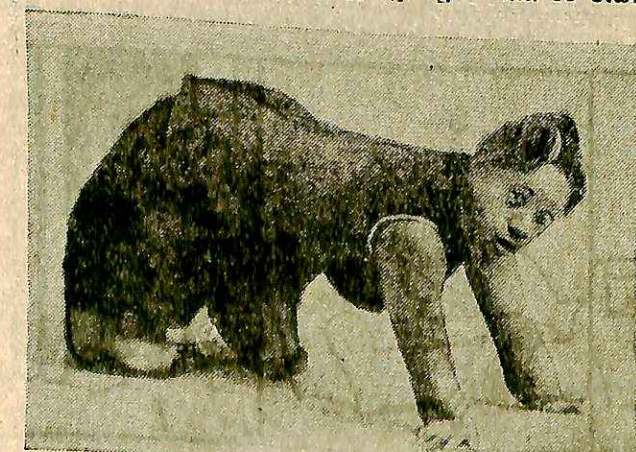
ΜΑΣ είναι γνωστόν ότι ή φύσις ό,τι κάνει το κάνει τέλειο και άξιοθαύμαστο. Υπάρχουν όμως εξαίρεσεις στην τελειότητα αυτή της δημιουργίας, οι όποιες άποτελούν τά λεγόμενα τερατογρήματα της φύσεως. Καί τά τερατογρήματα αυτά δεν παρουσιάζονται μόνον στο ζωϊκό και ουτικό βασίλειο, αλλά και στούς ανθρώπους.

Από ανθρώπινα τέρατα ή φύσις παρούσισε πολλά κατά χρονικά διαστήματα και πολλοί έπιστήμονες ήσυχόληθησαν μ' αυτά προσπαθόντες να έξεύρουν την αίτία της δημιουργίας των.

Κατά τά τελευταία μάλιστα πενήντα χρόνια του αιώνας μας, ή φύσις παρούσισε ανθρώπινα τέρατα, τά όποια κυριολεκτικώς έπροκάλεσαν τη φρίκη και την άνατριχίλα σ' όσους τά είδαν.

Ο «ΛΑΛΟΟ ΚΑΙ ΛΑΛΑ»

Ένα ανθρώπινο τέρας πολύ περίεργο και άπαίσιο έζούσε κατά το 1880 στην Ιταλία. Επρόκειτο περί ενός πλάσματος της φύσεως που κυριολεκτικώς κατέπληρσε τον κόσμο με την

Η γυναίκα-άρκούδα

τερατώδη εμφάνισί του. Ήταν ο Λα-λόο και Λαλά. Δηλαδή ένας άνθρωπος τέλειος καθ' όλα, αλλά που από την κοιλιάν του έφέυγε ένας δεύτερο ανθρώπινο πλάσμα, του όποιου εξέιχαν άρτιώτατα ο κορμός, τά πόδια και τά χέρια. Η κεφαλή θρίσκόταν μέσα στην κοιλιάν του άλλου. Το δεύτερο αυτό τέρας είχε κανονικώτατη σωματική λειτουργία σαν τέλειος, αλλά ά-κέφαλος άνθρωπος. Έτρέφετο από τόν... άναπασαστον... άδελφόν του και έν γένει συμμετείχε πάσης λειτουργίας του.

Κι' ο άνθρωπος - τέρας αυτός παντρεύτηκε κι' απέκτησε τρία τέκνα άρτιώτατα και υγιέστατα!

Πέρασε δλόκληρη τη ζωή του έπι-δεικνύοντας το τερατώδες σώμα του στον κόσμο.

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΚΑΙ Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΒΑΡΕΛΙ»

Σ' ένα άγγλικό ίπποδρόμιο παρούσισε ένα θράδυ ο «άνθρωπος - σκελετός». Επρόκειτο περί ενός πλάσματος, το όποιον έδημιούργησε ή φύσις τόσοον έλαττωματικό, ώστε να παρούσιάζεταί ως τέρας ! Ο άνθρωπος αυτός όνομαζόταν Βάλτερ. Είχε ύψος περίπου 2 μέτ., και 10 έκατοστάων και έζύγιζε μόλις 53 κιλά ! Εάν τόν έβλεπε κανείς έπάνω στή σκηνή, μπορούσε κάλλιστα να μετρήσι το κόκκαλα του ένα προς ένα. Το παρουσιαστικό του δεν ξεχώριζε από έναν ζωντανό... σκελετό, ο όποιος έκαλύπτετο από μόνον το δέρμα. Σάρκες δεν υπήρχαν και το πρόσωπό του ήταν σάστη νεκροκεφαλή.

Αντιθέτως, στο ίδιο ίπποδρόμιο παρούσιάζετο ένα άλλο νούμερο: 8 «άνθρωπος - βαρέλι». Ήταν ένας Γερμανός, ο όποιος έζύγιζε πλέον των 300 κιλών. Άλλα το ρεκόρ το έχασε πολύ σύντομα γιατί παρούσιάστηκε ένας Έλλην με 346 κιλά θάρους. Ο ίδιος όμολόγησε ότι σε ηλικία 5 έτών έζύγιζε 68 κιλά!

Ο «ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Ένα άλλο τερατογρήμα της φύσεως άπέτελεσε ο Αυστριακός Σβάρτς ο έπιλεγόμενος «άπολιθωμένος άνθρωπος». Ο δυστυχής, σε ηλικία 18 έτών έπαθε γενική παράλυσι των μελών του και της σπονδυλικής του στήλης. Το κακό όμως δεν σταμάτησε έδω. Μετά πάροδον όλίγου και ρού από την προσβολή του από γενική παράλυσι, ή έπιδερμίς του άρχισε να σκληραίνεται διαρκώς. Σήμερα ο άν-θρώπος αυτός δεν είναι εις θέσιν να κάνη την παραμικρή κίνησι και ή έπιδερμίς του έχει τόσο σκληρυνθί, ώστε δεν την διαπερά ούτε το κτύπημα ενός αλγμυρού μαχαιριού ! Το δέρμα του μοιάζει στη σκληρότητα σαν πραγμα-ματική πέτρα!

ΤΕΡΑΤΑ

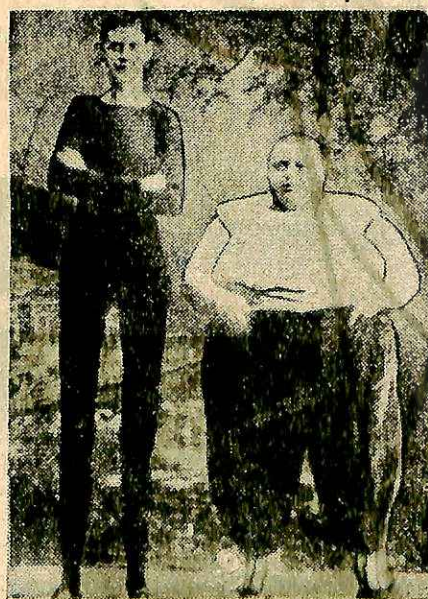
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΛΑΚΑ ΚΟΚΚΑΛΑ

Στη Νέα Υόρκη παρούσιάστηκε πρό καιρού ένας καταπληκτικός άνθρωπος - φαινόμενον : ο Μπέργκ. Κι' έδω πρόκειται περί «νούμερου» ίπποδρομίου. Ένας άνθρωπος μπορούσε να λυγίσι τά κόκκαλα του προς ολανθήποτε διεύθυνσι και σ' ό-όποιοδήποτε σημείο ! Τά κόκκαλα του ήσαν τόσο μαλακά, ώστε να νομίζη κανείς ότι έπρόκειτο περί κεριού μέσα σε ύψηλή θερμοκρασία, που λυγίσι εύκολώτατα όπως θέλομε. Το πάθημα αυτό του Μπέργκ, του παρúσιάστηκε κατόπιν μίας πτώσεως από μεγάλο ύψος. Η έπιστήμη όμως δεν κατάρθωσε άκόμη να εξηγήσι το καταπληκτικόν αυτό φαινόμενον κι' ο άνθρωπος παρμένει στην ίδια κατάστασι από έτών και έκαταλλεύεται τη συμφορά του μέσα στο διάφορα ίπποδρόμια ως ένα εξαίρετικό «νούμερο».

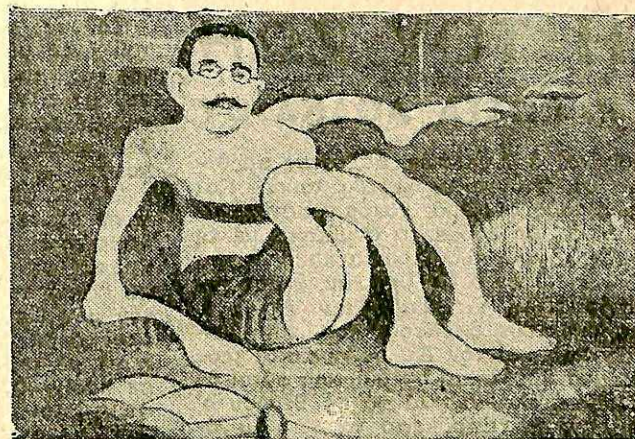
Η «ΓΥΝΑΙΚΑ - ΑΡΚΟΥΔΑ»

Σ' ένα παρθένο δάσος της Βραζιλίας θρέθηκε πρό έτών ένα ανθρώπινο τέρας. Μία γυναίκα, ή όποια είχε όλα τά χαρακτηριστικά μιας άρκούδας εκτός από τη μορφή της. Δεν υισκρίνονταν πόδια και χέρια, αλλά τέσσερα πόδια άρκούδας. Ένα σώμα επίσης άρκούδας με μακρύτατο τρίχωμα και ένα ανθρώπινο κεφάλισαν των Μαλαισιών. Το τέρας αυτό άγοράστηκε από ένα πλανόδιο ίπποδρόμιο, το όποιο έκανε κι' ένα «τουρνέ» στη Βουλγαρία.

Περνώνας κάποτε άνάμεσα από δάση, ξαφνικά πετάχτηκε μέσα από τά χαμόδενδρα μία άρκούδα πραγματική, ή όποια μόλις είδε την σκρυνή... έσβέλεψι της, έσπευσε να την άγκαλιάσι. Άλλα το άγκάλιασμα αυτό

Ο άνθρωπος-σκελετός και ο άνθρωπος - βαρέλι

Ο άνθρωπος με τα μαλακά κόκκαλα

υπήρξε τόσο στοργικό, ώστε στο σφίξιμο έπάνω ή «γυναίκα - άρκούδα» έπαθε θλάσι των πλευρών και έπέθανε επί τόπου από έσωτερική αιμορραγία.

ΛΟΥΙΣ ΖΕΡΑΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΙΣ

Αμερικανικώτατον:

Ο Μπίλλ ο Στραβομήτης μπήκε μία μέρα σ' ένα μπαρ και ρώτησε ιδιαιτέρως τόν ιδιοκτήτη:

—Για πές μου, σε παρακαλώ, Γκράχαμ, είναι άλήθεια ότι ο Τζών ο Τετράγωνος σοι είπε ότι είμαι παληοτόμαρο;

—Όχι, άπήντησε ο Γκράχαμ. Δεν άκουσα ποτέ μου τέτοιο πράγμα.

—Κρίμα!... Δεν σκέφτηκα να σε ρωτήσω προτού τόν σκοτώσω τόν κακομοίρη... έμυρμούρισε ο Στραβομήτης. Βάλε μου ένα κοκτέιλ!

Κατά τη διάρκεια ενός γεύματος ένας από τούς καλεσμένους διηγείτο ότι, περπατώντας στην περιοχή του Ουίμπλεντον, είχε φθάσει σε μία διασταύρωσι όπου υπήρχε ή εξής έπιγραφή:

—Προς Κένσουικ, 8 χιλιόμετρα. Και από κάτω ή «διαφωτιστική» (.) επεξηγήσις:

—Άν δεν ξέρετε να διαβάσετε, ρωτήστε τόν μπακάλη.

Όλοι οι συνδαιτημόνες έγέλασαν με την καρδιά τους και μόνον ο έκαδεσπότης έμεινε σκεπτικός και σκυθρωπός.

Πέρασε αρκετή ώρα και το περιστατικό είχε λησμονηθί, όταν ξαφνα το πρόσωπο του σπιτονοικοκύρη έφωτίσθηκε, και τέλος έέσπασε σε άκράτητα γέλια που του έφεραν δάκρυα στα μάτια. Όταν οι άλλοι τόν ρώτησαν γιατί γελούσε, άπήντησε ότι τώρα μόλις είχε καταλάβει ποιά ήταν το άστειο σημείο της έπιγραφής που έλεγε να ρωτήσι ο διαβάτης τόν μπακάλην άν δεν ήξερε να διαβάσι.

—Και ποιά είναι το άστειο σημείο; ρώτησε ένας από τούς καλεσμένους.

—Διάβολε, άπήντησε ο ιδιοκτήτης, ίσως ο μπακάλης να λείπει από το μαγαζί του!

Φιλοσοφεί Νέα

ΥΠΟ την διεύθυνσιν του κ. Σημηριώτη, ρόκειται εντός των ημερών να γίνι ή έναρξίς των έργων μίας φιλολογικής και καλλιτεχνικής «μπαού», στην όποιαν ε-δόθη ο χαρακτηριστικός τίτλος «Σεξ - Άπ-ήλ» ! Η «μπαού» αυτή θα λειτουργήσι στο Παγκράτι και στην παράστασιν ενός μεγάλου άκινήτου που διασκευάζεται ειδικώς.

Στο «Σεξ - Άππήλ» θα έμφανισθουν νέα ταλέντα, ποιητά, σκιτογράφοι, χορευτριάι, έκκοκαπτόμενοι θεατρικοί συγγραφείς, άοιδοι και μουσικοί...

Κομπερ το κέντρον θα είναι, κατά πάσαν πιθανότητα, μία δεσποινίς φιλολογούσα φυσικά, ή όποια θα παρúσιάζη στο κοινόν τά ταλέντα και θα άπαντή στάς άστειάς της πλατείας, που θα λαμβάνει μέρος είτε δια πρόγκας είτε δια χειροκροτημάτων στην παράστασιν.

Οι όργανωτάι του «Σεξ - Άππήλ» είναι πολύ άισιόδοξοι για την προσπάθειά τους, έπεκαλέσθησαν δε την συνδρομήν και δών των γνωστών λογίων, για την συγγραφή νούμερων και σκέτες. Το «Σεξ - Άππήλ» θα διοργανώσι και διαγωνισμόν μονοπρακτών.

ΚΑΤΑ το σύστημα του Άλλαν Ζερμπό, ένας Έλλην λόγιος και ναυτικός, ο κ. Τάσος Ζάππας, αφού έταξίδευσε επί διμήνων με έάρκαν στα έλληνικά πελάγη, έέδωσε ένα θιέλιον όπου περιγράφει με πολύ γραφικόν τρόπον τας έντυπώσεις του. Το θιέλιον του κ. Ζάππα, που άποτελεί έναν ύμνον προς την έλληνικήν θάλασσαν, κοσμεείται από ένδιαφέροντα στίσις του ζωγράφου κ. Γερμενή.

ΑΝΗΓΕΛΘΗ από το Τόκιο ότι ο έλληνας στής καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Ίεαμούρο Τοταού μετέφρασε στην ιαπωνικήν τά καλύτερα διηγήματα και ποιήματα των συγχρόνων Έλλήνων συγγραφέων που πρόκειται τώρα να έκδοσι σε δύο τόμους, για να γνωρίσι στούς συμπατριώτας του την νεοελληνικήν λογοτεχνικήν παραγωγήν.

ΜΙΑ μεγάλη κινηματογραφική εταιρεία του έξωτερικού προεκήρυξε διαγωνισμόν για την συγγραφή σεναρίων που θα χρησιμολογηθούν για την παραγωγή ταινιών των περιόδων 1939-40. Στον διαγωνισμό θα λάβουν μέρος συγγραφείς έξ όλων των χωρών και φυσικά τά λόγια και «Έλληνες». Πράγματι ή έδω άντιπροσώπειά της εταιρείας θα δημοσιεύσι εντός όλίγου τούς όρους υπό τούς όποιους μπορεί κανείς να λάβη μέρος στον διαγωνισμόν.

Οι συγγραφείς των θραυσομένων έργων θα κληθούν στο Χόλλυγουντ για να έπιστατήσουν και στην σκηνοθεσίαν των έργων των, ιδίως όταν αυτό άναφέρεται στα ήθη και τά έθιμα της χώρας των. Λοιπόν, οι Έλληνες θεατρικοί συγγραφείς να δοκιμάσουν την τύχη τους και στην όθνη.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ ότι ο φιλολογικός Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως πρόκειται να όργανώσι φιλολογικές θραυές στην Πόλη, με την συμμετοχήν Αθηναίων συγγραφέων και ποιητών, που θα μετακλήθουν για να λάβουν μέρος σ' αυτές.

Έκ παραλλήλου έπρότρεψι να όργανωθούν άνάλογες φιλολογικές έκδηλώσεις και έδω με την συμμετοχήν Τουρκών συγγραφέων.

Η πρωτοβουλία αυτή θα συντελέσι στην σύσφιξι των πνευματικών δεσμών μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ εις εμφάνισιν και πλούσιον εις έκλαμκωμένην άεροπορικην ύλην, έξεδόθη το τεύχος των μηνών Ιουνίου - Αυγούστου του τριμήνιου περιοδικού «Αεροπλανός» του κ. Ν. Γ. Λέκκα. Καταφανής είναι ή συμβολή της έν εξαιρετικώς έντυχ ήπιλογής της ύλης και την άρμονικήν διαρρύθμισιν των σελίδων του τεύχους. Συγγραφέα τούτον πρός τόν κ. Ν. Λέκκα, όσον και προς τόν κ. Θ. Γιαννέλην διά το μοναδικόν εις το είδος του περιοδικόν.

Ο ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΟΥ ΖΩΗ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Ενα έκλεκτο πλήθος αρχαίων συγγραφέων μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας τὸν Ἡρόδοτο, Διόδωρο, ὁ Σικελιώτης, ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ἀλιανὸς καὶ ἄλλοι, μέχρι τῶν Βυζαντινῶν χρονογράφων Μιχαῖλα καὶ Κεδρηνοῦ καὶ τοῦ σοφοῦ Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου, ὡς καὶ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Σουῖδα, συμφωνοῦν ὅτι ἀντὶ τὸν Πολυκράτη τῆς Σάμου τύραννος ἄλλος στὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη δὲν ἐστάθηκε ποτὲ εὐτυχέστερος καὶ ἰσχυρότερος. Τὰ περιστατικά του ἱστοροῦνται σὲ ἀμέτρητες σελίδες καὶ τὸν κάνουν νὰ ξεχωρίζη σὰ μιά προσωπικότητα χωρὶς σύγκρισιν. Γιατὶ αὐτὸς στὸν καιρὸ τῆς ἐκείνης τοῦ ἔθους ἐβασίλευε σπαντατέροσερα χρόνια συνεχῶς, κατελάμβανε πρῶτος καὶ τὴ μεγάλη ἀξία πού εἶχε τὸ ναυτικὸ γιὰ τόπο παράλιον, καὶ μὲ τὸν ἰσχυρὸ του στόλο ὄχι μονάχα τὸν κινδύνου ἀπὸ τὴν Περσικὴ δύναμιν ἐξουδετέρωσε, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ Σπάρτη τάβαλε ἀποτελεσματικὰ, καὶ τὶς Κυκλάδες ὑπέταξε, καὶ ἔως τὴν Κρήτη ἔφτασε νὰ θεμελιώσῃ ἀποικίες, καὶ στὴν Κυρήνη ἀκόμη — ἀπέναντι, στὴν Ἀφρικανικὴ ἀκτὴ — ἐξάπλωσε παλληκαρίσια τὴν ἐπιρροή τῆς κυριαρχίας του. Ἦταν ὁ Πολυκράτης μιά διάνοια τεραστίων διαστάσεων κρινόμενος μὲ τὸ φακὸ τῆς ἀποστάσεως τοῦ χρόνου, δηλαδή χονδρικά ὡς πρὸς τὴ δημόσια δράσιν του.

Ἀλλά, θ' ἄξιζε νὰ τὸν ποσοῦμε ἰδιαίτερος καὶ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, ὅπου θὰ ἰδοῦμε αἰφνης ὅτι ἐνῶ ὅλοι τὸν μακάριζαν γιὰ τὴ δύναμιν τῆς ἐξουσίας του, αὐτὸς δὲν ἦταν κατὰ θάθος παρὰ ἕνας πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ἀνάμεσα στὴν τρομακτικὴ ἀμφιβολία πού τὸν ἐβασάνιζε νύχτα καὶ μέρα, καὶ στὴ φρικαστικὴ σκληρότητα πού ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ τὸν παρέρυε.

Ἡ ἀνησυχία ὑπῆρξε τὸ κυριώτερο καὶ διαρκέστερο συστατικὸ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Αὐτὴ, ἄλλως τε, καὶ τὸν ἀνέδειξε στὰ ὕπατα. Αὐτὴ ὅμως καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ γευθῇ τ' ἀγαθὰ τῆς παντοδυναμίας του οὔτε ἐπὶ ἕνα δευτερόλεπτο. Αὐτὴ, τέλος, καὶ τὸν κατέστρεψε. Ἀλλ' αὐτὴ πρὸ πάντων τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ σπιλωμένος μὲ τὰ χαρακτηριστικά τῆς θηριωδίας πρὸς κάθε τι πού οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἱερώτερο.

★

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ὡς ἀδελφός ὁ Πολυκράτης μᾶς παραδίδεται ὡς ἕνας μυσάρης ἀδελφοκτόνος προσωποποίησις τοῦ θιβλικοῦ Κάιν ἐπὶ γῆς. Ἐγκληματίας μάλιστα ἀχάριστος καὶ αἰσχροὺς πρὸς τὰ ἀδελφία του πού τοῦ εἶχαν ἀποδεῖξει μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἀδελφικὴν τοὺς ἀφοσίωσιν.

Πῶς ἦλθε ὁ Πολυκράτης στὰ πράγματα;

Μὲ μόνην τὴν ἐπικουρίαν πού τοῦδωσαν οἱ δύο του ἀδελφοί, ὁ Παντάγνω-

τος καὶ ὁ Συλοσῶν, θάζοντας πρόθυμα σὲ κινδύνου τὸ κεφάλι τους. Καὶ πῶς τοὺς φέρθηκε κατόπιν αὐτός;

Ἀλλ' ἄς δοῦμε τὰ συμβάντα μὲ τὴ χρονολογικὴ ἀλληλουχία τους.

... Ὅταν ὁ Πολυκράτης ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ καταλάβῃ τὴν Ἀρχή, ἐκάλεσε τοὺς ἀδελφούς του, τὸν Παντάγνωτον καὶ τὸν Συλοσῶντα καὶ τοὺς ἐξεμυστηρεῦθῃ τὸ σχέδιόν του, αὐτοὶ δὲ μόνον ἀνέλαθαν καὶ νὰ τὸ θέσουν σ' ἐφαρμογή. Ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μεγάλη θρησκευτικὴ τελετὴ στὸ ἱερό τῆς Ἥρας, ὅπου ὅλοι οἱ πολῖται τῆς Σάμου θὰ ἔκαναν τὶς θυσίες τους πρὸς τὴ θεά. Κατὰ τὸ ἔθιμον, οἱ προσκυνηταὶ ἔθγαζαν τὶς πανοπλίες τους καὶ τὶς ἀκουμποῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ θωμὸ ἀπὸ σεβασμὸ. Ἐκεῖν τὴν ὥρα ὁ Παντάγνωτος καὶ ὁ Συλοσῶν ὥρμησαν μὲ ἄνθρώπους των, πού εἶχαν φέρει ἐ-

πίτηδες ἀπὸ τὴ Νάξο καὶ τοὺς ἐπλήρωναν ἀδρά, ἀρπάζαν τὰ ὅπλα, καὶ πιάνοντας ἕναν - ἕνα τοὺς προκρίτους, ξαρκάτωτους, τοὺς ἐσκοτώσαν. Τὸ κίνημα ἐπέτυχε περίφημα, καὶ ὁ Πολυκράτης θρονιάσθηκε στὸ κάστρο κύριος τῆς καταστάσεως.

Τὸ νησί ἐμοιράσθηκε στὰ τρία, καὶ τοῦ ἑνὸς μέρους ἐβασίλευε ὁ Παντάγνωτος, τοῦ ἄλλου ὁ Συλοσῶν καὶ τοῦ μεγαλύτερου ὁ ἴδιος ὁ Πολυκράτης μὲ φανερὴ καὶ ἀνεγνωρισμένη τὴν ἐξέχουσιν ἐπιβολή του καὶ στὸ σύνολο.

Ἀλλά, σὲ λίγον καιρὸ, ὅταν ὠργάνωσε σταθερώτερα τὴ διοίκησιν, ὁ Πολυκράτης ὠρέχτηκε ἄνομα τὴ μονοκρατία κι' ἐκάλεσε μὲ ὕπουλον τρόπο κοντὰ του τ' ἀδελφία του, τότε δὲ τὸν μὲν Παντάγνωτον τὸν ἔσφαξε σὰν ἀρνί, ὁ δὲ Συλοσῶν ἐπρόφτασε κι' ἔφυγε μὲ μιὰ θάρκα - καθὼς εἶδαμε σὲ προηγούμενῳ σημείωμα τὴν ἀπίστευτὴ του περιπέτεια.

Ἡ πλεονεξία ἔκαμε τὸν Πολυκράτη κακοῦργο, καὶ ἡ πλεονεξία αὐτὴ, ἀφοῦ δὲν σταματοῦσε πιά σὲ δρᾶ, τὸν ἔκαμε ἀργότερα νὰ πληρώσῃ δραματικὰ τὴν ἀσυγχώρητη ἀμαρτία του.

★

Νικῶντας στοὺς πολέμους καὶ θησαυρίζοντας ὁ Πολυκράτης, εἶχε γίνῃ τόσο ἀξιομακάριστος γιὰ τὴν εὐδαιμονία του, ὥστε ὁ φίλος του καὶ σύμμαχός του Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου ὁ Ἀμσῖς ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ γράψῃ μιά μέρα νὰ φροντίσῃ μόνος του, ἔστω νὰ πάθῃ καὶ κάτι κακὸ, γιὰ νὰ μὴν τὸν φθονήσουν οἱ Θεοὶ καὶ τοῦ φέρουν ἀνεπανόρθωτη συμφορὰ!

Καὶ τότε συνέβη τὸ περίφημο καὶ πασίγνωστο ἐπεισόδιον τοῦ δοχτυλιδίου.

Εἶχε ὁ Πολυκράτης ἕνα πολυτιμώτατο δοχτυλίδι πού τοῦ τῶχε φτιάσει

ὀνομαστὸς τεχνίτης, ὁ Θεόδωρος τοῦ Τηλέκλου, καὶ τὸ ἐξρησιμοποιοῦσε, γιὰ σφραγίδα (εἶδος ντουρά) στὰ θασιλικά του ἔγγραφα. Αὐτὸ τὸ δοχτυλίδι τ' ἀγαποῦσε ὅσο τίποτα σιὸν κόσμος ὁ Πολυκράτης κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ στερηθῇ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ λύπην πού θὰ τῷ χάνε. Ἐμπρός, λοιπόν, σ' ἕνα σκάφος μαζί μὲ συνοδεία πολλή, κι' ὅταν ἀνοίχθηκε στὸ πέλαγος, τῷ βγάλε ἀπὸ τὸ χερί του καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα. Τόσο ὅμως ὅλα τοῦρχονταν εὐνοϊκὰ, ὥστε σὲ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ μιά ὀδομάδα ἕνας ψαράς ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του τοῦστειλε ἕνα σπουδαῖο ψάρι, λέγοντας ὅτι εἶνε τόσο σπάνιο καὶ ὠραῖο, πού ἀξίζει νὰ τὸ φάῃ ἕνας βασιλεὺς. Ὁ Πολυκράτης μάλιστα ἐκάλεσε τοὺς φίλους του σὲ συμπόσιο γι' αὐτὸ τὸ πεσκέσι, κι' ἔκαμε τὴν τιμὴ καὶ στὸν ψαρά νὰ τὸν φωνάξῃ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι τοῦ παλατιοῦ. Καὶ πρὶν ἀπ' τὸ σερβίρισμα, ὁ μάγιστρος καθὼς καθάριζε τὸ ψάρι θρῆκε μέσ' στὰ ἐντόσθια τοῦ τὸ δοχτυλίδι μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ βασιλέως!

Τότε, λένε, ὅτι καὶ ὁ Ἀμσῖς τῆς Αἰγύπτου, ἔστειλε πρέσβεις στὴ Σάμον νὰ διαλύσουν τὴν συμμαχία του, γιὰτὶ ὠρισμένος ὁ Πολυκράτης ἔμελλε νὰ πάθῃ μεγάλο κακὸ, ἀφοῦ δὲν τὰ κατέφερνε μὲ κανέναν τρόπο ὡς τὴν ὥρα νὰ λυπηθῇ. Μάλλον ὅμως ἀφορμὴ γιὰ τὴ διάλυσιν τῆς συμμαχίας ἦταν ἡ ἀπάνθρωπη πλεονεξία τοῦ Πολυκράτη, πού ἔπιανε ὅσους ξένους - κι' Αἰγυπτίους - ἐφθάναν στὴ Σάμον, ἢ ὅπως κι' ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ, τοὺς ἄρπαζε τὴν περιουσία καὶ τοὺς θανάτωνε.

Ἡ πλεονεξία τοῦ ἦταν πάθος, γιὰτὶ ὅσα κι' ἂν εἶχε τοῦ φαίνονταν πάντα λίγα καὶ ἡ ἀμφιβολία τὸν κατέτρωγε μὴ πῶς δὲν τοῦ ἦσαν ἀρκετά. Καὶ σὲ κυριαρχία καὶ σὲ δόξα καὶ σὲ χρήματα. Κι' ἔτσι ὅλο γλυστροῦσε, ὅπως σὲ κατῆφορο, πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Εἶχε ἕνα αἶσθημα πλεονεξίας ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ διατήρησιν τοῦ θρόνου του, καὶ γιὰ τὴ διατήρησιν τοῦ σπῆτος.

Πλεονεξία, καὶ ἀμφιβολία μαζί, πού ἔφτανε σὲ σωστὴ μανία καταδιώξεως.

Πλεονεξία καὶ στὴν ἀπόλαυσιν τῶν

ἡδονῶν. Ἀνησχοῦσε μήπως δὲν ἐδοκίμασε πολλές κι' ἀπ' αὐτές.

«Σεσωρευμένοις νεανίοις», — δηλαδή μάτσο, σωρὸ θηλυπρεπεῖς διεφθαρμένους νεαρούς — συναντοῦμε ἕναν-ἕνα μὲ τὰ δόγματα καὶ τὰ χαρίσματα τους στὶς ἀκατονόμαστες νύχτες τῶν ὀργίων του. Ὁ Σμέρδης εἶχε ἀπαλὴ κόμη, ὁ Κλεόβουλος γλαρὰ μάτια, ὁ Λύκασις γλυκὸ χαμόγελο, ὁ Μέγιστος συμπαθητικὴ ἔκφρασις, ὁ Σίμαλος ὠραία φωνή, ὁ Βάθυλλος ἐλκυστικὴ ὁμορφιά. Ὁ μέγας ποιητὴς Ἀνακρέων ἦταν στὴν αὐλὴ τοῦ Πολυκράτη ἀποκλειστικὸς ὁμηγετὴς τῶν οἰνοποσίων τοῦ τυράννου καὶ τὸν σαρκετικῶν του ἀκολασίων. Φέρεται μάλιστα καὶ ἀντεραστὴς τοῦ Πολυκράτη ὁ διάσημος λυρικός σὲ κάποια περίπτωσι. Ἀπὸ τοὺς στίχους του, ἄλλως τε, κάνομε καὶ τὴ γνωριμία τῶν ἀνωτέρων νεαρῶν. Τοῦ Σμέρδους τὴν ἀπαλὴ κόμη φαίνεται ὅτι θὰ τὴν ἐτραγουδῆσε μὲ περισσότερο πάθος, καὶ τότε ὁ Πολυκράτης ζηλοτυπήσας διέταξε νὰ κουρέψουν πάραυτα τὸ παιδί!

Πάλι καλά πού δὲν διέταξε νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἀλλὰ μόνο τὰ μαλλιά!

Ἀποτελεσμα αὐτῶν τῶν ἀσελγειῶν, μοιραῖο, ἦταν νὰ μισήσῃ ὁ Πολυκράτης τὴ γυναῖκα του, τὴν αὐτὴν βασιλίσσα πού τὸν εἶχε χάσει πιά ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἀνέβηκαν τόσο ψηλά. Σωστότερο δὲ εἶνε νὰ ποῦμε ὅτι τὸν ἔπιασε ἀμφιβολία γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς συζύγου του. Καὶ τὴν ὑπέθαλε σὲ μαρτύρια. Τὸν εἶχε πιάσει τρόμος ὅτι θὰ τὸν ἐδολοφονοῦσε αὐτὴ, καὶ τόσο πολὺ τὴν ὑπαπευότανε, ὥστε τῆς ἀ-

θινα τραγικῶς, ἦταν ὅτι σιγά-σιγά δὲν αἰσθανότανιν καμμιὰ ἀπολύτως τυμφορῆτητα οὔτε πρὸς τὸ παιδί του, τὴ μοσχοαναθρεμμένη μοναχοκόρη του, αὐτὴν πού λαχταροῦσε ἀπὸ λατρεία γι' αὐτόν.

Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ, τοῦ κόστισε τὴ ζωή!

Οἱ Πέρσαι εἶχαν αἰχμαλωτίσει τὸν Κροῖσο καὶ εἶχαν καταλύσει τὴ Λυδία ἀπὸ βασιλείου. Τὴν ἔκαμαν ἐπαρχία κι' ἐβασίλευε σατράπης τὸν Ὀροίτης, ἕναν πανουργότατον τύπον πού εἶχε ἐντολή ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Καμβύση νὰ ξεπαστρέψῃ ὅπωςδὴποτε τὸν Πολυκράτη γιὰ ἐκδίκησιν. Γιατὶ, προηγουμένως, σὲ μίαν ἐκστρατεία τῶν Περσῶν πρὸς τὴ Σάμον, ὁ Πολυκράτης εἶχε σκοτώσει τὸ βασιλεῖα Κύρο, τὸν πατέρα τοῦ Καμβύση. Ὁ Ὀροίτης, λοιπόν, ἔγραψε γράμμα στὸν Πολυκράτη ὅτι δὴθεν ὡς σατράπης εἶχε πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ Καμβύση, καὶ γι' αὐτὸ καλοῦσε τὸν Πολυκράτη νὰ πάῃ ἀπέναντι στὴν Ἀσία νὰ τὸν παραλάβῃ νὰ φύνουν, καὶ μαζί νὰ κουβαλήσουν καὶ τοὺς θησαυροὺς! «Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ ἔτσι, Πολυκράτη — ἔγραφε ὁ Ὀροίτης —, νὰ πάρῃς δική σου δόκλησιν τὴν Ἑλλάδα». Ἡ πλεονεξία τοῦ Πολυκράτη γιὰ τὰ πλοῦτη, γιὰ τὴ δόξα, γιὰ τὴν Ἀρχή, τὸν ἐτόλμων. Στέλνει μπροστὰ τὸ γραμματικὸ του, τὸ Μαϊάνδριον (αὐτὸν πού κατόπιν ἐβασίλευσε). Ὁ Ὀροίτης δίνει χρεὶ στὸν Μαϊάνδριον κάσους πελώριες, ἀσήκωτες, γεμιστες πέτρες, πού ἀπάνω εἶχε σκορπίσει χρυσάφι ἐπιτηδες. Ὁ Μαϊάνδριος πίστεψε καὶ γύρισε καὶ τῆς ἀφέντης του.

Καὶ ὁ Πολυκράτης ἐξεκίνησε γιὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι του!

Ἡ κόρη του εἶχε προαισθήματα κακά. Εἶδε στὸν ὕπνῳ τῆς ὅτι ὁ πατέρας τῆς κρεμότανε στὸν ἀέρα καὶ ὁ Ζεὺς τοῦ κατέβρεχε τὸ πρόσωπο καὶ ὁ Ἥλιος τοῦ τὸ σκούπιζε. Ἐπῆγε τὸ κορίτσι κλαίγοντας σὲ κρεβάτι τοῦ:

— Μὴ φύγῃς, πατέρα!

Αὐτὸς τίποτα.

Καὶ ὅταν ἀκόμα μῆκε στὸ σκάφος μὲ τὰ πενήντα κουπιά, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως μὲ λυμένα μαλλιά ἀπὸ ἀπελπισία τὸν κινήθηκε ἔως τὸ μουράγιο καὶ τοῦ φώναξε:

— Μὴ φύγῃς, πατερούλη μου!

Ὁ Πολυκράτης ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν. Καὶ ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί τοῦ πού σπάρανε, ἐξαγριώθηκε σὲ φοβερὸ σημεῖο, λέγοντας ἀπειλητικὰ:

— Σὰ γυρίσω, ἐμένα γιὰ τιμωρία θὰ σ' ἀφήσω γιὰ πάντα ἀνύπαντρη!

— Δὲ μὲ μέλλει νὰ μείνω παρθένα ὡς πού νὰ γεράσω, ἀλλὰ νὰ γὰρ ἐμένα κοντὰ μου, πατέρα μου! Μὴ φύγῃς, μὴ!

Ὁ Πολυκράτης, λυσσῶντας ἀπὸ τὸ κακὸ του, ἐτράβηξε στὸ ταξίδι του.

Καὶ μόλις ἐπάτησε τὸ πῶδι τοῦ σπῆτος ἀκρογιαλίας τῆς Ἀνατολῆς, οἱ δῆμοι τοῦ Ὀροίτη, πού παραφύλαγαν, τὸν ἔπιασαν καὶ δεμένο τὸν ἀνέβασαν στὴν κορυφὴ τῆς Μυκάλης, τοῦ βουνοῦ πού ἀντικρύζει τὴ Σάμον. Ἐκεῖ εἶχαν ἔτοιμα ἀπὸ πρὶν τὰ ξύλα καὶ τὰ κορφάκια, καὶ τὸν σταύρωσαν, πεντακόσια τόσα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Χρῆστο.

Τὸ σῶμα τοῦ ἔμεινε ἔτσι ἐκεῖ κρεμασμένο, καὶ τὴν νύχτα τῷδερεν ἡ θροχή, καὶ τὸ πρῶτ τῷψηνε ὁ Ἥλιος, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε ἰδῇ τὸ ὄνειρο ἡ ἀμοιρὴ θυγατέρα του....

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐκεῖνο ὅμως πού κατανοοῦσε ἀλη-

ΜΟΙΡΟ-ΛΑΤΡΕΙΑ

Ένα άριστουργηματάκι
της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η προπολεμική Σαγκάη ήταν μια πόλη, που μπορούσε να παραβληθῇ, χωρίς καμμιάν αντίρρηση, με την καλύτερη της Εύρωπης. Ο πολιτισμός της, ένα κράμα αξιοπρόσεκτο, δεν μπορούσε ν' αφήσῃ άσυγκίνητο καὶ τὸν πῶς ζνικανοποίητον ἐπισκέπτη. Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὴν γνωρίσω στὸ πρῶτο μου ταξίδι στὴν Κίνα, τὸ 1923. Ξεφυλλίζοντας λοιπὸν σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἕνα παλιὸ Ἡμερολόγιο πὺ κρατοῦσα ὅταν ἦμουν ἐκεῖ, σὲ μίαν ἀπὸ τὶς μικρὲς σελίδες τοῦ ἔρῃκα μίαν σημείωσί μου πὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σὰς διηγηθῶ τὸ παρακάτω περιστατικό. Κάνω δὲ μίαν στοιχειώδη ἐπεξήγηση: Στὸ περιστατικό αὐτὸ δὲν θὰ παῖξῃ κανένα ρόλο ἢ ταπεινὴ φαντασία μου. Τὰ πράγματα εἶνε τόσο ἀπλά κι' αὐθεντικά πὺ κι' αὐτὸ τὸ λογοτεχνικὸ στόλισμα τῆς διηγήσεως θὰ ἦταν περιττό. Κι' ἀρχίζω:

Ἐνα βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο πὺ ἔμενα, γύρισε ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Σβόγκερ, ὕστερα ἀπὸ μίαν περιπλάνησί του στὶς συνοικίες τῆς κινέζικης μεγαλοπόλεως.

Ἀπόψε, Σέλμα, μοῦ εἶπε, πρέπει ν' ἀφήσῃς τὶς μελαγχολίες σου. Πρέπει νὰ διασκεδάσωμε τὴ βραδυὰ μας! Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν τόσο πειστικός, πὺ, ὅσο κι' ἂν ἦθελα νὰ τοῦ πῶ «Ὁχι, ἀγαπητέ μου, δὲν ἔχω ἀρέσει νὰ τριγυρνᾷ τὶς νύχτες» τοῦ ἀπήντησα:

Ἐχεις δίκιο, Σβόγκ, ἡ ζέστη μοῦ παρέλυσε τὰ νεῦρα καὶ πρέπει νὰ τὰ πονώσω ὅσο μπορᾷ.

Σὲ λίγην ὥρα ἕνα πὺς-πὺς μᾶς σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς κέντρου μὲ πολύχρωμα φαναράκια. Μπήκαμε. Ἐνας κοντόχοντρος Κινέζος μᾶς ὡδήγησε σ' ἕνα χαμηλὸ τραπέζακι, πὺ γύρω εἶχε τρία θαυκόκινα μαξιλαράκια.

Καθόσαμε. Ὁ Σβόγκερ παρήγγειλε τζιν μὲ σιφὸν γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, κι' ἕνα νιόγ γιὰ μένα.

Τὸ κέντρο ἦταν διακοσμημένο μὲ τὴν καλλιτεχνικώτερη μαστορία τῆς κίτρινης τεχνοτροπίας. Γύρω - γύρω ξύλινα ζωγραφιστὰ παραθᾶν κι' αἰετήρια φαναράκια. Μία ὀρχήστρα ἀπὸ ἑγχώρια ὄργανα ἐρέθιζε τὶς αἰσθήσεις μας.

Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, καθισμένοι μὲ τὸν ἀνατολίτικο τρόπο, ἔπιναν κι' ἑκάπνιζαν σὰν νὰ ἦθελαν νὰ ποτίσουν καὶ τὸ πῶς ἐπαναστατικὸ κύτταρό τους μὲ τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο τῆς μουσικοπαθείας.

Ὁ Σβόγκερ ζήτησε τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ του. Δὲν ἐπρόφτασα ὅμως νὰ τοῦ τὶς πῶ, γιὰτὶ ἕνα μετὰλλινον γκὼγκ ἀκούστηκε δυὸ φορές καὶ στὴν τρίτη, τὸ μεγάλο πολὺφωτο τοῦ θαβανιοῦ ἐσώωσε. Τὰ τραπέζακια ἀφῆσαν ἕναν ὅρῃ ἐλεύθερο στὴ μέση τῆς αἰθούσας. Ἐνας τέταρτος χτύπος ἀντήχησε καὶ μίαν γυνὴ γυναῖκα πὺ φοροῦσε ἕνα ταιγγανορρούσι

σικο διδῶν στὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῇ, ἀρχισε νὰ χορεύῃ ἕναν ἀλλόκοτο χορὸ. Ὁ ρυθμικὸς κρότος ἑνὸς τὰμ-τὰμ συνῶδευε τὴν ἐκτέλεσί του.

Ἀπέναντί μου ἀκριβῶς ἀνοῖξε ἀθόρυθα μίαν μεγάλην πόρτα, πὺ ὅπως μοῦ ἐξήγησε μετὰ ὁ Σβόγκερ ἐχώριζε τὸ κέντρο σὲ δυὸ μέρη.

Σ' ἐκεῖνο πὺ καθόμαστε ἐμεῖς, μπορούσε κανεῖς νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸν τρόπο τὸν ὁποῖο σὰς εἶπα, μὲ ποτὰ δηλαδή, χυμοὺς φρούτων, μουσικὴ καὶ χορὸ. Στὸ ἄλλο μπορούσε νὰ φάῃ τὸ πατροπαράδοτο ρύζι μὲ τὰ ξυλαράκια καὶ πρὸ παντός νὰ καπνίσῃ. «Τὸ ὅτιο εἶνε μίαν ἀπὸ τὶς καλύτερες ἀνακαλύψεις τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ ἐξῆλθῃ τοὺς καύμους του» λένε μὲ ὑπερηφάνεια οἱ Κινέζοι.

Ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας αὐτῆς πὺ ἔνωσε τὰ δυὸ χωρισμένα μέρη μαζὶ μὲ τὰ μικροῦταικα μάτια πὺ καρφώθηκαν στὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς χορεύτριας ἐξεχύθηκε καὶ μίαν ἀποπνιχτικὴ μυρωδιά ὁπίου, πὺ σοῦπιανε τὴν ἀναπνοή.

Διάφορες μορφές ξεπρόβελαν ἢ μίαν κοντὰ στὴν ἄλλη. Καὶ δὲν ἦταν μόνο Κινέζοι αὐτοὶ πὺ ζητοῦσαν τὴ ληρομνία στὸ νωχελικὸ ρὼν-ρὼν τοῦ κομποτεχνικοῦ ναργιλέ. Ἐνα σωρὸ Εὐρωπαῖοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφαίνονταν καθαρὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γαλάζια συννεοάκια τοῦ ὁπίου.

Ὁ ρυθμὸς τοῦ τὰμ-τὰμ γινόταν πῶς γοργὸς καὶ οἱ κινήσεις τῆς χορεύτριας πῶς γρήγορες.

Τὴν ἀρμονικότητα τοῦ κορμιοῦ ἐκεῖ νοῦ ὁμολογᾷ πὺ στὴ ζωὴ μου ἄλλη φορὰ δὲν εἶχα ἰδῇ. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺ καταλάβαινα πῶς χωρὶς καμμιάν ἀμφιβολία πὺς μὲ τὶς κινήσεις τοῦ κορμιοῦ τοῦ ἑνὸς καλλιτέχνης μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ ὀρισμένα συναι-

σθήματα καλύτερα κι' ἀπὸ ἕναν συγγραφέα.

Ἀπὸ τὴν αἰθουσα τοῦ ὁποιοτεῖου σηκώθηκε ἕνας ψηλὸς Κινέζος. Σκουντοῦφλησε ἑπάνω σ' ἕναν ἄλλον πὺ κοιμῶταν καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς γυμνῆς γυναίκας. Κανεῖς δὲν ἔκανε τὴν παραμικρότερη κίνηση.

Ἡ μουσικὴ ἔγινε πῶς ἐκνευριστικὴ, πῶς μονότονη. Ὁ ψηλὸς ὄνθρωπος οἷα ἦθε μὲ προστὰ τὴν χορεύτρια πὺ ἐξακολούθουσε νὰ χορεύῃ.

Μὲ μίαν κίνησι πὺ φανέρωνε λύσσα, πάθος, κι' ἐκδίκηση, τράσῃξε τὸ μακρὸ κινέζικο φόρεμά του, πέταξε μακριὰ τὸ σκουφάκι μὲ μίαν ψεύτικη κοτσίδα, ἐκδόλλησε τὸ ψεύτικο κινέζικο μουστάκι κι' ὕστερα, ἀφοῦ πρῶτα τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐφίλησε στὰ μάγουλα καὶ στὸ στόμα, ἔβγαλε ἕνα μαλτέζικο στυλέτο ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τῆς τὸ κάρφωσε στὸ στήθος.

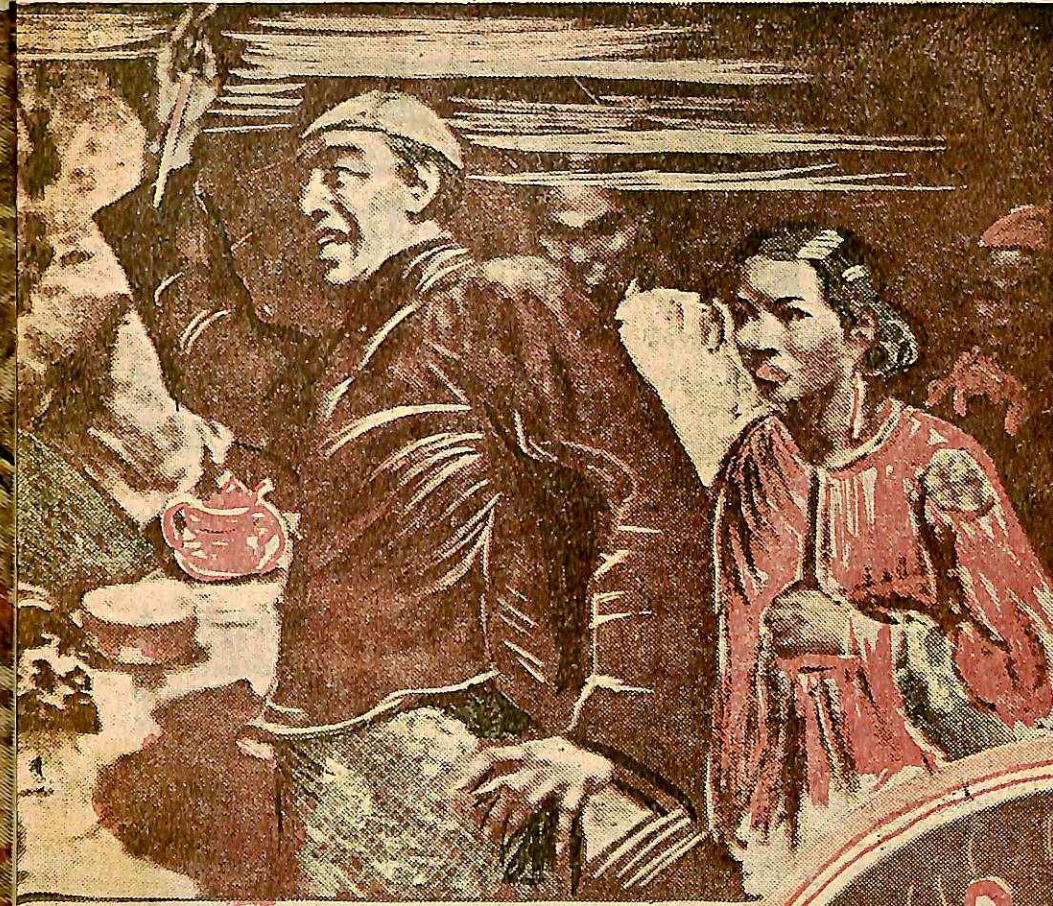
Ἡ γυναῖκα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση στὸν ἄνθρωπο πὺ μὲ προστὰ τῆς ἀπὸ Κινέζος πὺ παρουσιάστηκε εἶχε γίνῃ μὲ μίαν ἑνας ξανθὸς καλοφτιαγμένος Εὐρωπαῖος.

Σωριάστηκε στὸ δάπεδο.

Ὅλοι νομίζαμε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πρωτότυπο νούμερο πὺ παρουσιάζε στους πελάτες του ὁ καταστηματάρχης.

Ὅταν ὅμως εἶδαμε στὸ δόλοστρο στήθος τῆς χορεύτριας νὰ πηδακίζῃ πηχτὸ κι' ὀλοκόκκινο τὸ αἷμα τῆς, ἀρχίσαμε νὰ κυττάμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ ἀρκετὰ παράξενον τρόπο.

Ἡ ξανθὴ γυναῖκα, μὲ μίαν ἀργὴ κίνησι τῶν χειρῶν, ἔφερε στὸ στόμα ἕναν μικρὸ κοκκάλινον Βούδδα, πὺ κραμῶταν μὲ μίαν ἀλυσιδίτσα ἀπὸ τὸ λαίμῃ τῆς καὶ τὸν φίλησε. Κι' ὕστερα ἔγειρε θοερὰ τὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τὴν αἰθουσα τοῦ ὁποιοτεῖου σηκώθηκε ἕνας ψηλὸς Κινέζος. Σκουντοῦφλησε ἑπάνω σ' ἕναν ἄλλον πὺ κοιμῶταν καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς γυμνῆς χορεύτριας. Κανεῖς δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Τότε ἄναψαν πάλι τὰ πολὺφωτα τῆς σάλας.

Ὁ Εὐρωπαῖος φάνηκε σὰν νὰ ἐμπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο, γύρισε τὴν πλάτη στὴ γυναῖκα καὶ μὲ θιαστικά ἀκατάστατα θήματα ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς θαμῶνες δὲν ἐξήγησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Δυὸ Εὐρωπαῖοι καὶ μίαν Κινέζα πλησίασαν τὴν ἐσπλωμένην γυναῖκα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἐγύρισε κι' ἐκύτταξε τὸν ἄλλον. Στὰ μάτια τοὺς διασταυρώθηκε ἡ λέξις: Φόνος.

Ἡ αἰθουσα τότε ἀναστατώθηκε ἀπὸ μίαν νευρικότητα πὺ πλημμύρισε τὸν καθένα.

Τὰ γκαρσόνια, οἱ μουσικοὶ κι' οἱ καπνισταὶ τοῦ ὁπίου δὲν ἐταράχθηκαν καθόλου. Μάλιστα οὔτε ἀπὸ τὶς θέσεις τοὺς κινήθηκαν.

Δὲν μπορούσα νὰ μείνω οὔτε στιγμὴ πῶς ἐκεῖ μέσα. Στιρίχτηκα στὸ μπράτσο τοῦ Σβόγκερ καὶ φύγαμε. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ἀπὸ τὴν ὑπερδιέγερσι τῶν νεύρων μου.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἐφημερίδες ἀνέφεραν γιὰ ἕνα φόνον πὺ εἶχε γίνῃ τὴν προηγούμενη νύχτα, μ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

«Τὴν παρελθούσα νύκτα ἀκόλουθος τῆς ρωσσοκῆς πρεσβείας προσελθὼν εἰς τὴν αἰθουσίαν ὁμολόγησεν ὅτι ἀφοῦ ἐστραγγάλισεν ἕνα Κινέζον ἐπιχειρηματίαν, ἐφόνευσε καὶ τὴν σύζυγόν του».

Ἡ λακωνικὴ αὐτὴ ἀγγελία δὲν ἀνέφερε τίποτε ἄλλο, οὔτε γιὰ τὰ πρόσωπα οὔτε γιὰ τὰ αἷτια τοῦ δρά-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Ποῖος βλέπει δλα τὰ πράγματα ρόδινα;

—Ἐκεῖνος πὺ φορᾷ κόκκιναν γυαλιά.

★

—Τί εἶνε ἡ ἀρετὴ;

—Ὅταν δὲν εἶνε ὄνομα, εἶνε τὸ καλὺτερο προσὸν τοῦ ἀνθρώπου.

★

—Ποῖος εἶνε τὸ ὄπλο τῶν δειλῶν;

—Ἡ συκοφαντία.

★

—Ποῖος ἄνθρωπος ἔχει τὶς περισσότερες τρίχες;

—Αὐτὸς πὺ φορᾷ περροῦκα.

★

—Ποῖος ἄνθρωπος λέγεται εὐτυχής;

—Ἐκεῖνος πὺ δὲν ξέρει τὴ σημασία τῆς λέξεως «δυστυχία».

●

Ἡ χορεύτρια φοροῦσε ἕνα ταιγγανορρούσικο διδῶν ἀπὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῇ.

ιατος.

Ὁ κινέζικος λαὸς βλέπετε μὲ τὴν θαθεῖα μοιρολατρεία καὶ μουσικοπαθεία δὲν συγκινεῖται καὶ ἐπομένως δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τέτοια πράγματα.

Αὐτὰ ἐμᾶς μόνον ἀπασχολοῦν. Ἐμᾶς τοὺς περιέργους καὶ κουτσομπόληδες λαοὺς τῆς Δύσεως.

ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

ΑΙΧΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

Έχω για την πολυτιμότερη υπάρξει στον κόσμο αυτό;

—'Η Άννα σφούγγισε τὰ μάτια της μ' ένα μικρό ουρανί μαντηλάκι και τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Γιατί με κρατᾶτε φυλακισμένη ἐδῶ μέσα; Γιατί δὲν ξέρω, δὲ μπορῶ νὰ μαντεύσω τοὺς σκοπούς σας! Γιατί τὴ στιγμή που ἡ δυστυχισμένη μου ἡ μαννούλα χαροπαλεύει στὸ κρεβ-
βάτι τοῦ πόνου, σεῖς τὴ στερεῖτε ἀπὸ τὴ χαρὰ νὰ με ξαναδῇ κοντά της.

—'Ησυχασε, παιδί μου, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ παράξενος ἄνθρωπος, με μιά φωνὴ πού πάσχιζε νὰ τὴν κἀνὴν τρυφερή. Ἡ μητέρα σου ἔχει λάβει τὸ γράμμα σου καὶ εἶνε πιά ἡσυχὴ γιὰ σένα.

—'Ησυχ, τὴ στιγμή που δὲν ξέρει ποῦ βρίσκομαι; τὸν διέκοψεν ἡ Ἄννα με παραφορὰ.

Τότε ὁ κ. Τρύφων ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἐπιστολόχαρτο καὶ τὸ ἔδωσε στὴν Ἄννα.

—Γράψε, τῆς εἶπε.

Ἡ φωνὴ του εἶχε κάτι τὸ ἐπιτακτι-
κό.

Ἡ Ἄννα τότε σὰν ὑπνοβάτης ἐση-
κώθηκε καὶ πήρε τὸ χαρτί.
—'Ο κ. Τρύφων τῆς ὑπαγόρευσε:

«'Αγαπημένη μου μητέρα,
'Αν στενοχωριέσαι γιὰ μένα, ἔχεις
ἄδικο, γιατί σὲ λίγο θὰ μάθης ἕνα εὖ
χάριστο νέο, πού θὰ γλυκάνῃ γιὰ
πάντα τὸν πόνο σου.

Σὲ φιλᾷ
Ἡ πολυαγαπημένη σου κόρη
Ἄννα

—'Ωραία, εἶπε ὁ κ. Τρύφων παίρ-
νοντας τὸ γράμμα καὶ κλεινόντάς το
σ' ἕνα φάκελλο. Αὐριο πρωτὶ-πρωτὶ τὸ
γράμμα θὰ εἶνε στὰ χέρια τῆς μητέ-
ρας σου.

Ἡ Ἄννα τὸν κύτταξε δύσπιστα.

—'Επειτα τὸν ρώτησε:

—Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ εὐχάριστο νέο
πού θὰ μάθῃ;

—'Α! Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου,
τῆς ἀποκρίθηκε αὐτός.

—Βλέπετε λοιπὸν πὼς παίζετε με-
τὴ συμφορὰ μας;

—Σὲ λίγες μέρες θὰ πεισθῇς γι' αὐ-
τό, τῆς ἀπήντησεν αἰνιγματικά ὁ πα-
ράξενος ἄνθρωπος κι' ἔπειτα, ἐνῶ τὰ
μάτια του ἔπαιρναν μιά ἀγρία ἐκ-
φρασί, ἐπρόσθεσε:

—'Όταν θὰ ξανάρθω ἐδῶ μέσα, θέ-
λω νὰ σὲ δῶ στολισμένη μ' ἕνα ἀπὸ
τὰ ὀμορφα φορέματα πού βρίσκονται
στὴν ντουλάπα αὐτῇ. Θέλω νὰ νομί-
σω πὼς ξαναβλέπω μπροστά μου ἕ-
κλεινίη!... 'Ό! κάμε μου αὐτὴ τὴ μι-
κρὴ γιὰ σένα καὶ μεγάλη γιὰ μένα
χάρη. Τὰ ὀμορφα αὐτὰ φορέματα πού
μεθᾶς σὰ καυδεύεις τὸ μετὰξί τους
καὶ τὰ μοσχουρισμένα ἀσπρόρου-
χα, εἶνε δικά σου πιά Ἄννα. Θέλω
νὰ σὲ δῶ στολισμένη μ' αὐτὰ θὰ
ξανάρθω. Καὶ ὁ κύριος Τρύφων με
ἀργὸ θῆμα θῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, δι-

πλοκλειδώνοντας τὴν πόρτα.

—Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ
θὰ τὸ πᾶς ἐκεῖ πού πήγες καὶ τὸ ἄλ-
λο. Πρόσεξε νὰ τὸ ρίξης χωρὶς νὰ σὲ
δῇ κανένας. Τὰ μάτια σου δεκατέσσε-
ρα, μὴν τύχῃ καὶ σὲ ἀνακαλύψουν
γιατί εἶσαι χαμένος.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε ὁ κ. Τρύφων
στὸν ἐμπιστον ἄνθρωπό του, τὸ Νίκο.
Καὶ ὁ Νίκος ἔπῃρε τὸ γράμμα καὶ
τοῦ εἶπε:

—Μπορεῖτε νὰ μένετε ἡσυχος, ἄ-
φεντικό. Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ με ἀ-
νακαλύψῃ δὲν γεννήθηκε ἀκόμα.

—Μικρὴ ἰδέα ἔχεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ
σου, τὸν εἰρωνεύθηκε ἐκείνος κι' ἔπει-
τα τοῦ ἔγνεψε:

—'Εμπρός! Μάρς!..

—'Ητὸν ἐννέα τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης ἡ-
μέρας ὅταν ὁ Νίκος ἐμπῆκε γρήγο-
ρα γρήγορα στὴν κρεβατοκάμαρὴ
τοῦ κυρίου του.

—Τί ἔχεις μωρὲ καὶ εἶσαι ἔτσι ἀ-
λαφιασμένος; τὸν ρώτησε ὁ κ. Τρύ-
φων περιγελαστικά.

—'Αφεντικό, συμβαίνει κάτι τρομέ-
ρο...

—Τί τρέχει; Λέγε γρήγορα.

Καὶ τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του
χλωμὸς αὐτὴ τὴ φορὰ.

Τὰ λόγια πνιγόταν στὰ χεῖλη τοῦ
Νίκου.

—Μίλησε, λοιπὸν, τοῦ φώναξε ἀρπά-
ζοντάς τον ἀπὸ τίς πλάτες ὁ κ. Τρύ-
φων.

Φοβισμένος τότε ἐκεῖνος ἐμουρμού-
ρισε:

—'Αφεντικό, Ἡ κοπέλλα πού εἶχα
με δῶ, ἔφυγε!...

—'Ενα σαρκαστικὸ γέλιο ἐφάνηκε
στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

—Γιὰ ξαναπές το αὐτὸ πού εἶπες,
βρέ κουτομύδια.

—'Αφεντικό, τὴν εἶδα με τὰ μάτια
μου.

—Ποιὰ μωρὲ;

—Τὴν κοπέλλα πού ἔχομε ἀπάνω
κλεισμένη.

—Ποῦ τὴν εἶδες;

—'Εκεῖ πού πήγα νὰ ἀφίσω τὸ
γράμμα.

—Σὲ πιάσανε λοιπὸν; ρώτησε με-
παραφορὰ ὁ κ. Τρύφων.

—'Όχι ἀφεντικό. Δὲν με εἶδε κα-
νεὶς. Θὰ σὰς πῶ πὼς ἔγινε αὐτό...

Πάλι ὁ κ. Τρύφων γέλασε σαρκά-
στικά καὶ διακόποντας τὸν ἐμπιστο
ἄνθρωπό του:

—'Εάν σὲ πᾶω τώρα πάνω στὴν κά-
μαρὴ τῆς ὀμορφῆς κοπέλλας καὶ θε-
βαιωθῇς με τὰ ἴδια σου τὰ μάτια πὼς
εἶνε πάντα ἐκεῖ διπλοκλειδωμένη;

—'Ο Νίκος τὸν ἐκύτταξε με ὀρθάνοι-
κτα μάτια ἀπὸ τὴν ἐκπληξί.

—Τότε, εἶπε, ἔχασα τὰ λογικά μου
καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὰ μάτια μου.

—'Ελα μαζί μου τὸν πρόσταξε ὁ
κύριός του.

—'Ανέβηκαν ἀπὸ τὴ στενὴ, σκοτεινὴ

σκάλα στὸ δεύτερο πάτωμα κι' ἀπὸ
κεῖ μέσα ἀπὸ ἕνα ἀτελειώτο στενὸ
διάδρομο, ἔφθασαν μπροστά στὴν
κάμαρὴ, ὅπου ἦταν φυλακισμένη ἡ ἀ-
μοιρὴ ἡ Ἄννα.

Χωρὶς νὰ κἀνὴν θόρυβο ὁ κ. Τρύ-
φων, ἔσκυψε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὴν
κλειδαρότρυπα. Εἶδε τότε τὴν Ἄννα
με τὴν αἰώνια μελαγχολικὴ ἔκφρασι,
ἀπλωμένη στὸ γλῶμο πρόσωπό της,
νὰ διαβάζῃ τὸ βιβλίο πού τῆς εἶχε
δώσει τὴν προηγούμενη μέρα, τὴ
«Γλυφιλοῦσα».

—Σκύψε νὰ δῇς, ἐμουρμούρισε στὸ
αὐτί τοῦ Νίκου.

—'Εκείνος ἔσκυψε κι' ὅταν σήκωσε
πάλι τὸ κεφάλι του, μιά βουβὴ ἔκπλη-
ξι ζωγραφίζεταν στὰ χαρακτηριστικά
του.

—Αὐτὸ μοιάζει σὰν ὄνειρο! ἐμουρ-
μούρισε.

—Καὶ τώρα, ἔλα μαζί μου, νὰ μοῦ
πῇς τί εἶδες, τὸν ἐπρόσταξεν ὁ ἰδιο-
κτήτης τῆς βίλλας.

★

Κατέβηκαν πάλι στὴν κρεβατοκά-
μαρα τοῦ κ. Τρύφων καὶ ἐκεῖ ὁ Νί-
κος τοῦ διηγήθηκε, με τὴν κατάπληξιν
πάντα ζωγραφισμένη στὴν ὄψι του, ὅ-
τι ἐπῆγε τὸ γράμμα πού τοῦ ἔδωσε
στὸ σπιτάκι, πού ἐκρατοῦσε στὸ τέρ-

μα τῆς ὁδοῦ Μαυρομυχάλῃ, ἡ μητέρα
τῆς Μαρίας καὶ τῆς Ἄννας. Καὶ τὸ
ἐπῆγε χαράματα σχεδόν. Δὲν εἶχε ἐυ-
πνήσει κανένας. Μὲ πολλὲς προφυλά-
ξεις, γιὰ νὰ μὴ τὸν πᾶρουν εἰδησι,
ἐμπῆκε στὴν αὐλὴ κι' ἔπειτα ἔρριξε
τὸ γράμμα, μπροστά στὴν πόρτα. Μὰ
ἐπειδὴ τὴ στιγμή πού ἔβγαλαν ἀπὸ
τὴν αὐλὴ, κάποιοι ἐπενοῦσαν ἀπ' ἔ-
ξω, ὁ Νίκος ἐκοντοστάθηκε καὶ ἐπῆ-
ρε τὸ ὄφρος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος
ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ πρωτὶ-πρωτὶ,
γιὰ νὰ πᾶῃ στὴ δουλειά του. —'Ετσι
ὅμως ὅπως κοντοστάθηκε στὸ πεζο-
δρόμιο, ἀκούσε τὸν θόρυβο ἐνὸς πα-
ραθυριοῦ πού ἀνοίγονταν... Σάστισεν
ὁ Νίκος... Νόμιζεν ὅτι τὸν εἶχαν ἰδῇ.
Καὶ ἀπὸ τὴν σαστισμάρα του, ἔμεινεν
ἀκίνητος, με τὰ μάτια στυλωμένα στὸ
παράθυρο, πού ἀνοίγει.

Τότε ἕνα ἀναπάντεχο θέαμα πα-
ρουσιάσθηκε μπροστά του. Μιά ὁ-
μορφὴ, πανέμορφη κοπέλλα, ἡ κοπέ-
λλα πού εἶχε αἰχμαλωτίσει ὁ κ. Τρύ-
φων στὴν βίλλα του, εἶχε προβάλλει
στὸ παράθυρο... —'Ω, ναί, ὁ Νίκος ἔ-
βαζε τὸ κεφάλι του στοίχημα, ὅτι ἦ-
ταν αὐτή! Τὸ ἴδιο κανονικὸ πρόσωπο,
ἡ ἴδια κομψὴ μυτίτσα, τὰ ἴδια δροσε-
ρά, ξανθοκόκκινα παρθενικά μάγου-
λα καὶ πρὸ πάντων τὰ ἴδια ὄμορφα,
παθητικά, ἔκφρα-
στικά μάτια, με
τίς μακρὺς βλε-
φαρίδες, πού ἔ-
μοιαζαν σὰν με-
ταξένιες... Καὶ
τὰ χεῖλη σὰν ρο-
δόφυλλα... Κι' ἡ
κόμη τὰ ἴδια μα-
κρὰ, ἐπλεχτα
μαλλιά ἐπεφταν
στὸν γαλατένιο
λαιμό.

... ..

—'Όπως θυμούν-
ται οἱ ἀνανώ-
στες μας, ὁ Νί-
κος εἶχε πῇ στὴ
γρηὴ ὑπέρτρια,
ὅταν ἐκείνη τοῦ
ἐκμυστήρηθ ἡ -
κεν ὅτι εἶδε τὴν
ὀμορφὴ κοπέλλα,
πού ἦταν αἰχμα-
λωτισμένη στὴν
ἐπαυλὶ, τὴν τρίτη
ἡμέρα πού τῆς ἐ-
πῆγε τὸ δίσκο με-
τὸ πρόγευμά της,
ὅτι θὰ ἐπάσχιζε
νὰ ἰδῇ κι' ἐκεῖ-
νος (καὶ θὰ τὸ κα-
τάφερνε) τὴν αἰχ-

μάλωτη, ἃν ὁ ἀφεντικός τους δὲν
τὸν ἄφηνε νὰ μῆγῃ στὴν φυλακὴ της.
Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ κ. Τρύ-
φων τὸν ἔστειλε νὰ πᾶῃ αὐτός τὸ
πρόγευμα καὶ τὸ φαγητὸ στὴν Ἄννα,
ἐπειδὴ ἡ γρηὴ ὑπέρτρια του εἶχε
κρεββατωθῇ ξαφνικά, με πολὺν πυ-
ρετό.

Μόλις ὅμως ἀντίκρουσε, μπαίνον-
τας στὴν κάμαρὴ τῆς Ἄννας, τὴν πα-
νέμορφη αἰχμαλωτὴν, λίγο ἔλειψε
νὰ τοῦ πέσῃ ὁ δίσκος, ἀπὸ τὰ χέρια.
Ἡ ἀπερίγραπτη, κατάπληξι τοῦ ἐδι-
κασιολογῶταν πρῶτα ἀπὸ τὸ γεγονός
ὅτι ἡ ὀραία αἰχμαλωτὴ ἔμοιαζε με-
τὴν πεθαμένη κυρία του κι' ἔπειτα
γιατί ἡ ὀμορφὴ τῆς ἔμοιαζε με ὁ-
μορφὰ νεράιδας... Ἡ γρηὴ ὑπέρ-
τρια εἶχε δίκην.

★

Καὶ τώρα ἡ ἐκπληξί τοῦ ἐμεγάλω-
νε περισσότερο, τὸν ἔκανε νὰ νομίσῃ
ὅτι ἔβλεπε ὄνειρο, τὴν στιγμή πού
ἀντίκρουσε τὴν Μαρία, ὅταν ἡ ἀδελ-
φοῦλα τῆς Ἄννας ἀνοίγει τίς γυρίλιες,
ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ.

—'Εν τῷ μεταξύ ὁ κ. Τρύφων ἀκού-
γε τὴν διήγησι τοῦ ἐμπιστοῦ ἀνθρώ-
που του, με προσοχή, με περιέργεια,
πού ἐμεγάλωνε ὁλόένα. Καὶ ὅταν ὁ
Νίκος ἐτελείωσε, τὸν ρώτησε:

—Ποιὰ εἶνε ἀπὸ τίς δύο πὶδὸ ὀμορ-
φη;

—Μοιάζουν καὶ οἱ δύο, ἀφέντη
μου, σὰν δυὸ σταλαγματιὲς νερό...
Ὅμορφότερες κοπέλλες δὲν ὑπάρχουν
ὅχι μόνο στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ στὸν κό-
σμον ὁλόκληρο.

Μιά αἰνιγματικὴ ἔκφρασι ἀπλώθη-
κε στὸ πρόσωπό του. Με μιάς τὰ χα-
ρακτηριστικά του συσπάσθηκαν πα-
ράξενα. —'Επειτα με μιά βίαιη χειρο-
νομία, ἔγνεψε στὸν ἐμπιστον ἄνθρω-
πό του νὰ φύγῃ. Καὶ ὁ Νίκος ἐβγῆ-
κεν ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρην, με τὸ
κεφάλι σκυφτό, συλλογισμένος καὶ με
βῆμα ὑπνοβάτου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ κ.
Τρύφων ξαναφώνησε τὸν Νίκο καὶ
τὸν ἐπρόσταξε:

—Πάρε τὸ ἀμάξι μου νὰ κατεβῇς
στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μοῦ φέρῃς γρή-
γορα ἐδῶ τὴν κυρὰ Μάρω. Μὰ νὰ
περιμένῃς νὰ λυτῶσῃ πρὶν κι' ἔπειτα
νὰ ἔλθετε. Καὶ τὸ ἀμάξι νὰ μὴ τὸ
σταματήσῃς στὴν ὁδὸ Σμολένσκη, ὅ-
που εἶνε τὸ χαμόσπιτο τῆς κυρὰ Μά-
ρας, ἀλλὰ μακριὰ ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ
μὴ σὲ πᾶρῃ εἰδησι ἡ γειτονιά καὶ βᾶ-
λουνε ὑποψία!... —'Εμπρός, πές νὰ ζέ-
ψουν τὸ ἀμάξι!...

Κοντεύουν μεσάνυχτα. Τὰ νύστα-
μένα φανάρια τοῦ γκαζιῦ τῆς ὁδοῦ
Μαυρομυχάλῃ σκορπίζουν τὸ χλωμὸ
φῶς τους. Ποῦ καὶ ποῦ ταράζει
τὴν ἡσυχίαν τῶν δρόμων τῆς Νεαπό-
λεως τὸ βῆμα κανεὶνὸς ἀργοπορημέ-
νου διαβάτη. Ἡ συνοικίης τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην, ἐκοιμῶνταν νωρίς - νωρίς,
ἀφοῦ τὰ καλοκαιρινὰ θεάτρα ἦσαν
στὰ κέντρα, τὸ ἕνα ἡ «Νέα Σκηνή»—
στὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας, τὸ ἄλλο,
τῆς «Κυβέλης», στὴν ὁδὸν Πεισμαζό-
γλου, τὸ ἄλλο, τὸ «Πανελλήνιο», τὸ
σημερινὸ «Μοντιάλ» καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
Τσόχα, ὁ σημερινὸς κινηματογράφος
«Σπλένιτι». Κινηματογράφοι ὑπαί-
θριοι δὲν ὑπῆρχαν παρὰ δύο, ἕνας στὴν
πλατεία τοῦ Συντάγματος κι' ἕνας
στὸ Ζάππειο. Στὶς συνοικίης λοιπὸν ἡ-

Μὴν εἶνε τάχα κάποιο κα-
κὸ προμήνυμα τῆς Μαρίας;
ψιθύριζεν ἡ Μαρία, ἀνῆσχυ-
χη, μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου, τῆς ἀ-
ποκρίθηκεν ὁ Νίκος με ἕνα αἰνιγμα-
τικὸ χαμόγελο.

—Ξέρεις ὅτι εἶνε ἄξιος γιὰ ἄλλα,
ἃν τὸ μάθῃ. Δὲν τῶχει σὲ τίποτε νὰ
σὲ σκοτώσῃ σὰν τὸ παληόσκυλο!

—Μὴ φοβάσαι. Ἐγὼ τὸν ξέρω κα-
λύτερα, ἀπὸ σένα. Φωνακλᾶς εἶνε.
οὔτε μυῖα δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ.

—Καὶ ὅμως τὴν ἔκλεισε τὴν δυστυ-
χισμένη τὴν κοπέλλα, πού εἶνε σὰν τὰ
κρύα τὰ νερά, ἐκεῖ πάνω, στὴ φυλα-
κὴ...

—Ποῦ ξέρεις, μπορεῖ νὰ ἔχῃς καλὸ
σκοπὸ γι' αὐτήν! ἐμουρμούρισεν ὁ
Νίκος.

Ἄλλ' ἡ γρηὴ ὑπέρτρια ἐκούνησε
δύσπιστα τὸ κεφάλι.

★
Τὴν ἄλλην μέρα τὸ πρωτὶ ὁ κ. Τρύ-
φων μῆγῃ στὴν κομψὴ φυλακὴ τῆς
Ἄννας. Τὴν βρῆκε ὅπως πάντα, με
κατακόκκινα ἀπὸ τὰ κλάματα μάτια
καὶ με θλιμμένη ὄψι.

—Τὰ δάκρυά σου καίνε τὴν καρδιά
μου, τῆς εἶπε. Γιατί λοιπὸν δὲ θέλεις
νὰ φανῇς λίγο καλὴ σὲ μένα, πού σ'

συχία καί... Ώπος νῶρις. Περιττό τῶ-
ρα νὰ σημειωθῇ, ὅτι παρ' ὅλον ὅτι τὰ
θερινὰ θέατρα ἦσαν μέσα σὸ κέντρο
τῆς Ἀθήνας, ἐγείμιζαν ἀπὸ κόσμον, μὲ
ὄλην τὴν ζέσην.

Ἀνεβαίνει λοιπὸν τὴν νύχτα ἐκείνην
ὁ Τάκης, μὲ καρδιοχτύπι, τὴν ὁδὸν
Μαυρομυχαλῆ. Ἐπὶ γαίᾳ νὰ συναντή-
σῃ τὴν ἀγαπημένην του, ποῦ θὰ τὸν ἐ-
περιμένε, πίσω ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη
γρίλια, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει.

Φθάνοντας λίγα μέτρα πρὶν ἀπὸ τὸ
σπιτάκι ὅπου ἔμενεν ἡ Μαρία μὲ τὴν
μητέρα της, ὁ Τάκης ἐκοντοστάθηκε.
Μιά παρέα κανταδόρων ἐτραγουδοῦ-
σαν ἐκεῖ. Οἱ στεναγμοὶ τῆς καθάρως
ἀκούονταν τρυφεροί, παθητικοί, πα-
ραπονιάρικοι, μέσα στὴ γαλάζια ἀ-
θηναϊκὴ νύχτα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ καρδιά τοῦ Τάκη
ἐδαγκώθηκε ἀπὸ ἀγρία ζήλεια... Μή-
πως οἱ κανταδόροι ἐτραγουδοῦσαν
γιά τὴν Μαρία; ἀναρωτήθηκε.

Κί' ἐσφίξεν ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές
του... Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τραγουδῖ των
κανταδόρων ξεχνόνταν μελαγχολικῶς,
παραπονιάρικος:

Τὸν κόσμο εἶχα βαρεθῇ
κι' ἂν δὲν σοῦ λέγω ψέμα
δὲν ἡλπία, πὼς δὲν βρεθῇ
τὸ μαγικὸ σου βλέμμα...

Ὁ Τάκης ἐπερίμενε πολλὴ ὥρα στὴ
γωνιά τοῦ δρόμου, ἕως ὅτου φύγουν
οἱ κανταδόροι. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε
νὰ στρίβουν σὸ στενὸ, τότε ἔβριξε
μιὰ ματιὰ γύρω του, γιὰ νὰ βεβαιω-
θῇ, πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας κι'
ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκεν, ἔπειτα ἐπροχώ-
ρησε πρὸς τὸ σπιτάκι, ὅπου ἔμενεν ἡ
κυρὰ Μάρθα μὲ τὴν κόρη της. Ἐσφύ-
ριζε συνθηματικὰ καὶ εἶδε τὴν γρίλια
νὰ μισανοίγῃ. Ἡ Μαρία ἦταν ἐκεῖ καὶ
τὸν περιμένεν ἀπὸ πολλὰ ὥρα.

—Νόμιζα, πὼς δὲν θὰ ἔλθῃς, τοῦ
εἶπε ἀνήσυχη, μόλις ὁ Τάκης ἐπλη-
σίασε σὸ παράθυρο. Εἶχα μιὰ τέτοια
ἀνησυχία, ἀπόψε. Καὶ μιὰ μελαγχολ-
ία σφίγγει τὴν καρδιά μου! Μὴν εἴ-
νε τάχα κάποιον προμήνυμα κακὸ τῆς
μοίρας;

Τί παράξενο!... Κί' ὁ Τάκης ἐκεῖ-
νο τὸ βράδυ, εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ ἓνα
λυπηρὸ καὶ ἀνεξήγητο προαίσθημα.
Καὶ ἡ μελαγχολία του ἐμεγάλωσεν
ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ εἶδε τοὺς καντα-
δόρους. Τὸ ἔκρυπεν ὅμως ἀπὸ τὴν
πολυαγαπημένην του, γιὰ νὰ μὴ τὴν
ἀνησυχίσῃ περισσότερο.

—Τάκη, ὅλα μοῦ φαίνονται θλιμέ-

να καὶ μελαγχολικὰ ἀπόψε, τοῦ ἔα-
ναεῖπεν ἡ Μαρία, μὲ τὴν ἁρμονικὴ φω-
νούλα της, ἐνῶ ἔβριχεν ἀνήσυχες μα-
τιές στὴν κάμαρῃ, γιὰ ν' ἀφουγκρα-
σθῇ, μὴ τυχόν, εἶχε ξυπνήσει ἡ μητέ-
ρα της.

—Δὲν εἶνε τίποτε, ἀγαπημένη μου...
Μὴ φοβάσαι. Εἶνε τῆς φαντασίας σου
παιχνίδι. Νά, ποῦ εἶμαι πάλι κοντὰ
σου... Ἐλα, πές μου, ἂν ἔχῃς νεώτε-
ρα ἀπὸ τὴν ἀδελφοῦλά σου.

Τότε ἡ Μαρία τοῦ διηγήθηκεν, ὅτι
ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχε βρῇ, ριγμένο
μπροστὰ στὴν πόρτα της, δεῦτερο
γράμμα.

—Ἦταν τὸ γράψιμο τῆς Ἀννας, τὸ
γνώρισες καλά; τὴν ρώτησεν ὁ Τά-
κης.

—Ὦ, ναί... Καὶ μὰς γράφει, ὅτι
δὲν πρέπει ν' ἀνησυχούμε καθόλου γι'
αὐτὴν καὶ πὼς σὲ λίγο θὰ μάθουμε
ἓνα πολὺ εὐχάριστο νέο...

Ὁ Τάκης ἔμεινε συλλογισμένος.

—Ὅλ' αὐτὰ τοῦ ἐφαίνονταν πολὺ πε-
ρίεργα, ἀνεξήγητα, μυστηριώδη.
Καὶ τῆς εἶπε:

—Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι δὲν πρέπει ν'
ἀνησυχῇς...

—Φοβάμαι, μὴ τυχόν τὴν ἀναγκά-
σανε τὴν ἀδελφοῦλά μου, νὰ γράψῃ
τὰ γράμματα αὐτά!... Ἀλήθεια, δὲν
μοῦ εἶπες, τί ἀπόκαμνεν ὁ φίλος σου,
ἐκεῖνος ὁ ἀστυνομικός, ποῦ τοῦ εἶχες
ἀναθέσει νὰ φροντίσῃ, γιὰ τὴν Ἀννού-
λα μας;

—Γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ νὰ μὲ βρῇ θὰ
πῇ ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη τίποτε θετικό.
Δὲν κάθεται ἔτσι ὅμως, φροντίζει.

Ἐνας θαθὺς στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ
τὸ στήθος τῆς Μαρίας.

—Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇς, ἀγαπη-
μένη μου, τὴν παρηγόρησεν ὁ Τάκης.
Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ξαναβρῇς τὴν
ἀδελφοῦλά σου...

Πολλὲς φορές τοῦ ἦλθεν ἕως τὰ χεῖ-
λη τοῦ Τάκη, νὰ τῆς πῇ γιὰ τὸν ἀδελ-
φὸ της... Μὰ πάλι μετανοοῦσεν, ἐφο-
βῶταν. Καὶ ὁ φόβος του αὐτὸς τὸν ἔ-
κανε νὰ αἰσθάνεται τύψεις, γιὰτὶ ἔ-
κρυβεν ἓνα τέτοιο μυστικόν, ἀπὸ τὴν
ἀγαπημένην του. Δὲν μποροῦσε μολ-
ταῦτα νὰ κάνῃ διαφορετικά.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ

Υπάρχουν πολλὰ άτομα τὰ ποῖα ἐπαναπαύ-
ονται εἰς τὴν ἀπατηλὴν σκέψιν, ὅτι ἐπειδὴ ἀ-
πὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας καὶ μέχρι τῆς
ἐνηλικιώσεως τῶν δὲν παρεπονήσαν διὰ τὴν
παραμικρὰν ἐνόχλησιν, οὐδέποτε κατέφυγον,
οὔτε καὶ σκέπτονται νὰ καταφύγουν εἰς καμ-
μίαν λατρικὴν ἐξέτασιν ὅπως ὑπάρχει καὶ ἓ-
να ἄλλο ποσοστὸν ἀτόμων τὰ ποῖα ἂν καὶ
παραπονοῦνται διὰ διάφορα ἐνοχλήματα ἢ ἐν
ἐπιγνώσει τῶν ὅτι ὑποφέρουν ἀπὸ διαφόρους
χρονίας νόσους, π.χ. ἐκ τοῦ στομάχου, ἐρῶν-
των, πνευμόνων, καρδίας, ἥπατος, χολῆς, νε-
φρῶν, ἐντέρων, νευρικών νόσων καὶ μεταδοτι-
κῶν, ἐν τούτοις δὲν παρουσιάζονται εἰς τὸν
λατρὸν μὴ τυχόν καὶ ὑποβληθῶν εἰς θερα-
πείαν καὶ διαίταν, ἐπομένως μὴπως θεοῦν
ὑπὸ τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῆς λατρι-
κῆς ἐπιστήμης.

Ἡ ἀντιλήψις αὕτη εἶνε ὁ πρόλογος τοῦ
ἀθεραπεύτου τῶν νόσων ὑπὸ τὰς ὁποίας πά-
σχουν καὶ οἱ ἀληθινοὶ θάνατοι ὁ τραγικὸς
ἐπίλογος, τῶν ὁποίων πολὺ συχνὰ ἐν μέσῳ
ὁδῷ παριστάμεθα μάρτυρες.

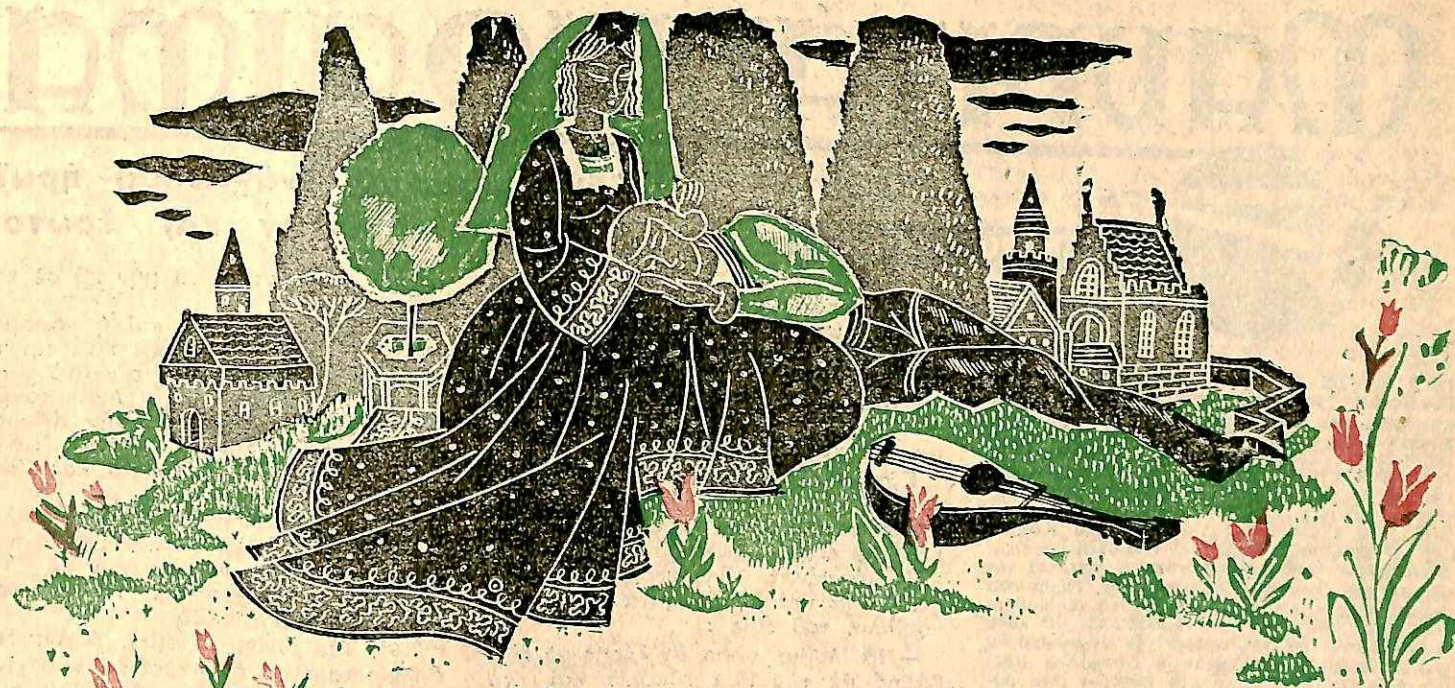
Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς, ὡς ὕλκον σῶ-
μα ὑφίσταται διαφόρους μεταβολάς, ἥτοι ὁ-
πόκειται εἰς διαρκὴ ἐλάσθην καὶ φθορὰν ἀνὰ
πάσαν στιγμὴν καὶ ὥραν κατὰ τὴν καθημε-
ρινὴν του ζωὴν. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλι-
κίας μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως εἶνε τόσα τὰ
αἷτια τῶν ἐπικρεμαζόντων κινδύνων, ὅσον ἀ-
κατάλληλος εἶνε καὶ αἱ συνθήκες τῆς ζωῆς
διὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτοῦ ἡρεμίαν. Ὡστε ἡ
κατάστασις ἐκείνη ποῦ καλεῖται ὑγεία καὶ ἡ
ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἰσορροπίαν τῶν διαφόρων
αἰτίων εἴτε ἐξωτερικῶν εἴτε μικροβιακῶν ἐλέ-
γουμεν νὰ χωλαίνῃ, νὰ μεταβάλλεται καὶ νὰ
εἶνε ὅχι μόνον σχετικὴ ἀλλὰ καὶ ἐπισημὴ.

Παράδειγμα ἀγαθῆς ἀντιλήψεως τῶν ὡς
ἀνω ἀναφερθέντων ἀποτελεῖ ἡ μνηστὴρ ὕγι-
ονομικὴ ἐπιμέλῃς ἡ καθιερωθεῖσα εἰς τὰ
πληρώματα τοῦ ναυτικοῦ. Πρόβλεψις ἀξίας
ἀνυπολόγιστον διὰ τὴν ἀτομικὴν ὑγείαν. Διὰ
τοῦτο ἡ ὑπὸ πολλῶν θεωρουμένη σταθερὰ
καὶ ἀσφαλὴς ὑγεία, ἃς ἔχη κατ' ἀραιὰ χρο-
νικὰ διαστήματα τὸν λατρικὸν ἐλεγχόν διὰ νὰ
ἔχουν καὶ μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν προβλέψεως
καὶ σταθεροποιήσεως τῆς καταστάσεως ἐκεῖ-
νης τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν ὡς
ὑγείαν.

Ἰατρὸς ΕΥΑΓ. Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ, Ἐνταῦθα.— Σὰς συ-
νιστῶμεν πρῶτον γενικὴν ὑγιεινὴν τοῦ σώ-
ματος καὶ δεῦτερον καθαρότητα λουσιματός
δὲς τῆς ἐβδομάδος μετὰ θεοῦχου ἀσπίδας,
προμηθευόμενοι ἀπὸ τοῦ φαρμακείου, καθὼς
καὶ τῆς ἀκολουθοῦσης ἐντρίχειν χρῆσιν τὰς ἀλ-
λας ἡμέρας δὲς τῆς ἐβδομάδος, ἐντρίχειν τοῦ
δερμάτος τῆς κεφαλῆς:
Chlorhydrate de Quinine 0,1 gr
Teinture de Jaborandi 30,0
» de Rorandi 30,0
» de Cantharides 10,0
Alcool Absolu 100,0
Tau de cologne q.s.p.

Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑ, Πειραιᾶ.— Ἀπὸ ἐκα-
ματὴ τὴν θεραπεῖαν ἐγκαίρως καὶ ἀπὸ τοῦ
1933 δὲν σὰς ἔχει ἀναφανῇ τίποτε εἰς τὸ ἱ-
διον μέρος, θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς θεραπευθῇ.
Πλὴν ὅμως πρέπει νὰ κάμειτε καὶ ζωὴν τα-
κτικὴν ἀποφεύγοντες τὰς καταχρήσεις καθὼς
καὶ νὰ ἐκφυλάττετε κατὰ περιόδους τὴν
ἀκτινοθεραπείαν.

ΝΟΚΤΟΥΡΝΟ

Ἐνα λυρικο-χιουμοριστικὸ διήγημα τῆς ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Ἡ μικρὴ κοντέσσα Ἀντουανέττα
καθόταν στὸν ἐξώστη τοῦ παρὰ-
θύρου τῆς κρεββατοκάμαράς της
καὶ προσέθεσε μετὰ τὰ διάφορα στή-
ματά, ποῦ παρουσίαζαν τ' ἀστέρια τοῦ
καλοκαιρικτικοῦ οὐρανοῦ, νὰ γράψῃ,
μὲ τὴ φαντασία, τ' ὄνομα τοῦ ἀγαπημέ-
νου της. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα.
Ἡ ἀστὴ, ποῦ ὁ λατρευτὸς τῆς καρδιάς
της, ἔβριχεν ἐντὶ τῆς ἀθόρυβης νύχτας,
γιὰ νὰ βρῇ λίγη δροσίαν σὸ φλογί-
σμενο τριαντάφυλλο τῶν χειλιῶν της,
περνοῦσε ἀργὰ, κι' ἀνυπόμονα. Ὁ
πύργος ἦταν δοσμένος στὴν ἀγκαλιά
τοῦ Μορφέα. Στὸν κήπο ἀκούστηκαν
ἐλαφρὰ ῥιγίσματα. Ἡ μικρὴ κοντέσσα
ἂν καὶ προσηλασμένη ν' ἀπομονώσει
τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς της γιὰ ν'
ἀκούσῃ καλύτερα τὸν θόρυβον τοῦ κή-
που, σὲ αὐτιά της λὲς καὶ πηδάκιζε
ὅλο τὸ αἷμα τῶν εἰκοσι χρόνων της,
τῆς ἐμπόδιζε τὴν ἀκοή. Ἐσκυψε τὸ
σγαυρόμαλλο κεφάλι της καὶ τέντωσε
τὰ ματιὰ γιὰ νὰ ξεδιαλύνῃ τὴ σκιά
ποῦ κινῶταν σὸ θαθὺ σκοτάδι.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα κι'
ἀκούστηκαν τρεῖς φορές ἡ φωνὴ τοῦ
γκιγιγι. Τὸ σύνθημα εἶχε δοθῇ. Ὁ τρο-
βαρὸς, φωνάζοντας μετὰ κραυγὴν νυ-
χτοπούτου, καλοῦσε τὴν ἐκλεκτὴν του
στὸ ἐρατικό τους μεθυσί.

Ἀπὸ τὸν ἐξώστη τῆς κοντέσσας γλύ-
στράφη ἓνα μεταξένιο σκάλα καὶ σὲ
λίγο, δυὸ ρωμάλια μπράτσα ἐσφίγγαν
μιὰ δαχτυλιδένια μέση.

—Ἀγαπημένη μου!
—Λατρευτὴ μου!

Προχώρησαν πρὸς τὸ δεξιὸν περίπτε-
ρο τοῦ κήπου. Ἐκεῖνη κάθησε σ' ἓνα
πάγκο κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του
στὰ γόνατά της.

Δυὶ κατὰ μαργαριτάρια ποῦ κύ-
λησαν ἀπ' τὴν λιμνοθάλασσαν τῶν μα-
τιῶν της, κι' ἔπεσαν στὰ ἐνωμένα τοὺς
χειρὲς ἔκριναν τὸν νυχτοπερπατητὴ νὰ
ρωτήσῃ:

—Γιατί δοκίμασες τὰ μάτια τῆς κα-
λῆς μου; Ποιὰς τάχα κρυφὸς καύμος
κτυπᾷ τὰ στήθια της;

Κί' ἡ ὁμορφὴ κοντέσσα τ' ἀποκρί-
θηκε:

—Εἶνε τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐτυχίας,
τὰ δάκρυα τῆς καλῆς σου κι' ὁ καὶ
μός της, μὴ σὲ χάσῃ, πὶθ θαθὺς.

Καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, ἔσιμειαν
τὰ στόματά τους σ' ἓνα ἀπόκοσμο πα-
ρατεταμένο φιλί.

Στὸ σμαραγδένιο κολλίε τῆς κον-
τέσσας καθρεφτιζόταν τὰ διαμάντια
τῶν ἀστρῶν. Τὰ χέρια της σὰν λαίμοι
κύκλων κύκλωσαν τὸ λαιμὸν της. Τὰ
μπράτσα της ἐσφίγγαν τὴν ὁμοπλάτες
της καὶ τὰ δαχτυλὰ του χαίδεψαν τὸ
χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της. Ἡ καλόδο-
λὴ νύχτα, θάρδος ἀνέραςτος, παρὰ
στεκε θουθὴ σὸ σύμπλεγμα τους. Καὶ
ἐξαναφίληθηκαν.

Ἡ ὥρα ὅμως τώρα περνοῦσε γρή-
γορα κι' ἔφτασαν οἱ στιγμὲς τοῦ χω-
ρισμοῦ.

Ἡ καρδουλά τῆς μικρῆς κοντέσσας
σφίχτηκε ξανά. Ὅπως μιλοῦσαν με-
κοντὰ-κοντὰ τὰ στόματα, τὰ χεῖλια
τῆς Ἀντουανέττας τοῦ ψιθύριζαν:

—Τὴν ἴδια ὥρα θὰ σὲ περιμένω κι'
ἀπὸ πάλι, ἀγαπημένη μου,

—Τὴν ἴδια ὥρα, ἀγάπη μου, ὅπως
πάντα.

Ἐκεῖνος τὴν φίλησε ἄλλη μιὰ φορά
καὶ γίνθηκε ἓνα μετ' ὁ σκοτάδι.

Ἐκεῖνη πῆρε τὸν ἀνθένει δρόμογιὰ
τὴν μεταξένια σκάλα.

Ὅταν ἐξαναβρέθηκε στὴν κάμαρά
της ἀναψῆ τὸ πεντάκερο καντηλέρρι γιὰ
νὰ γδυθῇ καὶ νὰ διπλώσῃ τὰ μαλλιά
της.

Κάθησε μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς
τουαλέτας της λέγοντας ἀπὸ μέσα
τῆς ἓνα ἐρωτικό τραγουδάκι.

Μὲ μιὰς τὰ μάτια της πῆραν ἄλλην
ὄψιν καὶ τὰ χέρια ἔψαξαν μ' ἀγωνία
τὸν λαιμὸ καὶ τὸ στήθος της.

—ὦ! Θεέ μου! βγήκε μιὰ κραυγὴ
ἀπ' τὸ στόμα της. Τὸ σμαραγδένιο
κολλίε της. Τὸ χτεσινὸ δωρὸ τοῦ συ-
ζύγου της, γιὰ τὰ γενεθλιά της, δὲν
βρισκόταν στὴ θέσιν του.

Ἐψαξε ὅλο τὸ δωμάτιο, σὸ παρὰ-
θύρο, στὰ χαλιά, Μάταια ὅμως.

Τὰ σμαράγδια τῆς δίχως ἄλλο θὰ
τῆς εἶχαν πέσει στὸν κήπο. Ἄν ὁ ἄν-
δρας της τὸ μάθαινε; Τί δικαιολογία
νὰ προβάλλῃ; Κί' ἀκόμη ἦταν ἡ νύ-
χτα σκοτεινὴ...

Ὡς τὴν αὐγὴ δὲν ἐκλείσει μάτι. Κα-
τέθηκε ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα καὶ σὸ
φῶς τῆς μέρας ποῦ γεννιῶταν ἔψαξε
παντοῦ ἀπ' ὅπου εἶχε περάσει καὶ εἴ-
χε σταθῇ. Τίποτα ὅμως.

Ἡ ἀγωνία τῆς διπλασιάστηκε. Ὁ
λη τὴν ἡμέρα εἶχε τρομεροὺς ἐφιάλ-
τες. Ἄν κανεὶς ἀπ' τοὺς ὑπηρετὲς ἢ
τὸν κηπουρὸ τὸ εὗρισκε καὶ τὸ παρὲ-
διδε στὸν ἄντρα της;

Δὲν ἐμεσολάβησε ὅμως κανένας τέ-
τοιο.

Κί' ἡ νύχτα κύλησε ξανά πάνω στὴν
πλάσι.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ περιμένε
τὸν ἀγαπημένο της ποῦ θὰ τῆς ἀνα-
κούφιζε τὴν ἀνήσυχον ψυχὴ.

Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα. Κί' ἦρθε
ξανά ἡ αὐγὴ. Ὡστόσο ὁ ἀγαπημένος
δὲν φαινόταν.

Ἐκλείσει τότε μετὰ πείσμα καὶ μετὰ θα-
βείαν ἀπογοητευτοῦ τὸ παράθυρο καὶ
σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Καὶ καθὼς τ' ἀγρυπνιμένα κατα-
κόκκινα μάτια της γέμιζαν μετὰ δροσο-
σταλίδες τῆς ψυχῆς, ἀπ' τὰ ὥραία της
χεῖλη ἀργόκυλησαν δυὸ συλλαβές:

—Κλέφ-της!

ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Τὸ ἐγκλημά του.

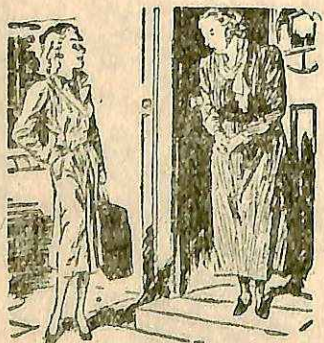
Ὁ γιατρός Μπρινὸ, ποῦ εἶχε φήμη
καλοῦ ἐπιστήμονος περπατοῦσε μιὰ
μέρα μ' ἓνα φίλον, ὅταν θλέπη ἓ-
ναν κύριον νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέ-
ρος του. Ὁ γιατρός γυρίζει καὶ λέει
στὸν συνοδό του:

—Περπάτα γρηγορώτερα. Δὲν θέλω
νὰ συναντήσω αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

—Καὶ γιατί; Μήπως εἶσαι οἰκογε-
νειακὸς γιατρός του καὶ πέθανες κα-
νένα παιδί ἢ τὴ γυναῖκα του;

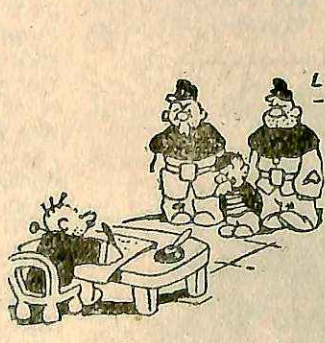
—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Μπρινὸ, ἔσωσα
ἀπὸ θάνατο τὴν... πεθερά του!

ΤΕΤΟΙΟ ΖΗΤΟΥΣΕ

—Μοῦ εἶπαν πὼς ἔχετε ἀνάγ-
κην ἀπὸ μιὰ ὑπηρετίαν...
—Ἰοίος σὰς τὸ εἶπει: Ἐγὼ
κάνω τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ
μόνη μου...
—Περὶ φημι! Ἀκριβὲς ἓνα τέ-
τοιο σπῆτι ζητοῦσα ἀπὸ καιρὸ!

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

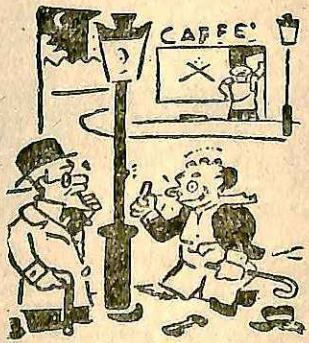
—Εἶχατε διαζύγεια πνεύματος
ὅταν κάνατε τὴ γυναῖκα σας 13
κνιμῆτας;
—Ὁχι, κύριε ἀστυνόμη! Ἄν
τὴν εἶχα, θὰ θυμωοῦν πὼς τὰ
13 εἶνε γρουσουζίκος ἀριθμὸς.

ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟ

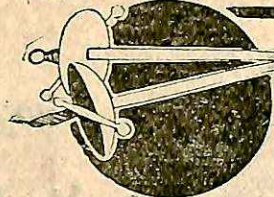
—Τὸ δυναμωτικό ποῦ μοῦ δώ-
σατε εἶνε θαυματουργόν. Πρὶν τὸ
πάρω, μόλις εἶχα τὴ δύναμιν νὰ
τραβήξω τ' αὐτὶ τοῦ γυιοῦ μου.
Τώρα ὅμως ὁ ἄνδρας μου τρέμει
πάν μπαινὴν σὸ σπῆτι!

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

—Συγγνώμην, κύριε, πόσα
πρήξιματα ἔχω σὸ κεφάλι μου;
—Τρία... νομίζω.
—Εὐχαρίστω. Ἀκόμη δυὸ φα-
νάρια κι' ἔφτασα στὴν πόρτα τοῦ
σπιτιοῦ μου!

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ο Πικουίλλο, ένα μικρό παιδί μαυριτάνικης καταγωγής, που κρατιόταν αιχμάλωτο επί τρία χρόνια στο δίδεν ξενοδοχείο της ληστούμορίας του Ζουάν Μπατίστα, κατορθώνει να δραπετεύσει μια νύχτα απ' αυτό και πάντοτε στη φυγή του σώζει τη ζωή του αντιπαισινέως της Ναθάρρας Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουίλαρ, που ταξίδευε με την κόρη του Κάρμεν και τη φίλη της Αϊζά. Ο αντιπαισινέως τον αναλαμβάνει υπό την προστασία του και τον κρατεί στα ανάκτορα ως υπηρέτη. Μέσα στα ανάκτορα ο Πικουίλλο κατακτά τη συμπάθεια των δυο κοριτσιών και προσπαθεί με κάθε τρόπο να δείξει κι' αυτός την ευγνωμοσύνη του. Μια μέρα που ήταν ο Πικουίλλο μαζί με τα κορίτσια έφεραν μια πιστόλα από μια νταρία που τ' αγαπούσαν εξαιρετικά. Μόλις όμως έφεραν μερικά έντρομος ο μάγειρος όρμα μέσα στο δωμάτιο και λέγει να σταματήσουν γιατί είχε την υπόνοια ότι ανάμεσα σ' αυτά έβρισκαν και μονιτάρια φαρμακερά. Παρά τα λόγια αυτά του μαγειρίου ο Πικουίλλο αρπάζει και τρώγει, πριν προλάβει να τον εμπόδιση κανείς, τα δυο μονιτάρια απόμειναν, ενώ τα κορίτσια έκλαιγαν από το φόβο τους. Έκείνη τη στιγμή ο δόηθος του μαγειρίου ήλθε και ανήγγειλε ότι έθρηκε τα φαρμακερά μονιτάρια έξω στην αυλή.

7ον

“Ένα απ' τα σκυλιά του μεγάρου, παίζοντας με το χαρτί που ήταν τυλιγμένα τα φαρμακερά μονιτάρια το είχε τραβήξει ως εκεί.”

Τα κορίτσια έπαψαν με μιάς τα κλάματα και τρελλές τώρα από την χαρά τους χόρευαν άγκαλιασμένες. Όταν σταμάτησαν η Αϊζά πλησίασε τον Πικουίλλο που χοροπηδούσε κι' αυτός σέ μια γωνιά και τον ρώτησε πιάνοντάς τον από το χέρι:

—Γιατί έφαγες τα μονιτάρια που είχαν μείνει, αφού ο μάγειρος είπε πως μπορούσαν να ήταν φαρμακερά;

—Γιατί φάγατε κι' εσείς, είπε ο νεαρός υπηρέτης κυττάζοντάς την στα μάτια με λατρεία, και ήθελα να πεθάνω μαζί σας.

Συγκινημένη η Αϊζά για τα ελλειπρινή αυτά λόγια του νεαρού Μαυριτανού, του έσφιξε το χέρι που κρατούσε.

—Στο έξης φίλε μου, θά σου έχω άπολυτον έμπιστοσύνη.

ΑΛΙΑΓΑ ΙΙ ΖΗΤΙΑΝΑ

“Υστερα από κάμποσες μέρες καθώς ο Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουίλαρ έμπαινε στο δωμάτιο των κοριτσιών μαζί με την Κάρμεν, είδε να ξεφυλλίζει κάποιο βιβλίο.

—Τί κάνει αυτός ο πρώην έπαναστάτης; ρώτησε με αυστηρή φωνή ο πατέρας της Κάρμεν. Θυμάζετι τις εικόνες;

—Κάτι περισσότερο, απάντησε η Αϊζά, διαβάζει.

—Μπα! Και μπορούμε ν' ακούσουμε κι' εμείς κάτι απ' αυτά που ξέρει κα διαβάζει ο νεαρός, είπε κάπως ειρωνικά ο Ντόν Ζουάν.

—Και θέβαινα, απάντησε ο Πικουίλλο.

λο, με κάποια δόση υπερηφάνειας. Και παίρνοντας στα χέρια του τον τόμο των «Τραγουδιών του Κουέβοντο» που φυλλομετρούσε πλησίασε κοντά στον αντιπαισινέως και άρχισε να διαβάσει γρήγορα - γρήγορα και χωρίς να κάνει για την γιορτή της. Εφώναξε λοιπόν τον Πικουίλλο και του είπε:

Ευχαριστημένος ο Ντ' Αγκουίλαρ άκουσε με προσοχή την ανάνωσι και μόλις τελείωσε το διάβασμα ο Πικουίλλο έζήτησε να του φέρουν χαρτί και μια πένα. “Έγραψε βιαστικά λίγα λόγια και δίνοντάς τα στον Πικουίλλο, του είπε:

—Νά ιδούμε τώρα αν ξέρης να διαβάξεις με την ίδια ευκολία και τα χειρόγραφα.

Κατακόκκινος ο νεαρός υπηρέτης έπηρε το χαρτί στο χέρι του και διάβασε συγκινημένος τα λόγια αυτά: «Δίνω στον Πικουίλλο πενήντα δουκάτα τον χρόνο για μισθό του και τον άποσπώ στην άποκλειστική υπηρεσίαν της Κάρμεν και της Αϊζάς.

Έκείνη η ήμέρα στάθηκε η πιο ευτυχισμένη απ' όσες έζησεν ως τότε ο Πικουίλλο και οι όρες του πιά, από τότε κι' ύστερα περνούσαν ευχάριστες και χωρίς πολλές σκοτοβρες. Τώρα, όταν τελείωνε την υπηρεσία του, που δεν ήταν καθόλου κουραστική, έτρεχε στη βιβλιοθήκη του αντιπαισινέως και διάβαζε τους μεγαλύτερους συγγραφείς της έποχής. Ιδιαίτερος όμως τον άπορροφούσαν και τον έκαμαν να ξεχνιέται για ώρες ολόκληρες μέσ' στην βιβλιοθήκη, τα βιβλία που ανέφεραν έστω και λίγες γραμμές για την περίοδο που κύριοι της Ισπανίας ήταν οι Μαυριτανοί. Με τις καλές κυρίες του, που με χαρά τους έδλεπαν την προσήλωση αυτή του Πικουίλλο στα βιβλία, ήταν τώρα περισσότερο σαν φίλος και σύντροφος παρά σαν υπηρέτη. Είχε αναπτυχθεί τόσο το πνεύμα και η καλαισθησία του που συχνά του ζητούσαν και συμβουλές. Κι' αυτός από ευγνωμοσύνη ώρκιζόταν στον έαυτο του ν' άφαιρώσει όλη την ζωή στην υπηρεσία και στην άγάπη τους.

Όταν λίγες μέρες άργότερα πλησίαζε η έορτή της κόρης του, ο αντιπαισινέως άπεφάσισε να προσκαλέσει στο μεγάλο χορό που θα έδιδε στις σάλες των άνακτορών τον έκλεκτοτερο κόσμο της Παμπελόν διά να ευχαριστήσει δέ την κόρη του, αγόρασε, και ένα περίφημο κινέζικο βάζο μεγάλης άξιας, που θα της το δώριζε την ήμέρα της έορτής. Στο κατάστημα που κατώρθωσε να βρει το κομψοτέχνημα αυτό υπήρχε κι' ένα δεύτερο παρόμοιο, μά ο Ντόν Ζουάν δεν μπόρεσε ν' αγοράσει κι' αυτό, όπως ήθελε, γιατί το καθένα στοιχίζει χίλια δουκάτα, ποσό αρκετά ύπερογο για την έποχή. Δεν είπε τίποτα στην κόρη του για την αγορά του αυτή, γιατί ήθελε να της κάνει έκπληξη τη μέρα της γιορτής της, και άνέθεσε στον Πικουίλλο να το κρύψει στη βιβλιοθή-

κη με την σύσταση να μην πει σε κανένα τίποτα.

Επί τέλους έφτασε και η παραμονή της γιορτής. Η Αϊζά είχε την έπιθυμία να φορέσει στον αύριανό χορό το έθνικό φόρεμα των Μαυριτανών και μαζί να χαρίσει εις την Κάρμεν ένα όμοιο για την γιορτή της. Εφώναξε λοιπόν τον Πικουίλλο και του είπε:

—Στη βιβλιοθήκη του αντιπαισινέως υπάρχει νομίζω κάποιο βιβλίο που περιέχει εικόνες Μαυριτανών με τις έθνικές των ένδυμασίες. “Ηθελα να βλεπω το βιβλίο αυτό.

—Ναι, δεσποινίς, το είδα, απάντησεν ένθουσιασμένος ο Πικουίλλο που είχε μάθει πια απ' έξω το κάθε βιβλίο που άφιέρωνε έστω και λίγες γραμμές για τους Μαυριτανούς. Είναι ένας μεγάλος τόμος στην άπάνω σειρά των βιβλίων. Αύριο το πρωί θα το έχετε, μείνετε ήσυχη.

Την άλλη μέρα, ένφ' η Αϊζά είχε ξεδιπλώσει τα φορέματα και περίμενε τον Πικουίλλο να της φέρη το βιβλίο για να πη άν είχαν ανάγκη καμιάς άλλαγής, σύμφωνα με τις εικόνες που θα συμβουλευόταν, τον βλέπει άξαφνα να μπαίνει στην κάμαρά της κατάχλωμος κι' άπελπισμένος, περισσότερο πεθασμένος παρά ζωντανός.

—Τί έχεις Πικουίλλο; τον ρώτησε άνήσυχη η Αϊζά.

—Το κινέζικο βάζο του κυρίου ... μπόρεσε μόλις να πη και σταμάτησε ξεσπώντας σε λυγμούς.

—Ποιό βάζο; Δεν σε καταλαβαίνο.

Με δάκρυα στα μάτια ο Πικουίλλο της διηγήθηκε την ιστορία του βάζου και την σύσταση του αντιπαισινέως να μη μιλήσει πριν της γιορτής γι' αυτό και τελειώνοντας σήκωσε μ' άπελπισία τα χέρια του, μουρμουρίζοντας κλαμάρικα:

—Και τώρα ...

—Τώρα, τί συμβαίνει τώρα;

—Έσπασε!

—Έσπασε; φώναξε τρομαγμένη η Αϊζά. Μά πως;

—... Άνέβηκα σήμερα το πρωί στη σκάλα της βιβλιοθήκης για να πάρω το βιβλίο που μου ζητήσατε και έξαφνικά γλύστρησε από το χέρι μου κι' έπεσε πάνω στο βάζο και τσάπασε...

“Αχ, καλύτερα, δεσποινίς μου, να γινώμουναι έγώ χίλια κομμάτια... Δεν τολμώ να το άναφέρω στον κύριο. Δεν μου μένει πια παρά να πάω να σκοτωθώ...”

—Έλα ήσυχασε, είπε η Αϊζά, δεν χάθηκε ο κόσμος, μονάχα σκέψου να θρούμε καμιά λύση.

—Δεν υπάρχει καμιά. “Όπου να είναι σε μια ώρα το πολύ, ο κύριος θα με φωνάξει να του πάω το βάζο για να το στολίση με λουλούδια και να το δώση μόνος του στην δεσποινίδα Κάρμεν. Πώς μπορώ να παρουσιάσω μπροστά του; Πώς να τολμήσω να του πω τέτοια καταστροφή;

—Στάσου, στάσου, είπε με λάμψη

χαράς η Αϊζά, θρήκα πως μπορεί να διορθωθεί το κακό. Δέ μούπες ότι ο έμπορος έχει στο μαγαζί του το ταίρι αυτού του βάζου που έσπασε;

—Ναι, δεσποινίς, τί όφελεί μας; Και σ' όλη μου την ζωή να δουλεύω πάλι δεν θα μωρέσω να βρω χίλια δουκάτα που κοστίζει το βάζο. Και σείς ακόμα που είσατε πάντα ο καλός μου άγγελος δεν θα μωρέσατε να με σώσετε αυτή τη φορά.

—Ποιό το ξέρεis; έλεπε μέχαμδγελο η Αϊζά καθώς σηκώθηκε από το κάθισμά της.

“Έπληρώσατε στον τοίχο, άνοιξε ένα κομψό ντουλαπάκι που έμοιαζε σαν κορνίζα εικόνας και παίρνοντας από μέσα μια χούφτα χρυσά νομίσματα δάωσε στον Πικουίλλο λέγοντάς του:

—Τρέξε γρήγορα τώρα στον έμπορο να πάρης το άλλο βάζο που άπόμεινε, πριν άνακαλύψη ο αντιπαισινέως την άλήθεια.

Ο Πικουίλλο δεν μπορούσε να πιστέψη ούτε στα μάτια του ούτε σ' αυτά του.

—Α, όχι δεσποινίς! Δεν μπορώ να δεχθώ αυτά τα χρήματα που είναι ίσως η μόνη σας περιουσία... δεν θέλω.

—“Έννοια σου Πικουίλλο κι' έγώ έχω ακόμα κι' άλλα πολύ περισσότερα απ' αυτά που σου δίνω. Κάμε αυτό που σου λέγω, κι' έλπίζω να μη θέλεις πια να πεθάνης.

Συγκινημένος ο Πικουίλλο γονάτισε και της φιλούσε δακρυσμένους τα χέρια, ένφ' εκείνη του έλεγε:

—Δεν πρέπει όμως να το μάθη κανείς αυτό. Ούτε η Κάρμεν. Τ' άκουis;

—Δεν θα πω τίποτε σε κανένα, ψιθύρισε ο Πικουίλλο και στενάζοντας προσέθεσε:

—Κι' έγώ που σάς νόμιζα όρφανή και φτωχή σαν κι' έμένα!

—Δεν πιστεύω βέβαια, να θέλεις να πης μ' αυτό, ότι τώρα πούμαθες ότι είμαι πλούσια, θά μ' αγαπάς λιγώτερο ή ότι θά μου είσαι λιγώτερο άφωτισμένος από πριν;

—“Όχι θέβαινα! έλεπε ο Πικουίλλο, σκουπίζοντας τα δακρυσμένα μάτια του και φιλώντας της με θερμή τα χέρια.

Η Αϊζά τον άνεσήκωσε κι' άμέσως ο νεαρός υπηρέτης χάθηκε τρεχάτος για να πάη να φέρη το άλλο βάζο.

Καθώς βάδιζε θιαστικός, στον δρόμο της Αγίας Ισαβέλλας, που στο τέλος του βρισκόταν το μαγαζί του έμπορου με τα βάζα, άκουσε δίπλα του μια φωνή που του ζητούσε έλεημοσύνη. “Εγύρισε και είδε μια γηρασμένη μελαχροινή που άπλωνε το χέρι της με ύφος ίκετευτικό. Συγκινημένος από την θέα της δύστηνης γυναίκας, της έδωσε ό,τι είχε επάνω του δικό του, μισό δουκάτο.

—Μισό δουκάτο! φώναξε χαρούμενη η γριά. Σ' ευχαριστώ μικρέ μου άφέντη, σ' ευχαριστώ. “Αμέσως όμως άλλαξε τόνο φωνής και πρόσθεσε σαν να μονολογούσε

—Τί να μου κάνουν όμως αυτά τα λεπτά; Δεν μπορούν ποτέ να μου φτάσουν για να την σώσω.

—Για ποιάν μιλάς καλή μου κυρούλα;

—Για την κόρη μου, μικρέ μου άφέντη, που την κατατρώει η αρρώστεια. Και δεν είναι μόνον αυτό. Θέλουν να μās διώξουν και μέσα από την τρύπα που καθόμαστε και θά

μου πεθάνη μέσα στους δρόμους. Κι' αυτός είναι ο λόγος που μ' έκαμε να θωγώ να ζητιανέω...”

Σταμάτησε λίγο και μονολόγησε πάλι:

—“Α, ο Θεός ξέρει και τιμωρεί. Με τιμωρεί γιατί ήταν παιδί μου... Κι' όμως έγώ δεν φταίω. Τ' αγαπούσα πολύ το παιδί μου... Μισό δουκάτο τί να μου κάνει τώρα που χρωστούμε δέκα ολόκληρα και μās πετούν στο δρόμο:

—Σώπα, της έλεπε ο Πικουίλλο, δεν έχω άλλα μαζί μου αυτή την ώρα, αύριο όμως σου υπόσχομαι να κάμω για σένα ό,τι μωρέσω. Πού κάθεσαι;

—Στον δρόμο της Συκιάς, στο “Εβραίου Σολομώντος του θαφέα.

—Και ποιό είναι τ' όνομά σου;

—“Α! τ' όνομά μου θέλεις; “Αλιάγα! έλεπε η γριά κι' έφυγε.

Ο Πικουίλλο την παρηκολούθησε λίγες στιγμές με το βλέμμα και τρεχάτος μετά έφτασε στο έμπορικό. Πήρε το βάζο και θιαστικός πάντοτε γύρισε σ' ανάκτορα χωρίς κανείς να κατάλαβη τίποτα.

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Κατάφωτο και στο λισμένο με σπάνια λουλούδια το μεγάλο του αντιπαισινέως φαινόταν το θρόνο σαν ένα παρυσόμεινο παλάτι. Μέσα στη μεγάλη σάλα είχε μαζευθεί όλο το άθος των ευγενών της Παμπελόν και τα ζευγάρια έχορευαν κάτω απ' τους ήχους της μουσικής. Η Κάρμεν και η Αϊζά, με τις γραφικές τους ένδυμασίες άκτινοβολούσαν από χαρά κι' όμορφια, ένφ' ο Πικουίλλο, μισοκρυμμένος πίσω από την τζαμένια πόρτα της σάλας του χορού, παρακολούθουσε τις δυο κυρίες έχοντας πρό παντός τα μάτια του κορφωμένα πάνω στην Αϊζά. “Αντί όμως να είναι ευτυχισμένος και υπερήφανος για τον γενικό θαυμασμό που προκαλούσεν η όμορφιά της, έδοκίμαζε αντίθετα μια θλίψη που ούτε κι' ο ίδιος δεν μωρούσε να έξηγηση. Μια στιγμή μάλιστα, που είδε τον καρβαλιέρο της, τον άραιο κόμητα Ντ' Ουδάν, να σκύβη και να σηκώνη από το πάτωμα τα λουλούδια που είχαν πέσει από το φόρεμα της Αϊζάς και να της τα προσφέρει πάλι, αφού πρώτα τ' άκούμπησε στα χείλη του, έσπρώξε την πόρτα χωρίς να νοιώθη τί κάνει, κι' έτοιμάστηκε να μπη κι' αυτός μέσ' στη σάλα. Γρήγορα όμως τον σταμάτησε η φωνή του άρχιθαλαμηπόλου που του παρήγγειλε κάτω

Μισοκρυμμένος πίσω από την τζαμένια πόρτα, ο Πικουίλλο παρακολούθουσε με άνεξηγο γι' αυτόν συναίσθημα την Αϊζά να χορεύει...

νά δώση ένα χαρακτηρισμό, μιά δνομασία σ' αυτό που έννοιώσε για την ώραία του μικρή κυρία, γι' αυτό πέρασε σχεδόν άπνως όλη την νύχτα βλέποντας τὸ χάσμα πού τὸν χώριζε ἀπ' αὐτὴν πού ἡ Μοίρα τὸν ἔκαμε ν' ἀγαπήσῃ. Πι μπορούσε νὰ ἐλπίζῃ αὐτός, ἕνας ὑπὲρ ἄλλου, ἀπὸ τὴν θετὴ κόρη τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Ναβάρρας;

Ὅταν τὸ πρῶτὸ μπήκε στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν μ' αὐτὰ τὰ θλιβερά συναισθήματα, τὰ μάτια του ἦταν κατακκίνα ἀπὸ τὴν αἰπνία καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὸ πρόσωπό του περίλυπο. Ἡ Κάρμεν δὲν ἀντελήφθη τὸ παραμικρὸ μὰ ἡ Αἰζά δὲν ἀπατήθηκε. Ἐπλησίασε τὸν Πικουίλλο καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια τοῦ εἶπε μὲ κάποιο παράπονο στὴ φωνή ἡ

—Κάτι μοῦ κρύβεις φίλε μου. Γιατί ; Ἐχεις μυστικά ἀπὸ μένα ;

Στὸ ἀκουσμα τῆς γλυκειᾶς τῆς φωνῆς ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς του.

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν ; Πι σοῦ συμβαίνει ; ρώτησαν τώρα καὶ τὰ δύο κορίτσια μαζί.

—Ρωτᾶτε σεις τί μοῦ συμβαίνει, σεις πού μὲ τὴν καλωσύνη σας μ' ἐκάματε τόσο δυστυχισμένο, χωρὶς φυσικά νὰ τὸ θέλετε ; Σεις πού μὲ περιμαζέψατε ἀπὸ τὸν δρόμο, μ' ἐντύσατε, μ' ἐμορφώσατε, μοῦ χαρίσατε τὴν συμπάθεια καὶ τὴν φιλία σας, μὲ ὑψώσατε σχεδὸν στὸ δικό σας ἐπίπεδο, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἀπλὸς ὑπὲρ ἄλλου στὰ μάτια ὅλου τοῦ ὅλλου κόσμου καὶ πρέπει πάντα νὰ μένω ἕνας τέτοιος...

Τὰ δύο κορίτσια τὸν κύτταξαν μ' ἀπειρη συμπάθεια καὶ καλωσύνη καὶ ἡ Αἰζά γυρίζοντας εἶπε στὴν Κάρμεν :

—Θαρρῶ πὼς ἔχει δικὸν ἀδελφὸν μου. Δικό μας εἶναι τὸ σφάλμα καὶ καθήκον μας εἶναι νὰ τὸ διορθώσουμε.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Πικουίλλο πρόσθεσε :

—Μὴν ἀπελπίζεσαι φίλε μου. Μὴν βλέπεις τί εἶσαι σήμερα. Κύτταξε καλύτερα πού μπορείς νὰ φτάσῃς. Ἡ Ἰσπανία σήμερα δὲν εἶναι καὶ τόσο πλούσια σ' ἀξίες. Εὐκόλα μπορείς, ἀν θελήσῃς, νὰ διακριθῇς. Καὶ γι' αὐτὸ θέθαια πρέπει νὰ διαλέξῃς ἕνα ἄλλο στάδιο καὶ, μὲ τὴν ἐξυπνάδα σου, τὸν χαρακτήρα σου καὶ τὴν μόρφωσί σου, ἀσφαλῶς πού γρήγορα θὰ κατορθώσῃς νὰ γίνῃς κάτι.

Γεμάτος συγκίνησι ὁ Πικουίλλο, ἔκουε μὲ προσοχὴ τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς Αἰζᾶς νὰ φτάνῃ ἀπαλᾶ σ' αὐτιά του, ἐνῶ μέσα του σκεπτόταν πὼς ἀν ἡ ὁμορφὴ νεαρῆ του φίλη ἤξερε τί θάλασμο στάλαζαν στὴν ψυχὴ του τὰ λόγια τῆς αὐτᾶ, τί θάρρος τοῦ ἐνέπνεαν καὶ πόσο τὸν ἔκαναν εὐτυχισμένο, ἀσφαλῶς δὲν θάπαυε οὔτε στιγμή νὰ τοῦ μιλάῃ!

—Ἔτσι, μπράβο ! ἐσυνέχισε ἡ καλὴ νέα, βλέποντας τὰ μάτια τοῦ φίλου τῆς ν' ἀκτινοβολοῦν τώρα ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα. Ἐχει πρῶτα — πρῶτα πεποιοῦναι στὸν ἑαυτὸ σου καὶ τ' ἄλλα εἶναι δική σου δουλειά. Καὶ γυρίζοντας στὴν φίλη τῆς πρόσθεσε καθώς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά της :

—Πηγαίνω, Κάρμεν, νὰ μιλήσω τοῦ πατέρα σου, καὶ εἶμαι θεθαία πὼς θὰ θελήσῃ νὰ μὲς βοηθήσῃ.

—Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ἡ Κάρμεν, ἐνῶ ἡ φίλη τῆς χανόταν κι' ὅλας στὸ

διάδρομο πού θρικόταν τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀντιβασιλέως.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΛΗΣΣΕΙ

Ὁ Ντ' Ἀγκουιλάρ μόλις εἶχε ἐκπνήσει πρὶν λίγη ὥρα, δταν ἄκουσε μιά γυναικίαν φωνὴ ἔξω ἀπὸ τὴν καμαρά του πού εἶπε :

—Μὴν ἀνησυχῇς κύριε ἐπιστάτα. Ἡ ἐξοχότης σου δὲν θὰ σὲ μαλώσῃ κι' ἀν ἀκόμη τοῦ ἐνοχλήσω τὸν ὕπνο, ἀφοῦ ἦρθα ἀπὸ τόσο μακριὰ γιὰ νὰ τὸν δω καὶ νὰ θὰ μείνω μόνο λίγη ὥρα μαζί του.

—Ὁ ἀνεψιός μου ! Ὁ Φερνάντο ! φώναξε χαρούμενος ὁ Ντὸν Ζουάν κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ.

—Ἀπὸ πού ἔρχεσαι ἔτσι ξαφνικά ;

—Ἀπὸ τὴν Ὀλλανδία πού πολεμοῦμε, καὶ καθὼς βλέπεις εἶμαι συνταγματάρχης σήμερα θεῖο μου !

—Τὸ βλέπω μὲ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια, εἶπε ὁ Ντὸν Ζουάν, χτυπώντας τον χαϊδευτικά στὸν ὤμο. Καὶ πὼς τὰ πάει ὁ στρατός μας στὴν Ὀλλανδία ;

—Ὅχι καὶ τόσο καλὰ θεῖο μου... Οἱ Ὀλλανδοὶ πολεμοῦν ἀντρίκια καὶ ὁ Μαυρίκιος τοῦ Νασσάου εἶναι ἀληθινὸς ἥρωας : Κατέστρεψε τὸ πυροβολικό μας καὶ μὲς πῆρε κι' ἀρκετὰ σημαίες. Δὲν ξέρω, μὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, ποῖα θὰ ἦταν ἡ τύχη μας ἀν δὲν εἶχαμε κι' ἐμεῖς γι' ἀρχηγὸ ἕναν ἡρωϊκὸ ἐπίσης στρατηγὸ, τὸν μαρκήσιο Ντὲ Σπινόζα. Αὐτός μας ἔσωσε καὶ μὲς ἐξανόδωσε τὴν νίκη. Τέλος ἡ πολιορκία τῆς Ὀστάνδης τελείωσε τὴν ἐκστρατεία ὑπὲρ ἡμῶν κι' ὁ στρατὸς μ' ἐπεφόρτισε νὰ μεταφέρω τὴν χαρμύσσο εἰς τὴν Μαδρίτη. Κατάφερα λοιπὸν λοξοδρομώντας λιγάκι, νὰ περάσω πρῶτα ἀπὸ τὴν Παμπέλν γιὰ νὰ σὰς δω θεῖο μου καὶ τὴν ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη.

—Καλῶς ὤρισε, Μπράβο, ἔκαμες πολὺ καλὰ πού ἦρθες. Θὰ μείνῃς, ἐλπίζω, ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί μας.

—Ὅχι, δυστυχῶς, θεῖο μου. Μονάχα λίγες ὥρες. Δὲν μοῦ μένει καὶ ῥὸς γιὰτί, ὅπως σὰς εἶπα, πρέπει νὰ φύγω γρήγορα γιὰ ν' ἀναγγεῖλω τὴν νίκη στὴν Μαδρίτη.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, παιδί μου, πού σὲ ἐξαδελέπω. Δὲν ξέρω ἀν μοῦ μένουν πῶς πολλὰ ἀκόμα χρόνια νὰ ζήσω. Ὅπως ὁποῖοτε ὅμως θ' ἀφήσω ἡσυχος αὐτὸν τὸν κόσμο, γιὰτί ξέρω πὼς θ' ἀφήσω ἕναν καλὸν ἀντρα στὴν κόρη μου. Δὲν ἀδέησες ποτὲ τὸν λόγόν σου, Φερνάντο, καὶ πιστεύω πὼς ἡ Κάρμεν μου θὰ εὐτυχισθῇ, ἐάν ἐσὺ μοῦ τὸ ὑποσχεθῇς.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, θεῖο μου, ἀπὴντησε ὁ νέος, καὶ ἀν ποτὲ παραβῶ τὸν ὄρκον μου αὐτόν...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ ὁ Φερνάντο δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του, μένοντας μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, μπρὸς τὴν ἐξωτικὰ ὁμορφιά τῆς Αἰζᾶς πού πρῶτὴ φορὰ ἔβλεπε. Ἐμεῖνε ἀκίνητος ἀπὸ ἐκπλήξι καὶ θαυμασμό καὶ δὲν μπόρεσε πιά νὰ συνεχίσῃ.

—Πλησίασε Αἰζά, πλησίασε κόρη μου, εἶπε ὁ ἀντιβασιλεὺς στὴν νέα, ἔλα νὰ σὲ παρουσιάσω στὸν ἀνεψιὸν μου Ντὸν Φερνάντο ντ' Ἀλμπάντα.

Ἡ Αἰζά πλησίασε κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ὄρατο ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της.

—Εἶναι θετὴ μου κόρη, εἶπε ὁ Ντὸν Ζουάν στὸν Φερνάντο. Καμμιὰ ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία της. Καὶ γυρίζοντας στὴν Αἰζά ρώτησε χαϊδευόντάς της τὰ μαλλιά :

—Λοιπὸν, κόρη μου, τί μὲ ἤθελες ; Μπορεῖς νὰ μιλήσῃς μπροστὰ στὸν Φερνάντο, πιστεύω. Δὲν σὲ τρομάζει θέβαια ἡ παρουσία του.

Ἡ Αἰζά χαμογέλασε καὶ μὲ λίγα λόγια ἐξήγησε τὴν ἀπελπισία τοῦ Πικουίλλο καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ καλὴ λειψύση τῆς θείας της, ὅπως ἄλλως τε τῆς φαινόταν δίκαιο καὶ ὀρθό.

—Εἶμαι κι' ἐγὼ τῆς γνώμης σου, εἶπεν ὁ Ντ' Ἀγκουιλάρ. Τί θέλεις νὰ κάμω γιὰ τὸν προστατευόμενό σου ;

—Θὰ ἤθελα νὰ τὸν διορίσῃς γραμματέα σου. Ἐχει μὲς φαίνεται τὰ προσόντα.

—Καλὰ, χαμογέλασε ὁ Ντ' Ἀγκουιλάρ, ἀφοῦ τὸ θέλεις θὰ γίνῃ.

—Εἶμαι κι' ἐγὼ στὴς διαταγές σας, εἶπεν ὁ Φερνάντο, πλησιάζοντας τὴν Αἰζά. Ὅσους φίλους καὶ ὅσα μέσα διαθέτω στὴν Αὐλὴ τῆς Μαδρίτης, θὰ τὰ μεταχειρισθῶ εὐχαρίστως, δεσποινίς, γιὰ τὸν προστατευόμενό σας, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαία γι' αὐτό.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Φερνάντο, εἶπε ἡ νέα χαρούμενη. Ἡμουν θεσθία ὅτι ὁ ἐξαδέλφος τῆς Κάρμεν θὰ ἦταν γενναῖος καὶ καλὸς σὰν ἐκείνην, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς πού ὁ Πικουίλλο θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμα ἕνα τόσο ἰσχυρὸν προστάτη.

Ὁ Ντ' Ἀγκουιλάρ ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸν νεαρὸ ὑπὲρ ἄλλου καὶ μόλις αὐτὸς ἔφθασε ὁ ἀντιβασιλεὺς τοῦ εἶπε :

—Ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ σὲ διορίζω γραμματέα μου. Θὰ ἔχῃς διακόσια δοκῆματα μισθὸ τὸν χρόνον καὶ ὡς ἐδῶρον θὰ λάβῃς ἀμέσως προκαταβολικῶς τὸν μισθόν σου γιὰ ὁλόκληρον τὸν χρόνον.

—Κι' ἐγὼ, πρόσθεσε ὁ Φερνάντο, ἐλπίζω, νέε μου, πὼς θὰ μπορέσω μὲ τὰ μέσα πού διαθέτω στὴν Αὐλὴ νὰ κατορθώσω νὰ σὰς δοθῇ μιά δημοσία θέσις ἀξιοπρεπής.

Ἡ Αἰζά κι' ὁ Πικουίλλο ἔρριξαν μιά ματιά ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τὸ βλέμμα τῆς Αἰζᾶς ἐξέφραζε ὅλη τὴν χαρὰ της καὶ τοῦ Πικουίλλο ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν λατρεῖα γιὰ τὴν νέα.

—Λαμπρά ! εἶπεν ὁ Ντὸν Ζουάν ντ' Ἀγκουιλάρ. Ἡ κόρη μου βέβαια, θὰ σηκώθηκε τώρα, ἄς πᾶμε λοιπὸν νὰ τὴν ἰδοῦμε.

Στηρίχτηκε στὸ μπράτσο τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ κρατώντας τὴν Αἰζά ἀπ' τὸ χέρι ὡγῆκε στὸ διάδρομο.

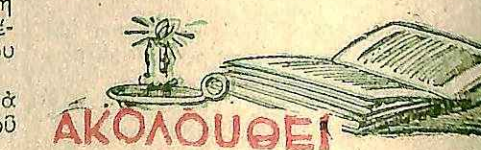
Ὁ Πικουίλλο, μόλις ἔμεινε μονάχος, θυμήθηκε τὴν φτωχὴ γυναῖκα πού συνάντησε στὸ δρόμον τὴν προηγούμενη μέρα κι' ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ πᾶι στὴν ὁδὸ τῆς Σουκίας.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΛΙΑΓΑ

Τὸ σπίτι τοῦ Ἑβραίου Σολομώντος ἦταν ἕνα σπίτι θρώμικο κι' ἔλεινὸ μὲ μιά θλιβερὴ πρόσοψιν. Ἐμπήκε καὶ ζήτησε τὴν Ἀλιάγα.

—Ἐδῶ κάθεται, τοῦ εἶπαν.

—Σὲ ποῖο πάτωμα ;

Ἔνα παράξενο μικρὸ διήγημα

25-31

Τοῦ Οὐγγρου συγγραφέως ΓΕΝΟ ΧΕΛΤΑ-Ι.

25-31. Αὐτὸς δὲν εἶνε ἕνας ἀριθμὸς τηλεφώνου, ἀλλὰ μιά πολὺ περιεργὴ ἱστορία πού ἔμαθα στὸ Μόντε Κάρλο. Πρὶν νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ, ἕνας φίλος μου μοῦ ἔδωσε ἕνα χρυσὸ λουδοβίκιο καὶ μοῦ εἶπε :

—Σὰν θὰ πατήσῃς τὸ πόδι σου γιὰ πρώτη φορὰ στὴν αἴθουσα τοῦ παιγνιδιοῦ, στάσου μπροστὰ στὴν πρώτη ρουλέττα καὶ παίξε αὐτὰ τὰ εἰκοσι φράγκα στὸ 25.

—Πολὺ καλὰ. Μὲ μιά συμφωνία ὁ μὲς...

—Τί συμφωνία ;

—Νὰ μοῦ πῆς γιὰτί πρέπει νὰ παίξω τὸ 25.

—Δὲν εἶνε μυστικόν. Ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾷ ἔκλεισε χθὲς τὰ 25τῆς χρόνια. Παίξε αὐτὸ τὸ νούμερο καὶ θὰ κερδίσῃς.

Ἔβαλα στὴν τσέπη μου τὸ νόμισμα, σημείωσα τὸν ἀριθμὸ καὶ διηγήθηκα αὐτὴ τὴν ἱστορία σ' ἕναν συνταξιδιώτη μου πού πῆγαινε κι' αὐτὸς στὸ Μόντε Κάρλο. Ὁ συνταξιδιώτης μου αὐτὸς ἦταν φανατικὸς παίκτης κι' ἔκουσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν ἀφήγησί μου. Ὑστερα σημείωσε κι' αὐτὸς τὸν ἀριθμὸ μου 25.

Στὸ Μόντε Κάρλο μπήκαμε μαζί στὴν αἴθουσα τῆς ρουλέττας καὶ ὡς φίλος μου πρῶτος μοῦ ὑπενθύμισε τὸν ἀριθμὸ πού ἔπρεπε νὰ παίξω :

—Μὴν ξεχάσετε... Τὸ 25 !

—Ναί, ναί, τὸ 25, τοῦ ἀπήντησα μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἐλπίδα.

Καθίσαμε μαζί κι' οἱ δύο στὴν ἴδια ρουλέττα. Ἐρρίξα τὸ χρυσὸ νόμισμα στὸ 25 ὅπως μοῦ εἶχε πῆ ὁ φίλος μου. Ὑστερα ἔρριξε κι' ἄλλο ἕνα εἰκοσόφραγκο στὸν ἀριθμὸ 26. Ὁ συνταξιδιώτης μου σκέφθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα ἐποντάρῃσε δέκα εἰκοσόφραγκα στὸ 31.

Ὁ γκρουπιέ ἔρριξε τὴ μπίλλα στὴ ρουλέττα καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ μαγικὴ αὐτὴ σφαῖρα σταμάτησε στὸ 31.

Ὁ συνταξιδιώτης μου ἐκέρδισε ἀρκετὰ χρήματα. Ἡ σπουδαία αὐτὴ τύχη μὲ εἶχε σαστίσει.

Ὁ φίλος μου μ' ἐκύτταξε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο καὶ μοῦ εἶπε :

—Πρὶν νὰ σὰς πῶ γιὰτί ἔπαιξα τὸ 31, θέλω νὰ μοῦ πῆτε γιὰτί παίξατε τὸ 26 ἀντὶ τοῦ 25.

—Θεῖο μου ! ἀπήντησα κάπως μπερδεμένα. Σκέφθηκα ὅτι μιά γυναῖκα 25 ἐτῶν μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ 26 !...

—Ἡ σκέψις σου εἶνε καλὴ, μοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος, ἀλλὰ δὲν τὴν τελειώσῃς.

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω...

—Ὅχι ; Προσέξτε λοιπόν... Κι' ἐγὼ, στὴν ἀρχὴ, ἔκανα αὐτὴ τὴ σκέψιν. Μιά γυναῖκα 25 ἐτῶν κάνει λάθος ἕνα χρόνον, ἄρα 26... Ἐναν χρόνον δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ, κι' ἔχομε 27. Δυὸ χρόνια πάντα τὰ κρύβει, κι' ἔχομε 29... Λόγῳ ἀμφιβολιῶν θὰ εἶνε 30 χρόνον. Ἐγὼ, λοιπόν, γιὰ νάμαι μέσῃ ἔπαιξα τὸ 31 καὶ νὰ πού πέτυχα ! Ἐμείνα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὑ-

Παντρεύτηκα τὸν ἀγγελοῦ μου, πού σύμφωνα μὲ τὸ πιστοποιητικόν της, εἶνε 32 ἐτῶν.

στερα ἔγραψα ἕνα γράμμα στὸ φίλο μου, στὴ Βουδαπέστη πού μοῦ εἶχε δώσει τὸν ἀριθμὸ 25.

Ἐὸ ἀγγελοῦ σου... κάνει λάθος στὰ χρόνια του. Σοῦ κρύβει ἕξη χρόνια ὁλόκληρα :...

Σὲ λίγες μέρες πῆρα γράμμα του. «Σοῦ ἀναγγέλλω μίαν εὐχάριστη ἐξοδισμὸν, μοῦ ἔγραφε. Παντρεύτηκα τὸν ἀγγελοῦ μου. Σύμφωνα μὲ τὸ πιστοποιητικόν της γεννήσεώς της, ἡ γυναῖ-

κα μου δὲν μοῦ ἔκρυψε ἕξη χρόνια ἀλλὰ μόνον ἕνα. Εἶνε 32 ἐτῶν !

Καὶ τὸ συμπέρασμα τώρα ; Ἡ σοφία τοῦ ἀνθρώπου στάθηκε ἱκανὴ ὡς τώρα νὰ ἐξιχνιάσῃ πολλὰ μυστήρια. Τὴν ἡλικία, ὅμως, τῆς γυναίκας πού δὲν τὴν προδίδουν οἱ ρυτίδες, δὲν θὰ μπόρῃ νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ...

ΓΕΝΟ ΧΕΛΤΑ-Ι.

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

Μην φαντασθήτε πως τὸ θέμα μας αὐτὸ εἶναι ἐλαφρὸ καὶ ἀνάξιο λόγου...

Καὶ μὴν πῆτε, ἀγαπητὲς ἀναγνώστρι-
ες, πὼς δὲν νοιάζεσθε διόλου γιὰ τὸ
φλέρτ... Ἄν εἰσθε νέες, τὸ φλέρτ θὰ
σᾶς κολακεύῃ, κι' ἂν εἰσθε παντρεμέ-
νη, τὸ φλέρτ θὰ σᾶς προκαλῇ εὐχα-
ρίστησι, ἀφοῦ θὰ διαπιστώνετε πὼς
εἰσθε ἀκόμη ἀξία θαυμασμοῦ, πράγμα
ποῦ θὰ κἀμὴ τὸν σύζυγό σας, ποῦ τὸ
εἶχε ξεχάσει, νὰ τὸ ξαναθυμῇ καὶ

Ἐάν ναι... πῆτε μας πὼς

νὰ σᾶς περιθάλῃ πάλι μὲ τὴν ἀγάπ-
του...

Τὸ φλέρτ εἶναι ἓνα σπὸρ εὐχάριστο...
καὶ χρήσιμο, ἀφοῦ τὸ ἐφεύρε ὁ πρα-
κτικώτερος λαὸς, οἱ Ἀμερικανοί. Εὐ-
χάριστο, γιατί ἐξοικειώνει καὶ συμφι-
λιώνει τὰ δυὸ φύλα καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη
ἀποτελεῖ τὴν πιὸ λεπτὴ καὶ πιὸ πολι-
τισμένην ἐκδήλωσι τοῦ θαυμασμοῦ τῶν
ἀνδρῶν πρὸς τὶς γυναῖκες.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ εἶναι πραγματικὸ, τὸ
φλέρτ πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ὠριμένους
κανόνες εὐπρεπείας. Πρέπει ὁ ἄνδρας
καὶ πολὺ περισσότερο ἡ γυναῖκα, νὰ
ξέρουν νὰ κρατοῦν τὴ θέσι τους καὶ
νὰ διεξάγουν τὸ φλέρτ μέσα σὲ ὠρι-
σμένα ἀξιοπρεπῆ ὅρια.

Πότε μιὰ γυναῖκα ποῦ φλερτάρει
εἶναι ἀξιοπρεπὴς καὶ ἀληθινὴ κυρία;
Ἄν θέλετε νὰ τὸ μάθετε, δὲν ἔχετε πα-
ρὰ νὰ συμβουλευθῇτε τὸν παραπλευ-
ρως πίνακα.

Ἐάν, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, θέλε-
τε νὰ διαπιστώσετε κατὰ πόσον εἰσθε
ἀπολύτως καθὼς πρέπει στὸ φλέρτ
σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀπαντήσετε
στὰ 22 ἐρωτήματα ποῦ σᾶς παραθέ-
τομε. Ἀπαντήστε στὸ «ναί», στὸ «ὄχι»
καὶ στὸ «ἴσως», προσθέστε τὰ 1 τῶν
ἀπαντήσεών σας καὶ πρέπει νὰ ἔχετε
τὸ ἐξῆς ἀποτέλεσμα γιὰ νὰ εἰσθε ἐν
τάξει μὲ τὸν κόσμον καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ
σας. Νὰ ἔχετε 8 ναί, 9 ὄχι καὶ 5 ἴ-
σως. Ἄν ἐπιτύχετε αὐτὰ τὰ ἀθροί-
σματα, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιες ὅτι
στὸ φλέρτ ποῦ κάνετε δὲν διακινδύ-
νευετε οὔτε τὴν ὑπόληψί, οὔτε τὴν ἀ-
ξιοπρεπείά σας.

Ἀπομένει τώρα νὰ μάθετε σὲ ποιὲς
ἐρωτήσεις θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσετε
μὲ ἓνα ναί, ἓνα ὄχι καὶ μὲ ἓνα ἴσως.
Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ ποῦμε στὸ ἄλλο
τεῦχος. Ἐσεῖς ἐν τῷ μεταξύ δώστε
τὶς ἀπαντήσεις, θγάλτε τὸ ἀθροισμα
καὶ κρατήστε τὸν πίνακα γιὰ νὰ τὸν
συγκρίνετε μὲ τὸν δικό μας στὸ ἄλλο
τεῦχος.

M. BANANIS

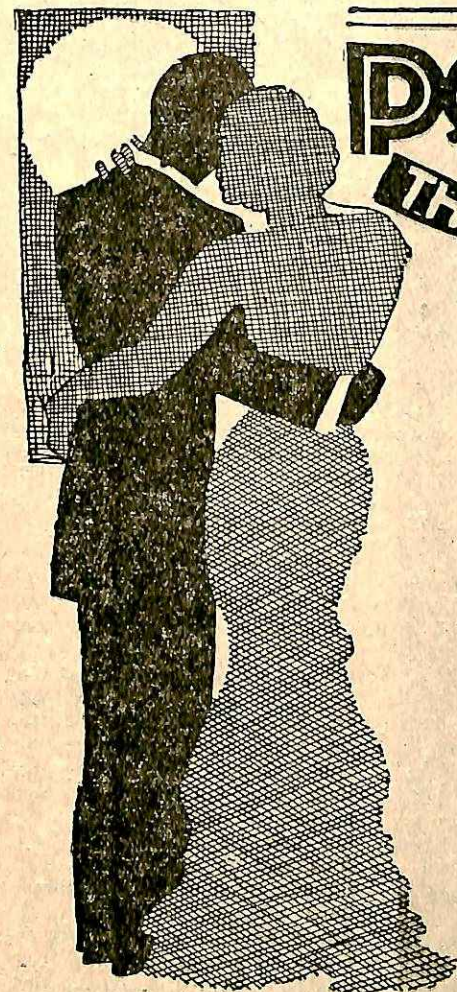
ΣΚΕΦΟΝΤΕ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΑΠΑΝ- ΤΗΣΤΕ ΑΝΑΛΟΓΩΣ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘ- ΜΟ 1 ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΣΑΣ.

ΝΑΙ. ΟΧΙ. ΙΣΩΣ.

- 1) Σᾶς κάνουν εὐχαρίστησι τὰ ἀνδρι-
κὰ κοπιμήματα—ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι ὑ-
περβολικά;
- 2) Αἰσθάνεσθε εὐχαρίστησι μὴπως, ὅ-
ταν σᾶς φλερτάρῃ ἓνας ἄνδρας ποῦ δὲν
σᾶς ἀρέσει;
- 3) Σᾶς συνέβη ποτὲ νὰ συμπληρώσετε ἓναν
ἄνδρα ποῦ πρὶν ἀντιπαθούσατε, ἐπειδὴ
σᾶς ἔκανε φλέρτ;
- 4) Μήπως προτιμάτε νὰ σᾶς φλερτάρουν
ἄνδρες νεώτεροί σας;
- 5) Ἡ μήπως προτιμάτε νὰ σᾶς θαυμά-
ζουν ἄνδρες πιὸ ἡλικιωμένοι ἀπὸ σᾶς;
- 6) Προτιμάτε τὸ διακριτικὸ φλέρτ;
- 7) Ἡ μήπως σᾶς ἀρέσῃ θαυμάσκειναι
ἐπιδεικτικὸ φλέρτ;
- 8) Προτιμάτε τὸ φλέρτ σὲ τρυφερὸ
τόνο;
- 9) Μήπως ἔχετε κλίσι γιὰ τὸ κε-
ραυνωδὲς φλέρτ;
- 10) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς προσφέρουν
λουλούδια;
- 11) Σᾶς ἀρέσει νὰ δέχεσθε δῶρα;
- 12) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς καλοῦν στὸ
ντάνσιγκ, ἢ σ' ἓνα θέαμα;
- 13) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς προτείνουν νὰ
πᾶτε περίπατο;
- 14) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ἐπισκέπτεται
στὸ σπίτι, ὅταν εἰσθε μόνη, ὁ ἄνδρας ποῦ
σᾶς φλερτάρει;
- 15) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς γράφῃ ἢ νὰ
σᾶς τηλεφωνῇ συχνά, ὁ ἄνδρας ποῦ σᾶς
φλερτάρει;
- 16) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ρίχνουν θλέμ-
ματα ἀπὸ λένε περισσότερα ἀπὸ τὰ λό-
για;
- 17) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς στέλνουν
στίχους γραμμένους εἰδικῶς γιὰ σᾶς;
- 18) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ἐμπιστεύονται
οἱ ἄνδρες τὰ μυστικά τους;
- 19) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ζητοῦν νὰ
τοὺς ἐμπιστευθετε νὰ μυστικά τους;
- 20) Σᾶς ἀρέσει νὰ ἐνδιαφέρονται οἱ
ἄνδρες γιὰ τοὺς πόθους σας, γιὰ τὶς φι-
λοδοξίες σας;
- 21) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς παρέχουν ἡθι-
κὴ ἐνίσχυσι;
- 22) Σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ζητοῦν μιὰν
ἡθικὴ ἐνίσχυσι;

Ἀθροισμα

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ...

καλὴ τύχη τῶν ἐρωτευμένων— τοῦ ἐ-
πεφύλασσε μιὰ ζωερὴ συγκίνησι, ἓνα
ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀπογεύματα.

Τὴν ξαναεἶδε τὴ νέα, νὰ κἀνὴ πάλι
μόνη τὸν περίπατό της. Ἦν ἐβλεπε
γιὰ κάμποσο μέσα στὸ νέφος τῆς θαμ-
πωμένης ἀπὸ τὴ συγκίνησι ματίας του...

Ἐτόλμισε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Τῆς μί-
λησε μὲ φωνὴ δονουμένη, σὰν τὴν χορ-
δὴ τῆς κιθάρας ὅταν παίξῃ τραγοῦδι
βαθύτατα συγκινητικὸ.

— Δεσποινίς, ἀκοῦστε με: Σᾶς ἰκε-
τεύω νὰ μὲ ἀκούσετε...

Καὶ τὸ ἀπόμερο δρομάκι τοῦ πάρ-
κου ἀκούσε τὰ θεῖα λόγια τῆς ἐξομο-
λογήσεως τοῦ ἐρωτευμένου. Καὶ ἐ-
σκίρτησαν τὰ φύλλα καὶ οἱ κλώνοι,
ὅταν ἀκούσαν καὶ τῆς νέας τὴν ἀπάν-
τησι: Ναί, κι' ἐκεῖνη τὸν ἀγαποῦσε.
Κι' ἐκεῖνη τὸν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρῶ-
τη στιγμὴ ποῦ τὸν εἶδε. Καὶ ζοῦσε
μὲ τὴν ἀνάμνησί του... Οὐράνιες στι-
γμές, ποῦ τὶς ἔκαμαν τραγοῦδι τὰ
πουλιά στοὺς κλώνους, ἐκεῖνο τὸ εὐ-
τυχισμένο ἀπόγευμα...

★

Συνητῶντο ἔκτοτε οἱ δυὸ νεοὶ στὸ
Ζάππειο, σ' ἓνα ἀπόμερο δρομάκι, ὅ-
ταν τὸ σούρουπο ἔρριχνε τὰ ποσστα-
τευτικά του πέπλα. Τὰ φύλλα τῶν
δένδρων τοῦ πάρκου ἐγίνονταν ἀπει-
ρες γλῶσσες, ὅπως λέει ὁ Σαίξπηρ,
ποῦ μιλοῦσαν στὸν Παῦλο καὶ στὴν
Ἄννα καὶ τοὺς ἔλεγαν:

— Χάρητε τὴν εὐτυχία σας.

Ἄλλὰ ἡ Ἄννα ἐπλήρωνε γι' αὐτὴ
τὴν εὐτυχία τὰ λῦτρα μιᾶς φοδερῆς
ἀγωνίας. Ἐτρεμε, ἐσπαρταροῦσε, ὁ-
πέφερε ὅλο τὸ διάστημα ποῦ ἦταν μὲ
τὸν Παῦλο.

— Τί ἔχεις; τὴν ρωτοῦσε μὲ στοργὴ
ἐκεῖνος.

Ἐκεῖνη ἀναστενάζε καὶ δὲν ἀπαν-
τοῦσε. Ἄλλὰ κάποιον θάδου δὲν ἀνθεξε
πιά. Ἀφῆσε τὸν κρυφὸ τῆς πόνο νὰ
ξεσπάσῃ σὲ μιὰ δακρύβρεκτὴ ἐξομο-
λόγησι:

— Παῦλο, τοῦ εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ
σὲ ἀγαπήσω.

— Γιατί;

— Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα. Καὶ ὅμως,
θεέ μου, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ
μου γνωρίζω τὴν εὐτυχίαν! Ἄλλ' ἦρ-
θε ἀργά γιὰ μένα. Πολὺ ἀργά!...

Καὶ διηγήθηκε στὸν ἀγαπημένο της,
ποῦ τὴν ἐκύτταξε μὲ μάτια γεμάτα ἐκ-
πληξί καὶ ἀγωνία, τὴ θλιθερὴ τῆς ἱ-
στορία:

— Παῦλο, δὲν εἶμαι ἐλεύθερη. Εἶμαι
παντρεμένη. Μὲ πάντρεψαν πολὺ μι-
κρὸι οἱ δικαί μου μὲ ἓναν ἔμπορο. Ἀ-
νὰργυρο Σοφοῦ τὸν λένε. Ἐκεῖνος εἶ-
νε πλούσιος καὶ ἐγὼ ἤμουν πολὺ φτω-
χὴ. Τὸν παντρεύτηκα χωρὶς νὰ τὸν ἀ-
γαπῶ. Περνῶ μαζί του μιὰ μαρτυρικὴ

Η εὐτυχία, λέει ὁ φιλόσοφος, εἶναι
μιὰ πεταλούδα. Τὴν ἀγγίζεις;
Πεθαίνει...

Τὴν ἀγγίζει τὴν εὐτυχία μιὰ φορὰ
στὴ ζωὴ της καὶ ἡ φτωχούλα ἡ Ἄν-
να. Καὶ ἡ λεπτὴ, αἰθερόπλαστὴ πετα-
λούδιτσα πέθανε. Καὶ μαζί της πέθανε
καὶ ἡ νέα...

★

Εἶναι μιὰ παλιὰ, ξεχασμένη ἱστορία.
Κοιμούνται οἱ ἀντίπαλοι τοῦ παλικοῦ
δράματος, κοιμούνται ἄλλοι μέσα σὲ
κιτρινισμένες σελλίδες τῶν τόμων τῶν
ἐφημερίδων τοῦ 1911 καὶ ἄλλοι μέσα
στοὺς φλοιούς τῶν δένδρων τοῦ Ζαπ-
πείου.

Τὰ δέντρα αὐτὰ πρωτάκουσαν τοὺς
γλυκεῖς ψιθύρους τοῦ εἰδυλλίου ποῦ
πλέχθηκε ὑπὸ τὴν σκιάν τους. Ἐκεῖ
τὴν συνήντησε, γιὰ πρώτη φορὰ, τὴν
Ἄννα Σοφοῦ ὁ Παῦλος Κάρτης.

Ἐκανε μόνη, ἓνα ἀπόγευμα, τὸν πε-
ρίπατό της. Στὴ μορφὴ της, ἐξαγνι-
σμένη ἀπὸ κάποιον κρυφὸ πόνο, ἐ-
στάλαζε τὴ θλίψι τοῦ τὸ δειλινό...

Τὴν εἶδε ὁ Παῦλος νὰ ἔρχεται, ἀ-
πέναντί του, μὲ βῆμα ἀργό. Ἐνοιωσε
ἀπάνω του τὸ βλέμμα της, ἓνα βλέμ-
μα πονεμένο, ποῦ ἦταν σὰν τὴν εὐγε-
νικὴν ἀναλαμπὴ μιᾶς λίμνης δακρύων.
Καὶ ἡ νέα ἐπέρασε δίπλα του μὲ τὸ
ἀργὸ τῆς θῆμα...

Ἀπὸ τότε ὁ Παῦλος δὲν μπορούσε
νὰ τὸ ξεχάσῃ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα. Ση-
λαιωνόταν κάθε τόσο μπροστά του καὶ
τοῦ ἔκοβε τὴ γαλήνη, τὴν ἀμεριμη-
νία, τὸν ὕπνο.

★

Κάθε ἀπόγευμα ἦταν στὸ Ζάππειο.
Ἦλπιζε ὅτι θὰ ξανασυναντοῦσε τὴν ἀ-
γνωστὴ νέα. Καὶ νὰ, ποῦ ἡ τύχη — ἡ

ζωή. Δὲν ἤξερα τί εἶναι ἀγάπη μέχρις
ὅτου σὲ γνώρισα. Μοῦ χάρισε μιὰν
εὐτυχία, ποῦ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ
τὴν δεχθῶ.

Καὶ ἀναλύθηκε σὲ σπαρακτικὸ κλά-
μα. Ὁ Παῦλος τὴν παρηγόρησε μὲ τὰ
θερμότερα λόγια:

— Μὴν κλαῖς, ἀγαπημένη μου. Ἄρ-
κετὰ ὑπέφερες. Ἐχεις κι' ἐσὺ δικαί-
ωμα ν' ἀγαπήσῃς καὶ νὰ εὐτυχίσῃς.

★

Ὁ δυνατός ἔρως λαβαίνει γρήγορες
καὶ ὀριστικὲς ἀποφάσεις.

— Ἀκούσε με, Ἄννα, τῆς εἶπε ὁ
Παῦλος. Θὰ τὸν ἀφήσῃς τὸν ἄνδρα
σου.

Ἡ Ἄννα τὸν ἐκύτταξε, μέσα ἀπὸ
τὰ δάκρυά της, σαστισμένη.

— Θὰ τὸν ἀφήσῃς, ξαναεἶπε ὁ Παῦ-
λος, καὶ θὰ ἔλθῃς μαζί μου. Δὲν θέ-
λεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

Ἐκεῖνη ἐσφίχθηκε μὲ λαχτάρα ἐπ' αὐ-
τὸν.

— Φοβάμαι, τοῦ εἶπε. Φοβάμαι γιὰ
σένα.

— Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος. Θὰ
φύγωμε καὶ θὰ πᾶμε στὴν Ἀλεξάν-
δρεια. Ἐκεῖ ἔχω ἓναν θεῖο, ποῦ θὰ
μὰς βοηθήσῃ. Θ' ἀρχίσωμε ἐκεῖ κάτω
οἱ δυὸ μας μιὰ καινούργια ζωή...

Ἀγκαλιάστηκαν καὶ ἐπλεξαν μαζί
τὸ ὄνειρο μιᾶς εὐτυχίας, ποῦ τὴν ἀπει-
θῶνε μέσα στὴν ὀνειροπόλησί τους
καὶ τὴν ἐθέρμαινε ὁ λαμπρὸς ἥλιος
τῆς Αἰγύπτου.

Ἐκανόνισαν τὶς λεπτομέρειες τῆς
φυγῆς των. Καὶ ἔδωσαν τὸ ραντεβού
τῆς ἀναχώρησής.

— Τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα θὰ συ-
ναντηθοῦμε στὸν Πειραιᾶ. Καὶ θὰ φύ-
γωμε τὸ βράδυ μὲ τὸ βαπόρι.

★

Ἦλθεν ἡ Πέμπτη. Σὰν ἡμέρα ἀπο-
λυτρώσεως τὴν περίμενε ἡ Ἄννα. Μὲ
χαρούμενη θυσίαν καὶ ἀνυπομονήσιν
ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ πράγματά της.
Ἡ καρδιά της ἐπαλλε ἀκούραστα καὶ
ἔδινε γρήγορο ρυθμὸ σὲς προετοιμα-
σίες τῆς νέας γιὰ τὸ ταξίδι τῆς εὐτυ-
χίας.

Αἰφνης ἀνοίγει ἀπότομα ἡ πόρτα.
Στρέφει καὶ βλέπει: Ἦταν ὁ ἄντρας
της:

— Θεέ μου! ψιθύρισε.

Καὶ τὰ πράγματα ποῦ κρατοῦσε καὶ
ἐτοιμαζόταν νὰ τὰ βάλῃ στὴ θάλασσα,
τῆς ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια. Ἐκεῖνος
προχώρησε, στάθηκε ἀγριωπὸς ἀπέ-
ναντί της καὶ τὴν ἐκύτταξε μ' ἓνα
φοβερό, θανασιμὸ βλέμμα, ποῦ ἐσή-
μαινε: «Τὰ ξέρω ὅλα».

— Ὡστε φεύγεις, ἔ; τῆς εἶπε μὲ μιὰ
φωνὴ ποῦ ἦταν περισσότερο γρυλλι-
σμὸς ἀγρίου ζώου παρὰ ἀνθρώπινη
φωνή.

—Ναί, τοῦ εἶπε, μ' ἔκαν ἑαφνικό ἥρωισμό. Φεύγω! Φεύγω μ' ἐκείνον πού ὀγα-
τώ.

Εἶχε πάρει ἀπέναντί του τήν ὑπέροχη στάσι πρωτα-
γωνιστρίας ἀρχαίας τραγω-
δίας. Ὁ Σοφοῦς ἐγινε θηρίο.
Ἐτράθηξε τὸ περιστροφό του
καί τὸ ἄδειασε μὲ μανία, μὲ
λύσσα ἐπάνω της. Κυλίστηκε
κάτω αἰμόφυρτη ἡ Ἄννα.

Τὰ μάτια της ἐκλείσαν. Ἐ-
να μεϊδιάμα παραδεισιακῆς
εὐδαιμονίας ἐφώτισε τὴ μορ-
φή της. Ἐστειλε τὴν τελευ-
ταία της σκέψι κοντὰ στὸν
ἀγαπημένο της. Τώρα ὁ
Παῦλος θὰ τὴν περιμένει τὸν
Πειραῖα. Μὰ καί τὸ καράβι,
στὸ λιμάνι. Περιμένει νὰ τοὺς
πάρῃ μακρυά, σὲ μιὰν ἀδια-
τάρακτη εὐτυχία...

...Καί τὸ καράβι ἀνοίγει
πάλιν... τὰ πανιά, σάν φτε-
ρὰ ἀγγέλου καί παίρνει, νὰ
φέρῃ στὸ λιμάνι τῆς μακα-
ριότητος τὴν ψυχὴ της Ἄν-
νας.

Ὁ Παῦλος περίμενε στὸν
Πειραιᾶ... Τί ἀναμνηστὴς ἦταν
ἐκείνη; Γεμάτη λαχτάρα,
γεμάτη ἀπέραντη ἀγωνία...

Ὅσο ἀργούσε ἡ Ἄννα,
τόσο κακὲς προαισθήσεις ἔρ-
ριχναν πυκνὲς τίς σκίες τους
στὴν ψυχὴ του. Μὰ γιατί ἀρ-
γούσε; Γιατί δὲν ἐρχόταν;

Ἀρχὰ τὸ θρόνου, ἔφεραν οἱ
ἐφημερίδες τὴν τραγικὴ λύ-
σι τῶν ἀποριῶν του. Ἐμαθε
τὸ σκοτωμὸ τῆς Ἄννας ἀπὸ
τὸν ἄνδρα της...

Ὅλα ἐθόλωσαν, ὅλα ἐ-
σθυσαν γύρω του. Ἐνοιαθε
ἄδεια τὴν ὑπαρξί του, ἕνα
χάος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του,
ἕνα χάος στὴν ψυχὴ του, ἕνα
χάος παντοῦ. Περιπλανήθηκε
ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἔχη
συνειδησι πού θαδίζει, πού
πηγαίνει. Ὅτε κατάλαβε
πὺς θρέθηκε τὰ μεσάνυχτα
σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Πει-
ραιῶς.

Ἐκεῖ ξεναθρήκε τὰ δά-
κρυά του κι' ἔκλαψε τὸν χα-
μό τῆς ἀγαπημένης του. Ἐαρ-
ρούσε πὺς τὴν ἔβλεπε μπρο-
στά του, πίσω ἀπὸ τὴν ὀμί-
χλη τῶν δακρῶν του. Τοῦ
χαμογέλουσε μὲ τὸ πονεμέ-
νο, τὸ γλυκὸ χαμόγελό της.

—Πάει ἡ Ἄννα, ἔλεγε στὸν
ἑαυτὸ του. Θυμᾶσαι τὸ θλιμ-
μένο βλέμμα της; Θυμᾶσαι
τὴν ἀπαλή της φωνή; Πέθα-
νε ἡ Ἄννα...

Οἱ ἐφημερίδες τὴν μεθεπο-
μένη ἔγραφαν: «Χθὲς εὐρέθη
νεκρὸς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς πλατεί-
ας τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου
ξενοδοχεῖον ὁ Παῦλος ὁ Κα-
τρίης. Ὁὗτος ἠτυοκτόνησε
θλιθεὶς διὰ σφαίρας περι-
στροφῶν εἰς τὴν καρδιακὴν
χώραν».

Ἡ εὐτυχία εἶνε μιὰ πετα-
λούδα. Τὴν ἀγγίζει, πεθαί-
νει... Τὴν ἀγγίζει τὴν εὐ-
τυχία ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἄννα.
Καί ἡ λεπτή, αἰθερώπιαστη
πεταλούδιτσα πέθανε. Καί
πέθαναν κι' αὐτοὶ μαζ' της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΓΙΕΙΝΟΣ;

Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς ἡλιοθεραπείας

Γὰ ἡλιόλουτρα εἶνε τῆς
μύδας. Ἀλλὰ εἶνε μόνον
μύδα; Ὅχι θέβαια. Τὸ σο-
κολατὶ χρώμα τῆς ἐπιδερμί-
δος, πού θεωρεῖται τὸ κα-
λοκαίρι ὡς ἐνδείξεις κοσμι-
κότητος, εἶνε ταυτοχρόνως
καὶ ἐνδείξεις ὑγείας. Τὸ σῶ-
μα πού ἐξετέθη στὸν ἥλιο
καὶ στὸν ἄερα, ἀνέκτησε
νέες δυνάμεις, ἦλθε σὲ ἀπ' ἐ-
υθείας ἐπαφῇ μὲ τὰ στοι-
χεῖα τῆς φύσεως, πού ζωο-
γονοῦν τὸν ὀργανισμό καὶ
τονώνουν τὰ κουρασμένα
μας νεῦρα.

...Ἀλλὰ εἶνε καὶ ἐπικίνδυνος

Μολαταῦτα, ἡ ἡλιοθερα-
πεία ἡ τὸσον ὑγιεινὴ ἐκ
πρώτης ὀψεως ἔχει καὶ τὰ
δυσάρεστα ἀποτελέσματά
της ἂν δὲν γίνεται μὲ τοὺς
κανόνες τῆς ὑγιεινῆς.

Καί ἐν πρώτοις, ὅλοι
δὲν μποροῦν νὰ κάμουν ἡ-
λιοθεραπεία. Οἱ φυματικοὶ
καὶ οἱ καρδιακοὶ ἡ ὅσοι ἔ-
χουν τάσεις πρὸς αὐτὲς τίς
παθήσεις, ὀφείλουν νὰ ἀπο-
φεύγουν τὴν ἡλιοθεραπεία,
ἢ τουλάχιστον νὰ τὴν ἀκο-

λουθοῦν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐ-
πιβλεψὴν καὶ καθοδήγησιν
ἐνὸς λατροῦ.

Ἐπειτα ὑπάρχουν πολ-
λοὶ, τῶν ὁποίων ὁ ὀργανι-
σμός δὲν ἀνέχεται τὸν ἥ-
λιο. Σὲ μερικοὺς ἡ ἡλιοθε-
ραπεία προκαλεῖ θυοῖσμα
τῶν αὐτιῶν, δύσπνοια καὶ
ἀγωνία. Τὸ πρόσωπό τους
καλύπτεται ἀπὸ ἰδρώτα
καὶ τὰ μνηίγνια τους χτυ-
ποῦν δυνατά. Ἀλλοὶ πάλι
μόλις ἐκτεθοῦν στὸν ἥλιο,
παθαίνουν ζαλάδες, λιποθυ-
μοῦν καὶ δὲν εἶνε λίγοι ἐ-
κείνοι πού πεθαίνουν ἑαφνι-
κά ἀπὸ συγκοπή. Ὑπάρ-
χουν καὶ πολλοὶ πού κατα-
λαμβάνονται λόγω τοῦ ἥ-
λιου, ἀπὸ τάσεις ἐμετοῦ,
καὶ τέλος ἀρκετοὶ πού πα-
θαίνουν νευρικές διαταρα-
χὲς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες.

Ὅλοι αὐτοί, μόλις αἰ-
σθανθοῦν τὸ παραμικρὸ
σύμπτωμα ἀδιαθεσίας πρέ-
πει ἀμέσως νὰ καταφεύ-
γουν στὴν σκιά καὶ νὰ μὴν
ἐκτεθοῦν ἐκ νέου στὸν ἥλιο
προτοῦ συμβουλευθοῦν ἑ-
ναν γιατρό.

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δέχονται
τὸν ἥλια μὲ εὐχαρίστησι,

πρέπει, ὅπως εἶπαμε ἤδη,
νὰ ἀκολουθοῦν ἕνα σύστη-
μα στὴν ἡλιοθεραπεία τους
γιὰ νὰ τὴν καταστήσουν
πράγματι ὠφέλιμη στὸν ὀρ-
γανισμό τους καὶ νὰ μὴν
ὀφίστανται ἡλιακὰ ἐγκαύ-
ματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν
γνώμην πολλῶν ἐπιστημό-
νων, γίνονται ἀργότερα ἐ-
στίες ἀναπτύξεως τοῦ καρ-
κίνου.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν,
συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἡλιο-
θεραπεία, ὅτι συμβαίνει μὲ
κάθε τι πού ἐνῶ ἐκ πρώτης
ὀψεως φαίνεται ἀκίνδυνον,
στὴν πραγματικότητα καὶ
κακῶς χρησιμοποιοῦμενο ἀ-
ποβαίνει τρομερὰ ἐπικίν-
δυνον.

Πὺς δὰ γίνετε σοκολατένιοι

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἡλι-
οθεραπεία πρέπει νὰ ἀρχί-
ζῃ σιγά-σιγά. Τὴν πρώτην
μέρα ἐκθέτετε στὸν ἥλιο τὰ
μπράτσα καὶ τὰ πόδια σας
ἐπὶ δέκα λεπτά, τὴν δεύτε-
ρη μέρα τοὺς μῆρους καὶ
τὴν πλάτη σας ἐπὶ 15 λε-
πτά. Τὴν τρίτην μέρα μπο-
ρεῖτε νὰ ἀφήσετε στὸν ἥ-
λιο καὶ τὸ στήθος σας. Καί
ἀπὸ τὴν τετάρτην μέρα αὐ-
ξάνετε σιγά-σιγά τὴν διάρ-
κεια τῆς ἡλιοθεραπείας, ἡ
ὅποια δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γί-
νεται τὰ μεσημέρια καὶ τίς
πρώτες ἀπογευματινὲς ὥ-
ρες.

Αὐτὸ ὅμως τὸ σύστημα
τῆς ἡλιοθεραπείας, ἐνῶ εἶ-
νε ὑγιεινὸ, δὲν θὰ σὰς ἱκα-
νοποιήσῃ ἀπὸ ἀπόψεως
χρώματος. Γιὰ νὰ μαυρίσε-
τε καρινικά μὲ μιὰν ἐνιαία
ἀπόχρῶσι καὶ γιὰ νὰ ἀπο-
φύγετε τὰ ἐγκαύματα, τὸ
καλλίτερον εἶνε νὰ ἀλείψτε
τὸ δερμα σας μὲ μιὰν λι-
παρὴ οὐσία, εἴτε μὲ φυτικὸ
λάδι, εἴτε μὲ λανολίνη. Οἱ
γυναῖκες πού ἔχουν λεπτέρ-
ο δέρμα καὶ πού μαυρίζουν
μολαταῦτα δυσκολώτερα,
μποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν
τὸ ἑξῆς φάρμακον, πού ἐνῶ
προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα
τους, ταυτοχρόνως τὴν μαυ-
ρίζει.

Εἶνε μιὰ συνταγὴ πού μπο-
ροῦν ὅλοι καὶ ὅλες νὰ τὴν
μεταχειρισθοῦν ἄριστα.
Παίρνετε 1 γραμμάριο
περμαγγανᾶς, καὶ 5 γραμ-
μὰς λανολίνης. Τὸ μίγμα αὐτὸ
τὸ ἀναμειγνύετε σὲ 25 γραμ-
μάς ἐλαιίνης καὶ ἔχετε ἕτοιμὴ μιὰ
θαυμασία... βαφὴ τοῦ δερμα-
τος.

Τὸ φάρμακον αὐτὸ τὸ ἀλεί-
φετε προσετατεύοντας τὰ νύ-
χια σας τὰ ὁποῖα εἶνε ἐνδε-
χόμενον νὰ μαυρίσουν δυσά-
ρεστα.

Ἡ συνταγὴ ἔχει καὶ τὸ ἐ-
ξῆς πλεονέκτημα: Ἄν ἡ ἀ-
πόχρωσι δὲν ἐπὶ τὴν τὸ σῶ-
μα σας πού σὰς ἀρέσῃ, μπο-
ρεῖτε νὰ... τὴν οὐδέστε τρί-
βοντας ὑπομονητικὰ τὸ δερ-
μα σας μὲ χυμὸ λεμονιοῦ...

Δρ. ΠΩΣΣΕ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Λευκὴ γιᾶ Μοράν

7ον

—Μὰ ἀκριβῶς ἀπὸ κάτι τέτοιους
πρέπει νὰ φοβῶται κανένας! Ποῦ ἔξ-
ρουσε, ὅταν ξεμέθυσε αὐτὸς ὁ κύριος
Σιμόν, πὺς δὲν ἔπιασε καὶ τὰ εἶπε
ὅλα, μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, στοὺς
γειτόνους του; Καί τότε δὲν χρειάζε-
ται δὰ καὶ περισσότερο, γιὰ νὰ φτά-
σῃ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα,
στ' αὐτὰ κανενὸς ἀσυνόμου...

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πού
θέλεις νὰ καταλήξῃς, θρὲ γυναῖκα, μ'
ὅλα αὐτὰ τὰ ἄν γιὰ τὰ ὅταν πού μ'
αραδᾶξεις... Ὅριστε, παραδεχομαι
γιὰ μιὰ στιγμή πὺς τὸ πῆραν χαμπά-
ρι, εἶτε ἀπὸ τὸν μπάρμπα Σιμόν, εἶ-
τε ἀπὸ κανέναν ἄλλον, ἀδελφὲ... Τὸ
παραδέχομαι! Καί ὕστερα;

—Μὰ δὲν καταλαβαίνει τί θὰ γίνῃ
ὕστερα; Νά, θάρθουν νὰ σοῦ ζητη-
σουν τὴν μικρή... καὶ τότε τί θὰ κά-
νῃς;

—Ἐ... Τί εἶπες; Νά μοῦ ξαναπα-
ρουν τὴν μικρή; Ἄ! ἔννοια σου, αὐ-
τὸ εἶνε πού δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ γιὰτί...

Δὲν πρόλαβε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ
τὴν φράσι του. Δυνατὰ καὶ ἐπανελημ-
μένα χτυπήματα στὴν πόρτα τὸν ἔκα-
μαν νὰ μείνῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἐνῶ
τὸ πρόσωπό του συσπάρθηκε θυμωμέ-
νο. Γιὰ λίγες στιγμὲς οἱ δύο σύζυγοι
ἀλληλοκυττάχθηκαν σάν νάθελαν νὰ
συμβουλευθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Τὰ χτυπήματα ὅστόσο ἐπανελήφθη-
σαν κι' ὁ Ζακόμπ, εἶπε χαμηλόφωνα
στὴ γυναῖκα του:

—Πρέπει νὰ πᾶς ν' ἀνοίξῃς.
Ἡ Μπέρθα ὅμως ἀντὶ νὰ προχωρή-
σῃ στὴν πόρτα ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα
τῆς τὴν μικρή.

—Ἄ, θέβαια, ἔχεις δίκην, ἔκαμε ὁ
ἐργάτης, φρόντισε λοιπὸν ἐσὺ νὰ κρύ-
ψῃς τὸ ἀγγελοῦδι αὐτό.

Βιαστικὰ ἡ Μπέρθα τράβηξε τὴν
κουβία πού θρισκόταν τὸ παιδί πρὸς
τὸ κρεβάτι τους σὲ τρόπο ὥστε νὰ
σκεπαστῇ ὀλότελα πίσω ἀπ' τὰ σκε-
πασμάτα του, καὶ τότε μονάχα ὁ Ζα-
κόμπ Μενιὲ ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΠΟΡΝΤΩ

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού περίμεναν
ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐπιπλα πού δὲν σκό-
πευαν νὰ πάρουν μαζὶ τους. Μπήκε
σκυθρωπὸς καὶ ἔβριξε μιὰ ματιά σ' ὅ-
λο τὸ δωμάτιο.

—Σὰς περιμέναμε ἀπὸ ὥρα... ἀρ-
γῆσατε λιγάκι, εἶπε ὁ Μενιὲ προσφέ-
ροντάς του ἕνα κάθισμα.

—Μπᾶ, δὲν θὰ καθίσω, ἀπάντησε ὁ
μεταπράτης παραμερίζοντας τὸ καθί-
σμα πού τοῦ προσέφερε ὁ Ζακόμπ. Γυ-
ρίζω ἀπὸ τὸ πρῶτ καὶ δὲν ἔκαμα τί-
ποτα. Μέρους πού εἶνε κανένας ἔμπο-
ρος δὲν θέλει ν' ἀγοράσῃ. Ὅλοι φο-
βοῦνται τοὺς ἐπαναπατάτες.

Καί ὕστερα, πρόσθεσε δείχνοντας τὰ
πολλὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου.

—Ἄν τὰ εἶχα κυττάξει πὺς μπροστά

δὲ θάχανα τὸν κόπο μου ἄδικα γιὰτί
ὅλα εἶνε χαλασμένα.

Ἐκαμε ἅ φύγη, μὰ ὁ Ζακόμπ πού
ἔβλεπε πὺς ἔτσι καταστρέφονταν ὅλα
τοῦ τὰ σχέδια τὸν σταμάτησε ἀπλώ-
νοντας τὸ χέρι του στὸ ἀνοιγμα τῆς
πόρτας καὶ τοῦπε σὲ φιλικὸ τόνο.

—Γιὰ στάσου, φίλε μου, γιὰ νὰ δοῦ-
με κι' ἐμεῖς. Δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς ἀφή-
σῃς, ἔτσι, στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

—Τί νὰ σὰς κάμω; Καί γιὰ λογα-
ριασμό μου νὰ τάπαρνα σήμερα, δὲ
θέλω τί μπορῶ νὰ σὰς δώσω γιὰ νὰ
ἐλπίζω σ' ἕνα μικρὸ κέρδος ἀργότε-
ρα... Εἶνε τόσο παλὰ καὶ χαλασμένα.

Ὁ Ζακόμπ κύτταξε τὴν γυναῖκα
του, πὺς χλωμιάσει καθὼς ἄκουε τὰ
λόγια τοῦ μεταπράτη καὶ ἔσφιγγε τὰ
δόντια του γιὰ νὰ συγκρατηθῇ γιὰτί
καταλάβαινε πὺς εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἑ-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ἐκμεταλλεῦμενος τῆς συγχύσι καὶ ἀσυ-
δοσία πού επικρατοῦσε στο Παρίσι τίς ἡ-
μέρες ἐκεῖνες τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσε-
ως τοῦ 1848, ἕνας ἀγνωστός εἰσερχεται
στὸ μεγαρὸ τοῦ κομητοῦ ντὲ Μοράν, ὅπου
ἀφοῦ μ' ἕναν πυροβολισμό ἐπαλῶνει στὰ
πατώμα τὸν κομητὰ καὶ τὸν νομίζει σκο-
τωμένο, δολοφονεῖ τὸν ὑπηρέτη τοῦ κομη-
τοῦ, κλειδώνει στὸ ὑπόγειο τὴν παραμάννα
τῆς κόρης τοῦ Μοράν φραγκόκα, ἀρπάζει
τὸ μικρὸ ἀκόμη κοριτσάκι τοῦ κομητοῦ
ἀπὸ τὴν κουβία του καὶ φεύγει τέλος
ἐξάτοντος φωτὰ στὸ μέγαρο. Μὲς ἀπ'
τίς φλόγες ὅμως κατορθώνει νὰ γλυτώσῃ,
μισοζαλιμένος, ὁ κομητὴς ντὲ Μοράν.

Ὁ ἀγνωστός πού ἦταν ὁ τυχοδιώκτης Κον-
τράν ντ' Ὄμν, ἐξάδελφος τῆς ἀποθανού-
σης πρὸ τινος γυναίκας τοῦ κομητοῦ, ἡ
ὅποια δὲν τὸν ἐδέχθηκε ὡς σύζυγον, φθά-
νει στὸν ποταμὸ Σηκουάνη καὶ ἐλπὶσ-
τας μιὰ ἑσπέρα, ἀφήνει τὸ μαρὸ μέσα κι
αὐτὸς πετᾷ ἀπὸ πάνω του τὰ ρούχα τοῦ
ἐπαναστάτου. Κάποια στιγμή ἡ ἑσπέρα πα-
ρασύρεται καὶ ἔκαλλος ὁ Κοντράν βλέ-
πει νὰ ἐφευγῇ ἀπ' τὰ χέρια του τὸ μαρ-
οῦ πού ὅταν ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του.

Παρασυρμένη ἀπὸ τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ
ἡ ἑσπέρα, φθάνει καὶ σταματᾷ στὴν κολῶ-
να μιᾶς γεφυρᾶς, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν δυὸ
ἐργατικοί: ὁ Ζακόμπ Μενιὲ ἐργάτης σὲ
ναυπηγεία καὶ ὁ Λαυὶ Σιμόν θυρωρὸς
Ἀντίθετα πρὸς τὸν δεύτερο πού φεύγει ὁ
Ζακόμπ κατορθώνει μὲ χίλιους κόπους νὰ
πλησιάσῃ τὴν ἑσπέρα καὶ νὰ σώσῃ τὸ μι-
κρὸ παιδί.

Ὅταν τὸ πῆγε σπῆτι τοῦ ἀ-
νάγκασε τὴν γυναῖκα του, παρὰ τίς ἐπι-
μονες ἀντιρρήσεις της, νὰ τὸ ὑποδείξουν
δίδοντας τὸ τὸ δνομα τῆς κόρης του Τζέ-
νης, πού πέθανε πολὺ μικρὴ. Κάποια ὁ-
μως στιγμή πού ὁ Ζακόμπ φεύγει ἀπὸ τὸ
σπῆτι, ἡ γυναῖκα τοῦ Μπέρθα γράφει μιὰ
ἐπιστολὴ στὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ ἐκθέτει
τὰ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ παιδιοῦ. Πρὶν ὁ-
μως τὴν ἀποτελειώσῃ ὁ Ζακόμπ ἐπιστρέφει
κι' ἡ Μπέρθα τὴν πετᾷ στὸ δάσος μιᾶς
παληγοντοῦλας πού ἀδειασαν ἀπὸ τὸ
πρῶτ γιὰ νὰ ἐτοιμαστοῦν νὰ φύγουν γιὰ
τὸ Μπορντώ. Ὅταν πιά ὅλα ἦσαν ἐτοιμα
γιὰ τὴν ἀναχώρησι, ἡ Μπέρθα ἀρξίσε νὰ
ἐκφράζῃ φόβους μήπως οἱ γονεῖς τῆς μι-
κρῆς τρέχουν τώρα καὶ τὴν ἀναζητοῦν καὶ
κατορθώσουν μάλιστα καὶ φτάσουν ὡς αὐ-
τοὺς. Κάμει διαφόρους συλλογισμούς καὶ
ἐκφράζει τὸν φόβο μήπως ὁ σύντροφός
του τῆς θραδύσῃ ἐκείνης θυρωρᾶς Σι-
μόν ἀναφέρῃ κάποιον γιὰ τὴν ἑσπέρα ποιεῖσαν

—Σωστή... πολὺ σωστή ἡ ἀπόδειξις
εἶπε αὐτός, ἀφοῦ τὴν διάβασε δυο-
τρεῖς φορές. Νὰ καὶ τὰ τάλληρα.

Μέτρησε τὰ χρήματα στὸν Ζακόμπ
καὶ θάζοντας στὴν τσέπη του τὴν δι-
πλωμένη ἀπόδειξι τῆς Μπέρθας, ἐφυγε
θιαστικός.

Ἄνθρωποι οἱ δυὸ σύζυγοι μέιναν μόνοι
ἀνήσυχη ἡ Μπέρθα ρώτησε τὸν Ζα-
κόμπ:

—Ἐκανες τὸν λογαριασμό σου, ἀνι-
τρα μου;

—Ναί, διάβολε! Ἰσα - Ἰσα θὰ μᾶς
ἐρθουν. Δὲν πρέπει οὔτε νὰ πεινάσω-
ν καὶ κἀνὰ τέτοιο πρᾶγμα;

με πολύ, ούτε να διψάσωμε στο ταξιδί.

—Φθάνει μόνον, επιθυρσίσει η Μπέρθα, νάχουν τα παιδιά το γάλα που θα τους χρειάζεται. Αυτό είναι το κυριώτερο, φίλε μου.

—Καλά - καλά, κρυά Μενιέ, έκαμε εύθυμα ο Ζακόμπ. Έλα τώρα, πάρε το ένα παιδί από το δεξί χέρι και τ' άλλο απ' τ' αριστερό και κατέβαινε πρώτη, γιατί εγώ θα φορτωθώ το μπαούλο στον ώμο μου και θα πάω το δέμα και τ' πανέρι στο χέρι. Μόλις προφταίνουμε και ύπὸ τὸν ὄρο νά μὴ πέση τὸ ἄλλο στο δρόμο, πού μπορεῖ καί νά γίνη ἀφοῦ ἔχουν φέρεϊ ἄνω - κάτω ὅλα τὰ πεζοδρόμια τοῦ Παρισιοῦ γιὰ νά φτιάσουν ὁδοφράγματα.

Ἡ Μπέρθα πήρε ἕνα παιδί στο χέρι καί οἱ δύο σύζυγοι ἄρχισαν νά κατεβαίνουν τή σκάλα πού ἔτριζε ἀπ' τὰ πατήματά τους.

Ὅταν κατεβήκαν ἕνα πάτωμα, ἡ Μπέρθα σταμάτησε ἀφήνοντας θαυό στεναγμό.

—Τί ἔχεις, λοιπόν, γυναίκα; ρώτησε ὁ Ζακόμπ. Μπᾶς κι' ἐξέχασες τίποτε ἀπάνω;

—Ὁχι, ἄντρε μου!

—Τότε τί ἔχεις καί στεναίξεις ὅσο θαθεῖς;

—Τί ἔχω, Ζακόμπ; Ὅυτε κι' ἐγώ δέν ξέρω... Νά, μοῦ φαίνεται σάν νά μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά.

Δέν πιστεύω νά λυπάσαι πού φεύγει ἀπό τὸ σπίτι αὐτό, πού στο κάτω κάτω δέν ἦταν καθόλου καλόβολο καί δέν μπορούσε νά κουνήθῃ κανένας, οὔτε θέβαια καί γιὰ κείνα τὰ παλιὰ ἐπιπλά πού ἀφήσαμε. Πίστεψέ με δέν ἀξίζουν πεντάρα καί στο τέλος - τέλος δέν φτιάχνουν μόνο στο Παρίσι καλά ἐπιπλά, φτιάχνουν καί στο Μπορντώ. Δέν εἶνε ἀνάγκη λοιπόν νά λυπάσαι.

—Μά θαρρεῖς πὼς τὸ θέλω κι' ἐγώ, καὶ μένε Ζακόμπ, ἡ μήπως καί ξέρω γιὰ τὴν λυπᾶμαι... Νά, ἐκεῖνο πού μπορῶ νά πῶ εἶνε ὅτι νοιώθω ἕνα θάρος ἐδῶ στο στήθος μου πού μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά, χωρίς νά τὸ θέλω, καί πού ἀναγκάζει τὰ δάκρυα ν' ἀνέβαινουν ὑπὲρ μάτια μου...

Σταμάτησε λίγο, ἀναστένανε πάλι θαθεῖς καί συνέχισε:

—Καί γιὰ νά σοῦ πῶ εἰλικρινά, Ζακόμπ, ὅλη τὴν ἀλήθεια, λυπᾶμαι γιὰ τὴν μοῦ φαίνεται πὼς δέν θά ξαναἰδῶ πιά τὸ Παρίσι, ποτέ πιά ἄντρε μου!

—Καί ὕστερα τί σημαίνει αὐτό, γυναίκα; φώναξε εύθυμα ὁ Ζακόμπ πού κατάλαβε ὅτι ἡ γυναίκα του δέν μπορούσε νά ἐγκαταλείψῃ τίς προλήψεις της. Δέν καταλαβαίνει, πὼς ἂν νομίσῃς, ὅτι δέν θά ξαναγυρίσῃ στο Παρίσι, θά πῇ ἀπλούστατα πὼς στο Μπορντώ θά βρῶ καλὴ θέσι καί θ' ἀποκατασταθῶ ἐκεῖ γιὰ ὅσο καιρὸ μᾶς μένει νά ζήσωμε ἀκόμα; Τί τὸ παράδοξο, λοιπόν, βλέπεις στο προαίσθημά σου αὐτό;

Καί γιὰ νά δώξῃ περισσότερο τίς μεγαλοχολικές σκέψεις τῆς γυναίκας του, ὁ ἀγαθὸς ἐργάτης συνέχισε με περισσότερο ἐνθουσιασμό:

—Δέν εἶνε χειρότερα, γυναίκα, στο Μπορντώ ἀπ' τ' ἄλλα μέρη. Φθάνει μόνο νάχω καλὸ μάτι καί γερό χέρι καί νάχω καί τὴν ὕγεια μου καί νά δῆς πὼς δέν θ' ἀργήσωμε νά γίνωμε πλούσιοι σάν τραπεζίτες! Καί μὴ ξεχνᾷς πὼς πρέπει νά κάνωμε καί τίποτα οἰκονομίες γιὰ νά μάθωμε λίγα γραμματάκια στον Λεόν μας καί μαζί

νά σκεφθοῦμε ἀκόμα καί γιὰ μιά μικρή προκοπὴ πού θά δώσωμε στήν μαμαζέλ Τζέννη.

Καί θέλοντας νά δώσῃ περισσότερο εύθυμο τόνο στο λόγια του γιὰ νά κάμῃ τὴν γυναίκα του νά παύσῃ νά νικᾷ κατὰ φύσιν καὶ σκεπτικὴ, πρόσθεσε ἀλλοῦντας θέμα:

—Ἀλήθεια, κυρά μου, τί θά τὴν κάνωμε τὴν Τζέννη μας;...

Ἡ Μπέρθα κούνησε τὸ κεφάλι της θλιβερά.

—Έλα, ἕλα γυναίκα, πρόσθεσε βιαστικά ὁ Ζακόμπ κατεβαίνοντας τὴν σκάλα. Ἄν στεκόμαστε ἔτσι σὲ κάθε πάτωμα θά φτάσωμε στο πρακτορεῖο ὅταν θάχη φύγει τὸ λεωφορεῖο.

Καί χωρὶς νά σταθοῦν αὐτὴ τὴν φορά σὲ κανένα ἀπ' τὰ τρία ἄλλα πατώματα κατέβηκε τὴ σκάλα σιωπηλοῖ.

—Ἀαα! ἄφησε νά τοῦ ξεφύγῃ ὁ Μενιέ μόλις πᾶπτε στο πεζοδρόμιο κι' ἀκούμπησε χάμω τὸ φορτίο του.

—Τώρα, εἶπε γυρίζοντας σὴν γυναίκα του, ἐσὺ πρόσεχε τὸ μπαούλο κι' ἐγώ πάω νά φέρω ἕνα ἀμάξι γιὰ νά προλάβωμε τὸ λεωφορεῖο.

Φθάνει μόνο νά βρῇς τέτοιες ὁδούς, ἀπάντησε ἡ Μπέρθα.

—Ἀ, τί διάολο, ἐδῶ ἡ γειτονιά μας εἶνε ἡσυχὴ, κάποιο θά βρεθῇ, εἶπε ὁ Μενιέ κι' ἐφυγε βιαστικός.

Η ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΙΝΙΚΟΥ

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, τ' ἀμάξι πού θρικόταν μέσα ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια τοῦ Ζακόμπ Μενιέ ἀρκοκυλοῦσε στοὺς γεμάτους ἐμπόδια δρόμους, πού ἔπρεπε ὡστόσο νά περάσῃ γιὰ νά φθάσῃ στον προορισμό.

Θά σ' εὐχαριστήσω με τὸ παραπάνω ἂν μᾶς πᾶς γρήγορα, εἶχε υποσχεθῇ ὁ Ζακόμπ στον ἀμαξά γι' αὐτὸ κι' αὐτὸς τώρα ἔκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νά εὐχαριστήσῃ τὸν πελάτη του.

Ἡ Μπέρθα, καθισμένη στο θάθος τοῦ ἀμαξιοῦ κρατοῦσε στοργικὰ, σὰ χέρια της με τέτοιο τρόπο τὸ μικρὸ, ὥστε νά μὴν ὑποφέρῃ κι' αὐτὸ ἀπ' τ' ἀδιάκοπα σκαμπανέματα τοῦ ἀμαξιοῦ.

Τώρα πού εἶχε ἐξαντλήσει κοντὰ στον ἄντρα της ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα πού τῆς ὑπαγόρευσε ἡ ὁρὴ της κρίσις, τώρα πού εἶχε κάμει, ὅπως εἰλικρινὰ πίστευε, κάθε τι πού τῆς ἐπέβαλλε ἡ συνείδησις καί ἡ τιμωρὴς της, ἡ ἀγαθὴ γυναίκα πήρε πιά τὴν ἀπόφασιν ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα ν' ἀκολουθῇ σὺν τῇ φυσικῇ τους ἐξέλιξι. Ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα ἡ Μπέρθα θά ἦταν, σκεπτόταν, με τὴν ξένη μικρὴ, ὅτι θά ἦταν γι' αὐτὴν ἡ ἴδια της μητέρα. Θά φρόντιζε γι' αὐτὴν καί θά τὴν ἀνέτρεφε με τὸν ἴδιο τρόπο πού θ' ἀνέτρεφε τὴν «δικιά της» μικρούλα Τζέννη, ἂν δέν τὴν ἔπαιρνε ὁ Θεός.

Καί πιστεύοντας πραγματικά, σάν θρησκά πού ἦταν, πὼς κάποτε θ' ἀμειβόταν, ἐκεῖ πάνω γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ πράξι πού ἀνελάμβανε νά κάμῃ, κατ'ὀρθωσε νά καθισυχάσῃ κάπως τὴν φωνὴ τῆς ταρραμένης συνειδήσεως της. Δέν ἦταν θέβαια ἀκόμα αὐτὸ ἡ ἀπόλυτη γαλήνη πού ζητοῦσε, ἦταν ὅμως μιά εὐεργετικὴ ἀνακούφισις γιὰ τὴν ψυχὴ της.

Ἄλλως τε ἡ Μπέρθα ἤλπιζε ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὰ πράγματα θά τακτοποιώντουσαν με τέτοιο τρόπο πού ὅλοι νά μείνουν εὐχαριστημένοι.

Καί θυσιμένη σὲ σκέψεις τῆς ἡ ἀξία αὐτῆς γυναίκας τοῦ καλόκαρδου ἐργάτη δέν πρόσχε καθόλου σ' ὅτι

συνέβαινε στοὺς δρόμους πού περνοῦσε τ' ἀμάξι τους. Τῆς φαίνονταν μόνον ὅτι ἀρκοῦσαν πολλὸ νά φθάσουν.

Ἦταν μάλιστα τόσο ἀφηρημένη ἡ Μπέρθα πού δέν ἔδειξε τὴν παραμικρότερη ἀνησυχία ἢ περιέργεια ὅταν περισσότερο ἀπὸ τέσσαρες - πέντε φορὲς ἀναγκάστηκε νά σταματήσῃ ὁ ἀμαξας, περιμένοντας νά βρῇ κάποιον ἐλεύθερο χῶρο γιὰ νά περάσῃ.

Μιά φορά μάλιστα πού ὁ ἀμαξας ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξῃ δρόμο, χάνοντας τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ζακόμπ τοῦ φώναζε ἀπ' τὸ παραθυράκι:

—Μά δέν μοῦ λές, παλληκάρι μου, πού μᾶς πηγαίνει ἀπ' αὐτοῦ;

—Δέν ἔχω σκοπὸ ἐγὼ ἀφεητικό νά θυγῶ τὸν λαϊμό μου γιὰ νά μὴν ἀργήσετε σεις πέντε - δέκα λεπτά... Χμ! αὐτὸ μᾶς ἔλειπε!

—Κι' ἀπὸ πού λοιπόν θά τραβήξῃς;

—Ἀπ' τὴν ὁδὸ Ἀγίου Δομινίκου, ἀπὸ πού ἄλλο!

Ἡ Μπέρθα δέν εἶχε δώσει καμμιὰ προσοχὴ στον μικρόν αὐτὸν διάλογο τοῦ ἀνδρός της με τὸν ἀμαξά κι' ἐξακολουθοῦσε πάντα, φροντίζοντας γιὰ τὸ μικρὸ, νά εἶνε θυσιμένη σὲ σκέψεις της.

Σὲ λίγο τὸ ἀμάξι ἔμπαινε σὴν ὁδὸ Ἀγίου Δομινίκου κι' ὁ Μενιέ, ἀκούοντας τὸν ἀμαξά νά θρίζῃ σάν αἰρετικός, ξανάβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθυράκι.

—Καλὰ εἴμαστε! ξεφώνισε με τὴν πρώτη ματιὰ ποῦρριξε. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, νά θροῦμε καί ὁδοφράγματα μπροστὰ μας. Πετοσκοπήκανε, λοιπόν, κι' ἐδῶ; ρώτησε τὸν ἀμαξά.

—Δέν ξέρω ἂν πετοσκοπήκανε ἡ ὁχὴ, βλέπω μόνον πὼς ἔχει πιάσει φωτιά σ' ἐκεῖνο τὸ μέγαρο πὸ πέρα.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὴν Μπέρθα νά συνέλθῃ κάπως καί ἀσυναίσθητα ἔσφιξε περισσότερο στο στήθος της τὴν μικρὴ πού κρατοῦσε σὴν ἀγκαλιά της.

—Θεέ μου! ἔκαμε ἡ ἀγαθὴ γυναίκα πού συμπονοῦσε τόσο στο δυστυχίματα τῶν ἄλλων. Φθάνει νά μὴν ἔπαθε κανένας κακό.

ΕΑΝ Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΗΘΕΛΕ...

—Βάρδα: ... Βάρδα μπρός! ξεφώνιζε ἀδιάκοπα ὁ ἀμαξας ἀνεθοκαβάζοντας θυμωμένα τὸ μαστίγιό του, πᾶνω σὲ κοκκαλιάρικες ράχες τῶν δυστυχισμένων ζώων του πού τραβοῦσαν τόσο βαρὺ φορτίο.

Ἐρεθισμένα τὰ ἄλογα ἀπ' τὸ σπουχερό μαστίγιωμα ἀνεσηκωναν τὰ πόδια τους καί πέφταν πάνω στὸς διαβάτες πού παρεμείριζαν θρίζοντας κι' ἀπειλώντας τὸν ἀμαξά πού ἤθελε ὁπωσδήποτε νά περάσῃ ἀνάμεσά τους. Καθὼς ὅμως σὲ λίγο τὸ πλῆθος ἄρχισε νά δείχνῃ ἐχθρικές διαθέσεις, θέλοντας καί μὴ ἀναγκάσθηκε νά σταματήσῃ.

Ὁ Μενιέ δέν εἶπε αὐτὴ τὴν φορά τίποτε γιὰ τὴν ἀπὸ μῆσα ἀπ' τ' ἀμάξι ἀκόμα ἔβλεπε πὼς δέν ἦταν δυνατό νά προχωρήσουν πρὶν διαλυθῇ τὸ πλῆθος πού ἦταν στριμωγμένο σχεδὸν καί πάνω στο ἄλογα ἀκόμα. Γύρισε λοιπόν σὴν γυναίκα του καί τῆς εἶπε νά πλησιάσῃ κι' αὐτὴ κοντὰ σὸ ἀνοιχτὸ παραθυράκι γιὰ νά πάρῃ λίγο ἀέρα.

Τὸ πλῆθος γύρω τους συζητοῦσε με χειρονομίες καί φωνηχὰ καί δυο-τρία πρόσωπα μιλοῦσαν σχεδὸν μπροστὰ τους.

—Τί συμφορὰ ὅμως! ἔλεγε ἕνας γεροντάκος ἀκουμπώντας στο μπρά-

τοῦ ἑνὸς νεωτέρου του.

—Ἕνας τόσο πλούσιος ἄνθρωπος!

«Δέν ἦταν μόνο πλούσιος ὁ κόμης ντὲ Μοράν», ξανάπε τὸ γεροντάκι, ἦταν καί πονετικός, γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους...

«Ἀμ τὸ κοριτσάκι, τὸ καὶ μένο! πού λέν πὼς ἦταν βιζανιάρικο ἀκόμα... Ἄνατριχιάζει κανεὶς ὁλάκερος καί νά τὸ συλλογιέται μόνον».

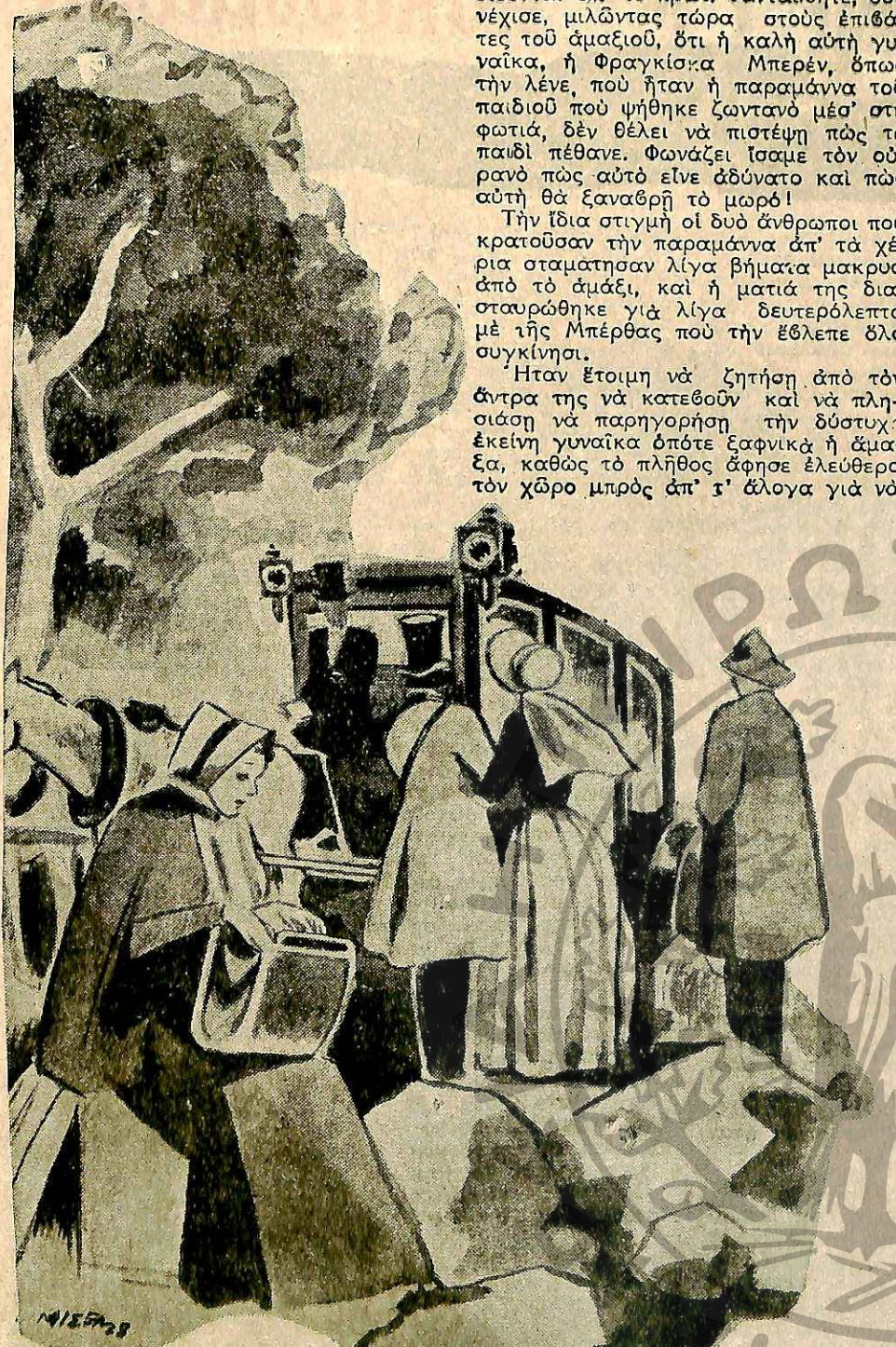
«Ἄκου λέει!... Ξέρεις τί θά πῇ νά καὶς ὁλοζώντανος!... Μπρρ...

«Τὸ ὅρθιαν τὸ πῶμα του;

«Βέβαια. Τὸ ἀκούσα ἀπὸ ἕναν ἀστυνόμο πού τῷλεγε σὲ κάποιον γνωστό του πὸ πέρα.

«Τότε, λοιπόν, εἶνε ἀλήθεια;»

Ἡ Μπέρθα πού ἀκούσε ὅλον αὐτὸν τὸν διάλογο, ἔδειξε μιά τέτοια συγκινητικὴ ταραχὴ, πού χλωμός σχεδὸν καί ὁ ἄντρας της τῆς ἔσφιξε τὰ χέ-

Με δυσκολία τ' ἀμάξι κυλοῦσε στοὺς σκαμπάνους ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες δρόμους.

ρια πού ἀγκάλιαζαν τὴ μικρὴ.

—Πῶς κιτρίνισες ἔτσι, γυναίκα!... Εἶνε θέβαια μεγάλο δυστύχημα, μά...

Σταμάτησε ἀπὸτομα βλέποντας μιά ζωερὴ κίνησι πού γινόταν ἀνάμεσά στο πλῆθος ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ.

—Τί τρέχει, ρώτησε ἕναν ἀπὸ τοὺς περιέργους, πού παρ' ὀλίγο νά σπάσῃ τὰ μούτρα του πάνω στο ἀμάξι ἀπ' τὴν ἀνασάτωσι πού γινόταν.

—Φαίνεται πὼς εἶνε ἡ παραμάννα πού εἶχαν στο πλουσιόπιστο γιὰ τὸ μωρό.

—Τί ἔπαθε; ρώτησε ζωερὰ ἡ Μπέρθα...

—Τὴν φέρνουν! Νά, αὐτὴ εἶνε. Τὴν κρατοῦν ἀπ' τὰ χέρια δυὸ ἄνθρωποι.

—Τὴν κακομοῖρα, ψιθύρισε με συγκίνησι ἡ Μπέρθα.

—Ἀλήθεια, κακομοῖρα, ἀπάντησε ἕνας ἀπὸ τοὺς περιέργους πού φαίνονταν ἐνήμερος τῶν πραγμάτων, πού διαδίδονταν ἀπ' τὸ πρᾶξ. Φαντασθῆτε, συνέχισε, μιῶντας τώρα στοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἀμαξιοῦ, ὅτι ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα, ἡ Φραγκίσκα Μπερέν, ὅπως τὴν λένε, πού ἦταν ἡ παραμάννα τοῦ παιδιοῦ πού ψιθῆκε ζωντανὸ μέσ' σὴ φωτιά, δέν θέλει νά πιστέψῃ πὼς τὸ παιδί πέθανε. Φωνάζει ἴσαμε τὸν οὐρανὸ πὼς αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο καί πὼς αὐτὴ θά ξαναβρῇ τὸ μωρό!

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ δυὸ ἄνθρωποι πού κρατοῦσαν τὴν παραμάννα ἀπ' τὰ χέρια σταμάτησαν λίγα βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀμάξι, καί ἡ ματιὰ της διασταυρώθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα με τῆς Μπέρθας πού τὴν ἔβλεπε ὅλο συγκίνησι.

Ἦταν ἔτοιμη νά ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα της νά κατεβθοῦν καί νά πλησιάσῃ νά παρηγορήσῃ τὴν δύστυχὴ ἐκεῖνη γυναίκα ὅποτε ξαφνικὰ ἡ ἀμαξία, καθὼς τὸ πλῆθος ἄφησε ἐλεύθερο τὸν χῶρο μπρὸς ἀπ' τ' ἄλογα γιὰ νά

συγκεντρωθῇ γύρω ἀπὸ τὴν παραμάννα, ξεκίνησε βιαστικά...

Ἡ Μοῖρα τῆς μικρούλας Λευκῆς ντὲ Μοράν, πού θρικόταν τώρα σὴν ἀγκαλιά τῆς Μπέρθας Μενιέ με τ' ὄνομα Τζέννη Μενιέ, καί πού ὅλος ὁ κόσμος θεωροῦσε χαμένη μαζί με τὸν πατέρα της, σὴν φωνὴν τοῦ μεγαροῦ τους, δέν θέλησε τὴν συνάντησι αὐτὴ...

—Βλέπεις, γυναίκα, ἔκαμε ὁ Ζακόμπ βοηθώντας τὴν νά τοποθετηθῇ στο κάθισμά της, βλέπεις πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολὺ περισσότερο ἀξιολύπητοι ἀπὸ μᾶς;

Ἡ Μπέρθα ἔσκυψε τὸ κεφάλι χαμῶς ν' ἀπάντησῃ. Κύταξε με στοργὴ τὸ μικρὸ πού ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο καί ἄρχισε νά τὸ νανουρίζῃ σὰ γονατὰ της ἐνῶ σὴν φαντασία της ξανάβλεπε τὴν ἀλλόφρονι ἀπ' τὴν λύπη της δυστυχισμένη γυναίκα πού δέν ἤθελε νά πιστέψῃ στο θάνατο τοῦ παιδιοῦ πού λάτρευε... Ἔτσι ἀμύλητη, σκεπτικὴ καί μεγαλοχολικὴ ἔμεινε ὡς τὴ στιγμὴ πού τὴν ἔκαμε νά σηκώσῃ τὸ κεφάλι της ἡ ἀπότομη φωνὴ τοῦ Ζακόμπ:

—Ἐπὶ τέλους! φτάσαμε: φώναξε ὁ ἄντρας της καθὼς ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ. Πρόσεχε τὰ παιδιά, Μπέρθα μου, ὥσπου νά πάγω νά μοῦ καταγράψουν τὰ πράγματα.

Σὲ λίγη ὥρα, στριμωγμένοι σάν σαρκδέλλες μέσα στο λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς ἀφῆκαν τὸ Παρίσι πού ἡ Μπέρθα ἀποχαιρετοῦσε με κλάματα.

Ὅσο τὸ ἀμάξι περνοῦσε ἀπὸ συνοικίες πού τρεῖς ὁλόκληρες μέρες ἔδιναν τὴν ὀμὴ πεδίου μάχης, μεταξὺ στρατοῦ καί ἐπαναστατῶν, οἱ ἐπιβάτες τοὺς συζητοῦσαν ζωερὰ γύρω ἀπ' ὅσα ἤξερε ὁ καθένας καί ὁ Ζακόμπ με τὴν Μπέρθα ἦσαν ὑποχρεωμένοι ν' ἀκούνε πράγματα πού δέν τοὺς ἐνδιέφεραν καθόλου.

Σὲ λίγο ὅμως κάθε ἐπιβάτης ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νά συγκεντρωθῇ στον ἑαυτὸ του, πρᾶγμα πού συμβαίνει γενικά ὕστερα ἀπὸ τίς πρώτες ὁδούς τοῦ ταξιδίου, ὅποτε ὁ καθένας θέλει νά σκεφθῇ τίς μικρὲς προσωπικές του ὑποθέσεις, καί οἱ δυὸ σύζυγοι πού εἶχαν νά σκεφθοῦν τώρα πράγματα ἔνοιασαν ἀληθινὰ ἀνακούφισι ὅταν ἔπαυσαν οἱ συζητήσεις.

Ὁ Ζακόμπ, ἀφηρημένος στοὺς λογαριασμούς του, ὑπελόγιζε πὼς θά τὰ κατέφερε με τὰ λίγα χρήματα πού τοῦμειναν καί ὁμολογοῦσε στον ἑαυτὸ του πὼς, μ' ὅλο πού εἶχε πάρει τὸ πρᾶγμα σ' ἀστεία, τίς πρώτες μέρες τῆς ἐγκαταστάσεως τους, σὲ μιά πόλι πού δέν ἤξεραν κανέναν, δέν θά περνοῦσαν καί τόσο εὐχάριστα.

Ὡς πρὸς τὴν Μπέρθα, οἱ σκέψεις της εἶχαν συγκεντρωθῇ στο μικρὸ κορίτσι πού κρατοῦσε σὴν ἀγκαλιά της καί πού ἀναγκάστηκε νά υποθετήσῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν τόση ἐπιμονὴ τοῦ ἀνδρός της.

Καί συγκρίνοντας τὴν τύχη τῆς υἱοθετημένης μικρῆς με τὴν φρικαστικὴ τύχη τοῦ μικροῦ θυματος πού, ὅπως εἶχε ἀκούσει, βρῆκε ἕνα τόσο οἰκτρὸ θάνατο μέσα σὲς φλόγες, ἡ ἀγαθὴ γυναίκα συμπέρανε μέσα της:

—Κακόμοιρο παιδί, νά πού εἶνε κι' ἄλλα πού ὑπῆρξαν πὸ δυστυχισμένα κι' ἀπὸ σένα...

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐρχόμενο.

Οταν, για δεύτερη φορά, ζήτησα από την 'Ιλάγια ένα φιλή, εκείνη μ' απώθησε ελαφρά και γέλασε τόσο, που το γέλιο της αντλάλησε σ' ολόκληρο το πρωινό δάσος, που το άρωμά της έντονα ή βανίλλια.

— Όχι! είπε η 'Ιλάγια και ξαπλώθηκε στα χόρτα κάτω από τον ίσκιο ενός ποικιανίου κέδρου. Είπε αδύνατον να σ' ας φιλήσω για δεύτερη φορά... 'Εκτός εάν...

Και γέλασε πάλι δυνατά και το άρμονικό της γέλιο, σαν θριαμβευτικός παιάν της νεότητας, ύψώθηκε προς τον μαβι ουρανό των 'Αντιλλών.

— 'Εκτός εάν; ρώτησα εγώ περίεργος.

— 'Εκτός εάν... νίκηση ό 'Ιναμούρι.

Δέν ήξερα διόλου τά έθιμα του Πόρτο-Ρίκο και δέν κατάλαβα την προϋπόθεση αυτήν που έθετε ή γλυκειά μελαψή κοπέλλα για να μου παραδώσει την έξωτική αγάπη της μαζί με τά πορφυρά της χείλη.

Υπέθεσα άμέσως πώς αυτός ό 'Ιναμούρι ήταν ένας αντίζηλος, ένας άπ' αυτούς τούς ωραίους Ιθαγενείς των 'Αντιλλών με τό σοκολατέ άθλητικό κορμί και τό ωραίο χαμογελαστό πρόσωπο που ξετρελλαινούν όλες τις περιηγήτριες. Γι' αυτό, νομίζοντας πώς ή 'Ιλάγια ήταν έρωτευμένη με κάποιον άλλον, την παρακάλεσα να με συγχωρήσει και πονηρότατα τη ρώτησα άν ήθελε τάχα να της έπιστρέψει και τό πρώτο εκείνο φιλή που μου έδωσε πρό όλίγου.

Αλλά ή 'Ιλάγια δέν έδέχθηκε. 'Ανασηκώθηκε έπάνω στο χορτάρι, διώρθωσε τό στεφάνι με τά λουλούδια που είχε γύρω στο λαιμό της και άφού τακτοποίησε όλο μπορούσε καλύτερα την χορταρένια φούστα της, μου έδήλωσε πώς ό 'Ιναμούρι δέν ήταν άνδρας αλλά... ένας πετεινός!

— Πετεινός, 'Ιλάγια; ρώτησα παραξευμένος την όμορφη Ιθαγενή. Αγαπάς, λοιπόν, έναν πετεινό;

Έπηρε στα χέρια της την άσπρη κάσκα μου και άρχισε να την πετά στον άέρα. Αυτό τό παιχνίδι τη διασκέδαζε. 'Αλλά περισσότερο άπ' όλα τη διασκέδαζε ή άγνοιά μου για τά ήθη και τά έθιμα του τόπου.

— Ό 'Ιναμούρι, μου είπε ύστερα άφού με άφησε κάμποσο στις άνόητες άμφιβολίες μου, είναι ένας πετεινός που άγωνίζεται στις κοκορομαχίες. Αυτόν έδιάλεξα για τύχη μου. 'Αν νίκηση, θά είμαι δική σου.

Και ή 'Ιλάγια χαμήλωσε τά μάτια, όχι από συστολή, αλλά έτσι, γιατί ήξερε πώς έτσι σ' αυτήν την στάσι ήταν άπειρώς πιο όμορφη.

★

Την 'Ιλάγια τη γνώρισα τρεις ήμέρες μετά την άποβίβασί μου στο Πόρτο-Ρίκο. Είχα άκούσει για την άμορφιά των 'Αντιλλανών γυναικών, αλλά ποτέ δέν φανταζόμουν ότι θάβρισκα τέτοιες καλλονές ανάμεσα στους Ιθαγενείς των μακρινών αυτών νησιών, που έδω και μερικές δεκάδες χρόνια δέν έγνώριζαν τίποτε από τον πολιτισμό μας. Όταν άποβιβάσθηκα στην άποβάθρα, παρουσιάσθηκε ό

γερο-Ναντάο και μου έπρότεινε να γίνει ξεναγός μου. 'Ηταν τόσο έγκάρδιος αυτός ό γέρος με τό αγαθό σταρένι του πρόσωπο και τά κάτασπρα μαλλιά του, ώστε δέχθηκα άμέσως. Τη δεύτερη κιόλας μέρα είχαμε γίνει φίλοι. Την τρίτη, με κάλεσε στο μικρό κτήμα του που βρίσκεται στο δάσος του Πέτιο-Πός. Κι' εκεί γνώρισα την κόρη του, την 'Ιλάγια. Άπ' την πρώτη ματιά που μου έρριξε, κατάλαβα πώς θά την έρωτευθώ. Αυτό τό κατάλαβε άμέσως και ό γερο-Ναντάο, γιατί χαμογελαστός έπέτρεψε στην 'Ιλάγια να με συνοδεύσει στο δάσος, ως τό ρυάκι με τά νούφαρα. 'Εκεί ή 'Ιλάγια λούσθηκε άμέριμνη, μου πρόσφερε λουλούδια του ποταμού, χτένισε με ένα άγγανό τά ώραία μαύρα μαλλιά της και με κύταξε με κρυφόν πόθο. Γίναμε φίλοι με την 'Ιλάγια. Πηγαίναμε περίπατο μαζί, κάθε πρωί, στο δάσος, γελοούσαμε, μαζεύαμε λουλούδια, άγοράζαμε φρούτα από τά γειτονικά περιβάλλια και ξαπλωνόμαστε κάτω από τούς πανύψηλους κέδρους. 'Υστερα, μία μέρα, έντελώς άπρόσπτα, καθώς ήμαστε γεμμένοι έπάνω στο χόρτο, ή 'Ιλάγια έπρότεινε ολοπόρφυρο τό στόμα της και άνάμεσα άπ' τά μισόκλειστα μάτια της διέκρινα μία φλόγα που καλούσε τό στόμα μου. Και έτσι έφίλησα την 'Ιλάγια.

Η εύτυχία μου όμως διήρκεσε λίγες μόνο στιγμές. Γιατί ή 'Ιλάγια τινάχτηκε όρθια και άρχισε να τρέχει μέσα στο δάσος. Από εκείνη την ήμέρα ή 'Ιλάγια με άπέφευγε. Δέν ήθελε πιά να κάνωμε περιπάτους στο δάσος και όταν έπήγαινα στο κτήμα της, έφρόντιζε να κρυφτή. Ό γερο-Ναντάο, που τον ρωτούσα για την εξαφάνισή της 'Ιλάγιας, χαμογελούσε αινιγματικά, έκάπνιζε την πίπα του και σιωπούσε. Τέλος, μία, μέρα, ξεμονάχιασα την 'Ιλάγια στο δάσος. Και τότε άκριβώς μου μίλησε για τον πετεινό, τον 'Ιναμούρι. Έπρεπε να νίκηση στις κοκορομαχίες και τότε ή 'Ιλάγια θά γινόταν δική μου, μ' ένα δεύτερο φιλή.

★

Έφρόντισα να ζητήσω πληροφορίες για τις κοκορομαχίες, στις όποιες τόση σημασία άπέδιδε ή 'Ιλάγια. Και τότε έμαθα πώς είναι άρχαιότατο έθιμο των 'Αντιλλών να συνδυάζονται οι κοκορομαχίες με τον έρωτα. Οι νέες κοπέλλες στοιχηματίζουν μ

τους άγαπημένους των για τό ποιός πετεινός θά νικήση. Όταν ό εύνοούμενός των πετεινός ήττηθή, μένουν άγνές, περιμένοντας μιάν άλλη εύκαιρία. Όταν νικήση, τότε θά πη πώς οι θεοί εύνοούν την αγάπη τους και παραδίδονται σ' αυτόν που έχουν ύποσχεθή.

Τό άρχαιο αυτό έθιμο φαίνεται ότι καθιερώθηκε στην 'Αντιλλες άπ' τούς όργανωτάς των κοκορομαχιών, που ήσαν άλλοτε μεγάλοι άρχοντες. Γιατί οι άγώνες μεταξύ πετεινών είναι μία προσοδοφόρος έπιχείρησις. Την ήμέρα που όργανώνονται κοκορομαχίες, συνάπτονται χιλιάδες στοιχήματα μεταξύ των παικτών και όσο πιο μεγάλος είναι ό φανατισμός, τόσο οι έπιχειρηματίαι κερδίζουν. Φαίνεται λοιπόν πώς οι άρχοντες του παλιού καιρού καθιέρωσαν τό έθιμο αυτό για να παρασύρουν την νεολαία στα στοιχήματα. Γιατί οι νέοι με τη λαχτάρα να κάνουν δικές τους τις άγαπημένες του, συνέρρεαν στις κοκορομαχίες και έχαναν στα στοιχήματα, αλλά κέρδιζαν στην αγάπη...

Τό έθιμον επέζησε ως σήμερα, όπου οι κοκορομαχίες είναι έπιχειρήσεις που άνήκουν σε άμερικανικές εταιρείες. Και να γιατί ή 'Ιλάγια μου μίλησε για τον πετεινό 'Ιναμούρι, όταν, για δεύτερη, ζήτησα να την φιλήσω στο δάσος.

★

'Ανήσυχος άρχισα να συλλέγω πληροφορίες για τον μοιραϊόν αυτόν πετεινό. Από τον 'Ιναμούρι εξηρτάτο τόσα ή εύτυχία μου. 'Αν ένικούσε θά ένικούσα κι' εγώ στον έρωτα και θά έσφιγγα στην άγκαλιά μου τό πιο γλυκό, τό πιο όνειρευτό κορίτσι του Πόρτο-Ρίκο. Έζήτησα να μάθω και για τον αντίπαλο του 'Ιναμούρι. 'Ηταν ένας έπιφοβος μαχητής, ένας μεγάλος μαύρος πετεινός, φερμένος άπ' τη Μαλαισία, που ήταν φημισμένος για τις νίκες του. Μπροστά του ό 'Ιναμούρι φαινόταν αδύνατος, μικρόσωμος, καχεκτικός. Η σύγκρισή ήταν άπελπιστική. Πολλοί όμως Ιθαγενείς είδήμονες, στους όποιους εξέφρασα τούς φόβους μου, με καθυσόχασαν, λέγοντάς μου ότι ή σωματική διάπλασις των πετεινών δέν είχε και μεγάλη σχέση. Πολλές φορές οι μικρόσωμοι, περισσότερο εύκίνητοι, με ισχυρά νευρά, κατέβαλαν τον έχθρό, που με τον όγκο του δυ-

σκολεύονταν να άμυνθή.

Αλλά δέν είχα μόνον εγώ αυτές τις άνησυχίες. Και ή 'Ιλάγια συμμεριζόταν την άγωνία μου. Κάθε μέρα κατέβαινε στην πόλη, έπήγαινε στο κοτέτσι της εταιρείας και άπό τά κάγκελλα του μπαμπού παρακολουθούσε με λάμποντα μάτια τον 'Ιναμούρι. Μία μέρα, συναντήθηκε άμπρός στο κοτέτσι του πε-

τεινού, που κρατούσε ανάμεσα στα φτερά του, στα νύχια του, στο ράμφος του την εύτυχία μας. Κυτταχθήκαμε στα μάτια πολλήν ώρα, πιασμένοι άπ' τά χέρια, ενώ γύρω μας ένα πλήθος πολυθρόνο από Ιθαγενείς και Ευρωπαίους παίκτας παρήλαυνε για να ιδή τον 'Ιναμούρι.

— Τού έρριξα με τρόπο «μελάντο», μου ψιθύρισε ή 'Ιλάγια. Είναι μία τροφή που κάνει τούς πετεινούς δυνατούς. Μου την έδωσε ένας γέρος μάγος του δάσους, άφού την άφισε τρεις νύχτες στο φεγγάρι για να την εύλογήσουν τά πνεύματα της αγάπης. Μη σε νοιάζει. Ό 'Ιναμούρι θά νικήση.

'Αρχισα να έλπίζω... να έλπίζω στη νίκη του πετεινού 'Ιναμούρι, στη νίκη της αγάπης μας...

★

Και ή μοιραία ήμέρα ξημέρωσε. Τά δυό ζώα ρίχθηκαν στον άγώνα. Πηδοόσαν τό ένα έπάνω στο άλλο, χτυπιόντανε με τά ράμφη τους, προτείναν τά νύχια τους καθώς φτερούγιζαν άπεγνωσμένα. Γύρω τους τά φτερά τους, που ξεριζώνονταν στον πεισματώδη αυτόν άγώνα, πετούσαν με στροβίλους, ενώ οι θεοσται με άγριες κραυγές ένεθάρρυναν τούς πετεινούς, για τούς όποιους είχαν στοιχηματίσει.

Ξαφνικά άκούσθηκαν από τό στίβο των κοκορομαχιών κραυγές θριάμβου.

Είχε νικήσει ό 'Ιναμούρι!

★

Δέν θά νικούσε ποτέ ό πετεινός αυτός, μου είπε τό βράδυ ό γέρο-Ναντάο, ό πατέρας της 'Ιλάγιας, άν δέν ήταν ό άνεψιός μου ό Μάκο, που είναι προσηνητής πετεινών. Τού έδωσε, ξέρεις, ένα διεγερτικό χόρτο... μολονότι ήξερε πώς κινδυνεύει να πάη φυλακή. Αλλά αγαπούσε την 'Ιλάγια και ήθελε την εύτυχία της.

Ό Μάκο, πράγματι, αγαπούσε την 'Ιλάγια. Τό διάβασα στα μελαγχολικά μάτια του, όταν ήρθε να μας παραχωρήσει την καλύβα του, που την είχε στολίσει με λουλούδια του δάσους. Εφθάσαμε τό βράδυ εκεί, άφού διαπλεύσαμε τον ποταμό με τά νούφαρα, με μιάν ελαφριά πiroγκα.

Όταν ό Μάκο έφυγε ή 'Ιλάγια ξαπλώθηκε στα χόρτα...

— Ό καυμένος ό 'Ιναμούρι, μου είπε, ήταν όλος αίματα... Άγωνίσθηκε σκληρά για μας.

Και ή 'Ιλάγια μου έπρότεινε τό στόμα της για να μου δώση τό δεύτερο φιλή της, ενώ γύρω τό θερμό τροπικό βράδυ άπλωνόταν γεμάτο οίγη, κελαϊδίσματα πουλιών και άρώματα βανίλλιας, για να σκεπάζση την εύτυχία μας... ΙΟΧΑΝ ΒΙΤΣΕΡΜΠΑΝΤ

ΕΡΩΤΙΚΑ

Ζευγάρια

Ο Έρωας, ο οποίος μέχρι πρό δλίγων ακόμη χρόνων έθεωρείτο σαν ένα μεγάλο ακάρτημα, κατάρθωσε τα τελευταία χρόνια να κατακτήσει τη συμπάθεια, την ανοχή και — όπερ ακόμη σπουδαιότερον — την αδιαφορία της κοινής γνώμης. Τούλάχιστον στην πρωτεύουσα της Έλλάδος έτσι συμβαίνει. Καί το έρωτικό ζευγάρι, που άλλοτε ζητούσε μακρινόν, σκοτεινόν, χέμυθον, μυστηριώδες, άπαραβίαστον και άνεξερεύνητον καταφύγιον, γιά να εισχωρήσει σ' αυτό και να εκτελέσει τας τρυφερότητάς του, μακριά από τα βλέμματα των περιέργων, τώρα άποτελεί ένα συνηθισμένο δημόσιον θέαμα, πού δέν σοκάρει στα μάτια κανέναν. Ακόμη και οι άπόδοττοι της ζωής, πού έαπλώνουν τα έβδομηντα τους χρόνια στα παγκάκια του Ζαπτείου, έχουν συνηθίσει τόσο πολύ στο θέαμα του έρωτικού ζευγαριού και το περιβάλλουν με τόσο καλωσύνη και συμπάθεια, ώστε, όταν το αντικρύσουν με τα πρεσβυπικά τους μάτια σέ κανένα θαθύσκιον φύλλωμα, σέ κανένα παγκάκι, σπεύδουν να φύγουν μακριά από την ζώνην του πυρός, γιά να μήν του παράσχουν την παραμικρή ενόχληση και τó άναγκάσουν σέ περιορισμό των αισθηματικών έχθροπραξιών.

Ταύτα συμβαίνουν εις τας Αθήνας του 1938.

Τά έρωτικά ζευγάρια πλημμυρίζουν την πόλιν, ιδίως μετά την δύσιν του ήλιου. Έως τότε ο έρωας έργάζεται: Στά γραφεία, στα μαγαζιά, σέ όλες τις επιχειρήσεις όπου οι άνθρωποι, έρωτευμένοι και μή, είνε υποχρεωμένοι να δουλεύουν γιά να κερδίσουν το πρόσ το ζην και τó έρωτεύεσθαι άναγκαία. Έπειτα τó στρατός της έργασίας διαλύεται, γίνεται αυτόμάτως ή διαλογή των έρωτευμένων, ή συνάντησις των στους τόπους πού έχουν όρισθί από πριν και ή εκκίνησης ανά δύο πρós άνεύρεσιν της έρωτικής ευτυχίας.

Καί όλες οι άκρες της Αθήνας αλλά και άρκετά κεντρικά σημεία μεταβάλλονται τó θρόνυ σέ αιράνη.

28

Τεσσα έρωτευμένων : Ζάππειον, Ακρόπολις, Λυκαβηττός, Φιλοπάππου, Πατήσια, Φιλαδέλφεια, Φάληρο, Γλυφάδα, Βουλιαγμένη φλέγονται από τó πυρ των αισθημάτων, αντηχούν από ήχους φιλιών και καταπνίγουν όρκους αίωνίας πίστewς και αγάπης.

Από αισθητικής άπόψεως, άποτελεί χωρίς άμφιβόλως ένα όφαιότατον θέαμα ή εμφάνισις ενός έρωτικού ζευγαριού και ή παρέλασίς του από τούς άποκέντρους δρόμους : Έκείνη έγκαταλείπει τó πλεύρο εκείνου, πού έχει περάσει τó χέρι του γύρω από τή μέση της, με τó προστατευτικόν ύφος πού παίρνει πάντα τó άρρεν όταν συνοδεύη τó θήλυ.

Αλλά και από άπόψεως έθνικής οικονομίας τά έρωτικά ζευγάρια άποτελούν ένα έξαιρετικόν παράγοντα. Ο έρωας δίνει δουλειά σέ πολλά μαγαζιά, σέ έταιρίες, σέ υπαλλήλους και δημιουργεί κίνησι στο εμπόριο και στην οικονομική ζωή του τόπου.

Ένα φιλι πού θα δώση Έκείνος σέ Έκεινή, θα παίξη ρόλο στην πλάστιγγα αυτής της οικονομικής ζωής. Σκεφθήτε πόσες έξοχικές μύρες και πόσα καφεενδάκια ζούν άποκλειστικά σχεδόν από τά έρωτικά ζευγάρια ! Πόσα γκαρσονίνα από τά ποσοστά και τó πουρμπουάρ, τó όποιον συνηθώς είνε γενναίον, γιάτι έκείνος πάντα θέλει να φαίνεται γαλαντόμος στα μάτια της έκλεκτής του.

Έπειτα τά τράμ και τά λεωφορεία του μεταφέρουν τούς έρωτευμένους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων, έξω από την πόλιν. Αλλά και τά ταξί ! Ο έρωας άποτελεί τόν καλύτερο πελάτη τους. Πολλές γυναίκες, ή γιάτι έχουν καλομάθει ή γιάτι δέν θέλουν να τούς πάρη κανένα μάτι, άπαιτούν όπωσδήποτε ταξί ως μεταφορικόν μέσον του έρωτος. Τό ταξί καλείται, ή σημαίοντα κατεβαίνει και ό σωφέρ διατάσσεται να πάη μακριά.

— Στή Βαρυμπόπη !

Καί δέν ζεύγει. Περιμένει να πάρη πάλιν τó ζευγάρι γιά τήν επιστροφή. Οι

Έρωτευμένοι λησιμόνουν τις δρες πού περνούν, καθώς μεθύν με φιλία, όρκους και άπατηλές υποσχέσεις... Αλλά τις γράφει τó ρολόι, τó όποιον έργάζεται άκαταπαύτως. Καί άκολουθεί ή επιστροφή, επί πτερύγων άνέμων γιάτι εκείνη έχει άργήσει :

— Όσο μπορείς γρηγορώτερα, σωφέρ ! Τρέχα με 100.

— Κι' άν με πιάσουν γιά παράβασι !

— Πληρώνω έγώ τó πρόστιμο.

— Τό όλον δραχμαί 500.

Αλλά τó ταξί δέν τó χρησιμοποιούν μόνον οι έρωτευμένοι. Τό μεταχειρίζονται και οι ένδιαφερόμενοι, γιά να παρακολουθήσουν, άθέατοι, κάποιο ένδιαφερόμενον πρόσωπον : Πού έμπήκε, με ποιόν, πότε και πώς θα θγί... — Στάσου στη γωνία, σωφέρ και σέύσε όλα τά φάτα σου.

Ο κατάσκοπος κάθεται μέσα : Μιά ώρα, δύο, τρείς... Τό ρολόι και πάλιν δουλεύει.

Δικαίως, λοιπόν, κάποιος σωφέρ έτόνιζε κάποτε με πεποίθησι :

— Αν δέν ύπηρεσαν οι έρωτευμένοι, τά μισά ταξί θα ήσαν περιττά στην Αθήνα !

*

Ένας φιλοπερίεργος άνθρωπος, πού θα τού άρεσαν οι παρατηρήσεις, θα είχε σπουδαία πράγματα να άποκομίσει άν μελετούσε την κίνησι των έρωτευμένων. Γιάτι τά ζευγάρια — ή γαγάκια επί τó χαϊδευτικώτερον — κατατάσσονται σέ πολλές κατηγορίες και σέ πολλά είδη :

Είνε τó νεαρώτερον ζεύγος, — έκείνος 18, έκεινή 14 ή 15 — πού ντρέπεται ακόμα γιάτι μόλις άρχίζει τις πρώτες πτήσεις στην έρωτική στρατόδωρα και δέν τολμά να ζητήσει καταφύγιον σέ κάποια μύρα. Καί προτιμά τούς δημοσίους τόπους, όπου ζητεί να κρύψη τά πρώτα κύματα της ευτυχίας του κάτω από τά δένδρα των κήπων και των δεινροστοχιών.

Είνε τó ζευγάρι, τó άρσενικόν μέρος του όποιου δέν διακρίνεται γιά την καλή κατάστασι της τσέπης του : Προτιμά κι' αυτό μακρινούς τόπους και ποταμόδωρο, οι οποίοι τó άποκρύπτουν από τόν ρωμαντισμό του αισθηματικού αυτού περιπάτου.

Είνε τó ζευγάρι πού άποτελείται από έκείνην πού έχει όρεξι να φάη και να πιή, αλλά έκείνος περιορίζεται σέ δύο μπίρες, σέ δύο λεμονάδες ή σέ δύο λουκούμια... (Αυτό τó ζευγάρι χωρίζει γρήγορα).

Καί πολλά άλλα...

Κι' έπειτα θα τά ιδήτε τά περισσότερα να γυρίζουν με τó λεωφορείο άγκαλιασμένα. Σέ κάθε κούνημα του αυτοκινήτου τή σφίγγει κοντά του γιά να τήν προφυλάξη από τά τινάγματα. Υπάρχουν δρες, σέ μερικά λεωφορεία, πού όλοι οι επιβάτες είνε τρυφερώς ένγκαλισμένοι. Καί σέ μιά τέτοια στιγμή, κάποιο έξυπνο εισπρακτοράκι έφώναζε στον σωφέρ :

— Δέν σβύνεις τά φάτα, Γιωργό !

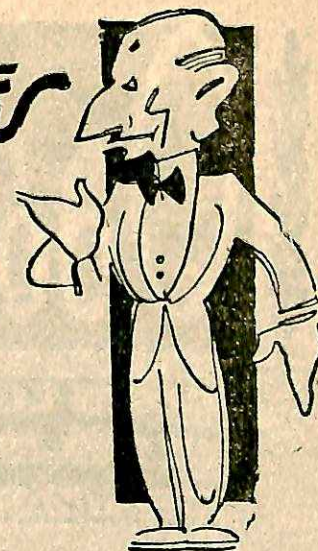
Τό ίδιο εισπρακτοράκι έξομολογείτο άργότερα και τó άλλο δυσάρεστον σημείον αυτής της καταστάσεως :

— Δέν είνε μόνο αυτό. Αλλά όταν φτάσης στο τέριμα, πρέπει να τούς τ' φωνάξεις κι' άλλες δυνατά : « Τέρμασα ! » Γιάτι άλλοιώς δέν τó παίρνουν χαμπάρι !

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΤΩ ΑΤΥΧΩΣ

Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΟΥ Κ. ΒΡΑΣΙΔΑ

— Βρασίδα !

— Τι συμβαίνει, Αριστείδη !

— Βρασίδα, θα με σώσης !..

— Έξ' άλλος ήταν ο κ. Αριστείδης Ατυχής. Αγκάλιασε τόν έξάδελφό του τόν Βρασίδα και τόν έφίλησε, μάτς-μούτς, στα δυο μάγουλα. Ο Βρασίδης ήταν ο άν τίπους άκριβώς τού Αριστείδη. Έξυπνος και άτυχής ήταν ο Αριστείδης. Βλάξ και τυχερός ήταν ο Βρασίδης. Συχνά λοιπόν ο δυστυχής Αριστείδης κατέφυγε στον ευτυχή Βρασίδα και τού ζητούσε τή συνδρομή του στις δύσκολες στιγμές. Καί ο Βρασίδης πού ήταν νέος άγαθός και λυπώταν τόν έξάδελφό του τόσο γιά τήν ένυπνάδα του όσο και γιά τις άτυχίες του, ευχαρίστας τόν έβουνο :

— Τι θέλεις πάλιν !

— Είμαι έρωτευμένος, Βρασίδα μου !

— Γιάτι !

— Γιάτι άγαπώ ένα κορίτσι...

— Μπράβο !

Δέν ήλθα να μού πής μπράβο, χρυσέ μου Βρασίδα. Έχω ραντεβού σήμερα τ' άπόγευμα. Καί βλέπεις τά φοδερά μου χάλια !

— Ωραίος είσαι...

— Ωραίος μπορεί να είμαι. Ιούλιος μήνας όμως, δέν μπορεί να εμφανισθώ μ' αυτά τά μπλέ μου πού με κάνουν να χύνω ποτάμι τούς ιδρώτες. Θα μού δανείσης, γιά τó πρώτο ραντεβού τουλάχιστον τά άσπρα σου !

Ο Βρασίδης έγινε σκυθρωπός :

— Αριστείδη !

— Λέγε, Βρασίδα μου !

— Ξέρεις πώς δέν πρόφθασα να τά θάλω ; Έχτες μού τάφερε ο ράφτης μου, και περιμένω τήν Κυριακή να τά φορέσω.

— Βρασίδα :

— Λέγε, Αριστείδη μου !

— Χάνομαι !

— Μήν επιμένεις !

— Θα μού τά δώσης, Βρασίδα μου. Θα τά προσέχω σαν τά μάτια μου. Μήγος δέν θ' άφήσω να τά έγγίξη.

Όπως θα τά θάλω έτσι θα τά θάλω. Θα σου τά φέρω άθικτα. Να χαρής τήν Κατερίνα !

— Μή :

— Να τή χαρής, Βρασίδα μου !

Η Κατερίνα ήταν τó πάθος του Βρασίδα. Στις δύσκολες στιγμές ο Αριστείδης Ατυχής έξώρκιζε τόν έξάδελφό του στο όνομά της και τότε τó πρόσωπο του Βρασίδα έγέμιζε γλυκάσμούς και παρεδίδετο άμαχητί.

— Σου έρχονται !

— Μιά κόψι έχομε, Βρασίδα.

Μιά κόψι είχαν. Ο άγαθός Βρασίδης δέν μπόρεσε να άντισταθή περισσότερον στην πίεσι και στους έξορκισμούς του Αριστείδη. Με χέρια τρέμοντα, έβγαλε άπ' τή τή ντουλάπα τά ρούχα :

— Θα τά προσέχης όμως, μισο !

— Σάν τά μάτια μου !

— Καί θα μού πής τί άπέκανε !

— Χαρή και καλαμάρι.

— Είν' όμορφη ή κοπέλλα ;

— Όχι, θέβαια, σαν τήν Κατερίνα, Βρασίδα μου.

— Θέλεις και τó πουκάμιο ;

— Αμέ !

— Καί τά παπούτσια ;

— Βρασίδα, είσαι θησαυρός !..

Κάτασπρος, λοιπόν, ο Αριστείδης μας.

Άσπρα μεταξωτά κουκουλάρικα έφόρουσε. Άσπρο πουκάμισο, κατάσπρος κίλτες και παπούτσια δόκασπρα. Γιά πρώτη φορά ύστερα από πολύ καιρό ήταν ευτυχής ο κ. Ατυχής και περπατούσε χαρούμενος στον δρόμο — έτρεμε μή πλησιάσει άνθρωπο, μή τού καθίση σκόνη, μή τόν έγγίξη μυγιά : Ιετούσε καθώς έπήγαινε στο ραντεβού του, δέν έπερπατούσε. Έσφύριζε εύθυμα, σκεπτόταν τήν κοπέλλα και έμειδούσε από άγαλλισιν, καθόταν σκεπτόταν τήν έντύπωσι πού θα έπροκαλούσε. Αλλά ή θάσκανος μοίρα του κ. Αριστείδη ήταν έκει. Έκαιροφυλακτούσε. Έαφνικά, από ένα χαμηλό παράθυρο, δυο μοιραία χέρια έξαπέλυσαν τó περιεχόμενον ενός κουβά στον δρόμο κι' έγινε θρήνος ! Τό χτύπημα ήταν τόσο άπροσδόκητο, ώστε ο κ. Ατυχής έμεινε στον τόπο χωρίς να θάλη άχνα. Ούτε ρεύμα ήλεκτρικό, να τού περνούσε τó κορμί δέν θα έμενε έτσι έμβρόντητος.

Φωνή όμως έβγήκε από τó παράθυρο :

— Αχ, Θεέ μου !

Συγχρόνως ένα έντρομο πρόσωπο έπρόβαλε και δυο κατάπληκτα μάτια έκυττούσαν τόν άτυχόν.

— Κύριε !..

Θέαμα τραγικό παρουσίαζε ο κ. Ατυχής. Ούτε άκουσε. Ούτε έβλεπε. Ούτε ήσθάνετο. Περιέφερε μόνο με φρίκην τó βλέμμα του από πουκάμισο μέχρι παπουτσιών και έβουνο. Ένώ ή κυρία άπό τó παράθυρο έβλεπε τή καταστροφή πού είχε προκαλέσει. Έσταζε δλόκληρος.

Έτρεχαν από τά πέτα και τó πουκάμισό του ριάνεσε.

Από τó γιακά του σταγόνες. Από τó πανταλόνι του θροχή ρανδαία. Καί κάτω στα παπούτσια του είχε σχηματισθή λίμνη, μαύρη και άραχλη, σωστή Αχερουσία.

Έπέρασαν μερικά δευτερόλεπτα αγωνίας. Έως ότου ο κ. Αριστείδης άρχισε να άνακτά μίαν-μίαν τις αισθήσεις του. Άνέκτισε πρώτα τήν δρασι. Καί έπαι :

— Πώ, πώ, πώ ! Πώς έγινε !

Υστερα άνέκτισε τήν γεύσιν — γιάτι και μέσ' στο στόμα του είχαν εισδύσει τά θρωμόνερα — έπαι :

— Χχχχ... άηδία :

Υστερα άνέκτισε τήν άφην. Καί έμουρμούρισε :

— Τι λίγδα !

Έν τέλει άνέκτισε τήν άκοήν και ήκουσε τήν κυρία, πού τού μιλούσε :

— Περάστε μέσα, κύριε...

— Μέσα ;

— Όρίστε, παρακαλώ...

— Βλέπετε πώς μ' έκάνατε ;...

— Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε. Δέν μπορείτε να φύγετε έτσι. Όρίστε μέσα να δούμε τί μπορεί να γίνει...

Ευντριμμένο ήταν τó ύφος της κυρίας. Σπαρακτικό ήταν τó ύφος του Αριστείδη. Είδε ότι δέν μπορούσε να κάμει ούτε ένα θήμα πρós τά έπάνω, ούτε πρós τά κάτω, ούτε πρós τά άριστερα — στο χάλι πού θρίσκόταν. Έφ' ό και έκινήθηκε άπαρηγόρητος πρós τά δεξιά. Έμπήκε. Τόν ύπεδέχθη με χίλιες συγγνώμες ή κυρία. Συνεσκέφθησαν. Τι θα γίνει ; Τι έπρεπε να γίνει ; Τι μπορούσε να γίνει ; Αυτά τά προβλήματα άντιμετώπισε τó περιεργός συγκεντρωθών ζευγάρι με δσην ψυχραιμία έπέτρεπε ή περιστάσις. Τι έγινε όμως. Τούτο μόνο σάς λέω. Οτι έγινε εκεί, δέν έχει ματαγίνει !

— Βρασίδα !

— Ποιός είναι ;

— Έγώ ο Αριστείδης.

Ένα ταξί έσταματούσε μετά μίαν ώραν έξω από τó σπίτι του Βρασίδα. Τινάχτη

κε ή άγρυπνος έξάδελφος να δη τί συνέβαινε. Καί είδε θέαμα καταπληκτικό. Τόν Αριστείδη να θγαίνει άπ' τó ταξί αϊμόφυρτον. Η μύτη του ήταν πρημένη. Τά μάτια του φουσκωμένα. Τό πρόσωπό του τρομαγμένο. Άνάστατα τά μαλλιά του. Καί τó φοβερώτερον άπ' όλα. Ηταν μονάχα με τά έσώρρουχα ! Μόνο πού δέν ήλθε συγκοπή τού αγαθού Βρασίδα.

— Αριστείδη μου !

— Έχάθηκα !

— Πώς είσαι έτσι ;

— Πλήρωσε τó ταξί !

— Τι έπαθες ;

— Έχάθηκα.

— Ποιός σ' έκαν' έτσι ;

— Θα σου πώ...

Βογγώντας έμπήκε μέσα ο κ. Ατυχής. Έπλήρωσε τó ταξί ο κ. Βρασίδης κι' έσπευσε να μάθει.

— Τά ρούχα ! Πούν' τά ρούχα μου, Αριστείδη !

— Τά ρούχα σέ κέπτεσαι !

— Τι τάκανε ;

Ο Αριστείδης εξήγησε νερό. Ηπτε. Έγόγγυσε πολύ ώρα. Ούρλιασε. Κι' όταν κάπως συνήλθε, τού διηγήθη δλόκληρη τήν ιστορία. Καί κατέληξε :

— Είχα θάλασι τά ρούχα να μού τά πλύνη ή κυρία. Να μού τά σιδερώση. Η να μού δώση κανένα άλλο κοστούμι να φορέσω. Καθόμουν έτσι με τά έσώρρουχα σ' ένα δωμάτιο κι' έπερίμενα. Όπου έαφνικά χτύπη ή πόρτα, μπαίνει ό σύζυγος. Μπαίνει στο δωμάτιο. Με βλέπει έτσι, νομίζει πώς είμαι φίλος της γυναίκας του. Καί προτού προφτάση ή γυναίκα να τού εξηγήση, γίνεται σαν τρελλός, πέφτει έπάνω μου, με κάνει σ' αυτό τó χάλι και με πετά στον δρόμο. Έτσι όπως ήμουν με τά έσώρρουχα !

Είπε ο κ. Ατυχής και έπασσε λιπόθυμος.

Δ. ΨΑΘΑΣ

29

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΟΙ ΕΦΕΤΕΙΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Το περίφημο φιλμ της XI 'Ολυμπιάδος, που έγυρσε η Λένι Ρίφενσταλ, πρόκειται να προβληθεί τον χειμώνα σ' έναν από τους κεντρικότερους αθηναϊκούς κινηματογράφους.

Η ταινία αυτή προεβλήθη, ως γνωστόν, προ έβδομάδων στο «Πάλλας» ενώπιον των αθλητών που είχαν έλθει από τις επαρχίες για τις εορτές της αθλητικής εβδομάδας, αλλά δεν ήταν πλήρης. Έλειπε το δεύτερο μέρος της που περιλαμβάνει τα κυριότερα σύγχρονα αγωνίσματα, όπως την κολύμβηση, τις καταδύσεις, το ποδόσφαιρο,

τις Ιστιοπλοίες, τους Ιππικούς αγώνες κλπ.

Ήδη ένα από τα γραφεία εισαγωγής ταινιών, εξασφάλισε την αγορά και των δύο τμημάτων της ταινίας, που αποτελείται από 3.000 μέτρα το καθένα.

Το πρώτο μέρος καλύπτεται σχεδόν εξ ολοκλήρου από μία συμβολική αναπαράσταση του αρχαίου κάλλους και από την διαδρομή του ολυμπιακού φωτός από την 'Ολυμπία ως το Βερολίνο, αποτελεί δε την καλύτερη διαφήμιση της Ελλάδος και των τοπιών της.

Ας σημειωθεί ότι η Λένι Ρίφενσταλ, έγυρσε εν όλω 460.000 μέτρα ταινίας κι' έχει ασκήσει δύο περίπου χρόνια να διαλέξει απ' αυτά μόνον 6.000 και να το συναρμολογήσει κατά τρόπον ώστε να συνθέσει την θαυμαστή αυτή κινηματογραφική δημιουργία της.

Η Βίτταν Ρομάνς, η οποία τόσοι μας εγώητευσαν με τις «Ναπολιτάνικες θραυδές», είναι η πρωταγωνίστρια του «Κόκκινου Βάλς», μιας νέας ταινίας στην οποία λαμβάνουν μέρος ο Ζάν Γκαλάν, ο Ζάν Μυρά και ο πολυς Έρικ φόν Στράχαϊμ.

Μετά το πολύκροτο «Ταγκό Νοτούρνο» η Πόλα Νέγκρι έτελειωσε προ ημερών το γύρισμα μιας άλλης ταινίας, που λέγεται ότι είναι και η καλύτερη στο είδος της και που φέρει τον τίτλο: «Ίερο ψεύδος». Το φιλμ αυτό, που η Πόλα Νέγκρι υποδύεται τον

ρόλο μιας δραματικής μητέρας, λαμβάνει μέρος και μία νέα ήθοποιος, που καθώς λέγεται είναι πραγματική κόρη της διασημής Πολωνίδος ήθοποιου.

Έννοείται, όμως, ότι η Νέγκρι, που κρύβει, ως γνωστόν, πολύ την ηλικία της, διαφεύγει κατηγορηματικώς αυτή τη φήμη.

Υστερα από τις τόσες επιτυχίες της σε δράματα δακρύβρεκτα, όπως το αλησμόνητο «Περιθώριο της Ζωής», ή Τρεν Ντάν θα μας εμφανισθεί εφέτος σε μία κομεντί, της οποίας το άφθαστο χιούμορ και το σπινθηροβόλο μπρίο, θυμίζουν το μοναδικό «Νέα Υόρκη-Μιαμί». Η ταινία αυτή φέρει τον προσωρινό τίτλο: «Οι τρέλλες της Θεοδώρας», έχει δε ως πρωταγωνιστήν τον γοητευτικό Μέλβιν Ντούγκλας.

Όταν η καρδιά χτυπά... είναι ο τίτλος της νέας ταινίας της Γκραίς Μορ, της μεγαλύτερας ομιλήτριας του κόσμου, που θεωρείται, ως γνωστόν, και η αιδώς που πληρώνεται ακριβότερα από κάθε άλλην στον κόσμο. Η Γκραίς, που έπηρε τελευταίως 1000 λίρες για ένα κονσέρτο στο Λονδίνο, έγυρσε την ταινία αυτή για λογαριασμό της «Κολούμπια», με παρτεναίρ της τον Κάρυ Γκράντ, που μας είναι ήδη γνωστός από την ταινία: Μαντάμ Μπατερφλάου.

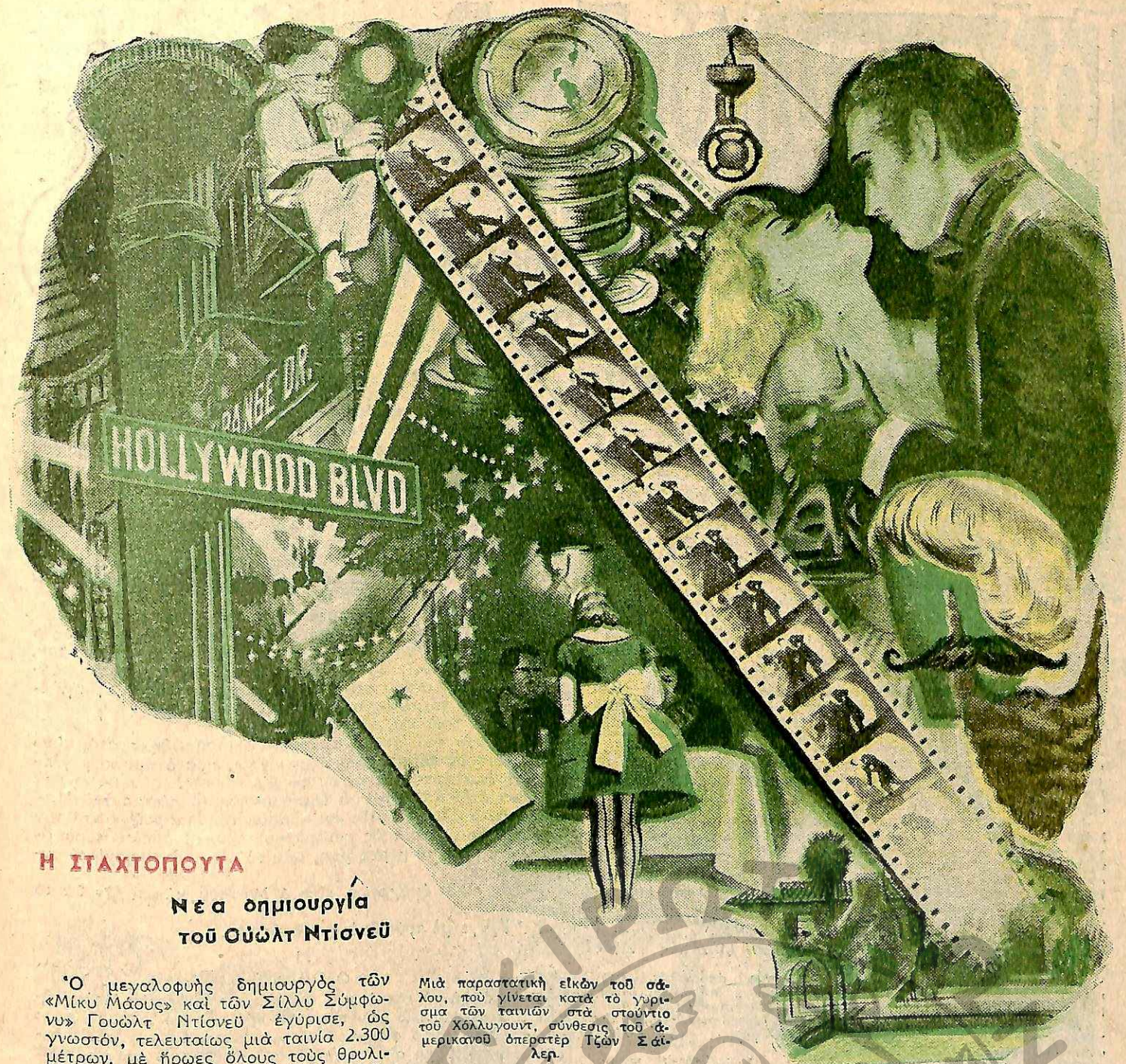
Η Γκραίς Μορ στο φιλμ αυτό τραγουδά άριες από τον «Ρωμαιο και Ιουλιέττα» του Βέρντι, διάφορα τραγούδια του Σούπερτ και την Μάπαρι από την «Μάρθα» του Φλωτώ.

Ο σκηνοθέτης Φράνκ Καπρά, που μας διασκέδασε τόσο με την ταινία: «Πρίγκιψ των Δολλαριών», έγυρσε εφέτος ένα έργο περιπετειώδες, μεγάλης πνοής, με πρωταγωνιστή τον συμπαθή ήθοποιον Ρόναλντ Κόλμαν. Η υπόθεσις του έργου αρχίζει στην επαναστατημένη Κίνα και εξελίσσεται στην μυθική χώρα, την Σάγκρι - Λά, όπου βασιλεύει η αιώνια νεότης... Ο Κόλμαν ερωτεύεται την κόρη ενός ιερέως του Θιέτ, η οποία καιτοι νεωτάτη, είναι... 75 χρόνων. Όταν όμως την άπαγη και την μεταφέρει έξω του φανατικού βασιλείου της νεότητος ή νέα γίνεται γρηά... Τον ρόλο της ωραίας ερωμένης υποδύεται η Τζαίν Ουάιτ, μία βενέττα, που έγινε διάσημη, με το παίξιμό της στην παράδοση αυτή ταινία που έσημειωσε στην Ευρώπη καταπληκτική επιτυχία.

Το έργο του Φράνκ Καπρά, φέρει τον τίτλο: «Χαμέντοι ορίζοντες».

Η ήρωίς των «Ανήσυχων Ψυχών» Ντανιέλ Παρολά, έλαβε εφέτος μέρος στην ταινία: «Αλόα, το νησί της Γοητείας», που εγυρίσθηκε στην Πολυνησία, με πρωταγωνιστή τον Ζάν Μυρά.

Το σενάριο της ταινίας ελήφθη από το δώδεκον μυθιστόρημα του Καρντέ, που έβραβεύθη στον διαγωνισμό περιπετειωδών έργων, τον οποίον ωργάνωσε η γαλλική εφημερίς «Παρί - Σουάρ». Στην ταινία λαμβάνουν μέρος και πολλοί Ιθαγενείς της Πολυνησίας μεταξύ των οποίων και η έξωτική καλλονή Μπετιά Μούρ.

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

Νέα δημιουργία
του Ούωλτ Ντίσνεϋ

Ο μεγαλοφυής δημιουργός των «Μίκυ Μάους» και των Σίλλυ Σύμφωνων Γουόλτ Ντίσνεϋ έγυρσε, ως γνωστόν, τελευταίως μία ταινία 2.300 μέτρων, με ήρωες όλους τους θρυλικούς πρωταγωνιστές των παραμυθιών της Πεντάμορφης, που μας έθελεν τόσο κατά τα παιδικά μας χρόνια. Η Πεντάμορφη, ο Δράκος, οι καλοκάγαθοι Νάνοι, η Κακή Μάγισσα, και ο συμπαθέστατος Κοντορεβιθούλης έγιναν αστερές της οθόνης στην έγχρωμη αυτή ταινία, που είναι μία από τις μεγαλύτερες δημιουργίες του συγχρόνου κινηματογράφου.

Το κολοσσιαίο αυτό φιλμ είναι εξ ολοκλήρου έγχρωμο, ή δε προβολή του διαρκεί περί την 1 1/2 ώρα, όσο δηλαδή και τα άλλα συνήθη φιλμς. Είναι μία φαντασμαγορία ασύλληπτης ομορφιάς, η οποία απήτησε εργασία τριών ετών για να πραγματοποιηθεί. 600 περίπου σχεδιαστές απασχολήθηκαν για το σκιστάρισμα των διαφόρων σκηνών του έργου, που έστοιχισε 1.500.000 δολάρια.

Οι Αθηναίοι θα έχουν την ευτυχία να απολαύσουν αυτό το μοναδικό αξιοσπούργημα, του οποίου η προβολή συνεχίζεται επί εξηκδή μήνες με θριαμβευτικές εισπράξεις στο Παρίσι.

Μία παραστατική εικόνα του σάλου, που γίνεται κατά το γύρισμα των ταινιών στα στούντιο του Χόλλυγουντ, σύνθεσις του αμερικανού οπερατέρ Τζων Σάιλερ.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τα φιλμ των κάου-μπόυς με τις δραματικές τους περιπέτειες στο Φάρ-Ουέστ, που απέτελεσαν άλλοτε το κλειδί του θωβού κινηματογράφου, επανέρχονται στην ημερησία διάταξη. Το Χόλλυγουντ άρχισε τώρα να παράγει άφθονος διμυλούς ταινίες με ήρωες που φορούν πλατύγυρα καπέλλα, φαρδιά παντελιόνα και επιτελούν μυθιστορηματικούς άθλους με τα άλογα και με τα λάσσο τους. Σ' έναν τέτοιο ρόλο πρόκειται να θαυμάσωμε εφέτος και τον Ουάλλας Μπίρρυ, τον αλησμόνητο Πάντσο Βίλλα της δμωνύμου ταινίας.

Για τελευταία φορά, θα ιδούμε στην «Σαρατόγκα» την άτυχη ήθοποιό Τζίν Χάρλοου, που πέθανε προ έτους στο Χόλλυγουντ. Η Χάρλοου, έτελειωνε το γύρισμα της ταινίας αυτής όταν έπεσε άρρωστη, αφήνοντας ήμιτε-

λες το φιλμ αυτό, που είναι και το καλύτερο της σταδιοδρομίας της. Εδώ χάς ότι βρέθηκε μία σωσίας της μεγάλης ήθοποιου και έτσι έσυνεχίσθηκε το γύρισμα της ταινίας, που είναι γι' αυτό το λόγο, μοναδική στο είδος της. Παρά το πλευρόν της Τζίν πρωταγωνιστεί ο Κλάρκ Γκράιμπλ και ο Λάιονελ Μπάρρυμोर. Το σενάριο της «Σαρατόγκας» έγραψε από την Ανίτα Λούς, την περίφημη συγγραφέα του έργου: «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές», που είχε κάμει άλλοτε μεγάλο θόρυβο.

Ας σημειωθεί επί τη ευκαιρία ότι η Τζίν Χάρλοου έγινε γνωστή με την ταινία: «Αγγελοι της Κολάσεως» που σκηνοθέτησε ο Χόουαρντ Χιούζ, ο περίφημος «επίταμενος εκατομμυριοχός» και θριαμβευτής του γύρου του κόσμου.

Μία από τις νεοσύλληπτες σιόρ της οθόνης, η Χένι Λαμάρ, της «Μέτρο - Γκόλντγουιν» - Μάγιερ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

ΤΟ
ΣΑΒΑ

Περίληψις τῶν προηγουμένων:

«Ο γιατρός Ανταμς φθάνει μιά θραυρά στο σπίτι του φίλου του Αιγυπτιολόγου Πιτολεμαίου Χίγκς, στο Λονδίνο, και του προτείνει να πάνε στα δουκά της Μούρ, στην χώρα των Φούγκ, όπου ζή μιά απόγονος του Σολομώντος και της Βασίλισσας του Σαβᾶ, ονόματι Μακίδα η Βάλντα, Ναγκάστα, η οποία του έχει αναθέσει να προμηθευθῇ ἐκρηκτικὴς ὕλες γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸ εἰδωλό τῶν Φούγκ, πού μοιάζει με Σφιγγα. Γιὰ νὰ τὸν πείσει ὅτι ἡ πρότασις του δὲν εἶνε φαντασία, τοῦ δείχνει τὸ δαχτυλίδι τῆς Μακίδας ἢ Βάλντα Ναγκάστα. Ο γιατρός Ανταμς, ὁ Αιγυπτιολόγος Χίγκς, ὁ λοχαγὸς Ὁλίβερ Ὁρμ κι' ὁ ὑπὲρ της του λοχίας Σαμουήλ Κουϊκ, φεύγουν γιὰ τὴν Μούρ, ἔχοντας μαζί τους ἕνα σκυλί πού τὸ φωνάζουν Φαραῶ. Μετὰ πολλὰς περιπέτειας φθάνουν στο στενό στόμιο πού οδηγεῖ στα ἀπρόσιτα θυνά της Μούρ, καὶ γίνονται δεκτοὶ ἀπὸ τὴν Βασίλισσα Μακίδα, ἐκεῖ δὲ κάνουν καὶ τὴν γνωριμία τοῦ Σουλτάνου τῶν Φούγκ Μπαρούγκ, ὁ ὁποῖος τοὺς προσφέρει ἀξιώματα καὶ τιμὰς, ἂν θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς Ἀμπατί, τὸν λαὸ τῆς Μακίδας καὶ νὰ πάνε μαζί του, καὶ ὁ ὁποῖος τοὺς ὑπόσχεται νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν φίλο τοὺς Χίγκς τὸν ὁποῖον εἶχαν συλλάβει αἰχμάλωτο. Ο Ὁλίβερ Ὁρμ, πού εἶνε ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἀποκρούει τὴν πρότασι τοῦ Σουλτάνου Μπαρούγκ καὶ δηλοῖ δτιὰ μείνη κοντὰ στὴν Μακίδα, ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβῇ. Ο Σουλτάνος Μπαρούγκ ἐκφράζεται ἐνθουσιωδῶς γιὰ τὴν γενναίότητα τῶν ἀσπρῶν ἀνθρώπων καὶ γυρίζει νὰ μιλήσῃ στὴν Μακίδα.

6ον

—Κόρη Βασιλέων, εἶπε, ἐπίτρεψέ μου νὰ φιλήσω τὸ χέρι σου καὶ νὰ Σε συνοδεύω πίσω στοὺς ἀνθρώπους σου, πού εἶθε νὰ ἦταν ἀξιοὶ σου. Ἄ, ναί! εἶθε νὰ εἴμαστε ἐμεῖς ὁ Λαὸς Σου.

Ἡ Μακίδα ἄπλωσε τὸ χέρι της κι' ὁ Σουλτάνος πιάνοντάς το, μόλις τὸ ἄγγισε με τὰ χεῖλη του! Ἐπειτα, κρατώντας το ἀκόμα, προχώρησε μαζί της ὡς τὸ στόμιο τοῦ στενοῦ.

Καθὼς πλησιάζαμε τοὺς Ἀμπατί ἀκούσαμε νὰ μουρμουρίζουν μεταξύ τους: «Ὁ Σουλτάνος, ὁ ἴδιος ὁ Σουλτάνος!» καὶ παρατηρήσαμε τὸν πρίγκηπα Ἰωσία ν' ἀνταλλάσσει μερικὲς λέξεις με τοὺς ἀξιωματικούς γύρω του.

—Προσέχετε, γιατρέ, μοὺ ψιθύρισε σὸ αὐτὶ ὁ Κουϊκ. Αὐτὸ τὸ γουρουνόμωτρο κατὶ μαγειρεύει.

Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ πῇ αὐτὲς τὶς λέξεις, δταν ὁ πρίγκηψ Ἰωσίας μαζί με πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ἀμπατί βγάζοντας ἀγριὲς φωνὲς καὶ με τὰ εἶρη γυμνά μᾶς πλησίασαν καὶ μᾶς περικύκλωσαν.

—Καὶ τώρα, Μπαρούγκ, παραδόσου, βροντοφώνησε ὁ Ἰωσίας. Παραδόσου, ἀλλοιῶς πεθαίνεις!

Ὁ Σουλτάνος τὸν κύτταξε με ἔκπληξι.

—Ἄν εἶχα κάποιο ὅπλο, εἶπε ἡρεμᾶ, κάποιος ἀπὸ μᾶς θά

πέθαινε, ὡ χοῖρε με ἐνδύματα ἀνθρώπου. Ἐπειτα γύρισε στὴ Μακίδα καὶ ἐπρόσθεσε, Κόρη Βασιλέων, ἤξερα ὅτι ὁ λαὸς σου ἦταν δειλὸς καὶ ὑποῦλος, ἀλλὰ θὰ καταδεχθῇς ἐοὺ νὰ φερθοῦν ἔτσι σ' ἕναν ἀπεσταλμένο πού ἦλθε με τὴν λευκὴ σημαία τῆς εἰρήνης;

—Ὅχι... ὄχι... φώναξε ἡ Μακίδα. Θεῖε Ἰωσία, μ' ἀτιμάζεις. Σταμάτησε. Ἄφησε τὸν Σουλτάνο τῶν Φούγκ νὰ φύγῃ ἐλεύθερος.

Ἀλλὰ ὁ Ἰωσίας κι' οἱ Ἀμπατί δὲν τῷ ἤθελαν καὶ στένεψαν τὸν κύκλο τους. Τὸ λάφυρο ἦταν πολὺ μεγάλο γιὰ νὰ τὸ ἀφήσουν νὰ τοὺς διαφύγῃ.

Ὁ Ὁρμ ἀμέσως ἀντελήφθη τὴν κατάστασι.

—Βάλε τὴν καμήλα σου στὴ μέση, λοχία, κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἀλιτήριος ὁ Ἰωσίας παίξῃ κανένα παιχνίδι, πυροβόλησέ τον. Ὁ λοχίας Κουϊκ δὲν περίμενε δευτέρη διαταγή. Χτυπώντας τὴν καμήλα του στὸ πλευρὸ με τὸν ὑποκόπανο, τὴν ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰωσίας, φωνάζοντας:

—Δρόμο ἀπὸ κεῖ, γουρουνόμωτρο!

Τὸ ἄλογο τοῦ Ἰωσία τρόμαξε καὶ σηκώθηκε στὰ πίσω του πόδια με τέτοιαν ἀπότομη κίνησι, πού ὁ πρίγκηψ γλύσθηκε ἀπὸ τὴν καμφοῦλα κι' ἐπέσε στὸ ἔδαφος.

Μέσα στὴν ταραχὴ πού δημιουργήσε τὸ πέσιμο τοῦ Ἰωσία ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἐμεῖς κυκλώσαμε τὸν Μπαρούγκ καὶ τὸν συνοδεύσαμε ἕως τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι τώρα ἀνέβαιναν πρὸς τὸ μέρος μας, σὺν νὰ εἶχαν ἀντιληφθῇ τί συνέβαινε.

—Σὰς εἶμαι ὑπόχρεως, εἶπε ὁ Μπαρούγκ, καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχᾶσω ποτέ.

Κι' ἔφυγε με τοὺς δυὸ συνοδοὺς του.

ΥΙ

Ο ΟΡΚΟΣ

Στὴν ἀρχὴ τὸ στενό πού ἀνεβαίναμε πρὸς τὴν Μούρ ἦταν ἕνα πλατὺ λεῖο μονοπάτι. Ὅσο ὅμως ἀνεβαίναμε, τόσο τὸ μονοπάτι αὐτὸ στένευε καὶ γινόταν ἀπόκρημνο. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ σ' ὅλη τὴ γῆ ἄλλο μέρος με τόσο φυσικὰ ἐμπόδια αἰώνης ὅσο τὸ βουνὸ τῆς Μούρ. Ἡ πορεία μας στὰ ἀπόκρημνα στενά θὰ διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὥρες, δταν τέλος τὸ μονοπάτι ἀρχισε νὰ πλαταίνει καὶ νὰ γίνεταί περισσότερο βατό. Κι' ἐνῶ στρίβαμε μιά καμπή, μπροστὰ μας, σὺν σὲ ὄνειρο παρουσιάσθηκε μιά χαριτωμένη μικρὴ πόλις, ἡ πόλις τῆς Μούρ. Περνώντας τοὺς ὠραίους δρόμους της, φθάσαμε στὴν κεντρικὴ πλατεία. Στὸ βάθος τῆς πλατείας αὐτῆς βρισκόταν ἕνα χαμηλὸ πλατὺ κάτασπρο σπίτι με χρυσὴ στέγη. Ἦταν τὸ παλάτι τῆς Μακίδας.

Ὅταν φθάσαμε στὴν πύλη τοῦ παλατιοῦ, ὁ Ἰωσίας πλησίασε καὶ ρώτησε τὴν Μακίδα ἂν ἔπρεπε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι, ὅπου ἔβρισκαν κατάλυμα οἱ προσκυνηταί, δταν ἔρχονταν στὴν Μούρ. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν στὴ δυτικὴ πλευρὰ τῆς πόλεως.

—Ὅχι, θεῖε μου, ἀπάντησε ἡ Μακίδα, αὐτοὶ οἱ ξένοι Κύριοι θὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ διαμέρισμα τῶν ξένων, στὸ παλάτι.

—Στὸ παλάτι; Μὰ αὐτὸ δὲν συνήθίζεται, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἰωσίας, φουσκώνοντας σὺν διάνος. Μὴν ξεχνᾶς, ἀνιψιά μου, ὅτι εἶσαι ἀκόμα ἀνύπαντρη. Δὲν μένω ἐξ ἄλλου ἐγὼ στὸ παλάτι, γιὰ νὰ σὲ προστατεύω.

—Μὴ στενοχωρεῖσαι, θεῖε μου, ἔκαμε εἰρωνικὰ ἡ Μακίδα. Ξέρω με τί τρόπο μπορεῖς νὰ με προστατεύσης. Οἱ ξένοι θὰ μείνουν στὸ παλάτι, ὅπου βρίσκονται καὶ τὰ πράγματά τους. Ἐσεῖς πηγαίνετε νὰ ἡσυχάσετε. Θὰ σὰς φωνάξω δταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

Ὅταν ὁ Ἰωσίας ἔφυγε, λυσσώντας ἀπὸ τὸ κακό του, μᾶς ὀδήγησαν στὰ διαμερίσματά μας, κατὶ ὠραία δωμάτια με ψηλά ταβάνια. Καὶ ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ἀντιληφθήκαμε ὅτι ὁ Ὁρμ δὲν ἦταν στὰ καλά του. Εἶχε κατορθώσει ὡς τότε νὰ συγκρατηθῇ, ἀλλὰ τώρα πού εἴμαστε μόνοι, δὲν ὑπῆρχε πιά ἀνάγκη νὰ ὑποκρίνεται.

Τὸν τοποθετήσαμε στὸ κρεβάτι με κόπο, γιατί ἤθελε πρῶτα νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὅλες μας οἱ προμήθειες τῶν ἐκρηκτικῶν ὕλων εἶχαν φθάσει σῶες στὸν προορισμὸ τους. Ὁ Ὁρμ τώρα παραπονιόταν γιὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους πού ἐνοιοῦθε στὸ κεφάλι, ἀλλὰ στὸ τέλος ὑπέκυψε καὶ βυθίστηκε σὲ λήθαργο γιὰ πολλὲς ὥρες. Ὅλη τὴ νύχτα ἐμείναμε στὸ πλευρὸ τοῦ ἐναλλάξ ἐγὼ κι' ὁ Κουϊκ.

Κατὰ τὶς ἔξι τὸ πρῶτ' ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ζήτησε νερὸ καὶ ξανακοιμήθηκε. Κατὰ διαστήματα ξυπνοῦσε, ζητοῦσε νερὸ καὶ κοιμῶταν πάλι. Ὁ πυρετὸς του εἶχε ἀνεβῇ στὰ σάραντα.

Δυὸ φορές τὴ νύχτα καὶ νωρὶς τὸ πρῶτ' ἡ Μακίδα εἶχε στείλει νὰ μάθῃ γιὰ τὴν κατάστασι του, ἀλλὰ κατὰ τὶς δέκα τὸ πρῶτ' ἦλθε ἡ ἴδια με τὴν συντροφιὰ δυὸ κυριῶν τῆς τιμῆς κι' ἐνὸς γέρου με μακρὰ γενειάδα.

—Μπορῶ νὰ τὸν δῶ; ρώτησε ἀνήσυχα.

Πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τοὺς μῆκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Ὁρμ. Ἡ Μακίδα κύτταξε προσεκτικὰ τὸ κόκκινο ἀπ' τὸν πυρετὸ πρόσωπό του καὶ τὸ τραῦμα τοῦ κεφαλιοῦ του. Καὶ καθὼς τὴν κυττούσα, εἶδα τὰ ὠραία γαλανά μάτια τῆς δακρυσμένα. Ἐπειτα, ξαφνικὰ, ἐγύρισε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀπεμάκρυνε τοὺς συνοδοὺς της με μιάν ἐπιτακτικὴν χειρονομία καὶ μ' ἐρώτησε ψιθυριστὰ:

—Θὰ ζήσῃ;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Ἄν ὑποφέρῃ μόνο ἀπὸ κούρσας, ταραχὴ καὶ πυρετὸ, θὰ γιαιτρευθῇ, ἀλλὰ ἂν τὸ τραῦμα του στὸ κεφάλι δὲν εἶνε ἐπιτόλαιο κι' ἔχει σπάσει τὸ κρανίον, δὲν ξέρω...

—Σώσατέ τον, ψιθύρισε. Θὰ σὰς δώσω ὅτι ἔχω... ὄχι, συγχωρήστε με... δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀμοιβή γιὰ νὰ σώσετε τὸν φίλο σας. Προσπαθήστε νὰ τὸν σώσετε.

Κι' ἔφυγε.

Πέρασαν τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες καὶ δὲν παρατηρούσαμε κανένα σημεῖο βελτιώσεως στὴν κατάστασι τοῦ Ὁλίβερ Ὁρμ. Ἐκεῖνος πού μοὺ ἔδωσε τὴν πρώτη ἐλπίδα διασώσεως του ἦταν ἡ ἴδια ἡ Μακίδα.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἡμέρας ἦλθε καὶ κάθησε στὸ προσκέφαλό του γιὰ λίγο, ἐνῶ οἱ κυρίες τῆς τιμῆς ἔμεναν λίγο μακρύτερα της. Ὅταν σηκώθηκε νὰ φύγῃ τὸ πρῶ

σώπὸ της εἶχε μιά χαρῶπὴν ἑκφρασι, πράγμα πού μ' ἔκανε νὰ τὴν ἐρωτήσω τί εἶχε συμβῇ.

—Ὡ! Θὰ ζήσῃ, εἶπε.

—Πῶς τὸ καταλάβατε, ρώτησα.

—Ἀπ' αὐτὸ εἶπε καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν. Ἐμφανικά σήκωσε τὰ μάτια του καὶ με ρώτησε στὴ γλῶσσα μου τί χρῶμα εἶχαν τὰ μάτια μου. Κι' ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα ὅτι τὸ χρῶμα ἐξηρατο ἀπὸ τὸ πολὺ ἡ τὸ λίγο φῶς. Καὶ μοὺ εἶπε: Καθόλου. Τὰ μάτια σας ἔχουν χρῶμα βιολέττας εἴτε στὸ φῶς, εἴτε στὸ σκοτάδι. Πῆτε μου, γιατρέ, τί χρῶμα εἶνε τὸ χρῶμα τῆς βιολέττας.

—Ἡ βιολέττα εἶνε ἕνα ἀγριο λουλουδί πού φυτρώνει τὴν ἀνοιξί, ὡ Μακίδα, ἕνα πολὺ ὁμορφο λουλουδί με γλυκεῖα μυρωδιά κι' ἔχει χρῶμα βαθύ γαλανό, ὅπως εἶνε τὰ μάτια σας.

—Ἀλήθεια, γιατρέ; Ἄς εἶνε, δὲν ξέρω αὐτὸ τὸ λουλουδί ἀλλὰ τί πειράζει; Ὁ φίλος σας θὰ γίνῃ καλὰ καὶ θὰ ἔχη σωστὸ τὸ μυαλό του. Ἐνας ἄνθρωπος πού πεθαίνει, δὲν ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν μιάς γυναίκας, κι' ἕνας πού ἔχει παραγμένο τὸ μυαλό, δὲν διακρίνει με τόσην ἀκρίβεια τὸ χρῶμα.

—Εἴσατε εὐχαριστημένη, ὡ Κόρη Βασιλέων;

—Βέβαια, ἀπάντησε ἐκείνη, ἀφοῦ καθὼς μοὺ εἶπαν εἶνα ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ χειρισθῇ τὶς ὕλες πού φέρατε μαζί σας κι' ἔτσι μοὺ χρειάζεται νὰ ζήσῃ.

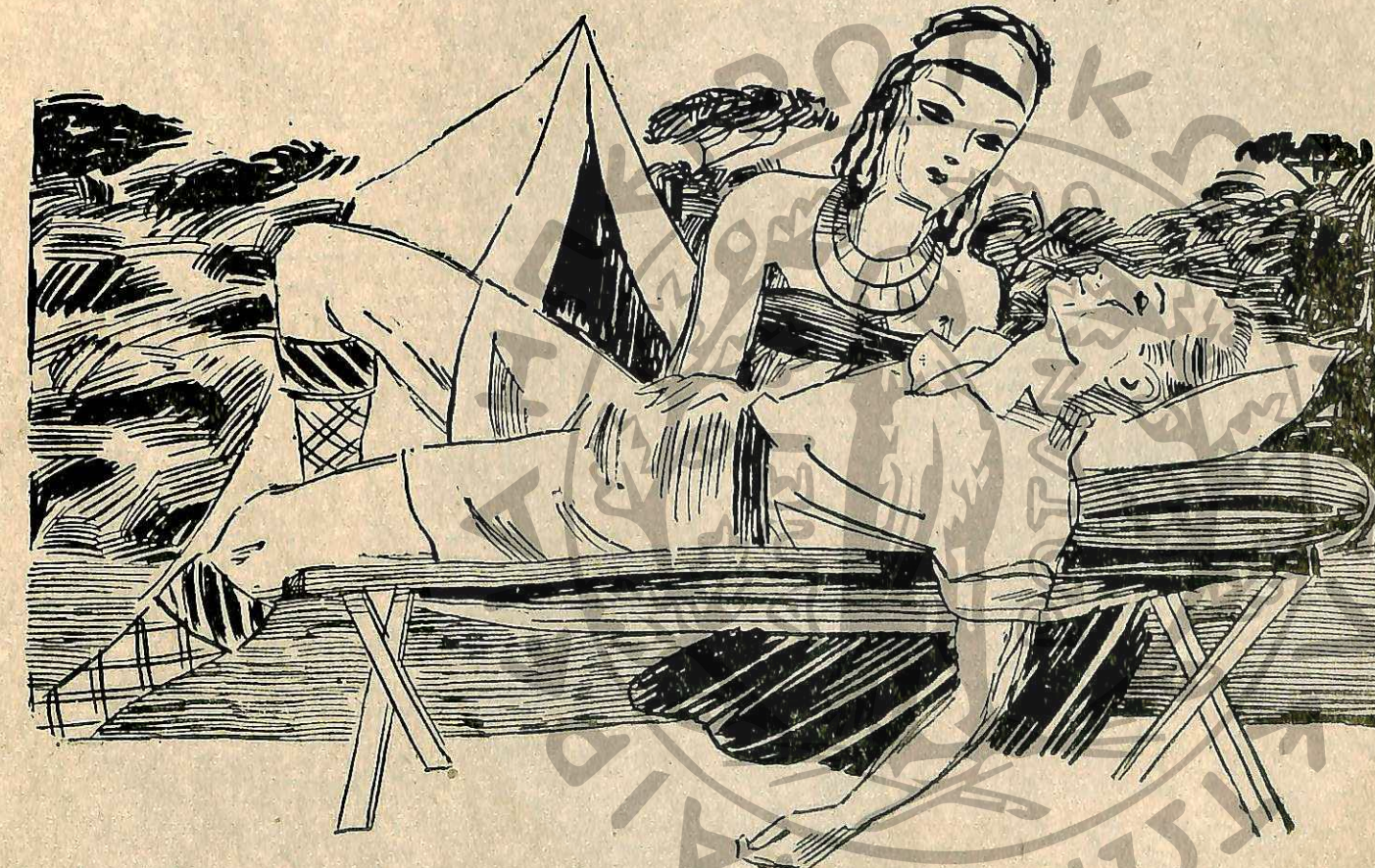
—Καταλαβαίνω, εἶπα. Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ γίνῃ καλὰ. Ἀλλὰ ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη ἐκρηκτικῶν ὕλων, ὡ Μακίδα, ὡ παρῶν μερικὲς πού βγάζουν γαλανὰς φλόγες κι' αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ τίς ὑποτάξῃ ὁ φίλος μου. Ὡστόσο εἶνε οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες.

Ἡ Μακίδα με κύτταξε θυμωμένη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Εἶχε καταλάβει τὰ λόγια μου. Ἐπειτα, ξαφνικὰ, γέλασε ἑλαφρά, ἔκαμε νόημα στὶς γυναῖκες τῆς συνοδείας τῆς καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Οἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ παράξενες, εἶπε ὁ Κουϊκ πού μᾶς παρακολουθοῦσε. Τούτῃ ἔδω, παραδείγματος χάριν, ἔρχεται ἀπ' τὸν διάδρομο σὺν κουρασμένο ἄλογο, γιατί ἄκουσα τὰ τακούνια της νὰ σέρνονται στὸ πάτωμα. Καὶ τώρα φεύγει σὺν ἐλαφίνα πού πάει νὰ βρῇ τὸ ταῖρι της με τὸ κεφάλι ψηλά καὶ τὰ ρουθούνια τρεμουλιαστά. Πῶς τὰ ἐξηγεῖτε αὐτά, γιατρέ;

—Θάκανες καλύτερα νὰ πᾶς νὰ ρωτήσης τὴν ἴδια, λοχία, εἶπα. Καὶ τώρα πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇς, γιατί εἶνε ἡ σειρά μου νὰ φυλάξω βάρδεα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ὁρμ πῆγαινε στὸ καλύτερο καὶ

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἡμέρας, ἡ Μακίδα ἦλθε καὶ κάθησε στὸ προσκέφαλό τοῦ Ὁλίβερ, γιὰ λίγο...

πώρα βρισκόταν σε πλήρη ανάρρωση. "Η Κόρη Βασιλέων έρχόταν και τον έβλεπε κάθε απόγευμα. Φυσικά έρχόταν πάντοτε μ' έτικέτα, ακολουθούμενη από τις γυναίκες της συνοδείας της κι' απ' τον γέρο γιατρό του παλατιού.

Έν τω μεταξύ όμως οι επισκέψεις αυτές έπαιρναν περισσότερο ιδιωτικών χαρακτήρα, γιατί η Μακίδα έμενε κοντά στον "Ορμ και μιλούσαν για διάφορα πράγματα, ενώ οι συνοδοί της στέκονταν πολύ μακριά για να μπορούν να παρακολουθούν την διμιλία τους.

"Η οικειότης αυτή με παραξένευε. Και του τό είπα. Μά ο "Ορμ, γελώντας, μου εξήγησε ότι δεν μπορούσε να υπάρχει τίποτε μεταξύ τους, αφού το Τριαντάφυλλο της Μούρ, σύμφωνα με την παράδοσι έπρεπε να παντρευτεί μ' ένα μέλος της οικογενείας της. Είχε πολλούς εξαδέλφους και ήταν έπισημα μνηστευμένη με τον θείο της τον "Ιωσία, μόνο και μόνο για να αποφύγει τις ενοχλήσεις των άλλων συγγενών της. "Ο άρραβων αυτός ήταν τυπικός και τίποτ' άλλο.

"Ο "Ορμ χαμοουρήθηκε και τέντωσε τα χέρια του.

— "Ω, μη με σκοτίζεις, "Ανταμ, με την περιέργεια σου, παρακάλεσε, γιατί αλλιώς μπορεί να κάμω κάποια τρέλλα. Και τώρα άφασέ με, γιατί θα πάω καβάλλα. "Ελα, Φαραώ, πάμε να ξεμουδιάσουμε λιγάκι.

★
Τρεις μέρες αργότερα ελάβαμε πρόσκλησι να παρευρεθούμε στην δίκη του Σαντράχ, επί προδοσία. "Η αίθουσα της δίκης ήταν γεμάτη από αξιωματούχους "Αμπάτι κι' από την άριστοκρατία της πόλεως. Σε μιάν εξέδρα έπάνω καθόταν η Κόρη Βασιλέων.

"Η δική άρχισε με την κατάθεσι μου για τα δα α είχαν συμβη μεταξύ του Χίγκς και του Σαντράχ εν σχέσει με τον σκύλο Φαραώ. "Εκείνο όμως που επεβάρυνε τη θέση του Σαντράχ, ήταν οι καταθέσεις των ανθρώπων του καραβανιού, που είχαν αναγκασθί να πουν την αλήθεια με την άπειλή της μαστιγώσεως. Οι άνθρωποι εκείνοι είχαν όρκισθί ότι ο Σαντράχ είχε προδώσει τα σχέδια στους Φούγκ με το κάψιμο των καλαμιών. Το σχέδιό του ήταν να συλληφθούμε από τους Φούγκ κι' αυτός να περάσει ανενόχλητος και να φθάσει στην Μούρ μαζί με τις φορτωμένες καμήλες, όπως το είχε κατορθώσει.

Όσο κι' αν προσπάθησε να δικαιολογηθί ο Σαντράχ και να άρνηθί την ενοχή του, στο τέλος καταδικάστηκε σε θάνατο διά βασανιστηρίων.

"Όταν απομάκρυναν τον κατάδικο, σηκώθηκα, κι' όπως με είχαν οδηγήσει, πλησίασα και άφησα το δαχτυλίδι της Βασιλίσσης του Σαββά έπάνω σ' ένα μαξιλάρι, που ένας αξιωματούχος της ύπηρεσίας έπληγε στην Μακίδα.

"Η Μακίδα έπληρε το δαχτυλίδι, του έρριξε μιά ματιά και το φόρεσε. "Επειτα σηκώθηκε για να μιλήσει κι' όλοι σώπασαν.

— Ξένοι, από τη δυτική χώρα που λέγεται "Αγγλία, είπε, σάς παρακαλώ να μ' ακούσετε. Ξέρετε το ζήτημα των Φούγκ, που μιάς περικλείουν εδώ έπάνω και σκέπτονται την καταστροφή μας. Οι Φούγκ πιστεύουν ότι αν καταστραφί το είδωλό τους, αυτοί θα φύγουν απ' τη χώρα, γιατί έτσι λέει η άρχαία προφητεία τους. Γι' αυτό ζήτησαν τον έρχουό σας και την μεταφορά των υλικών που φέρνουν την καταστροφή. Και τώρα, σάς ρωτώ. Είσατε πρόθυμοι να κά-

μετέ δ,τι σάς ζητήσαι;

— Ρώτησε τί άμοιβή θέλουν, διέκοψε ξαφνικά ο "Ιωσίας. "Εχω ακούσει πως αυτοί οι άνθρωποι κάνουν σαν λυσσασμένοι όταν πρόκειται για το χρυσάφι, που έμεις περιφροούμε.

— Μην πειράζεσθε, πρίγκηψ, άπήντησε ο "Ορμ, για την άμοιβή μας. Είμαστε τυχοδιώκτες, γιατί πως αλλιώς θα έρχόμαστε εδώ να πολεμήσουμε για λογαριασμό σας, έναντιόν ενός έχθρου, που, κατά τη γνώμη μας, έχει πολλά προτερήματα, θάρρος, άνδρεία κι' άλλα πολλά που δεν έχετε εσείς; "Αν κινδυνεύουμε να χάσουμε τη ζωή μας για να πλουτίσουμε, δεν θα το θεωρήσουμε προσβολή να δεχτούμε την άμοιβή μας.

— Σταθήτε, φώναξε η Μακίδα. "Ακούστε, φίλοι μου. Τόσο εν όνόματί μου, όσο κι' εν όνόματι των "Αμπάτι, σάς υποχέθηκα τόσα φορτία χρυσού όσα μπορείτε να πάρετε μαζί σας με καμήλες φεύγοντας απ' την Μούρ και σε λίγο θα σάς δείξω αυτό το χρυσάφι αν έχετε την τόλμη να μ' ακολουθήσετε στο μέρος όπου βρίσκεται θαμμένο.

— Πρώτα η δουλειά κι' έπειτα η πληρωμή, είπε ο "Ολιβερ. Και τώρα πητε μας, ο Κόρη Βασιλέων, τί είδους είναι η δουλειά που περιμένετε;

— Πρέπει να όρκισθίτε, ο γιυέ του "Ορμ, ότι για διάστημα ενός χρόνου από σήμερα θα με ύπηρετήσετε και θα πολεμήσετε για μένα και θα ύπακούετε στους νόμους μου, ενώ θα προσπαθήτε στο άναμεταξύ αυτό να καταστρέψετε το είδωλο Χαρμάκ. Κατόπιν θα ειοθε έλεύθεροι να φύγετε παίρνοντας την άμοιβή σας.

— Και αν όρκισθούμε, Κύρία, ρώτησε πάλι ο "Ορμ, πητε μας ποιά θα είναι το άξλωμά μας στην ύπηρεσία σας;

— Θα είσατε ο στρατιωτικός άρχηγός σ' αυτή την ύπόθεσι, ο γιυέ του "Ορμ, είπε η Μακίδα, άδιαφορώντας για τους ψιθυρισμούς δυσαρεσκίας που ακούστηκαν στην αίθουσα και ιδιαίτερος από το μέρος του "Ιωσία.

★
"Ο "Ιωσίας σηκώθηκε άγανακτημένος.

— Γιατί διάλεξε αυτούς τους ξένους για να σε προστατεύσουν; ρώτησε. Δεν είμαι εγώ εδώ, ο θεός σου, ο άρραβωνιαστικός σου; "Αν δεν ήταν αυτός εκεί θα είχα συλλάβει τον σουλτάνο Μπαρούγκ κι' έτσι οι Φούγκ έάμεναν χωρίς άρχηγό.

— Κι' οι "Αμπάτι θάμεναν χωρίς τιμή, θείε μου.

— "Ας παντρευτούμε, ο Μπουμπούκι του Τριανταφύλλου, λουλούδι της Μούρ και τότε θα σ' έλευθερώσω απ' τους Φούγκ. Μαζί οι δυο θα θριαμβεύσουμε. Πές, Μακίδα, πότε θα παντρευτούμε;

— "Όταν το είδωλο του Χαρμάκ καταστραφί τελείως κι' οι Φούγκ έχουν φύγει για πάντα, θείε μου, άπήντησε η Μακίδα νευριασμένη. Τώρα όμως δεν είναι καιρός για τέτοια πράγματα. "Ας έλθουν οι Ιερείς με τα Ιερά βιβλία για να όρκισθουν οι ξένοι.

"Ο Μεγάλος "Ιερέυς παρουσιάσθηκε και έφερε μιά μεγάλη περγαμηνή γεμάτη έβραϊκά γράμματα, έπάνω στην όποϊαν όρκισθήκαμε.

Κι' η τελετή έληξε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο έρχόμενο.

Λαογραφικοί θρύλοι ΚΙΜΟΥ

...οι πρώτοι κάτοικοι της "Αμερικής

Σ Ε μιάν ακαθόριστην εποχή, αλλά πολύ παλιά, ένας λαός, του όποιου είναι άγνωστη η καταγωγή, απέδιδόσθη στα δυτικά παράλια της Νοτίου "Αμερικής πλησίον της Λαμπάγιακ (Περουσία) κι' εκεί έγκαταστάθηκε Ιβρόντας, κοσμικά κέντρα εξαρετικού πλούτου και θαυμάσιους ναούς προς τιμήν του πρίγκηπος που τον ώδηγησε στην κατάκτηση αυτή, του θείου Ναυμλάτ, και του όποιου η μορφή ελαεούθη κι' έτοποθετήθηκε στην κορυφή του μεγαλύτερου ναού.

"Ο πρίγκηψ Ναυμλάτ, εκτός από τη νόμιμο σύζυγό του είχε κι' άλλες με τις όποιες είχαν άποκτήσει πολλά παιδιά.

"Η παράδοσις άναφέρει ότι, αυτός, αφού έμεγάλωσε και έ-

νίσχυσε τον λαό του, έφόρεσε φτερά και πέταξε στους ουρανούς, όπου ο Κότ, ο θεός των Κιμού, τον έδέχθηκε στο βασίλειό του.

Οι Κιμού κατά το 1400 όπετάχθησαν στους "Ινκα αλλά πριν όποκύψουν στους κυριάρχους των, είχαν δημιουργήσει έναν πολιτισμό του όποιου μόνον σήμερα άπεκαλύφθησαν οι λεπτομέρειες.

"Όπως κι' ένας άλλος λαός, που κατώκησε στη Νότιο "Αμερική, οι Μοχίκα, οι Κιμού ήκο λούθησαν σκληρότατες θρησκευτικές λατρείες, κατά την διάρκεια των όποιων έθυσιάζοντο άνθρωποι, των όποιων το αίμα τó έπιναν οι Ιερείς. "Η απόδειξις της φρικώδους αυτής συνήθειας έδόθη από έναν θησαυρό, που άνευρέθη τελευταίως στο Ιλλιμο, κοντά στη Λαμπάγιακ.

Μεταξύ των διαφόρων αντικειμένων που άνευρέθησαν μέσα σ' έναν άρχαίο τάφο, βρέθηκε κι' ένα χρυσό είδωλο, λεπτότατα έργασμένο, με πολύτιμες πέτρες κι' αποτελούμενο από δύο τεμάχια.

Τό ένα παρουσιάζει μιά θεότητα, στην όποια άνεγνώρισθη ο Ναυμλάτ. Στο άλλο, που όποτε

λεί το θάβρο του πρώτου παρουσιάζει ένα γιαταγάνι σαν ήμισέ-ληνο, πράγμα το όποιο είναι άπεικόνομισ του πραγματικού εκείνου όπλου το όποιο εχρησιμοποίητο για να θανατώνη τα άνθρωπινα θύματα κατά την διάρκεια των Ιεροτελεστιών μέσα στο ναό του Ναυμλάτ.

Τό φρικτό αυτό έθιμο έξετε-λειτο με μιά τελετή αρκετά πένθιμη αλλά και που έλάμβαναν χώραν διάφοροι θάρσαροι χοροί και τραγούδια.

Κατόπιν ένας άρχιερέυς έδιάλεγε μεταξύ των χορευτών το θύμα και άρχιζε να το κυνηγά με τό... γιαταγάνι. Κάθε τόσο ένα κτύπημα αιμάτωνε το κορμί του θύματος ή και το κεφάλι του και τρέχοντας άφινε ίχνη αίματος έπάνω στο έδαφος.

"Αργότερα όταν πιά το θύμα είχε άποκάνει από τα κτυπήματα, έπεφτε κάτω στο έδαφος λιπόθυμο κι' έτοιμόθάνατο. Τότε ο άρχιερέυς, με το ίδιο γιαταγάνι του έκοβε το λαιμό κι' άμέσως έσκυβε κι' έπινε το αίμα που ζεστό έβγαινε από το άκέφαλο κορμί του!

Κατόπιν το άκέφαλο πτώμα του θύματος έτεμνότο και έχρησιμοποιείτο στο συμπόσιο...

Μερικές γνώμες Η ΓΥΝΑΙΚΑ

"Από ποιητάς και σοφούς

"Για ν' άναπαράσθουν την όμορφιά των άγγέλων τους ζωγράφισαν ίδιους με γυναίκες. (Ότγούεϋ)

★
"Τό πνεύμα των γυναικών μοιάζει σαν το περίδολι της "Ε-δεμ που παράγει θαυμάσια φρούτα χωρίς να έχουν ανάγκη καλλιέργειας...". (Σανιάλ Ντυμπιαι)

★
"Όταν η άδυναμία κάποιας γυναίκας είναι γνωστή στον πολύ κόσμο, όλοι την καταδικάζουν με τα χείλη τους με την συχωρούν με την καρδιά τους...". (Άλφρέντ γτε Βινύ)

"Αρχαίο πνεύμ' άθάνατον, άγνέ πατέρα του ώραιου, του μεγάλου και τ' άληθινού, κατέβα, φανερώσου κι' άστραψ' εδώ πέρα στη δόξα της δικής σου γής και τ' ουρανού.

Στο δρόμο και στο πάλαμα και στο λιθάρι, στάν εύγενών "Αγώνων λάμψε την όρμή, και με τ' άμάραντα της δάφνης το κλωνάρι, στεφάνωσε και πλάσε κι' άξιο το κορμί.

Κάμποι, βουνά και πέλαγα φεύγουν μαζί σου σαν ένας λευκοπόρφυρος μέγας ναός, και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου, άρχαίο πνεύμ' άθάνατο, κάθε λαός.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΜΑΣ

ΦΕΝΓΕΙ

Ένα εκατομμύριο που κερδίζεται στην ρουλέττα ενός καζί-νου μυθώδους πολυτελείας. Θά εινε ίσως ένας εκπληκτικός έρωας με μεγάλες κινηματογραφικές άφοσιώσεις. Θά εινε μια μυστηριώδης κυρία που ταξιδεύει άσκοπα, που έχει άστραφτερά μάτια, και που το δρώμα της θά μάς μεθύσει μέσα στο βαγόνι, την ώρα που θά μάς χαμογελάσει προκλητικά κάτω από το μαύρο βέλο της. Θά εινε, τέλος, ένα φανταστικό ρομάντσο, στις δχδες μιας λίμνης του Τυρόλου' σ' ένα παλάτσο της Βενετίας, σε κάποιαν πλάζ της Κυανής 'Ακτής, σε μια διακριτική βίλλα που καθρεφτίζεται στα μελαγχολικά κανάλια της Μπρύζ, ή σ' ένα οποιοδήποτε κοσμοπολιτικό παλάς, όπου ζή ένας κόσμος κινηματογραφικός, μυθιστορηματικός, άπιθανος... Δεν θά εινε ανάγκη να αναζητήσουν την Περιπέτεια. 'Αφού το όνειρο να φύγουν πραγματοποιήθηκε, θά γίνουν αληθινές και όλες οι φαντασίες που το συνάδευαν. Θάβνει που έκαμαν την όρχή... που έκέρδισαν την πρώτη νίκη... Γι' αυτούς που έμειναν, αισθάνονται μια κρυφή περιφρόνησι. Αυτοί που στέκονται στον σταθμό δακρυσμένοι και σαλεύουν άργα τα λευκά μαντήλια—τί άτολμοι, τί δειλοί, τί άτυχοι που εινε! Άτολμοι, γιατί δεν μπόρεσαν να άπαρνηθούν τους παληούς έαυτούς των, δει-λοί, γιατί δεν μπόρεσαν να ξεριζωθούν από το παρελθόν τους, άτυχοι γιατί δεν επέ-χαν στις χίλιες δυό οικονομικές κομπίνες που χρειάζεται ένα ταξίδι. Αυτοί στέκονται στο σταθμό για να μισήσουν. Νομίζε-πως κλαίνε από συγκίνησι, από θλίψι, γιατί αποχωρίζονται αγαπημένα πρόσω-πα, από πόνο γιατί χάνουν δτι αγα-πούν; Κάνετε λάθος. Κλαίνε από πικρία, από λύσσα, από μίσος. Εινε ο άλλος κόσμος, των άποτυχημένων. Δεν κά-τώρθωσαν να δραπέτεύσουν, όχι! Θά μείνουν, λοιπόν, έδω, στην φυλακή της μικρής ζωής των. Κι' άπ' το μικρό, καγκελλόφρακτο παράθυρο της φαν-τασίας των, θά αντικρύζουν την παραμυθένια ζωή των μεγάλων ά-ποδημιών, καινούργια τοπία, και-νούργιους τόπους και ίδιως νέους ανθρώπους, που ύπάρχουν για να μετακινούνται, που αναπνέουν για να ταξιδεύουν, που σκέ-πτονται για να άναχωρούν... Το τραίνο σφυρίζει σπαρα-κτικά ώσάν να συμμερίζεται τον πόνο των ανθρώπων του σταθμού. 'Αγκαλιάζον-ται και φιλιούνται, κλαίνε με λυγμούς, χέρια σφίγγον-ται με άπερίγραπτη θλίψι. «Τι με άπερίγραπτη θλίψι, τί με θυμάσαι!..» «Να μάς γράφεις!..» Τέτοια λόγια ψιθυρίζουν όσοι μένουν. «Ο σταθμός χης στέκεται στη μέ-ση του σταθμού, μέ-σα στην χρυσοστό-λιστη φορεσιά του, άπολύτως ανάγνη-τος για δτι συμ-βαίνει γύρω του. Θά σφυρίξη ά-κριβώς στις έξη και σαράντα-πέντε. Και το τραίνο θά φύγ-ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ θά ή-ταν ή χειρότερη ανθρώπινη έφεύ-ρεσις, άν έπρόκει-το να έχη ως σκο-πό μόνον τους άποχωρι-σμούς. «Όταν στις άποβά-θρες των τραίνων βλέπη κανείς τους ανθρώπους να άγκαλιάζονται τόσο σπαρα-κτικά, να κλαίνε με λυγμούς, να σφίγγουν τά χέρια με άπε-ρίγραπτη θλίψι και να ξεπροβα-δούν τους δικούς των ως τις θυ-ρίδες των βαγονιών, ώσάν να τους πήγαιναν σε κηδεία, διερω-τάται γιατί τάχα γίνονται τά ταξίδια, άφού στοιχίζουν σ' εκεί-νους που φεύγουν και σ' εκείνους που μένουν τόσα δράματα... Και με τί ρεαλισμό τά σκηνοθετούν! Οι στα-θμοί των τραίνων νομίζεις πως έγι-ναν έπίτηδες γι' αυτούς τις δραματι-κές σκηνές. Τό τραίνο σφυρίζει θλι-βερά, ώσάν να συμμερίζεται και αυτό τον πόνο των ανθρώπων. 'Η 'μηχανή του λαχανιάζει με άγωνία κι' όλος ού-τός ο θόρυβος που πολιορκεί την άμα-ξοστοιχία μοιάζει σάν ύπόκρουσις που συνετέθη ειδικώς για να καταστήσει πιο ύπερβλητική την μεγάλη παράστασι. Γιατί εινε σωστή παράστασις οι άποχωρισμοί. Όδτε οι άνθρωποι που φεύγουν, πολύ-δε περισσότερο εκείνοι που μένουν, έκδηλώνουν σ' αλήθεια αυτά που οισθάνονται. Εινε ή-θοποιοί, που ύποδύονται τον ρόλο τους, τον ρόλο των θλιμμένων ανθρώπων που τους σπαράζει την καρδιά ο χωρισμός. Κατά βύ-θος όμως όλοι νοιώθουν πολύ διαφορετικά ού-τη τη στιγμή του άποχωρισμού. Συνήθως στους σταθμούς έρχονται αντιμετώπι δύο κόσμοι, που εινε χωρισμένοι με βαθιά και αδιάλλακτη αντι-πάθεια, εινε αυτοί που έίκησαν και κείνοι που ένι-κήθηκαν. Αυτοί που φεύγουν και εκείνοι που μέ-νουν. Εινε νίκη να φεύγεις. Ν' αφήνης αυτή τη ζωή που την άποτελμάτωσε ή συνήθεια, για να ξεκινήσης προς άγνωστα μέρη. Να φύγεις για πο; Για ότουδή-ποτε. Για πολιτείες που τις φαντόζεσαι αλλοιώτικες, για χώρες που σου δίνουν την έντύπωσι π ραμυθέ-νιων τόπων, για μακρινά μέρη, που, όπως μάς φαίνεται μέσ' στην άλαζονία του ταξιδιού, έγιναν έπίτηδες για να δεχθούν την έπίσκεψί μας. Αύτη ή φυγή άπ' το περιβάλλον μας, μάς φαίνεται σάν άπολύτρωσις. 'Απολύτρωσις από τον έαυτό μας, που δεν μάς ανήκει πιά, γιατί ανήκει στον κόσμο, από το όνομα που μάς έδωσαν άλλοι, από την προ-σωπικότητά μας, που μάς έδημιούργησε το περιβάλλον μας. Τάχα, φεύγοντας, δεν θ' άπαλλαγόμε από το ένοχλητικό αυτό φορτίο του έαυτού μας; Θά πάμε σε πολιτείες άγνω-στες, θά ζήσουμε μεταξύ άγνώστων, θά χαρούμε βαθιά την ήδονή της άνωνυμίας, τη χορά της άληθινής λιυτερίας... Να μη σε ξέρη κανείς, να μην ξέρης κανένα, να μην έγης καμμιάν ύποχρέωσι άπ' το παρελθόν και να μη σε κυνηγέ το φορτικό όνομά σου, ή άναγκαστική σου προσωπικότης, το μορτυρικό περιβάλλον σου... Εινε νίκη να φεύγεις. Και την αισθάνονται βαθιά εκείνοι που έπιβιβάζονται στο τραίνο. Πόσο εινε περήφα-νοι που τά εκατάφεραν! Πόσο εινε άλαζονικοί γι' αυτό το ταξίδι, που τους οδηγεί έξω από τά όνόρα του βασιλείου της ρευτινας! Δεν έχουν καμμιά δεσμευτική άδριο να αντιμετωπίσουν, κανένα πρόγραμμα να άκολουθήσουν, καμμιάν ύπόσχεσι να εκπληρώσουν. Ταξιδεύουν καί έχουν ως προοπτική τους το άπρόοπτο. Κινούνται έ-ξω της τροχιάς των, άρα τους περιμένει το άσυνήθιστο, το άλλόκοτο, το άναπάντεχο... Τους περιμένει ή Περιπέτεια, με ένα Π κεφαλαίο... Θά έλθη να τους συναντήση υπό οίανδήποτε μορφή... Θά εινε ίσως

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Ξερα καλὰ πῶς ἔβριζε περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι.
Προσπαθοῦσα, ἄδικα ὅμως, νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ δεῖξῃ τὸ κα-
λύτερο ἐσωτερικὸ ἐγὼ τῆς. Μὲ μεταχειριζόταν σὰν σύντροφον
καὶ δὲν μ' ἐμπιστευόταν. Ἰσως ἐπειδὴ εἶχε καταλάβει τὸν ἔ-
ρωτά μου καὶ φοβόταν καμμιά ἐκδήλωσι ἐκ μέρους μου.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο τὴν πῆγα σ' ἕνα ἀνατολίτικο ἱαχαρα-
πλαστεῖο ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ πάρῃ μιὰ ψευδαίσθησι χα-
ρεμιού καὶ ἀραβικῆς ζωῆς τρώγοντας τὰ νόστιμα ἐξωτικά γλυ-
κά καὶ καπνίζοντας τὰ μυρωδάτα τσιγάρα. Ἡ Σεσίλ ἦταν πολὺ
εὐθυμη, ὅπως πάντοτε, χωρὶς ἴχνος κοκκαρίας. Κάποια στιγ-
μὴ ἀνέφερα ἐπίτηδες τὸ ὄνομα τοῦ Φρανσουᾶ ντὲ Φλόττ γιὰ νὰ
ἰδῶ πῶς τὸν ἐκρίνε. Μοῦ ἀνέφερε κι' αὐτὴ σὰν τὴν ἀδελφὴ
τῆς, τὶς ιδέες τοῦ Φρανσουᾶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὶς συμπεριζέται.

—Καὶ οἱ δύο θαυμάζετε ὑπερβολικὰ τὸν Φρανσουᾶ, εἶπα κα-
τουφιασμένως.

—Ἡ Μόνικα θαυμάζει τὸν Φρανσουᾶ; Ἀστετεύεσθε βέβαια!
Τοῦ ἀντιλέγει διαρκῶς καὶ τὸν πειράζει.

Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἂν πίστευε πραγματικὰ αὐτὸ ποὺ
ἔλεγε ἢ τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ. Τῆς μίλησα γιὰ τὸν
Ρολλάν.

—Μὰ τί σὰς ἔπιασε σήμερα καὶ μοῦ κάνετε ὅλη αὐτὴ τὴν ἀ-
νάκρισι; ῥώτησε ἐκπληκτῶς. Ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ ἀλλάξῃ καθόλου
ὁ φίλος σας.

—Μὰ δὲν βλέπετε πῶς ἔχει γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος; Δὲν προ-
σέξατε πῶς ἀλλάξετε τελείως ἡ ἔκφρασις τοῦ βλέμματός του;
Ἐγὶνε πιδ σοδαρή, πιδ λυπημένη καὶ ὑπάρχουν στιγμὲς ὅπου
καθρεφτίζεται μιὰ τρομερὴ ἀγωνία στὰ μάτια του. Μοιάζει σὰ
νὰ παίζει μὲ τὴν ζωὴ του...

—Ὡ! Μὴ τὸ λέτε αὐτό, ἔκαμε τρομαγμένη ἡ Σεσίλ. Θὰ ἦτον
τρομερό.

—Γιατί; Μήπως ξέρετε τίποτα;

—Νὰ ξέρω; Ὁχι, ἀλλὰ μαντεύω. Φοβάμαι... Φοβάμαι τὸ μέλ-
λον. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχετε δίκιο. Πραγματικῶς εἶνε
στιγμὲς ποὺ τὸν καίει ἕνας μυστηριώδης πυρετός, μιὰ ἀκράτη-
τὴ δίψα τῆς ζωῆς. Χθὲς ἡ Μόνικα ἔπαιξε σὺν πιάνο τὴν «Ἀ-
πασσιονάτα» τοῦ Μπετόβεν. Ὁ Ρολλάν καθόταν κατὰ σὺν πα-
ράθυρον. Ἐξαφνὰ ἔκαμε μιὰ κίνησι τόσο ἀπότομη, ὥστε τὸ τζά-
μι ἔσπασε. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν τὸν χτύπησε. Χωρὶς νὰ μᾶς
πῇ λέξι, σηκώθηκε καὶ πῆγε σὺν δωμάτιό του. Νομίζω πῶς ὑ-
ποφέρει ἐπειδὴ ἡ ζωὴ δὲν ὑποχωρεῖ σ' ὅλα του τὰ καπιτῶνια.
Εἶνε σὰν ἕνα χαϊδεμένο παιδί. Δὲν ἀνέχεται νὰ τοῦ ἀρνοῦνται
κάτι.

—Μὰ μήπως δὲν ἔχει ὅ,τι θέλει;

Ἡ Σεσίλ μὲ κούταξε σὰν νὰ ἦμουν ἀτελειστικὰ ἀφελής.
—Τὸν ξέρετε ἀπὸ μικρό; Καὶ δὲν προσέξατε, ὅτι ὁ Ρολλάν ἔ-
να πράγμα ἐπιθυμοῦσε σὺν κόσμῳ; Τὴν γυναῖκα ποὺ δὲν εἶχε...

...Ποῦ ποτε μὴ ποτε μὴ ποτε, συζητοῦσαμε γιὰ τὸν Ρολλάν.

—Καὶ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα σήμερα;
Χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο οἶκτο καὶ μυστήριον.
Μοῦ φάνηκε πῶς μὲ κοροΐδευε γιὰ τὴν ἀγνοιά μου. Κι' ὅμως
δὲν μποροῦσα ἀκόμα νὰ καταλάβω τί ἐννοοῦσε.

—Ὁ Ρολλάν, συνέχισε ἡ Σεσίλ, εἶχε πάντοτε αὐτὸ ποὺ ζή-
τοῦσε. Κι' αὐτὸ εἶνε τρομερό. Πάντως ἂν εὐχέσθε τὸ καλὸ του,
νὰ παρακαλᾷτε νὰ μὴν ἀποκτήσῃ αὐτὸ ποὺ θέλει αὐτὴ τὴν φορὰ
γιατὶ πολλὲς ζωὲς θὰ καταστρέφονταν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία
καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ δική του. Ὡ! Ἄν μποροῦσε νὰ λογι-
κευθῇ!

—Ξέρετε, Σεσίλ, ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ ἡ δύναμι τῆς
λογικῆς εἶνε πολὺ μικρὴ. Ἄν ξέρατε...

Ἦμουν ἔτοιμος νὰ τῆς πῶ πόσο τὴν ἀγαποῦσα, πῶς ὠνευρεῖ-
μουν νὰ περάσω κοντὰ τῆς ὅλη μου τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ καθὼς σή-
κωσα τὰ μάτια μου ἐπάνω τῆς διάβασα μιὰ τέτοια ἀδιαφορία
σὺν βλέμμα τῆς, τὴν ἐνοίωσα τόσο μακριὰ μου, ὥστε κάθε
ἐπιθυμία ἐκδηλώσεως τῶν αἰσθημάτων μου ἔπαψε ἀμέσως. Εἶχα
τὴν ἐντύπωσι πῶς θὰ ἔμενα πάντοτε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς
ζωῆς τῆς. Γι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχα οὔτε σὰν ἄντρας, οὔτε σὰν
συζῆγο. Ἡ καρδιά μου σφίχθηκε. Μοῦ φάνηκε πῶς κάτι ἔ-
σπασε μέσα μου. Ἐνα αἰσθημα παραλυσίας καὶ ἐκμηδενισμοῦ
μὲ κυρίευσε.

—Γιατὶ δὲν μιλάτε;

Ἡ φωνὴ τῆς Σεσίλ μὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν θλιβερὴ ὄνειροπό-
λησί μου.

—Μὰ, σὰς βλέπω τόσο μακριὰ μου, ὥστε νομίζω πῶς δὲν θὰ
νοιώσετε τὰ λόγια μου.

—Ἰσως νὰ ἔχετε δίκιο. Ἄν ξέρατε πόσο δυσκολεύομαι κι'
ἐγὼ ἡ ἴδια γιὰ νὰ καταλάβω τὸν ἑαυτό μου. Ἄν ἀφήσω ἐλεύ-
θερο τὸ πλάσμα ποὺ φωλιάζει μέσα μου πολὺ φοβάμαι πῶς δὲν
θὰ σεβασθῇ, οὔτε θὰ λυπηθῇ κανένα. Προσπαθῶ μὲ κάθε μέ-
σον νὰ τὸ κατευνάσω, ἀλλὰ εἶνε στιγμὲς ποὺ τὸ ἀκούω νὰ
μουγκρίζει μὲ τὴν ὁρμή ποὺ τρέμω μήπως σπάσῃ καμμιά ὥρσ
τὰ δεσμά του.

Σηκώθηκε καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Δὲν τῆς πρότεινα νὰ τὴν
συνοδεύσω. Ἄλλως τε ἐγὼ διαζύγιον νὰ βρεθῶ μόνος μὲ τὸν
πόνο μου.

Ἄ! Τί φρικτὸ κενό, τί φοβερό αἰσθημα ἀπομονώσεως! Ἡ
Σεσίλ ποὺ εἶχε ἀφαιρέσει καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος ἐλπίδος. Γι'
αὐτὴν θὰ φλογουράριζα πάντοτε σὺν ἀνώνυμο πλῆθος τῶν ἀση-
μάντων ἀνθρώπων. Ποτὲ δὲν θὰ κατῴρθονα νὰ ἐλκύσω τὸ ἐν-
διαφέρον τῆς, τὴν συμπάθειά τῆς. Ἦταν βέβαια καλὰ, γλυ-
κειά, εὐγενική μαζί μου, ἔτσι ὅμως ἦταν καὶ μὲ τὶς φίλες τῆς,
μὲ τοὺς ὑπηρέτες, μὲ τὰ γκαρσόνια ποὺ τὴν σερβίριζαν. Δὲν
εἶχα τὴν τέχνη νὰ ἐλκύω τὶς γυναῖκες ὅπως τόσοι ἄλλοι καὶ
ποτὲ δὲν μοῦ στοίχισε περισσότερο αὐτό. Ἦμουν ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους ποὺ δὲν κατακοιτῶν παρὰ τὴ δική τους τὴν γυναῖκα
κι' αὐτὴ ἂν δὲν τὴν ἔχουν παντρευθῇ μ' ἔρωτα. Ἦταν ἕνα ἀπὸ
τὰ θλιβερότερα βράδια τῆς ζωῆς μου.

Περάσαμε ἕνα μῆνα μὲ σχετικὴ ἡσυχία. Ὁ Ρολλάν ἄρχισε νὰ
ἐξανθροῖσθαι τὸν παλὸν τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τὴν παλὰ του εὐθυμία.
Ἐχτιζε μιὰ βίλλα σὺν Ὁτέιγ κι' αὐτὸ ἔναθε πάλι μέσα του
τὸν πόθο καὶ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας. Ἐνα ἀπόγευμα μὲ πῆ-
γε σὺν Σαῖν-Κλου νὰ πάρωμε τὸ τσάι.

—Ξέρεις, μοῦ εἶπε, πολλὲς φορὲς θυμᾶμαι τὸν Σολνὲς τοῦ Ἰ-
φεν. Κάποια στιγμὴ θὰ μὲ πιάσῃ καὶ μένα ὁ ἱλιγγος. Νὰ ξέ-
ρης, Ρενέ, πόσο ἀρχισα ν' ἀγαπᾶω τὰ νεῖατα, τὴν ζωὴ. Συ-
χαίνομαι τοὺς ὀπισθοδρομικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἡλικίας μου.

—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο.

—Ὡ! ἔσθ' ἂν ἔχεις ἡλικία γιὰ μένα. Εἶσαι ὅπως οἱ πυραμι-
δες, μιὰ συνωνία τοῦ Μπετόβεν, σὰν ἕνας ὁμορφος στίχος.
Ἀλλὰ ἡ νεότης! Εἶνε ὅ,τι καλύτερο, ὅ,τι ὠραιότερο ὑπάρχει
σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Λατρεύω τὸ θέαμα τῆς δυνάμεως, τῆς ὑπε-
ρηφάνειας, λατρεύω τὰ βλέμματα ποὺ δὲν χαμηλώνουν κουρα-
σμένα καὶ νικημένα, τὰ ἀσημένια γέλια ποὺ ξεχύνονται σὰν
δροσεροὶ καταρράκτες, τὰ ἀτσάλινα σώματα ποὺ παλεύουν καὶ
νικᾶνε ὅλα τὰ κακά.

Ἡ ἀνησυχία του καὶ ἡ ζωηρότης μὲ τὴν ὁποία πρόφερε αὐτὰ
τὰ λόγια μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι.

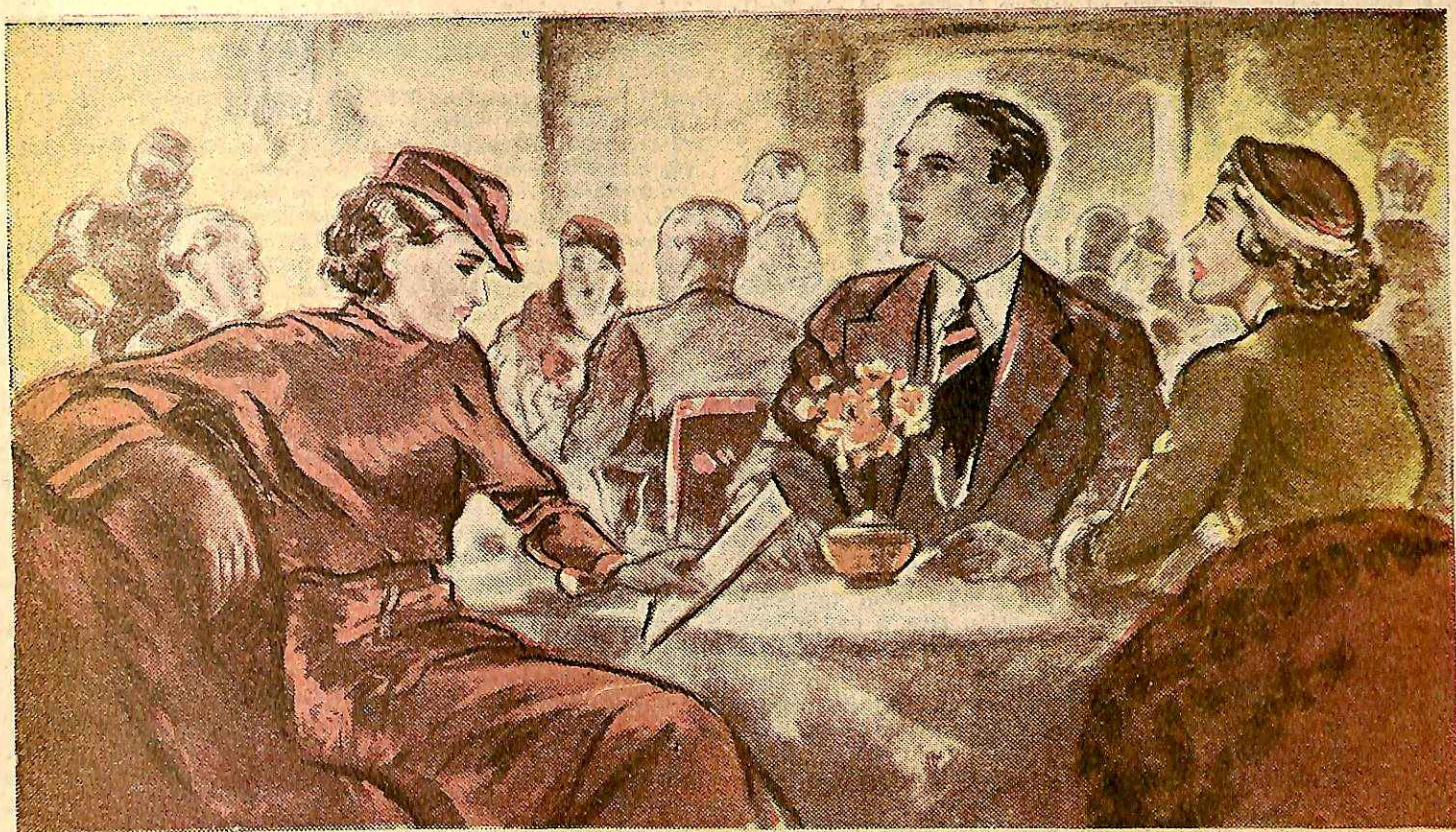
—Μὰ ἡ λατρεία τῆς νεότητος δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἐπικίνδυνον.
—Ὅσο εἶνε κανεὶς νέος, ναί, ὅταν ὅμως φανῇ ἡ μακρινὴ ἀ-
πειλὴ τῶν γηρατειῶν, ὅταν βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸν παράδεισον ν'
ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντὰ του, τί δὲν θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ κάνῃ;

Μεῖναι μερικὰ λεπτὰ ἄφωνοι κινιζώντας τὸν Σηκουάνα ποὺ
κυλοῦσε ἀθόρυβα, ἀργὰ-ἀργὰ τὰ νερά του.

—Κι' αὐτὸς εἶνε γέρος, εἶπε ὁ Ρολλάν δείχνοντας τὸ ποτάμι
καὶ θάζοντας ἐμπρὸς τὴν μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἐνα βράδυ σ' ἕ- να σαλόνι

Φρανσουᾶ ντὲ Φλόττ ἐξακολουθοῦσε ἐν τῷ μεταξὺ νὰ
παίζει μὲ τὴν κ. Βερέν καὶ τὴν ἀδελφὴ τῆς. Μ' ἂν
τὴν προσπάθεια ποὺ ἔκανα σάθηκε ἀδύνατον νὰ καταλά-
βω ἂν ἀγαποῦσε πραγματικὰ καμμιά ἀπὸ τὶς δύο ἢ ἦταν ἔο-

Ὁ Φλόττ ἐπαιξε τὸ συνηθισμένο του παιχνίδι φλερτάροντας καὶ τὶς δύο ἀδελφές μας.

φλερτ συνηθισμένο. Ἡ συνεχὴς παρουσία του ἀνάμεσα στίς
δύο γυναῖκες, ἄρχισε νὰ ἐρεθίσῃ τὸν Ρολλάν. Στὴν ἀρχὴ τὸ
συγχώρησε, ἀλλὰ τώρα ἄρχισε πάλι νὰ δυσανασχετῇ. Στὸ νέο
φερόταν μὲ εὐγένεια, ἴσως πολὺ μεγάλη ὥστε νὰ εἶνε πραγμα-
τικὴ, ποὺ πολλὲς φορὲς ἦταν ἀνακατεμένη μὲ πολλὴ λεπτή
εἰρωνοσύνη. Κάποιο βράδυ ποὺ κάναμε σχέδια γιὰ ἕνα δειπνο ποὺ
θὰ ἔδινε ἡ Μόνικα, ὁ Ρολλάν εἶπε ἔξαφνα.

—Μὰ πῶς συμβαίνει καὶ δὲν εἶνε ὁ Φρανσουᾶ ντὲ Φλόττ μέ-
σα στοὺς καλεσμένους; Εἶνε σκάνδαλο!

—Μὰ μποροῦμε πολὺ καλὰ νὰ δώσωμε ἕνα δειπνο χωρὶς νὰ
τὸν καλέσωμε, εἶπε ἡ Σεσίλ.

—Χωρὶς νὰ καλέσωμε τὸν Φρανσουᾶ;

Ὁ Ρολλάν σήκωσε τὰ χέρια του καὶ προσποιήθηκε μιὰ κα-
μικὴ ἀπελπισία.

—Μὰ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φάῃ καὶ νὰ πῇ ἂν δὲν εἶνε
ἐκεῖ ὁ Φρανσουᾶ. Κανεὶς δὲν θὰ μιλήσῃ, κανεὶς δὲ θὰ γελά-
σῃ. Μὰ εἶμαστε ἀτίμασμένοι. Κανεὶς δὲν θὰ ξαναπατήσῃ σὺν
σπίτι μας. Χωρὶς τὸν Φρανσουᾶ! Ἀκούς ἐκεῖ!

—Εἶσαι γελοῖος μὲ τ' ἀστεία σου, εἶπε ἡ Σεσίλ κατακόκκινη
καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι.

—Μὰ τί συμβαίνει; ῥώτησα.

Ὁ Ρολλάν γύρισε ἀπὸτομα πρὸς ἐμένα. Ποτὲ δὲν εἶδα τὴν
φυσιογνωμία του τόσο ἐρεθισμένη.

—Συμβαίνει... συμβαίνει ὅτι δὲν μπορῶ πιά ν' ἀνεχθῶ αὐτὸν
τὸν τὲ Φλόττ καὶ ἂν ἡ Μόνικα ἐξακολουθῇ νὰ μοῦ τὸν φορ-
τώνῃ...

—Ἐχεις ἄδικο. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ὁ Φρανσουᾶ
νὲν ἀγαπάει τὴν γυναῖκα σου.

—Ἀλλὰ τότε ποῖον;

—Τὴν Σεσίλ. Φλερτάρει μὲ τὴν Μόνικα μόνο καὶ μόνο γιὰ
νὰ ἐρεθίσῃ τὴν Σεσίλ καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ἐπλεέψῃ.

Νόμισα πῶς εἶχα καθουσιάζει τὸν Ρολλάν καὶ περίμενα νὰ
τὸν ἰδῶ ν' ἀφήνῃ ἐκεῖνο τὸ πονεμένο ὕψος. Παραδόξως ὅμως
τὰ μάτια του σκοτεινίσαν ἀκόμα πιδ πολὺ ἐνῶ ἕνα μικρὸ χα-
μόγελο φάνηκε στὰ χεῖλιά του.

—Ὡστε ἀλήθεια τὸν νομίζεις ἐρωτευμένο μὲ τὴν Σεσίλ;

—Μὰ βέβαια.

Δὲν μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Δάγκωνε μὲ νευρικότητα τὸ δά-
χτυλό του τόσο ποὺ νόμιζα πῶς θὰ τὸ μάτωνε.

—Ἐχεις δίκιο, εἶπε σὺν τέλος. Αὐτὸ ἀλλάζει πολὺ τὰ πράγ-
ματα.

Εἶχα μερικὲς ἐπείγουσες ὑποθέσεις γιὰ τὸ Λονδίνο καὶ ἔ-
φυγα βιαστικὰ χωρὶς νὰ ξαναἰδῶ τὸν Ρολλάν. Μόλις ἔφθασα
ἐκεῖ, τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ γράψῃ. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέ-
ρες ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπητέ μου Ρενέ,

Ἡ ἀνησυχία σου γιὰ τὸ ἄθλιο ἄτομό μου εἶνε τόσο συγχι-
νητικὴ ὅσο κι' ἀνώφελη. Ἀλλὰ μὲ στενοχωρεῖ κιόλας. Θὰ ἦ-

θέλα νὰ εἶμαι τελείως ἀδιάφορος στοὺς ἄλλους γιὰ νὰ μπορῶ
νὰ κάνω ἐλεύθερα ὅ,τι μοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ, χωρὶς νὰ ἔχω
τύψεις συνειδήσεως ὅτι προξενῶ λύπη σὲ κάποιον ἄλλον.

»Ἀφοῦ μοῦ ζητᾷς λοιπὸν νέα θὰ σοῦ τὰ πῶ. Μπήκα σ' ἕνα
δρόμο ἐντελῶς καινούργιο καὶ πρωτογνωρίστο γιὰ μένα. Ἀρ-
χισα ν' ἀγαπᾶω τὴ ζωὴ μὲ λύσσα, μὲ πάθος ποὺ δὲν ξέρω, ποὺ
μπορεῖ νὰ μὲ βγάλῃ. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔως τώρα εἶχα ζήσει
σ' ἕνα θεοσκοτεινὸ πύργο καὶ τώρα ἀρχισα νὰ ζῶ καὶ ν' ἀνα-
πνέω. Τί φῶς ποὺ εἶνε τριγύρω μου! Τί χρυσό, εὐλογημένον
θεῖο φῶς! Νοιώθω μιὰ τέτοια πλήμνυρα ἀπὸ ζωὴ καὶ δύναμι μέ-
σα μου ποὺ πνίγομαι. Ἐγὼ τὶς παραφορὲς καὶ τὶς μεταπτώ-
σεις ἐνὸς χαρτοπαίκτη. Ὅλοι μοῦ λένε πῶς ἔγινα ἐξαιρετικὰ
νευρικός κι' εὐερέθιστος, ἀλλὰ πές μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἥσυχος κανεὶς ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν
ζωὴ του, τὴν φτωχεῖα ἀνθρώπινη ὑπαρξί του; Αὐτὰ εἶχα νὰ
σοῦ πῶ. Ἄλλως τε θὰ γυρίσῃς σύντομα, καθὼς ἐλπίζω.

Ἐνα τέτοιο γράμμα δὲν ἦταν διόλου κατάλληλο γιὰ νὰ μὲ
καθησυχάσῃ. Τελείωσα τὶς δουλειές μου ὅσο γρηγορότερα μπο-
ροῦσα καὶ γύρισα σὺν Παρίσι. Ἡ Σεσίλ ντὲ Γκριμὼ εἶχε ἐπι-
στρέψῃ στὴ Βρέστη, κοντὰ σὺν πατέρα τῆς, ὁ Ρολλάν ἦταν
ἥσυχος καὶ ἡ Μόνικα γελαστή.

—Ξέχασε τὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔστειλα, εἶπε ὁ Βερέν. Ἦταν
μιὰ κρίσι ποὺ πέρασε τώρα.

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε γιὰ τὸν Φρανσουᾶ ντὲ Φλόττ. Στὸ γεῦμα
ὅπου μὲ κάλεσαν τὴν ἐπομένη Κυριακὴ ὁ νέος δὲν παρίστατο.
Ἡ συζήτησις στράφηκε γύρω ἀπὸ τὶς ἐξοχές καὶ τὶς θερινὲς
διαμονές.

—Τὸ καλοκαίρι εἶνε πολὺ μακριὰ, εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ
Ρολλάν. Ποῦς ὁ λόγος νὰ κάνωμε σχέδια ἀπὸ τώρα; Δὲν εἶ-
μαστε βέβαιοι ἂν θὰ ζοῦμε ἔως τότε.

Ἡ γυναῖκα του τοῦρριξε ἕνα βλέμμα ἐπιτιμητικὸ καὶ γυρί-
ζοντας σ' ἐμένα, εἶπε:

—Ὅριστε τί ἀκούω ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἔως τὸ βράδυ. Αὐτὸ εἶνε
τὸ φερραίν. Δὲν βρίσκετε ὅτι δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐθυμο;

—Ἐνα ρεφραῖν δὲν εἶνε ποτὲ εὐθυμο γιατί ἐπαναλαμβάνεται,
παρετήρησε ὁ Ρολλάν. Μοιάζει λόγο ἢ τὸ πολὺ-πολὺ μὲ πέν-
θιμο ἐμβατήριον. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ἀγαπητὴ μου Μόνικα. Δὲν
μπορῶ νὰ σοῦ τονίσω ὕμνους καὶ διθυράμβους.

Ἡ συζήτησις μεταξὺ τῶν συζύγων διεκόπη καὶ περάσαμε
σὺν σαλόνι.

Λίγες μέρες ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ ἰδωθοῦμε μὲ τὸν Φραν-
σουᾶ σὲ μιὰ δεξίωσι τῆς κ. ντὲ Μονρετιέν, μιᾶς φίλης τῆς
Μόνικας. Ἡ Σεσίλ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ Βρέστη καὶ ἡ ἰδέα ὅτι
θὰ τὴ ξανάβλεπα μὲ ἔκανε ἄνω-κότω. Ποτὲ δὲν τὴν ἀγαποῦσα
περισσότερο. Ἰσως μάλιστα αὐτὸ συνέβη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ
εἶδα τὴν ἀδιαφορίαν τῆς.

Τὸ γεῦμα ἦταν μακρὸ καὶ ἀναιρό. Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε

να τελειώσω για να μπορέσω να μιλήσω ελεύθερα με την Σεσίλ. Όταν τελειώσαμε την βρήκα μόνη της σ' ένα σαλονάκι. Κιόταξε με έντεταμένη προσοχή την αδελφή της που μιλούσε όπως πάντα με τον Φρανσουά.

—Μά επί τέλους, ο Φρανσουά είχε έρωτευμένος με την Μόνικα, ή όχι; φώναξε.

—Πρέπει να ρωτήσετε τον ίδιο, μου αποκρίθηκε χαμογελώντας.

—Μά έπρεπε να το ξέρετε κι' εσείς, ξαναείπα.

—Γιατί;

—Γιατί φλερτάρει κι' εσάς...

—Μά το ίδιο κάνετε κι' εσείς. Έσείς μάλιστα, καθώς φαίνεται, μ' αγαπάτε...

Αυτή η ξαφνική αποκάλυψη με έφησε κατάπληκτο.

—Μά, ψιθύρισα σαν χαμένος, νόμιζα πως σάς το είχα κρύψει. Τότε... αφού το ξέρετε γιατί με αποβαρύνετε τόσο;

—Καθήμεν μου Ρενέ, είπε, ακολουπώντας το χέρι της στο μπράτσο μου. Όχι, δεν σάς αποθαύρυνα. Θα σάς πω την αλήθεια με κίνδυνο να χάσω για πάντα την αγάπη και την εκτίμησή σας. Δεν σάς αγαπώ κι' ούτε νομίζω πως θα σάς αγαπήσω ποτέ. Ωστόσο όμως θα ήθελα να μ' αγαπάτε λίγο, θα ήθελα να ένοιωθα γύρω μου αυτή την ατμόσφαιρα της συμπάθειας.

Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά ώστε νόμιζα πως θα σπάση.

—Μά αφού μου επιτρέπετε να σάς αγαπώ, ελπίζω τρέμοντας τότε, αφήστε με να σάς πω πόσο μεγάλη είναι η αγάπη μου, πόσο ψηλά στέκεσθε για μένα και τί θα έδινα για να σάς κάνω ευτυχισμένη.

—Μά ξέρετε πως επιτρέπω να μου το πείτε. 'Α! αν μπορούσατε να με κάνετε να σάς αγαπήσω... αν γινόταν αυτό... πολλές ανθρώπινες ζωές θα γλύτωναν.

Αυτή την τελευταία φράση την πρόφερε με μια σιγανή βραχνή φωνή.

—Ημουν έτοιμος να της ζητήσω εξήγησεις, όταν φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας ο Φρανσουά. Η Σεσίλ μου ψιθύρισε σιγά σιγά:

—Προ πάντως μη μ' αφήσετε μόνη μαζί του.

—Ο Φλόττ χαμογέλασε αδέξια κι' υποκριτικά.

—Μήπως σάς ενοχλώ;

—Δεν μ' ενοχλείτε ποτέ όταν είμαι με τον Ρενέ, είπε η Σεσίλ, γιατί κάθε στιγμή μπορούμε να ξαναπιάσουμε την όμιλία μας στο σημείο που την αφήσαμε.

Κοιμήνισε στενοχωρημένος κι' ετοιμαζόταν να φύγει όταν πρόβαλε στην πόρτα ο Ρολλάν. Οι δυο άντρες κυτάχτηκαν μια στιγμή. 'Αν ήταν στην ζούγκλα ασφαλώς θα ώρμούσε ο ένας απάνω στον άλλον. 'Αλλά δεικνόμεστε σ' ένα σαλόνι τριγυρισμένοι από κινέζικα κομφοτεχνήματα και από τους πιδ ξακουστούς ζωγράφους. Δεν ήταν κατάλληλος ο χώρος. 'Ο πολιτισμός έχει μερικώς φροδες και τα καλά του. 'Η φυσιογνωμία του Φρανσουά άλλαξε άμέσως έκφραση με μια αφάνταστη εὐκυνησία. Είπε με το νεανικό, άνοιχτό χαμόγελό του:

—Καταγγέλλω τον κ. Κροσερό και την δεσποινίδα ντε Γκριμώ επί συννομοσία. Στάθηκε αδύνατο να με δεχτούν στην παρέα τους.

—Γιά τί πράγμα μιλούσατε; ρώτησε ο Ρολλάν.

—Μά για τους έαυτούς μας. 'Ετσι συμβαίνει πάντοτε όταν είναι δύο.

—Και τί λέγατε για τους έαυτούς σας; ξαναρώτησε.

—Θα μου επιτρέψης να μη σου το επαναλάβω, του είπα. 'Η γλώσσα της οικειότητας και των εξομολογήσεων δεν μεταφράζεται:

—Λυπούμαι που δεν μπορώ να κάνω χρέη μεταφραστού, είπε ο Φρανσουά.

—'Ω! Δεν υπάρχει κανείς λόγος, απάντησε η Σεσίλ. Δεν χρειάζομαστε κανένα, ούτε για να μάς ακούση, ούτε για να μάς καταλάβη.

—Πώς με παρεξηγείτε, Σεσίλ, ξαναείπε ο Φρανσουά, και πως σάς άρέσει να με βρίσκετε κακόν, προ πάντως μπροστά σε μάγουρες.

Το φαρμακερό βλέος του Φρανσουά πέτυχε θαυμάσια στον στόχο του. Τό χαρκτηριστικά του Ρολλάν αλλοιώθηκαν και βγήκε διαστικά έξω από το σαλόνι.

—Είπε άρρατος ο Ρολλάν; ρώτησε με προσποιητή έκπληξη ο Φλόττ. Πώς έφυγε έτσι απότομα;

—Προσέξτε! φώναξε άπειλητική η Σεσίλ. Μη τον ώθεϊτε στα έκτρα γιατί...

—'Αλλά ο Φρανσουά, χωρίς ν' απαντήσει, την κύτταξε μ' ένα βλέμμα τόσο φλογερό, τόσο εύγλωττο, ώστε η νέα χαμήλωσε τα μάτια. Μια στιγμή την είδα να αγωνίζεται, να παλεύει και τέλος τον κύτταξε κι' αυτή όχι βέβαια με το ίδιο έρωτευμένο βλέμμα, αλλά πάντως με μια έκφραση άπειρης τρυφερότητας.

Με την σειρά μου έφυγα κι' έχω από το σαλόνι...

Τό επικίνδυνο παιχνίδι του Φρανσουά ντε Φλόττ

Τις επόμενες μέρες ο Ρολλάν έκαμε τρομερές σκληρές ζηλοτυπίες στη Μόνικα.

—Θα σου απαγορεύσω να ιδής άλλη φορά τον Φρανσουά, της είπε στο τέλος.

—Δοκίμασε, είπε ήσυχα η νεαρή γυναίκα.

—'Ο Βερν παραφέρθηκε και έβαλε κάτι άγριες φωνές που έφησαν αδιάφορη την γυναίκα του. Την στιγμή που ο παροξυσμός του είχε φθάσει στο πιδ κρίσιμο σημείο, πήγε κοντά του, τον κύτταξε καλά στα μάτια και του είπε:

—Μη φωνάζεις, Ρολλάν, και μη γίνεσαι γελοίος. 'Αλλοιώς θα σου πω έχω τί σε κάνει πραγματικά να ζηλεύεις. Κι' όχι ή δήθεν οικειότηες μου με τον ντε Φλόττ.

—Τί; Τί; ψιθύρισε κατάπληκτος ο Ρολλάν.

—Θα σου πω ότι δεν ζηλεύεις για μένα...

Δεν αποκρίθηκε τίποτα, αλλά τα νεύρα του είχαν καλμάρει.

Την άλλη μέρα μου είπε με προσποιητή αδιαφορία.

—Είδα σήμερα στο δάσος της Βουλώνης τον Φρανσουά ντε Φλόττ με την Σεσίλ. Κρατιώνταν από τα χέρια και περιπατούσαν. Τό βρίσκες σωστό εσύ αυτό; 'Αν ο Φρανσουά αγαπάη την κοινιάδα μου γιατί δεν την παντρεύεται;

Και καθώς χωρίς να τό θέλω τον κύτταξα μ' άνησυχία, πρόσθεσε γελώντας.

—Σε θεβαίω πως θα στοιχημάτιζα πως είσαι κι' εσύ έρωτευμένος μ' αυτό το κορίτσι. 'Αλλά δεν θα κέρδιζες τίποτα αν την παντρευόσουν, πιστεύω με.

—Είσαι δυστυχισμένος με την Μόνικα; ρώτησε.

—'Η Μόνικα και η Σεσίλ δεν μοιάζουν σε τίποτα, μου απάντησε ξερά. 'Η Μόνικα δεν έχει παρά τις εξεγέρσεις ενός πλάσματος ταπεινωμένου που διψάει εκδίκηση. 'Ενώ η Σεσίλ είναι ένα ζωηρό ποταμάκι που κυλάει με όρμη και παραμερίζει όλους στο πέραςμά του. Ποιός όμως θα την αναχαιτίση;

—Τό μέλλον της σ' άνησυχεί;

—Δεν με κατάλαβες; Κανείς δεν με καταλαβαίνει. Θα έδινα με χαρά την Σεσίλ στον άνθρωπο που θα την έκανε ευτυχισμένη.

—Νομίζεις, λοιπόν, Ρολλάν, ότι ένας μόνον άνθρωπος θα μπορούσε να της δώσει την ευτυχία κι' αυτός...

Χαμήλωσε τα μάτια του και ψιθύρισε σαν χαμένος.

—Πάψε...

Σαν να διασκεδάζε τρομερά μ' αυτό τό επικίνδυνο παιχνίδι ο Φρανσουά ντε Φλόττ διπλασίασε τα κοπιμένα του στις δυο αδελφές ανάθοντας τη ζήλεια τους, και μη δείχνοντας καμιά προτίμηση για καμιά.

Ένα βράδυ βρισκόμουν σε κάποια δεξίωση με ένα ζωγράφο, τον κ. Ντόρζ, στενό φίλο του Φρανσουά ντε Φλόττ. 'Υστερα από κοινή συνομιλία ενός τετάρτου, μου είπε ξαφνικά:

—Γνωρίζετε πολύ τους Βερν;

—Ναι, γιατί;

—Είπε λίγο δύσκολο να σάς πω τό γιατί. 'Αλλά θα προσπαθήσω να σάς εξηγήσω, έπειδή αγαπώ τον Φρανσουά και συμπαθώ τους Βερν. Θα έπρεπε ή δεσποινίς ντε Γκριμώ να γνωρίση πίσω κοντά στον πατέρα της και ή αδελφή της να φύγει μαζί με τον άντρα της για κάποιο μακρινό ταξίδι. 'Η σκέψης του Φρανσουά πολλές φορές την σύστασι να τις αφήση ήσυχες, αλλά δε θέλει να μ' ακούση. 'Ακολουθεί την συνηθισμένη του τακτική. Φλερτάρει πάντοτε δυο αδελφές μαζί ή δυο στενές φίλες. Μ' αυτό τό τρόπο κατακτά πιδ εύκολα και πιδ άκονα ή θύματα του. 'Υπολογίζει πάντοτε στην γυναικεία ματαιοεξία και ποτέ του δεν πέφτει έξω.

—Μά ή κ. Βερν και ή δεσποινίς ντε Γκριμώ δεν είναι από τις γυναίκες που κάνουν παραχωρήσεις, είπα απότομα, νοιώθοντας πως ήταν καθήκον μου να υπερασπίσω την τιμή της οικογενείας.

—Σε κάθε άλλη περίπτωση το πιστεύω πως έτσι πράγματι θα είναι, απάντησε ο συνομιλητής μου. 'Αλλά δεν ξέρετε τί γίνεται εδώ. 'Η μια από τις δυο αντιπάλους υποχωρεί για να άπσπάζη τον άντρα απ' την άλλη. 'Η αντίληπος για να την προσέτση προσφέρει περισσότερα κι' έχοχεται ή καταστροφή. Δεν θα ήθελα όμως να επαναληφθ ή ίδια ιστορία κι' αυτή τη φορά γιατί ξέρω πως ο κ. Βερν έχει πολύ παράφορο χαρακτήρα.

—Όταν γύρισα στο σπίτι μου ήμουν εξαντλημένος από τη θλίψη και την κούρασι. Πως να πείσω τον Ρολλάν να φύγει σε ταξίδι μαζί με την Μόνικα; Είχε τις δουλειές του και δεν θα δεχόταν με κανένα τρόπο. Και αν κατά τύχη καταλάβαινε τί σκοπό είχε ή συμβουλή μου, θα έπρεπε να φοβάμαι καινούργιες περιπλοκές της καταστάσεως.

—Έπεσα σ' ένα ντιβάνι ντυμένος όπως ήμουν με ένα ανέκφραστο αίσθημα μοναξιάς κι' άπελπισίας. Δεν έβλεπα καμιά λύσι και προσπαθούσα να περάσω τα σκοτάδια του μέλλοντος. Σιγά—σιγά έπαυα να συλλογίζομαι την Σεσίλ, τον Ρολλάν, την Μόνικα και γύρισα στον έαυτό μου. 'Ερριξα μια ματιά σ' όλη μου την ζωή. Ουμμήθηκα την πληγή και την μονοτονία των άδειων

χρονών που πέρασαν, την αχτίδα που φώτισε τελευταία την ζωή μου, την γλυκειά μορφή της Σεσίλ και που έσβυσε κι' αυτή συν άνοιξιάτικο τρυφερό λουλούδι, σαν φανταχτερή μικρή πεταλούδα.

—'Απ' έξω ακούγονταν συγκεχυμένα οι κρότοι των αυτοκινήτων, οι θόρυβοι της νυχτερινής ζωής της πόλεως. Μια στιγμή πέρασε από τό νου μου ή εικόνα της Σεσίλ, όπως είχε παρουσιαστή μπροστά μου τό βράδυ που έπαιξε ή Μόνικα την «Πολωνέζα» του Σοπέν. Είδα πάλι τό δακρυμένο βλέμμα της που κύτταζε ψηλά, μακριά από τούτον τον κόσμο και ή καρδιά μου σφίχτηκε. Σιγά—σιγά τό ναούρισμα του νυχτερινού θορύβου με άποκοίμισε. Οι εικόνες έσβυσαν από τα μάτια μου και ο καλός θεός ύπνος πέρασε τό θεϊκό του χέρι πάνω από τα βλέφαρά μου και γλύκανε τον πόνο μου.

«Βλέπω μια κηλίδα από αίμα στην τύχη σας»

Είχε γίνει λόγος στο σπίτι των Βερν για κάποια χειρομάντιδα που, καθώς έλεγαν, ήταν αλάθευτη. Είχε πη στην κ. Ντε Μονκρετιν πράγματα αφάνταστα που την άφηναν κατά

πληκτη. 'Η Σεσίλ ήθελε να την ιδή και με παρεκάλεσε να την συνοδεύσω, προσπάθησα να την μεταπειλώ λέγοντάς της πως δεν ήταν φρόνιμο να πηγαίνη και να χτυπάη την πόρτα του μέλλοντος γιατί μ' αυτόν τον τρόπο χτυπάει την μοίρα που κοιμάται και που ίσως νά μην ξυπνήσει ποτέ. Δεν κατάφερα όμως ν' αλλάξω την απόφασή της.

—'Υπάκουσα, λοιπόν, αφού δεν έ-

μείνε τίποτε άλλο να κάμω.

—'Η κ. Μπρούνο, ή χειρομάντισσα, καθόταν σ' ένα μικρό σπιτάκι στην συνοικία του Μαράι.

Τίποτε δεν πρόδινε τό παρόδοιο επάγγελμα της.

Περιμένα να βρω καμιά κουκουβάγια στην πόρτα ή καμια νυχτερίδα ή κανένα διάραχο. 'Αντί όλων αυτών μπήκαμε σ' ένα μικρό χώλι κι' ύστερα σ' ένα σαλόνι χωρίς τίποτα τό εξαιρετικό, ένα σαλόνι όπουδήποτε μικροαστικού σπιτιού. Οι γονείς της κ. Μπρούνο χαμογελούσαν μέσα από τις τεράστιες επίχρυσες κορνίζες τους. 'Η χειρομάντισσα έμοιαζε με όλον τον κόσμο.

Τίποτα τό εξαιρετικό στη φυσιογνωμία της. Έβαλε την Σεσίλ να καθήση απέναντί της και παίρνοντας ένα ξευγάρι γυαλιά άρχισε να εξετάζη προσεκτικά τό χέρι της νέας.

—Μεγαλώσατε κοντά στη θάλασσα, της είπε, ανάμεσα σ' άνθρώπους που φερνουν κι' έρχονται.

—'Η Σεσίλ σόπαινε μη θέλοντας να την ενθαρρύνη.

—Και πάντα έτσι θα ζήσετε, συνέχισε ή χειρομάντισσα, αλλά όχι πιδ κοντά στη θάλασσα. Έχετε μεγάλα σκιρτήματα, μεγάλα δνείρα που σβύνουν όμως πάντοτε. Σας λείπει τό θάρρος.

—'Η Σεσίλ έκαμε μια κίνησι σαν να ήθελε να τραβήξη τό χέρι της.

—'Η τιμωρία σας θα είναι ή μοναξιά σας, συνέχισε ή κ. Μπρούνο. Θα είστε πάντοτε μόνη ανάμεσα σ' αυτές τις αναχωρήσεις και τους έρχομούς. Πρέπει να τολμάτε κάποτε δεσποινίς. Παίδια δεν θ' άποκτήσετε. Αυτό φαίνεται καθαρά. Βλέπω αυτή την στιγμή τρείς άντρες γύρω σας.

—Έξαφνα έβγαλε μια φωνή.

—Βλέπω μια κηλίδα από αίμα στην τύχη σας.

Τά χαρκτηριστικά της Σεσίλ αλλοιώθηκαν. Ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

—Είπε θάνατος, δυστύχημα, αυτοκτονία;

—Δεν μπορώ να σάς πω. Βλέπω αίμα, αυτό είναι όλο.

—Είπε από δικό μου φταίξιμο;

—Οι εϋθύνες δεν άνήκουν στους ανθρώπους, δεσποινίς. 'Εγώ γώ βλέπω μόνο γεγονότα.

—Είπε ακόμα καιρός να έμποδισή κανείς τό αίμα να τρέξη;

—'Εδώ και μερικους μήνες αυτό ήταν δυνατόν. Σήμερα όμως είναι πολύ άργα.

—'Υστερα;

—'Υστερα δεν βλέπω τίποτα άλλο. Μόνο μια ύπαρξη μόνη σ' ένα μακρύ δρόμο. Γιατί δεν θελήσατε ν' ακολουθήσετε καμιά ή πιδ τις έπιταγές της καρδιάς σας; Και ή παράλειψη είναι κι' αυτή μια πράξη, δεσποινίς, και μάλιστα πολύ σοβαρή.

—'Η σειρά σας, Ρενέ, μου είπε ή Σεσίλ.

—'Αρνήθησα έπίμονα, και ρώτησα την χειρομάντισσα:

—Πόσο κάνει ή έπίσκεψις;

Μου απάντησε μ' έναν στεναγμό σαν να λυπόταν που ήταν τό ποχρεωμένη να εκτιμήση την τέχνη της με χρήματα.

—Έκατό φράγκα.

—Γιατί να έρθω να ρωτήσω αυτή την τρελή; μου εί-

πε ή Σεσίλ όταν βγήκαμε έξω. Νά που με έκανε άνω κάτω με τις κουτα-

μάρες της.

—... 'Η Μόνικα με δεχτηκε. 'Αρχαίκα σά να μη της συνέθε τίποτα

—'Η συνοδός μου διψούσε. Την ώδήγησα σ' ένα καλό καφενεϊο που με την ήρεμη ατμόσφαιρά του και τα στελέ γκαρβόνια έ-

μοιαζε σαν έπαρχιακό κέντρο. 'Η Σεσίλ μιλούσε συνεχώς. Φαινομενικά ήταν εξαιρετικά ευδιάθετη, αλλά για μένα αυτό τό κέφι έκρυβε την νευρικότητα και την ταραχή της. Μιλούσε για όλα τα θέματα, θέλοντας με κάθε τρόπο να ξεφύγη από την σκέψη της χειρομάντισσας και των προφητειών της που τριγύριζαν διαρκώς έπίμονα μέσα στο μυαλό της. 'Όταν βγήκαμε από τό κα-

φενεϊο ήταν σχεδόν νύχτα. 'Η Σεσίλ ήθελε να περπατήση λίγο σ' αυτή τη συνοικία που δεν εγγνώριζε καθόλου. Γάρω μας ή καλο-

καιρίατική ατμόσφαιρα, βαρειά από άρώματα κι' όνειρα, μάς τύ-

λιγε στη ζεστή άγκαλιά της. Στο δρόμο ήταν ξεχυμένη μια πνοή άόριστης νοσταλγίας, κάτι παθητικό μαζί και εύθυμο. Οι άνθρο-

ποι, σχήματα άναθόριστα μέσα στο μισοσκόταδο περνούσαν δί-

πλα μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

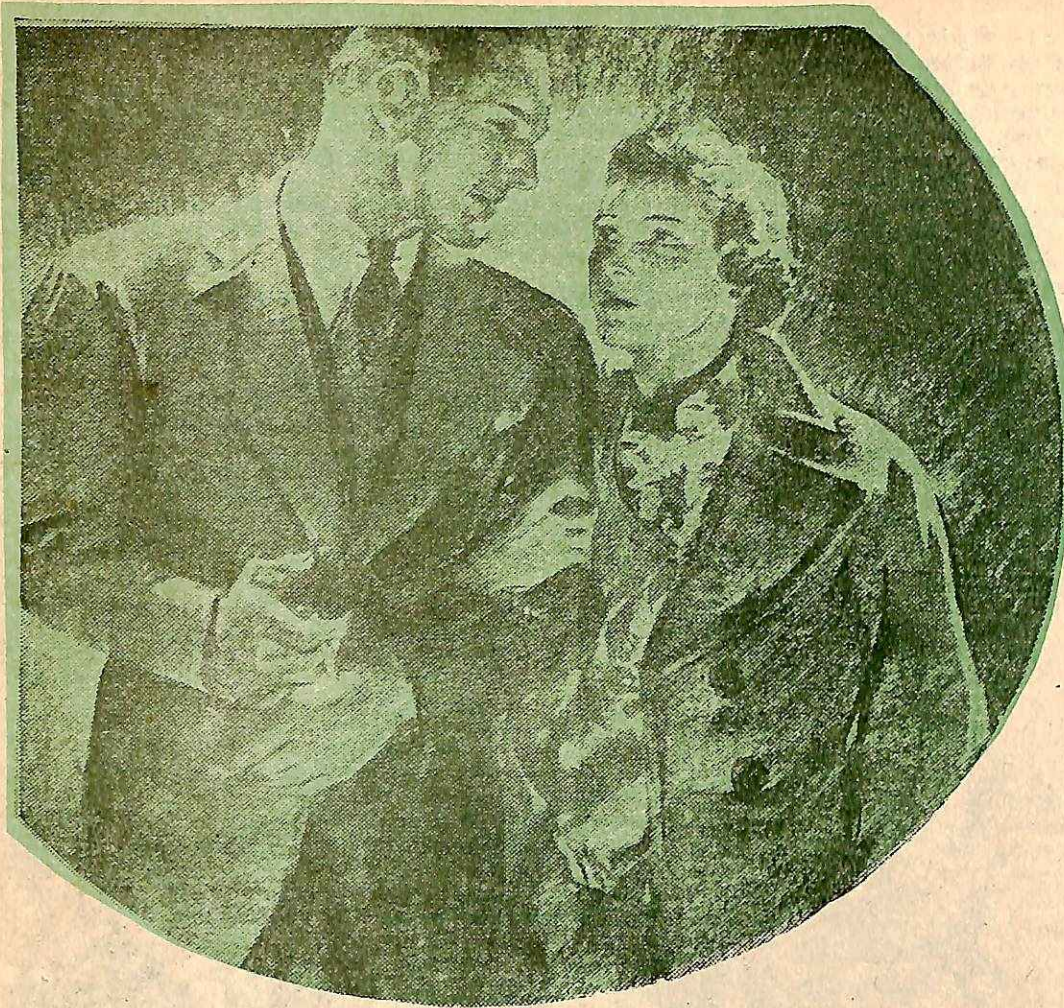
λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

λον σαν σκιές τυλιγμένοι στο δικό του πόνο καθένας, στον δικό μας, σαν φαντάσματα. 'Αθελά μου σκέφτηκα πως τό ίδιο συνέβαινε και στη ζωή, πως περνούσαμε ο ένας δίπλα στον άλ-

—Καί πολλές θαύσασες λίγο στο σκοτάδι, ή Σείλ μ' σφησε κι' έφυγε μόνη.

Είπα πώς είνε επικίνδυνο νά ξυπνήση κανείς την μοίρα που κοιμάται. Βλέπετε πού ελθε καταταραγμένη.

—Α, όχι, σάς όρκίζομαι.

—Τό ξέρω. Δέν όρκίζεται κανείς παρ' εκεί που καταλαβαίνει ότι δέν θά τόν πιστέψουν.

—Μά έσείς τί νομίζετε για τίς προφητείες αυτής της τυχοδιώκτριας;

—Βλέπετε; Τώρα προσπαθείτε νά την υποβιάσετε για νά κρύψετε τούς φόβους σας. Έγώ δέν νομίζω τίποτα άλλο παρ' ός ή έπίσκεψίς σας ήταν τελείως άνώφελη, άν όχι επιβλαβής.

Η Σείλ χαμήλωσε τό κεφάλι χωρίς ν' άπαντήση. Φώναξε ένα ταξί και γυρίσαμε στό σπίτι...

Προφητείες που άληθεύουν

Τό δράμα ξέσπασε μιά έβδομάδα άργότερα. "Ημουν καλεσμένος μαζί με τούς Βερέν και τόν Φρανσουά ντέ Φλόττ στής κ. Ντέ Μονκρετιέν, αλλά μιά επείγουσα ύπόθεσις μ' άπόδισε νά πάω. Έτσι δέν έμαθα ακριβώς τί συνέβη. Κατά τόν Ρολλάν, ό Φρανσουά ντέ Φλόττ τόν διέψευσε ύβριστικά σέ κάποιον Ισχυρισμό του. Κατά την Σείλ ό γαμπρός της άπάντησε στόν Φρανσουά με τέτοια επιθετικότητα και τόσο άπότομο ύφος, ώστε ό καυγάς φαινόταν άναπόφευκτος. Οί φίλοι του ντέ Φλόττ έλεγαν ότι ό Ρολλάν έβρισε τόν νέο. "Όπως και άν είχε τό πράγμα, ή κατάστασης πού είχε δημιουργηθή ήταν τέτοια ώστε ήταν άδύνατο νά μη λυθή με κάποιον τρόπο βίαια.

Όταν γύρισα στό σπίτι μου τά μεσάνυχτα, πήρα ένα τηλεφώνημα από τόν Ρολλάν. Είχε λείει νά μου ζητήση μιά μεγάλη ύλη ρεσία και με παρακαλούσε νά πάω νά τόν συναντήσω στό «Μαξίμ» όπου θά με περίμενε. Άρχισα την γκρίνια, τού είπα ότι ήμουν φοβερά κουρασμένος.

—Ελα, θά μονομαχήσω με τόν ντέ Φλόττ, μου φώναξε σχεδόν εύθυμα.

Κατακλύχσα βιαστικά την σκάλα, ένώ στό μυαλό μου χοροπηδούσαν εικόνες φοβερές και άντηχούσαν τά λόγια της κ. Μπρουύνο. Η βιασύνη μου ήταν τόσο νά φτάσω στό καφενείο ώστε τό ταξί πού πήρα κόντευε δυό φορές νά συγκρουσθή με άλλα. "Ο-

ταν τέλος έφτασα κάποτε άντίκρυ σά τόν Ρολλάν στην συνηθισμένη μας θέσι νά μιλή με τό γκαρσόνι. Μου έκανε ένα έλαφρό νεύμα από μακριά μόλις με είδε, ένώ τό πρόσωπό του άκτινοβολούσε από χαρά. Κάθε έννοια είχε φύγει μακριά. Μου έδινε την έντύπωσι ένός καινούργιου άνθρώπου, έλευθερωμένου από ένα μεγάλο δάσανο.

—Λοιπόν, τί συνέβη; Για πές μου, τόν ρώτησα άνυπόμονα.

—Α! όχι, αγαπητέ μου. Δέν πρόκειται νά σού διηγηθώ όλες τίς λεπτομέρειες. Θά ήταν πολύ άνιαρό. Άλλως τε δέν ξέρω κι' έγώ καλά - καλά τί συνέβη, άν δηλαδή, μ' έβρισε ό ντέ Φλόττ ή έγώ έβρισα αυτόν. Άνταλλάξαμε κάρτες. Ήταν φοβερά γελοίο, αλλά έπρεπε νά περάσουμε άπ' αυτή τή διατύπωσι. Δέν μπορούσα πιά ν' άνεχθώ τόν τρόπο με τόν όποιον φλέρταρε τή γυναίκα μου.

Με κύτταξε καλά στά μάτια γιά νά ιδή άν είχα πεισθή από την πρόφασιν πού εύρισκε για νά δικαιολογήση την μονομαχία.

—Η Μόνικα δέν θά ένθουσιασθή άπ' αυτή τή φασαρία, είπα.

—Τόσο τό χειρότερο. Δέν έχει παρ' ά νά τόν άπομακρύνη.

—Καί ή Σείλ...

—Δέν πρόκειται για την Σείλ τώρα, είπα άπότομα ό Ρολλάν. Η Σείλ είνε έλεύθερη, ένώ ή Μόνικα δέν είνε.

—Δέν ξέρω κατά πόσον ή λύσις πού έδωσες σ' αυτή την ύπόθεσιν ήταν ή πιό ένδεξιμένη. Θά προκαλέση σκάνδαλο. Όλος ό κόσμος θά μιλήση για σάς.

—Καί νομίζεις πώς δέν μιλούσαν έως τώρα; Άλλως τε γιατί νά ξαναγυρίσωμε πάλι στά ίδια; Τώρα πιά είνε άργά για κάθε

υποχώρησι, την όποσαν άλλωστε δέν θά δεχόμουν ποτέ.Σέ φώναξα για νά μου χρησιμέψης ως μάρτυς. "Ο δεύτερος θά είνε ό Γκαστόν Βιόλ. Τού τηλεφώνησα και δέχτηκε. Θά πάτε αύριο τό πρωί οί δυό σας στόν κ. ντέ Φλόττ για νά σάς πη τούς δικούς του μάρτυρες. Δέν ξέρω πούδς από τούς δυό μας θά είνε ό προσβληθείς. Αυτό μου είνε τελείως άδιάφορο. Σού ζητάω μόνο ένα πράγμα. Μονομαχία αίστηρή χωρίς συμβιβασμούς και υποχωρήσεις. Πρέπει όποσδήποτε νά τελειώσωμε.

—Μά, έκανα κατήχησος, δέν φαντάζομαι νά θέλεις νά σκοτώσης τόν Φρανσουά.

—Γιατί όχι; Δέν άντέχω πιά. Είτε με σκοτώση, είτε τήν σκοτώσω, πρέπει όποσδήποτε νά τελειώσωμε μ' αυτή την Ιστορία.

—Πόσο αγαπās αυτή την γυναίκα, είπα χωρίς νά τό θέλω. Με κύτταξε μ' ένα βλέμμα άγριο, παγωμένο.

—Δέν αγαπάω την Μόνικα, μου είπε, αλλά δέν μπορώ νά μπαίνω στό σπίτι μου και νά βλέπω διαρκώς μπροστά μου αυτό τόν τυχοδιώκτη. Τίποτα άλλο.

Έπανελάβε, τονίζοντας τίς λέξεις.

—Τίποτα άλλο, καταλαβαίνεις;

Τό γκαρσόνι γέμιζε κάθε τόσο τά ποτήρια μας. "Ο Ρολλάν φαινόταν όλο και πιό εύθυμος.

—Είπε μήνες τώρα, Ρενέ, μου είπε, πού δέν έννοιωσα τόν ξαντόμου τόσο εύτυχισμένο, όσο άπόψε. "Ο,τι και νά γίνει πιά, έλευθερώθηκα. Ήταν άληθινή άνάστασις για μένα. Νομίζω πώς έφτασα σέκάποιο άγνωστο χαρούμενο άκρογυάλι, όπου όλα πλέον τόν γαλάζιο φώς τού όνείρου. Τί άπολαυστικό αίσθημα. Τί άνακούφισις!

Σώπασε μιά στιγμή κυττάζοντας τίς χρυσοκόκκινες σπίθες πού πετούσε τό εύλογημένο ύγρδ μέσα στό ποτήρι κι' ύστερα συνέχισε.

—Βλέπεις, Ρενέ, είχα πάντοτε άνάγκη από ένθουσιασμό, από έμπιστοσύνη, από συμπάθεια για νά ζήσω και νά κάνω κάτι καλό. Η ειρωνεία, ή άδιαφορία, ή ψυχρή λογική με πλήγωναν, μ' έκαναν νά πονώ άφάνταστα. Μερικές φορές όταν έβριχνα κανένα βλέμμα στη ζωή μου και συνέκρινα αυτό πού είνε, αυτό πού δημιουργήσα μ' αυτό πού μπορούσα νά δημιουργήσω, μ' έπιανε ένα είδος ίλιγγου, γινόταν ένα χάος μέσα μου. Έχασα πιά τό αϊ-

σθημα τού πραγματικού, δέν μπορούσα νά διακρίνω τό ψέμμα από την άλήθεια.

—Είπε ή δίψα τού τελείου, Ρολλάν, πού σού δίνει αυτά τά συναισθήματα και τίς έντυπώσεις. Κατά βάθος είσαι ένας μυστικοπαθής πού θέλει εκείνο πού ξέρει ότι δέν μπορεί νά βρη.

—Ίσως έχω δικη, μου άπάντησε. Άλλά αυτή την φορά έχω την έντύπωσιν πώς άρχίζω πιά έντελώς καινούργια ζωή, πιό εύτυχισμένη, πιό δημιουργική από την παλιά. Μου φαίνεται πώς ξεκινάω για ένα θαυμάσιο ταξίδι πού δέν κρύβει παρ' χαρούμενες εκπλήξεις. Νομίζω πώς πάω σέ μιά χώρα μαγεμένη όπου τό κάθε τι είνε καλό κι' όμορφο, μακριά από την συμβατικότητα και την μιζέρια της παλιάς ζωής.

—Χωρίς νά θέλω νά σ' άπογοιεύσω, τού είπα για νά τόν καλημέρω, σού ύπενθυμίζω πώς άπειρες άλλες φορές είχαμε τέτοια σκιτηήματα πού δέν μας έδωσαν σέ τίποτα. Άλλά τέλος. Η Μοίρα χτύπησε τά τρία χτυπήματα. Όλοι οί ήθοποιοί πρέπει νά είνε στίς θέσεις τους.

—Πραγματικά θυμίζει θέατρο, είπε ό Ρολλάν, νά σκέπτεται κανείς πώς αύριο ό Φλόττ κι' έγώ θά προσπαθήσωμε νά σφάξη ό ένας τόν άλλον, χωρίς νά ξέρουμε καλά-καλά γιατί. Τώρα έχω τό συναίσθημα ότι δέν νοιώθω κανένα μίσος γι' αυτόν. Κι' όμως πού όλίγου νομίζα πώς δέν μπορούσα νά τόν ύποφέρω μαζί μου άπάνω στη γη. Άλλά τότε, θεέ μου, είπε σιγάνερα ό Ρολλάν, σάν νά μιλούσε στόν έαυτό του, τίποτα δέν είνε άληθινό. Είπε άρα γε ψεύτικος κι' ό λόγος για τόν όποιον τόν μισώ;

—Όλα είνε και ψέμματα κι' άλήθεια, τού άπήντησα. Έξαγτάται από την σκοπιά πού βλέπει κανείς τά πράγματα. Κι' αυτό πού λέμε εύτυχία πολλές φορές κρύβει τίς μεγαλύτερες τρικυμίες.

Δίπλα μας δυό νέοι κανόνιζαν τόν λογαριασμό τους. Θά ήταν έπαρχιώτες, γιατί φάνηκαν τρομαγμένοι από τίς τιμές. Άφησαν ένα μικρό πουρηπουάρ στο γκαρσόνι.

—Δέν σέ περιποιήθηκαν πολύ αυτοί, καυμένη Μπενουά, είπε ό Ρολλάν στόν γέρο σερβιτόρο δίνοντάς του ένα νόμισμα δέκα φράγκων καθώς σηκωνόταν.

—Τί τά θέλετε, κύριε. Χρειάζονται πολλών ειδών άνθρώποι για νά γίνει ό κόσμος, τού άπάντησε τό γκαρσόνι.

★

Τήν άλλη μέρα ό Γκαστόν Βιόλ κι' έγώ πήγαμε στό σπίτι τού Φρανσουά ντέ Φλόττ, ό όποιος μας ύπέδειξε τούς μάρτυρές του. Συνεννοηθήκαμε για τό όπλο, τόν τόπο, την ήμέρα της μονομαχίας και ένα πρωί μαζευτήκαμε όλοι σ' ένα άλσος. Ήταν μιά μέρα γελαστή κι' όλόφωτη. Μέσα από τά φυλλώματα τών δέντρων ό ήλιος μας έστειλε ζεστά φίλια και τά πουλιά είχαν στήσει τρελλό πανηγύρι. "Ο Βερέν και ό Φρανσουά ντέ Φλόττ δέν ήσαν καλλοί ξιφομάχοι κι' αυτό μ' άνησυχούσε, γιατί με την άδειξιοτήτά τους μπορούσαν νά δώσουν επικίνδυνα χτυπήματα. Στην τρίτη επίθεσιν τού Φλόττ ό Ρολλάν γλύστρησε στη χλόη. Νομίσανε πώς είχε πέσει γιατί δέν είδαμε πώς τό σπαθί τού Φρανσουά τόν είχε άγγίσει στην κοιλιά. Είχε βάλει τό ένα του χέρι στην πληγή και με τό άλλο, άκουμπώντας στό χέμα προσπαθούσε νά σηκωθή. Τά ρούχα του ήταν γεμάτα αίματα.

"Ο γιατρός έτρεξε κοντά του. Σαφνικά είχε χλωμάσει κι' έρεμε. Μη μπορώντας ν' άνθέξη άλλο άφησε τό χέρι του και έαπλώθηκε χάμω. "Ο Φλόττ μηχανικά είχε άπομακρυνθή. Τά χείλια του έτρεμαν έλαφρά καθώς πλησίασε και μου είπε λυπημένος:

—Δέν τό ήθελα... καταλαβαίνετε, δέν μου περνούσε ποτέ ή ιδέα...

Και έπειδή δέν εύρισκα τίποτα νά τού άπαντήσω άπομακρύνθηκε σκυφτός. "Ο γιατρός έν τώ μεταξύ είχε κάνει ένα πρόχειρο έπίδεσμο και διάταξε νά μεταφέρουν τόν πληγωμένο σ' ένα καφενείο εκεί κοντά έως ότου φθάση τό φορείο τού νοσοκομείου.

—Δέν είνε τίποτα, είπε ό Ρολλάν μισολιποθυμισμένος.

—Τίποτα, τίποτα, τόν καθησύχασε κι' ό γιατρός.

Πήγαμε στό παράθυρο τού καφενείου και κυττάζοντας έξω, για νά μη μας άκούση ό Ρολλάν, έδωσε έξηγήσεις.

—Μου φαίνεται αρκετά σοβαρό, είπε, αλλά από τώρα δέν μπορώ νά κάνω καμιά διάγνωση. Θά τόν πάμε στό νοσοκομείο της όδοϋ Μπιζέ. Πάντως έχει χτυπηθή σέ άσχημο μέρος, αλλά δά μπορώ νά ξέρω τί άγγιξε τό σίδερο.

—Πρέπει νά είδοποιήσωμε τήν κ. Βερέν, είπε ό Γκαστόν Βιόλ, σκουπίζοντας με τό μαντίλι του τά δάχτυλά του πού ήταν γεμάτα αίμα.

Ένας εύχαριστημένος έτοιμοθάνατος

Πέρασαν μερικές ήμέρες χωρίς νά ιδώ τόν Ρολλάν. Τόν είχαν έχειρήσει άμέσως, γιατί ή λεπτις είχε άγγίσει τό σηκότι. Οί τρείς γιατροί πού τόν περιποιώντουσαν ήταν πολύ άνήσυχoi και σέ κάθε ερώτησί μου κουνούσαν τό κεφάλι χωρίς νά άπαντούν. "Ο πυρετός ήταν πολύ μεγάλος και φλόγιζε τό κορμί

του πού ήταν τυλιγμένο στίς γάβες και στούς έπιδέσμους. Πονούσε φρικτά και τό μόνο πού τόν άνακούφιζε κάπως ήταν ή μορφίνη. Ζήτησε νά με ιδή, παρ' την άπαγόρευσιν τού γιατρού. Είχε, καθώς είπε, νά μου κάνη σοβαρές άνακοινώσεις. Τέλος, ύστερα από πολλούς διαταγμούς μ' άφησαν νά πλησιάσω.

Ήταν ξαπλωμένος σ' ένα σιδερένιο κρεβάτι και τόσο χλωμός πού φαινόταν πώς ό θάνατος είχε κιάλας άπλώσει τό μαύρο του χέρι επάνω του. Νόμιζε κανείς πώς τό αίμα είχε πάψει πιά νά κυλάη στίς φλέβες του. Τόν κύτταξα με τά μάτια διεσταλμένα από τόν τρόμο. Μιλούσε με μεγάλη δυσκολία, με τό βλέμμα καρφωμένο σ' ένα άόρατο σημείο και με μιά έκφρασι τόσο λυπημένη, ώστε σού έκανε πραγματική όδύνη νά τόν βλέπης.

—Άκουσε, μου είπε. Καταλαβαίνω πολύ καλά πώς μου κρύβουν την άλήθεια. Άλλά τώρα πιά ούτε έχω και όρεξι νά την μάθω. Πόνεσα τόσο πολύ και είμαι τόσο κουρασμένος. Είχα μια τρομακτική έντονη επιθυμία νά αυτοκτονήσω. Μου χρειαζόταν κάτι άλλο, πιό όμορφο στη ζωή πού δέν άπέκτησα. Τί; ούτε κι' έγώ δέν ξέρω...

Σταμάτησε μιά στιγμή κυττάζοντας στό κενόν άφρημένο.

Έπειτα γύρισε και μου είπε:

—Θά ήθελα νά σέ έπιφορτίσω με μιά παραγγελία. Σέ παρακαλώ, άν πεθάνω, πές στη Σείλ νά μη παντρευτή τόν Φρανσουά ντέ Φλόττ.

—Μ' αυτό πού λες είνε περιττό, τού άπήντησα. Πώς μπορείς νά φαντασθής πώς ύστερα άπ' όσα έγιναν ή Σείλ θά παντρευόταν τόν Φλόττ.

—Είπε ικανή για όλα. Δέν ξέρω μάλιστα άν δέν χαιρείται γι' αυτό πού συνέβη. Είπε λοιπόν πιθανόν νά μην ύπακούση στην τελευταία μου θέλησι κι' άν άκόμα της τό διαβιάσης εκ μέρους μου.

Έκλεισε τά μάτια και άνέπνευσε με τόση δυσκολία ώστε όλο τό πρόσωπό του αλλοιώθηκε. Μέσα στό δωμάτιο έγινε μιά μεγάλη σιωπή, αυτή ή σιωπή πού δημιουργεί κιάλας μιά άτιμόσφαира χωρισμού και τραγικού άποχαιρετισμού, πού είνε βαρεια από σκέψεις κι' από θλίψεις. Μου φάνηκε πώς ό Ρολλάν είχε φύγει κιάλας από τόν κόσμο τών ζωντανών, από τόν μικρό αυτό κόσμο πού προσπάθησε με λύσσα νά κατακτήση και νά ύποτάξη στη θέλησί του. Τέλος είπα στενοχωρημένα για νά διακόψω αυτή την σιωπή.

—Δέν μπορώ νά καταλάβω γιατί μου τά λες όλα αυτά. "Ο γιατρός είνε βέβαιος ότι σέ 15 ήμέρες θά σηκωθείς από τό κρεβάτι.

—Μά ναι, ναι, έτσι είνε, μου είπε γλυκά και πονεμένα, με τόν τόνο πού καθισχυράει κανείς ένα άρρωστο ή ένα παιδάκι πού γυρεύει τό φεγγάρι. Τώρα όμως, πρόσθεσε, άφησέ με μόνο. Είμαι φοβερά κουρασμένος και δέν μπορώ ν' άρθρώσω λέξι.

Τόν φίλησα στό χέλιμα πού έτρεμαν από συγκρατημένα δάκρυα και βγήκα έξω...

★

Τήν άλλη μέρα, όταν χτύπησα στήσ πόρτα της βίλλας στό Νείγυ, ό ύπηρετης μου είπε πώς ή κυρία ζητούσε νά με ιδή. Τήν βρήκα στό μικρό σαλόνι και με έκπληξε παρατήρησα πώς ήταν ήσυχη, σάν νά μην είχε συμβή τίποτα. Προσέχοντας όμως περισσότερο είδα στό άπειλητικό ζάρωμα τών φρυδιών της, πιό έντονα από τό συνηθισμένο και στίς χαμηλωμένες γωνίες τού στόματός της, τά σημάδια της έσωτερικής της ταραχής. Στην άρχή μου μίλησε με μιά προσποιητή άδιαφορία. Η νύχτα ήταν άσχημη για τόν άρρωστο. Οί γιατροί δέν έγγυθύναν για τίποτα άκόμα. "Ο Ρολλάν πονούσε και είχε πέσει σέ μιά κατάσταση ληθάργου από τόν φρικτό πόνο κι' έξαφνα ξέσπασε χωρίς νά τό περιμένω.

—Καί ξέρετε γιατί τά έκανε όλα αυτά; Αυτή την γελοία

Μάγισσα, Μάγισσα και Μάγισσα

Από τον κόσμο του μυστηρίου

Υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ακόμη στους μάγους και στις μαγείες. Από τον αμερικανικό τύπο μαθαίνουμε ότι κάποιος Κλάρκ Ντράις σκότωσε με τρεις σφαίρες στο στήθος τον γείτονά του "Εντουαρντ Ράλλυ" γιατί ήταν μάγος! Ο Ράλλυ είχε κάνει μάγια στην κόρη του Ντράις, την ξανθεία Ντόροθυ, η οποία έσβυσε σιγά-σιγά από μιά ανεξήγητη αρρώστια.

Το παράξενο αυτό έγκλημα προέκλεσε μεγάλες εντύπωση στις "Ηνωμένες Πολιτείες και σχολιάστηκε ευρύτατα από την κοινή γνώμη. Ένας μάγισσα καί κάθε μαγείας. Το βιβλίο αυτό γράφτηκε από τον Πάπα "Ινκέντιο VIII" στα 1484 και μ' αυτό ο ποντίφηξ θέλησε να δώσει ένα τέλος στα ζητήματα των μάγων και των μαγισσών, που είχαν τρομοκρατήσει τότε τη Γερμανία. Ο Πάπας αφώριζε και καταριόταν, παραδίδοντας τους στην πυρά, εκείνους που έκαναν συμβόλαιο με το Διάβολο και τους δαίμονες και οι οποίοι με τη βοήθειά του έκαναν μάγια στους ανθρώπους, τα ζώα και τ' άγαθα της ζωής.

Κι' αλήθεια, πριν από την εμφάνιση αυτού του βιβλίου, ο Ιεροεξεταστής Κουμάνο έστειλε στην πυρά, στα 1845, σαράντα μαγισσές, αφού πρώτα ειέταξε να κάνουν ένα γενναίο λουτρό στο ποτάμι για να καθαρίσουν το σώμα τους από τα διαβολικά σημεία που είχαν ζωγραφίσει, για να γλυτώσουν από τις φλόγες!

Το βιβλίο λοιπόν αυτό χωρίζεται σε τρία μέρη που διαπραγματεύονται τα εξής θέματα:

- 1) Πράγματα που ανήκουν στη μαγεία.
 - 2) Τα αποτελέσματα της μαγείας.
 - 3) Την εξουδετέρωση της μαγείας.
- Εκείνοι που έγραψαν αυτό το βιβλίο έχουν θέλει τα δυνατό τους στο τρίτο μέρος που περιέχει την λύση του μεγάλου προβλήματος της εξαφάνισης των μάγων και μαγισσών από το πρόσωπο της γης. Κι' αυτός ο παράξενος «Ποινικός Κώδικς» της μαγείας, καταδικάζει τους μάγους να καούν στην πυρά. "Εφθανε άλλως τε μιά απλή κατηγορία ενός ολως άνοητου άλλου, στον όποιον να απέδιδε την μαγείαν, για να χάσει άμέσως τη ζωή του. Κανείς δέ συήγορος δέν τολμούσε να κάνει τη παραμικρή προσπάθεια ν' άθωώσει τον πελάτη του γιατί οι Ιεροεξεταστές δέν άρνούσαν να θεωρήσουν κι' αυτόν μάγον!

Ο «Κώδικς» αυτός περιλαμβάνει 35 άρθρα και στο δέκατο τρίτο γράφει:

«Την ώρα που βασανίζονται οι μάγισσες από τους δημίους δέν άνοίγουν το στόμα τους, γιατί ο Σατανάς τις έχει κάνει άναισθητες στους πόνους».

Τό επόμενο άρθρο γράφει: «Για να πετύχει από τόν κατηγορούμενο μιά πλήρη όμολογία, μπορείτε να τού ό-ποσχεθήτε ότι θα τόν αφήσετε έλευθερον. Αυτό όμως δέν σημαίνει ότι πρέπει να κρατήσετε την όπόσχεσί σας. "Αν ως τόσο δέν όμολογήσει τίποτε την πρώτη μέρα, μπορείτε να εξακολουθήσετε τα βασανιστήρια και την δευτέραν ήμέρα και έν ανάγκη την τρίτη, αρχίζοντας κατόπιν να σπάτε τα κόκκαλα τών ποδιών του και τών χεριών του».

Τέλος, ένα από τα πιο περίεργα άρθρα είναι τό δέκατο πέμπτο. Σ' αυτό θέλει κανείς από ποιά «σημάδια» μπορεί να αναγνωριση έννας μάγος ή μιά μάγισσα. "Αν π.χ. ή κατηγορούμένη, κατά την διάρκεια της ανάκρισεως, δέν μπορεί να κλάψει, αυτό είναι μιά απόδειξις ότι είναι μάγισσα;...

Η παράδοσις τώρα παρουσιάζει τη μάγισσα ως μιά άπαισία γριά με ζωώμενο μέτωπο, μ' ένα αλλοίθωρο μάτι, μ' ένα μυτερό δόντι, με κουρέλια, μ' ένα ραβδί στο χέρι και με μιά μαύρη γάτα στα χέρια της. Μά σε πολλά μέρη χωρίζαν τις μάγισσες σε τρεις κατηγορίες: Στις μαύρες, στις γκριζές και στις λευκές. Οι πρώτες ήσαν πανίσχυρες μόνο στο κακό, οι γκριζές μπορούσαν να κάνουν καλό και κακό και οι λευκές μπορούσαν να

ξαναγυρίσουν στον ίδιο δρόμο και άντι να κάνουν κακό να κάνουν πιά καλό.

Κάθε μάγισσα ήταν όποχρεωμένη να πηγαίνει στα περίφημα «Σάββατα» —στις συγκεντρώσεις δηλαδή όλων των μαγισσών της περιοχής, όπου ά-νέφερε στον Διάβολο τα έγκλήματά που είχε κάνει και έπαιρνε οδηγίες για τό μέλλον.

Τέτοιες δίκες μάγων και μαγισσών ήσαν συνθησάστες στα παλιά χρόνια. Μιά από τις πιο περίφημες, ήταν ή δίκη του "Αβδά Γκραντιέ" ό οποίος είχε κατηγορηθή από τις μοναχές τού Τάγματος τών Ούρσουλινών, ότι είχε άναθεματίσει τό μοναστήρι τους" με την βοήθεια τού Σατανά, για να τις έξολοθρήσει. Σ' αυτή, λοιπόν, τη δίκη οι μοναχές παρουσίασαν δυό «έπισήμα συμβόλαια» τού "Αβδά με τόν Διάβολο. Τό ένα από αυτά είχε την ύπογραφή τού Γκραντιέ και τό άλλο τις ύπογραφές δυό δαιμόνων, αντιπροσώπων τού Σατανά. Τα γράμματα τών συμβολαίων φωσφορίζαν, σαν να ήσαν γραμμένα με φωτιά και αυτό ήταν ή ένδειξις της άθηντικότητός των! Ο "Αβδάς, αφού βασανίστηκε με τόν φρικτότερο τρόπο, καταδικάστηκε σε θάνατο και κήκε στην πυρά τόν Αύγουστο τού 1634.

Τέτοιες διώξεις μάγων και μαγισσών τις θέλει κανείς σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις χώρες. Στην "Αγγλία, την εποχή της θωολιείας της "Ελισάβετ, έγιναν άναρίθμητες δίκες μαγείας. Η πιο αξιοσημείωτη απ' όλες είναι ή δίκη της Μαργαρίτας Σίμονς. Τα γεγονότα αυτά συνέβησαν στα 1518. Ο Τζών Φάρραλ, ό σκευοφύλαξ της εκκλησίας τού Μπρέντλυ, κατέθεσε την ήμέρα της δίκης ότι ό γυιός του, περνώντας μπροστά από τό σπίτι της Σίμονς, υπέστη την επίθεσι τού σκύλου της και άναγκάστηκε να καταφύγει πίσω από την πόρτα και ότι ή Σίμονς τόν καταράστηκε εκείνη τη στιγμή. "Αποτελέσμα αυτής της κατάρας ήταν ν' άρρωσθήση μιά ένδοξο μάδα ό γυιός τού Φάρραλ. Η Σίμονς λοιπόν θεωρήθηκε ως μάγισσα και καταδικάστηκε να βασανισθή με τόν πιο σκληρό τρόπο. Δέν έκάρη, όμως, στην πυρά, γιατί ένas από τούς δικαστάς δέν την θώρησε ένοχη.

Τέτοιες δίκες έγιναν πολλές και στην "Αμερική και ή πιο περίφημη απ' αυτές είναι ή δίκη κάποιου "Ιρλανδού που κατηγορήθηκε πως είχε κάνει μάγια στα κορίτσια ενός γείτονά του, κάποιου Γκόνταϊρ.

Ο μάγος αυτός, που θα ήταν γόνος, καταδικάστηκε σε θάνατο και διεμείλισθη από τέσσερα άλογα στην πλατεία της πόλεως.

Καθώς λοιπόν βλέπομε, υπάρχει πολλός κόσμος ακόμη που πιστεύει στους μάγους, στις μάγισσες και στα μάγια.

—Τι ώραία ήμέρα! Νοιώθει κανείς τόν αετό του γεμάτον σφρίγος, ζωή, κι' είναι έτοιμος για κάθε τολμηρή πράξι.
— Συνόδευσέ με τότα στη μοδί-στρα μου!...

Ο Τιμόθεος τόντ και ό Γέσαμ Τίνκλερ χωρίς να λογαριάζουν την χειμαρρώδη έρροχή που τούς έμούν σκευε ως τό κόκκαλο σταμάτησαν, και έρριξαν έρευνητικά βλέμματα προς την σκοτεινή δένδροστοχία.

Ο Τιμόθεος, ένas γιγαντόσωμο άντρας με περσοότερο από δυό μέτρα ύψος, με χονδρό σέβερκο και με μπλε άγκυρες στα χέρια, έσπρωξε τόν πτωχό μικρόσωμο Γέσαμ προς τα κάτω.

— Έκει πιο κάτω από τόν στυλο, είπτε, είναι τό πέμπτο σπίτι από τη γωνία. "Ονομάζεται τραπεζίτης Φέργκουσον και έχει στο πορτοφόλι του περισσότερα λεπτά απ' όσα πήρα την άλλη φορά απ' την Τράπεζα. "Ελα.

Και έσπρωξε ξανά τόν άδύνατο Γέσαμ προς την διεύθυνσι της θύλλας τού τραπεζίτου.

Τιμόθεε, Τιμόθεε, είσαι άπολύτως βέβαιος πως είναι μόνος του; ρώτησε κλαψιάρικα ό Γέσαμ και προσπάθησε μάταια να άπελευθερωθή από τη σιδερένια λαβή τού συντρόφου του.

— Σάπα, μουρμούρισε ό Τιμόθεος, φθάσαμε!

Και συγχρόνως σκούπισε από τό φαλακρό του κεφάλι τό νερό της βροχής.

Ο Γέσαμ έτρεμε από τό κρύο και τό φόβο, όταν ό Τιμόθεος άνοιξε τα σιδερένια κάγκελλα της πολυτελούς θύλλας και τόν τραβούσε επάνω απ' τη χλόη προς τό σπάτι.

Την ώρα εκείνη τό ρολόι της εκκλησίας κτύπησε δυό.

— Τιμ, Τιμ, μουρμούρισε ό Γέσαμ, έδω άνάδει ακόμη φως.

Ο Τιμόθεος πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε μέσα. Τό θέαμα ήταν έξοχο.

Στην ώραία και άρχοντικά έπιλωμένη θιβλιοθήκη του καθόταν ό τραπεζίτης Φέργκουσον κοντά στο γραφείο του, επάνω στο όποιο ήταν άπλωμένα διάφορα χαρτιά. "Αδεια μπουκάλια ούίσκου, μικρά μπουκάλια λικέρ και έννα άρωάτο κουτί με πανάκριβα πούρα.

Ο τραπεζίτης ήταν μόνος και κοιμώταν σε μιά άνεπαυτική πολυθρόνα. Στο χέρι του είχε έννα σβησμένο πούρο.

— Τι θα κάνουμε τώρα, Τιμ; ρώτησε ό Γέσαμ που πήρε θάρρος όταν είδε τόν τραπεζίτη να κοιμάται ήσυχα.

— Σοστ! Έκαμε ό Τιμόθεος. Θα σκαρφαλώσουμε μέσα, θα τόν δέσουμε γερά και θα φύγουμε παίρνοντας τό πορτοφόλι του.

Ο Τιμόθεος έχωσε τα χέρια του κάτω απ' τό παράθυρο και τό έσπρωξε προς τα επάνω.

Την ίδια άκριβώς στιγμή ή κουρτίνα παραμέρισε και οι δυό κακοποιοί τρομαγμένοι είδαν τόν τραπεζίτη να Κρατούσε στο άριστερό του χέρι έννα παρουσιάζεται στο άνοιχτό παράθυρο. ποτήρι ούίσκου και φαινόταν εύθυμος.

Ο Τιμόθεος πλησίασε τόν Γέσαμ, όποιος έχασε να κλέψη αυτή τη φορά, μεθυσμένος από τα κέρδη.

Μπροστά του βρισκότανε δώδεκα χιλιάδες δολάρια και τό πορτοφόλι δέν είχε ακόμη άδειάσει. "Απεφάσισε να διακινδυνεύσει έννα μεγάλο ποσόν.

— Δέκα χιλιάδες δολάρια! φώναξε και τα έσπρωξε μέσα.

— Μάλιστα! είπτε ό τραπεζίτης. "Επήραν χαρτιά και ό Γέσαμ, που κρατούσε στα χέρια του δυό ρηγάδες προσπαθούσε να θρη τόν τρίτο μέσα στην τσέπη του. "Επί τέλους θρέθηκε με τρεις ρηγάδες και, υπερέφανος, τούς άπλωσε στο τραπεζί.

— "Α! έχω μεγαλύτερο χαρτί! είπτε ό τραπεζίτης.

Και άνοιξε τρεις άσσους.

— "Α! φώναξε ό Γέσαμ, γιατί ό Τιμόθεος τού είχε καταφέρει μιά γερή κλωτσιά για την άπερισκεψία του, που έτοιχισε οέκα χιλιάδες δολάρια. Και από τη στιγμή εκείνη άρχισαν να παίρνουν τόν κατήφορο. Ο τραπεζίτης τώρα πρόσεχε καλλίτερα τα χαρτιά του.

Τό κέρδος χάθηκε όπως τό χιόνι στον ήλιο. Τώρα έκέρδιζε πότε ό Γέσαμ και πότε ό τραπεζίτης λίγα δολάρια μά όταν τό ρολόι χτύπησε έξη ό Τιμόθεος και ό Γέσαμ είχαν χάσει από 90 δολάρια ό καθένας. Στη γειτονία λαλούσε ό κόκορας. Ο τραπεζίτης έτριβε τα μάτια του.

— "Αγαπητοί φίλοι, είπτε νυσταγμένος, είναι ήδη άργα. Πρέπει να σταματήσουμε. Πάρτε ακόμη δυό πούρα για τό δρόμο. Τα ένενήντα δολάρια μπορείτε να μου τα φέρετε αύριο.

Και συγχρόνως έβαλε πάλι τό πορτοφόλι του, παχύ όπως και στην άρχή τού παιχνιδιού, στην έσωτερική τσέπη τού γυλέκου του.

Με πολλή εύγένεια συνώδευσε τούς κατσουφισμένους επισκέπτες του ως τό παράθυρο, τούς έσπρωξε τό χέρι και τούς παρεκάλεσε να ξανάρθουν.

Σκυθρωποί ό Τιμόθεος και ό Γέσαμ προχωρούσαν, τό φθινόπωρινό εκείνο πρωί, μέσα στη βροχή, χωρίς να σκέπτονται πιά τήν κλοπή.

— Τι σκέπτεσαι Τιμ; ρώτησε άδιάφορα ό Γέσαμ.

— Ποιό θα όραβ τα ένενήντα δολάρια, άπότησε ό Τιμόθεος στενοχωρημένος.

— Μά θέλεις λοιπόν, σ' αλήθεια, να τά...

— Φυσικά, μουρμούρισε ό Τιμόθεος. Τά χρέη τών χαρτιών πρέπει να πληρώνονται. Είναι ζήτημα τιμής...

— "Ετσι ό Γέσαμ είχε κερδίσει σε λί-

γο διάστημα περίπου 1000 δολάρια. Ο Τιμόθεος γινόταν όλοένα και πιο εύθυμος. Ο Φέργκουσον είχε βάλει με άφέλεια τό πορτοφόλι του επάνω στο τραπεζί και φαινόταν να διασκεδάει έξοχα.

Ο Τιμόθεος πλησίασε τόν Γέσαμ, όποιος έχασε να κλέψη αυτή τη φορά, μεθυσμένος από τα κέρδη.

Μπροστά του βρισκότανε δώδεκα χιλιάδες δολάρια και τό πορτοφόλι δέν είχε ακόμη άδειάσει. "Απεφάσισε να διακινδυνεύσει έννα μεγάλο ποσόν.

— Δέκα χιλιάδες δολάρια! φώναξε και τα έσπρωξε μέσα.

— Μάλιστα! είπτε ό τραπεζίτης. "Επήραν χαρτιά και ό Γέσαμ, που κρατούσε στα χέρια του δυό ρηγάδες προσπαθούσε να θρη τόν τρίτο μέσα στην τσέπη του. "Επί τέλους θρέθηκε με τρεις ρηγάδες και, υπερέφανος, τούς άπλωσε στο τραπεζί.

— "Α! έχω μεγαλύτερο χαρτί! είπτε ό τραπεζίτης.

Και άνοιξε τρεις άσσους.

— "Α! φώναξε ό Γέσαμ, γιατί ό Τιμόθεος τού είχε καταφέρει μιά γερή κλωτσιά για την άπερισκεψία του, που έτοιχισε οέκα χιλιάδες δολάρια. Και από τη στιγμή εκείνη άρχισαν να παίρνουν τόν κατήφορο. Ο τραπεζίτης τώρα πρόσεχε καλλίτερα τα χαρτιά του.

Τό κέρδος χάθηκε όπως τό χιόνι στον ήλιο. Τώρα έκέρδιζε πότε ό Γέσαμ και πότε ό τραπεζίτης λίγα δολάρια μά όταν τό ρολόι χτύπησε έξη ό Τιμόθεος και ό Γέσαμ είχαν χάσει από 90 δολάρια ό καθένας. Στη γειτονία λαλούσε ό κόκορας. Ο τραπεζίτης έτριβε τα μάτια του.

— "Αγαπητοί φίλοι, είπτε νυσταγμένος, είναι ήδη άργα. Πρέπει να σταματήσουμε. Πάρτε ακόμη δυό πούρα για τό δρόμο. Τα ένενήντα δολάρια μπορείτε να μου τα φέρετε αύριο.

Και συγχρόνως έβαλε πάλι τό πορτοφόλι του, παχύ όπως και στην άρχή τού παιχνιδιού, στην έσωτερική τσέπη τού γυλέκου του.

Με πολλή εύγένεια συνώδευσε τούς κατσουφισμένους επισκέπτες του ως τό παράθυρο, τούς έσπρωξε τό χέρι και τούς παρεκάλεσε να ξανάρθουν.

Σκυθρωποί ό Τιμόθεος και ό Γέσαμ προχωρούσαν, τό φθινόπωρινό εκείνο πρωί, μέσα στη βροχή, χωρίς να σκέπτονται πιά τήν κλοπή.

— Τι σκέπτεσαι Τιμ; ρώτησε άδιάφορα ό Γέσαμ.

— Ποιό θα όραβ τα ένενήντα δολάρια, άπότησε ό Τιμόθεος στενοχωρημένος.

— Μά θέλεις λοιπόν, σ' αλήθεια, να τά...

— Φυσικά, μουρμούρισε ό Τιμόθεος. Τά χρέη τών χαρτιών πρέπει να πληρώνονται. Είναι ζήτημα τιμής...

— "Ετσι ό Γέσαμ είχε κερδίσει σε λί-

Το πιάνο

Κατά τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ἦλθε καὶ ἔγκειν ἡ στάση στὴ Φλωρεντία ὁ περίφημος κατασκευαστὴς κυμβάλων Βαρθολομαῖος Κριστόφορο, ποὺ γεννήθηκε στὴν Πάδουα τὸ 1655.

Ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Κριστόφορο ἐπρωμεθεύοντο, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, οἱ μεγαλύτεροι μαέστροι τῆς ἐποχῆς του.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Κριστόφορο δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ ὄργανό του.

Ἔτσι τὸ 1711 παρουσίασε τὸ νέο του ὄργανο ποὺ ἦταν σχεδὸν ὅμοιο ὡς πρὸς τὴν κατασκευή, μὲ τὸ κύμβαλο μὰ οἱ ἀτσάλινες χορδὲς δὲν ἐδονοῦντο μὲ τὸ εἰδικὸ ξύλαράκι τῶν κυμβάλων, ποὺ λειτουργοῦσε μὲ τὸ χέρι, μὰ μὲ διάφορα σφυράκια ποὺ καθένα ἀντιστοιχοῦσε σὲ μιὰ χορδὴ. Αὐτὰ τὰ σφυράκια ἦταν περιτριγυρισμένα μὲ λάστιχο καὶ κτυποῦσαν τὶς χορδὲς ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τους. Μόλις τὸ σφυράκι κτυποῦσε τὴν χορδὴ ποὺ ἔτσι παρήγαγε τὸν ἦχο ἐξαναρχόταν πάλι στὴν πρώτη του θέσι.

Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα γίνονταν ὁ ἦχος πιὸ ἔντονος, μποροῦσε ἀκόμα νὰ δώσῃ καὶ μιὰ διαβάθμιση σὲ τὸν διαφύρως τόνους τῆς μουσικῆς κλίμακος.

Τὸ πρῶτο πιάνο τοῦ Κριστόφορο βρίσκεται σήμερα στὸ μουσεῖο τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μισόγκαν.

Ὅλα τὰ πιάνα ποὺ κατασκευάσε ὁ Κριστόφορο ἦταν μὲ οὐρὰ, ὥπως τὰ ὀνομάζουν σήμερα κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἄλλος Ἰταλός, ὁ Ντομένικο Ντέλ - Μπέλα κατασκευάσε τὸ πρῶτο ὄρθιο πιάνο.

Ὁ Μπάχ, ὁ Μότσαρτ κι' ἄλλοι μεγάλοι μουσικοὶ ἐξεφράσθηκαν μὲ πολὺ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ κλειδοκύμβαλο τοῦ Κριστόφορο.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος τὸ πιάνο τοῦ Κριστόφορο εἶχε ἀδοθεῖ στὸ ἐξωτερικὸ κι' ἐκείνι ποὺ τὸ τελειοποίησαν καὶ τὸ ἐξεμεταλεύθησαν ἔγιναν πλούσιοι, ἐνῶ ὁ ἐφευρέτης του πέθανε πᾶμπωχος στὸ 1731.

Κι' ὅπως συμβαίνει μ' ὅλες τὶς ἐφευρέσεις ἔτσι καὶ μὲ τὸ πιάνο τοῦ Κριστόφορο τὸ τελειοποίησαν ἄλλοι καὶ πῆραν καὶ τὴ δόξα τοῦ ἐφευρέτη.

Τὸ 1716 ἐτελειοποίησε τὸ πιάνο τοῦ Κριστόφορο ὁ Γάλλος Μαρριὺ καὶ τὸ 1717 ὁ Γερμανὸς Στρέτερ.

Μετὰ κάμποσα ἔτη ὁ Σάξων Ζίλμπερμαν κατασκεύασε τὸ πρῶτο τοῦ κλειδοκύμβαλον ὅπ' τὸ ὅποιο ὁ Μπάχ ἔμεινε ἐνθουσιάζων ὅπ' τὸ μηχανισμό του, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσε ὁ ἦχος του. Τὸ πιάνο τοῦ Ζίλμπερμαν τὸ ἐτελειοποίησε ὁ μαθητὴς του Στάνιν καὶ τὰ σφυράκια προσηρμαζόντο ὅπ' εὐθέως τὸ ἐσωτερικὸ ἄκρο τῶν πλήκτρων.

Κατὰ τὸ 1821 νέες μεγάλες τελειοποιήσεις ἐπέφερε ὁ Γάλλος Σεβαστιανὸς Ἑράρ, ὁ ὁποῖος κατόρθωσε ὥστε ἕνας ἦχος νὰ ἐπανέρχεται πολὺς φορὲς, ἐνῶ συγχρόνως τὸ πλήκτρο δὲν ἐπανέρχεται καθ' ὅλη τὴν ἔκτασιν τοῦ στήθεός του.

...Ἔχετε γνώμη

Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ λένε : «Ἐγὼ τὸ θάρρος τῆς γνώμης μου!» κατὰ γενικὸ κανόνα δὲν ἔχουν καμμιὰ γνώμη, ἢ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ἢ δὲν ἔχουν θάρρος οὔτε γνώμη.

Οἱ διανοούμενοι καὶ οἱ κανονικὰ σκεπτόμενοι ἄνθρωποι ποτὲ δὲν ξεοὔτε θάρρος οὔτε γνώμη.

Μόνο οἱ ἐνοχλητικοί, οἱ ἰσχυρογνώμονες καὶ οἱ αὐθάδεις νομίζουν πὼς ἔχουν τὸ θάρρος τῆς γνώμης τους.

Γιὰ νὰ κερδίσετε τὴν συμπάθεια τοῦ πληθροῦ σας καὶ ν' ἀρέσετε στὸν περισσότερο κόσμο, γράφει ὁ Ροσεφουκά, πρέπει νὰ λέτε, ὅτι ἀρέσει στὸν συνμιλήτῃ σας καὶ ν' ἀποφεύγετε νὰ λέτε ὅτι, κατὰ τὴν γνώμη σας, θὰ τὸν πειράξῃ, μὲ μιὰ λέξι ποτὲ νὰ μὴν ἔχετε δική σας γνώμη, νὰ εἰσθε σὰν τὶς κοῦκλες ἐκείνες ποὺ διαρκῶς κουνᾶνε κατὰφάτικα τὸ κεφάλι τους...».

Μία ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία ἔδινε στοὺς πλάσιέ της τὴν ἐξῆς συμβουλὴ : «Μὴν συζητῆτε ποτὲ καὶ μὴ χαλάτε τὴν γνώμη στοὺς πελάτες σας, γιὰτι μιὰ ἀντίθετη γνώμη ποτὲ δὲν φέρνει καλὰ ἀποτελέσματα στὴ δουλειά σας...».

Ὁ Μπαλτίν στὶς «Ἐξομολογήσεις» του, γράφει, ὅτι ἕνα ἀνδρόγυνο ἀπασχολεῖται δι-
 ἄρκως μὲ τὸ ἐξῆς πρόβλημα :

«Πρέπει νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ κλει-
 στοῦμαι ἀνοικτὸ ἢ κλει-
 στοῦμαι παρὰθυρο ;
 Ὁ ἄντρας φοβᾶται τὴν μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας γιὰ νὰ μὴ κρυολογήσῃ καὶ ἐπέμενε τὸ παρὰθυρὸ νὰ εἶναι κλει-
 στοῦ, ἀντίθετα ἡ γυναῖκα ἔλεγε πὼς ὁ ἀέρας ποτὲ δὲν κάνει κακὸ σὲ κανένα καὶ ἐπέμενε νὰ μείνῃ τὸ παρὰθυρὸ ἀνοικτὸ. Καὶ οἱ δύο, ποὺ εἶχαν δια-
 βάσει μερικὲς φυλλάδες ὑγιεινῆς συ-
 ζητοῦσαν σὰν ἀληθινοὶ ἀκαδημαῖκοι ὅσο ποὺ στὸ τέλος ἡ γκρίνια τοὺς ἔκα-
 με νὰ χωρίσουν.

Ἐπειὶ ἀπὸ λίγους καὶρὸς τὰ ἐξάν-
 φτιαξαν καὶ ἡ γυναῖκα γύρισε στὸ σπίτι τ' ἀνδρός της. Μόλις μπήκε στὸ δωμάτιο εἶδε τὸ παρὰθυρὸ ἀνοικτὸ ὅ-
 πως ἦταν ἡ ἐπιθυμία της.

Μὰ πρὶν κοιμηθῇ χαροῦμενη καὶ γελαστὴ διευθύνεται στὸ παρὰθυρὸ, τὸ κλείνει κι' ὕστερα πλησιάζει καὶ τεν-
 τώνει τὸ χέρι της στὸν ἄνδρα της.

Ἡ χειρνομία καὶ ἡ καλωσύνη τοῦ ἀνδρός της εἶχε θριαμβεῦσι.

Καὶ καθὼς συμβαίνει μ' ὅλες τὶς τιποτένιες σκηνὲς ποὺ ἀπασχολοῦν ἄ-
 σκολα τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀ-
 συμβέβαστο ἀνδρόγυνο γιὰ τὸ ἀνοιγ-
 μα ἢ κλείσιμο τοῦ παρὰθυριοῦ ἔζησε καλὰ κι' εὐτυχισμένα καὶ ἔκαναν πολλὰ παιδιὰ κι' ἐγγόνια ποὺ δὲν ἐξ-
 ἔρωμε ἀν κληρονόμησαν τὸ πείσμα τῶν γονιῶν τους.

Πάντως ἀν θέλετε νὰ ἔχετε τὸ θάρ-
 ρος τῆς γνώμης σας ποτὲ μὴν ἐπιμέ-
 νετε γιὰ κάτι ποὺ δὲν εἰσθε θέσιος πὼς θὰ κατορθώσετε νὰ τὴν ἐπιβάλλε-
 τε, ἀλλοῶς ἀκούτε χωρὶς νὰ ἐκφέρε-
 τε καμμιὰ γνώμη.

Οἱ Ζουλοῦ

Ἡ φυλὴ τῶν Ζουλοῦ εἶνε κι' αὐτὴ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς φυλὰς ποὺ βρίσκονται ἀκόμη σὲ πρωτόγονο κατὰ-
 στασι ἀπὸ ἀπόψεως πολιτισμοῦ.

Ἡ χαρὰ ἢ θλίψι, ὁ πόνος, ἡ ἀγά-
 πη, τὸ καθήκον κι' ἄλλα ἀνθρώπινα συναισθήματα ἐκδηλώνονται κατὰ πε-
 ρίεργον τρόπον ποὺ δὲν συμβιβάζε-
 ται καθόλου μὲ τὴν νοοτροπία τῶν πο-
 λιτισμένων λαῶν, μὰ ποὺ γι' αὐτοὺς ἀποτελεῖ ἀκαταμάχητη λογικὴ.

Ἰδοὺ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ περίερ-
 γα ἥθη καὶ ἔθιμά τους :

Ὅταν ἕνας νέος Ζουλοῦ ἐπιθυμῇ νὰ παντρευθῇ, πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ κἀνὴ δικό του νοικοκυριὸ γιὰ νὰ κα-
 θίσῃ μὲ τὴν γυναῖκα του. Αὐτὸ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κἀνὴ μόνον ὅταν μπορῇ νὰ ρίξῃ καλὰ τὸ ἀκόντιο, νὰ σκαρφαλώσῃ, μ' ἐπιτηδεϊότητα, στὰ δένδρα, νὰ ὀργώσῃ καλὰ τὸ χωράφι τοῦ καὶ ν' ἀρμέγῃ κανονικὰ τὶς ἀγε-
 λάδες του. Κι' ὅταν μπορέσῃ νὰ τὰ καταφέρῃ ὅλ' αὐτὰ τότε φτιάχνει δι-
 κή του καλύθα λίγο πὶο μακριὰ ἀπ' τὴν καλύθα τοῦ πατέρα του.

Μιὰ φορὰ κι' ἔφτιαξε τὴν καλύθα του δὲν σκοτίζεται νὰ τὴν ἐπιπλώσῃ γι' αὐτὸ φροντίζουν τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ. Ἄλλως τε ἡ ἐπιπλώσις εἶνε πολὺ ἀπλή; μερικὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ καμμιὰ ψάθα γιὰ χαλί.

Κι' ἀφοῦ πιά τὸ σπιτικὸ εἶνε ἔτοι-
 μο ὁ νέος φροντίζει νὰ ἔρῃ τὴ νύφη, χωρὶς ὅμως νὰ φανερώσῃ σὲ κανένα τὸ σκοπὸν του.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν δὲν τρέχει στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ τὶς γειτο-
 νιὰς γιὰ νὰ διαλέξῃ τὴν μέλλουσα γυ-
 ναῖκα του, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς νέ-
 οους τῶν πολιτισμένων χωρῶν, μὰ ἀ-
 πλούστατα ἀνεβαίνει σ' ἕνα ὀρισμένον δένδρο καὶ ἀπὸ κεῖ παραμονεύει τὶς νέες ποὺ περνοῦν καὶ τὶς παρακολου-
 θεῖ χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν. Ἀν τὴν-
 χῃ μιὰ ἀπ' τὶς πολλὰς νέες νὰ τὸν ἀν-
 τιληφθῇ καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της νὰ τὸν ἰδῇ, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἀντα-
 ποκρίνεται στὰ αἰσθηματά του. Ἀπ' ἐ-
 κείνη τὴ στιγμή θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του ἀρραβωνιασμένον καὶ τότε δὲν παρου-
 σιάζεται πονεὺνὰ παρὰ μὲνι κρυμμέ-
 νος στὴν καλύθα του κι' ὅταν θραυδύ-
 σῃ προσπαθεῖ νὰ μάθῃ τὸν πατέρα της νέας γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν κόρη του σὲ γάμο. Οἱ πῖο τολμηροὶ καὶ πολὺ ἐ-
 ρωτευμένοι ξενοχτοῦν ἐξῶ ἀπ' τὴν κα-
 λύθα τῆς ἀγαπημένης τους.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου θγαίνει ὅλο τὸ χωριὸ σὲ προὔπαντση τους, οἱ νέες προσφέρουν διάφορα δῶρα στὴν νεό-
 νυμφον κι' ἀκολουθεῖ ὁ χορὸς τῶν πο-
 λεμιστῶν ποὺ κρατοῦν ἀκόντια καὶ δόρατα σὰν νὰ πρόκειται ν' ἀντιμετω-
 πίσουν κανένα ἐχθρό.

Στὸ τέλος ἡ νύμφη κυνηγᾷ τὸ γαμπρὸ μ' ἕ-
 να μαχαίρι κι' ἀν ἐκείνους δὲν δείξῃ κανένα φό-
 βο θὰ πῇ πὼς εἶ-
 νε ἀξίος νὰ γίνῃ ἄντρας της, ὅπῳ-
 τε καὶ πετᾷ τὸ μαχαίρι καὶ γο-
 νατίζει μπροστὰ του παρακαλῶ-
 τας τὸν νὰ μὴ τὴν κακομεταχει-
 ρίζεται.

Οἶκτος...

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς δικηγόρος καὶ συγγραφεὺς, ὁ Ματτίας Λιμονσέλλι, στὴν ἐρώτησιν ποῦ τοῦ ἐτέθη : «Πρέπει νὰ δείχνουν οἶκτο οἱ δικασταί;» ἀπήντησε : «Ναί, ἀν ὁ οἶκτος γιὰ ἕνα ἄν-
 θρωπο δὲν θλάττῃ κάποιον ἄλλον».

Ὁ δικαστὴς ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν Δικαιοσύνην καὶ πιθανὸς πολλὰς φο-
 ρὲς νὰ περιπέσῃ σὲ πλάνες, ἔχει τὸ δι-
 καίωμα νὰ ὑπερασπίσῃ μιὰ ἀνθρώπι-
 νη ψυχὴ ποὺ δακρύζει κι' ὑποφέρῃ.

Ἐχει τὸ δικαίωμα νὰ λυπηθῇ μέ-
 χρις ἐνὸς ὁρίου καὶ μέχρις ἐκείνου τοῦ σημείου ποῦ ὁ οἶκτος του δὲν θὰ ἀδικήσῃ μιὰ ἄλλη ἀδικηθεῖσα ἀνθρώ-
 πινη ψυχὴ...».

Τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς δηλητη-
 ριστάς ποὺ ἀφαιροῦν τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀν-
 θρώπου γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν ἢ νὰ τὸν κληρονομήσουν, μερικὸι τοὺς δι-
 κάζουν αὐστηρὰ γιὰτὶ νομίζουν πὼς εἶνε ἔξυπνοι καὶ ἔχουν πλήρη εὐθύνη τῶν πράξεών τους. Ἐδῶ γελιοῦνται γιὰτὶ παρατηρήθῃ πὼς τὶς περισσότε-
 ρες φορὲς αὐτοὶ εἶνε οἱ πῖο κου-
 τοὶ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου ποὺ συνή-
 θως δὲν ξέρουν γιὰτὶ ἔκαναν τὸ ἐγ-
 κλημα.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἐλέχθησαν παρα-
 πάνω ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ μὴ παρα-
 σύρεται πάντα ἀπ' τὸ ξερὸ γράμμα τοῦ νόμου μὰ νὰ σκέπτεται ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ λίγο ἀνθρώπινα καὶ νάρθη στὴ θέσι τοῦ κατηγορουμένου. Ἀν ὁ οἶκτος, χωρὶς νὰ χαθῇ ἡ ἐννοία τῆς δικαιοσύνης, χωρὰ, τότε πρέπει χω-
 ρὶς καμμιὰ ἄλλη σκέψιν νὰ τὸν δείξῃ στὸν κατηγορούμενον.

Ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου τοῦ 12ου κάποιος στρατιώ-
 τῆς, ἐν καιρὸ πολέμου, ἔκλεψε τὸν κόκκορα κάποιου χωρικοῦ καὶ τὸ στρατοδικεῖο τὸν κατέδικε εἰς θά-
 νατο. Ὅταν παρουσιάσθῃ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ποὺ τὸν ρώτησε σχετικὰ, εἶπε :

«Μεγαλειότατε ἀν εἰσεῖς σκοτώσατε τόσους ἀνθρώπους γιὰ νὰ μεγαλώσετε τὸ βασιλεῖό σας γιὰτὶ παραξενεύεσθε ποτὲ ἐγώ, χωρὶς νὰ σκοτώσω κανένα, ἔκλεψα ἕνα κόκκορα;»

Ὁ βασιλεὺς γέλασε μὲ τὴν ἑξυπνὴν ἀπάντησιν τοῦ στρατιώτη, τοῦ ἔδωσε χάρι καὶ ἀποζημίωσε τὸν χωρικό.

Στὰ τελευταῖα χρόνια τὸ δικαστή-
 ριο δείχνει περισσότερο οἶκτο καὶ ἰ-
 δίως στὴ Γαλλία ὅπου οἱ δικασταὶ συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν τρυ-
 φερῶν ὑπάρξεων καὶ φέρονται ἐπιει-
 κεί καὶ σὰν μιὰ μεγαλύτερα κακουργή-
 ματα. Βέβαια ὑπάρχει καὶ μιὰ δικαιο-
 λογία εὐλογοφανῆς, γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ εἶνε μητέρες ἢ προστάτες γέρων γονέων.

«Δὲν ἔρομε, γράφει κάποιος Γάλλος νομομαθὴς, ἀν αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιεικεία στὴ γυ-
 ναῖκα δὲν φέρ-
 νῃ τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα καὶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἐγκλη-
 ματικότητα...»

Πάντως οἱ γνό-
 μες τῶν νομομα-
 θῶν διχάζονται σχετικὰ μὲ τὸν οἶκτο καὶ τὸ κα-
 θήκον τῆς Δικαιο-
 σύνης.

Γιατί πέθανε;

Ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια ὁ Ἑρρίκος Ἀρνέλ ζοῦσε μόνος του σὲ μιὰ μικρῇ-
 παρχιακὴ πόλιν τῆς Γαλλίας. Στὴν ἀ-
 κρὴ τοῦ χωριοῦ, μακριὰ ἀπ' τὸν κό-
 σμο καὶ τὸ θόρυβο, εἶχε κτίσει ἕνα μονόροφο σπιτάκι στὴ μέση τοῦ μεγά-
 λου περιβολιοῦ ποὺ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα δένδρα ἔκαναν ἀφανὲς τὸ ἐ-
 ρμητηριὸν του.

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνοῦσε στὸ με-
 γάλῳ δωμάτιῳ ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ γραφεῖο καὶ σκυμμένος ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ὑπὸ θιβλίαν καὶ χειρόγραφα προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ τὰ μυστήρια τὰ σχετικά μὲ τὸν πνευματισμὸ καὶ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπερπέραν. Ὅταν τὸ σκο-
 τᾶδι ἀπλωνόταν παντοῦ ἔβγαλε στὸ περιβόλι τοῦ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο κα-
 θερὸ ἀέρα γιὰ νὰ ξανατριπώσῃ πάλι στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ ἐργασθῇ ὡς τὰ ἐφημερώματα.

Ἡ μόνισι, ἡ καθιστικὴ ζωὴ, ἡ δι-
 αρκὴς μελέτη καὶ συγγραφὴ καὶ ἡ ἀ-
 πασχόλησί του μὲ τὶς ἀπόκρυφες ἐπι-
 στήμες τοῦ εἶχαν ἐπιδράσει τρομερὰ στὴν ὑγείαν του καὶ κυρίως στὸ νευρι-
 κό του σύστημα.

Ὅποτε στὸν ὕπνο του δὲν εὗρισκε ἡ-
 συχία καὶ πολλὰς φορὲς πεταγόταν ἐξαισθημένος ἀπὸ κάποιον τρομακτικὸ ὄνειρο. Τὰ πνεύ-
 ματα, οἱ νεκροί, ὁ θάνατος κι' ὅ-
 λες οἱ μακάριες μορφὲς περὶτρι-
 γύριζαν διαρκῶς στὸ κεφάλι τοῦ καὶ τοῦ χειροτέ-
 ρευαν τὴν νευρι-
 κή του κατάστα-
 σιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὅπως πάν-
 τα συμβαίνει μ' αὐτὸ τοῦ εἶδους τὶς ἀσχολίες, δὲν ἐννοοῦσε νὰ παύσῃ.

Ἐνὰ χειμωνιάτικο ὄρθριον, ποὺ χα-
 λούσε ὁ κόσμος ἀπ' τὴ βροχὴ, τὶς ἀ-
 στραπές, τὶς βροτὲς καὶ τοὺς κεραυ-
 νοὺς, ὁ Ἑρρίκος ὅπως πάντα κλει-
 σμένος στὸ γραφεῖο του εἶχε σ' αὐτοῦ πνωτισθῇ στὸν καθρέφτη καὶ τώρα σω-
 ρισμένος σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ καναπέ περὶμενε τὸ πνεῦμα ποὺ εἶχε καλέσει γιὰ νὰ συνομιλήσῃ.

Ἦταν μερόνυχτα περασμένα. Ἐξώ-
 καταιγίδα εἶχε πάψει, μὰ μέσα στὸ γραφεῖο ἀρχίει ἄλλη καταιγίδα ποὺ σκοτίζει τὸ μυαλό τοῦ παράξενου ἐ-
 ρμητοῦ. Εἶχε κάποιον καλέσει πνεῦμα.

—Τί πνεῦμα εἶσαι σύ;
 —Τὸ πνεῦμα ποὺ κάλεσες...
 —Ποῖο πνεῦμα κάλεσες;
 —Αὐτὸ ποὺ κάποτε τ' ἀγάπησες μὰ ὕστερα χωρὶς καμμιὰ αἰτία τὸ ἐδίω-
 ξες χωρὶς νὰ σε διώξῃ, τὸ κακομετα-
 χειρίσθηκες χωρὶς νὰ σε κακομεταχει-
 ρισθῇ καὶ στὸ τέλος μ' ἐξαφάνισες χωρὶς νὰ μπορέσω ν' ἀμυνθῶ...

—Ὅμως πνεῦμα κακὸ ποὺ ἦλθε νὰ μὲ θασάνῃς στὴ μοναξιά ποὺ θρί-
 σκουμαι...
 —Δὲν θὰ ἐφεύγῃς πιά, ἀπαντᾷ μιὰ βραχνή, παράξενη φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μακριὰ, πολὺ μακριὰ. Θὰ μείνῃς στὴ θέσι ποὺ θρίσκεισαι! τὸ πνεῦμα τῆς ἀθάνας, τῆς ἀδόλης ἀγάπης σου ποὺ τόσο σκληρὰ κι' ἀνάνια ἔσπει-
 λες στὸν τάφο ἦλθε νὰ σ' ἐκδικηθῇ...
 Τὴν ἄλλη μέρα οἱ γείτονες ἑρῶκαν νεκρὸ στὸ γραφεῖο τοῦ τόν Ἑρρίκο.

Τὸ σινεμά

Τὸ Μιλάνο εἶ-
 νε ἀπ' τὶς πρῶ-
 τες μεγάλες, ἐμπορι-
 κές καὶ βιομηχα-
 νικές πόλεις τῆς Ἰταλίας γι' αὐ-
 τὸ δὲν εἶνε κα-
 θόλου παράξενο νὰ κρατῇ τὰ σκι-
 πτρα σὲ μερικὰ ρεκόρ. Στὴν προ-
 κειμένη περίπτω-
 σιν δὲν ἔσπασε τὸ ρεκόρ στὸ ἐμπόριο, στὴ βιομηχανία, στὶς ὁδοὺς, ἀλλὰ στὰ θεάματα καὶ εἰδικὰ στὰ θεάματα τοῦ κινηματογράφου.

Ἔτσι παραίνομε πὼς κατὰ τὸ 1936 —1937 οἱ θεασιτάσεις τῶν κινηματο-
 γράφων τοῦ Μιλάνου καὶ τῶν περιχώ-
 ρων τοῦ μεταφραζόμενες σὲ ἡμέρες μᾶς δίνουν τὸν ἀπίστευτο ἀριθμὸ τῶν 40.000 ἡμερῶν κινηματογραφικοῦ θεά-
 ματος. Αὐτὲς οἱ 40.000 μέρες ἢ καλὸς ἄλλος οἱ 40.000 νύχτες, γιὰτὶ ἀπασχο-
 λοῦν ἰσοχρόνῳ μέρος ἀπ' τὴ ζωὴ μας, αὐτὰ τὰ χιλιάδες χιλιάδων χιλιάμε-
 τρα ταινίας ποὺ προβάλλονται σ' αὐ-
 τοὺς τοὺς κινηματογράφους ἀποτε-
 λοῦν τὰ ἐπικινδυνώδεστερα καὶ ἐκλε-
 κτότερα θουγγὰ τελεταίνιας ποὺ γιὰ νὰ τὰ κατασκευάσουν ἐργάστηκαν χιλιά-
 δες χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ ξωδεύθη-
 καν ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων δραχ-
 μῶν.

Ὁ κόσμος ἔχει μεγάλες ἀπαιτή-
 σεις σήμερα, δὲν εὐχαριστεῖται μὲ λί-
 γα ἀπλὰ πράγματα ὅπως σὲ παλαιό-
 τηρ ἐποχῇ, ὁ ρομαντισμός πάει περί-
 πατο, τὸ αἶσθημα μεταφράζεται σὲ χρῆμα καὶ ἡ ἀληθινὴ τέχνη δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία. Τὸ θέατρο δὲν τοὺς ἰκα-
 νοποιεῖ παρ' ὅλες τὶς τελευταῖες σκη-
 νοθετικὲς τελειοποιήσεις του γιὰτὶ ὁ κόσμος θέλει κάτι πῖο ἀσυνήθιστο, πῖο ἀπὸ τὸν πῖο πλούσιο, πῖο ἐξωτικό, κι' αὐτὸ τοῦ τὸ προσέφερε ὁ κινηματογράφος.

Τὰ φιλμ - περιπέτεια, τὰ φιλμ «ζούγκλα», τὰ φιλμ - ἐφευρέσεις, τὰ διά-
 φορα ἐξερευνητικὰ, ἐπιστημονικὰ, θιο-
 λογικὰ, ἦσαν καὶ ἐθίμων ζουρνὰ τοὺς μεταφέρουν γιὰ μιὰ στιγμή σ' ὅλο τὸν κόσμο ποὺ ἀναπαιτικὰ καθισμένοι στὶς θεαυδῖνες φωτιέτῃ τους ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν πὼς ταξιδεύουν χωρὶς ἔξο-
 δα, χωρὶς διατυπώσεις, χωρὶς μπαγκά-
 ζια, χωρὶς κόπο, χωρὶς νὰ χάσῃν τὴ δουλειά τους καὶ νὰ μετακινήθωσιν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς διαμονῆς τους. Μὰ μερικὰ πεντόφραγκα γίνονται ὅλ' αὐ-
 τὰ...

Τώρα ἀν πάρете ὅλους τοὺς κινη-
 ματογράφους τοῦ κόσμου καὶ λογα-

Το πιάνο

Κατά τα τέλη του 18ου αιώνα, οι έγκαιροι στάση στη Φλωρεντία ο περίφημος κατασκευαστής κυμβάλων Βαρθολομαίος Κριστόφορο, που γεννήθηκε στην Πάδοα το 1655.

Από τα κύματα του Κριστόφορο έπαινον έπαινον, απ' όλο τον κόσμο, οι μεγαλύτεροι μάστεροι της εποχής του.

Παρ' όλη αυτά ο Κριστόφορο δεν ήταν ικανοποιημένος από το όργανό του.

Έτσι το 1711 παρουσίασε το νέο του όργανο που ήταν σχεδόν όμοιο ως προς την κατασκευή, με το κύμβαλο, αλλά οι ατσάλινες χορδές δεν έδοναν το με το ειδικό ξύλαράκι των κυμβάλων, που λειτουργούσε με το χέρι, αλλά με διάφορα σφυράκια που καθένα αντιστοιχούσε σε μια χορδή. Αυτά τα σφυράκια ήταν περιτριγυρισμένα με λάστιχο και κτυπούσαν τις χορδές από το επάνω μέρος τους. Μόλις το σφυράκι κτυπούσε την χορδή που έτσι παρήγαγε τον ήχο αναρχόταν πάλι στην πρώτη του θέσι.

Μ' αυτό το σύστημα γίνονταν ο ήχος πιο έντονος, μπορούσε ακόμα να δώσει και μια διαβάθμιση στους διαφόρους τόνους της μουσικής κλίμακος.

Το πρώτο πιάνο του Κριστόφορο βρίσκεται σήμερα στο μουσείο του Πανεπιστημίου του Μιλάνου.

Όλα τα πιάνα που κατασκεύασε ο Κριστόφορο ήταν με ούρα, όπως τα ονομάζουν σήμερα, κι' ύστερα από πολλά χρόνια άλλος Ιταλός, ο Ντομένικο Ντέλ - Μπέλα κατασκεύασε το πρώτο όρθιο πιάνο.

Ο Μπάχ, ο Μότσαρτ κι' άλλοι μεγάλοι μουσικοί εξέφραστηκαν με πολύ ένθουσιασμό για το κλειδοκύμβαλο του Κριστόφορο.

Κατά τα τέλη του 18ου αιώνα το πιάνο του Κριστόφορο είχε διαδοθεί στο εξωτερικό κι' εκείνοι που το τελειοποίησαν και το εξεμεταλλεύθησαν έγιναν πλούσιοι, ενώ ο εφευρέτης του πέθανε κάμπωχος στο 1731.

Κι' όπως συμβαίνει μ' όλες τις εφευρέσεις έτσι και με το πιάνο του Κριστόφορο το τελειοποίησαν άλλοι και πήραν και τη δόξα του εφευρέτη του.

Το 1716 τελειοποίησε το πιάνο του Κριστόφορο ο Γάλλος Μαριόζ και το 1717 ο Γερμανός Στρέτερ.

Μετά κάμποσα έτη ο Σάξων Ζίλμπερμαν κατασκεύασε το πρώτο του κλειδοκύμβαλο απ' το οποίο ο Μπάχ έμεινε ενθουσιασμένος απ' το μηχανισμό του, αλλά δεν του άρεσε ο ήχος του. Το πιάνο του Ζίλμπερμαν το τελειοποίησε ο μαθητής του Στάιν και τότε σφυράκια που κτυπούσαν απ' τα θεία του έσωτερικό άκρο των πληκτρών.

Κατά το 1821 νέες μεγάλες τελειοποιήσεις επέφερε ο Γάλλος Σεβαστιανός Έράρ, ο οποίος καπάρθωσε άνω ένας ήχος να επανέρχεται πολλές φορές, ενώ συγχρόνως το πληκτρο δεν επανέρχεται καθ' όλη την έκτασή του στη θέσι του.

...Έχετε γνώμη

Όλοι αυτοί που λένε : «Έχω το θάρρος της γνώμης μου!» κατά γενικό κανόνα δεν έχουν καμιά γνώμη, ή δεν έχουν το θάρρος ή δεν έχουν θάρρος ούτε γνώμη.

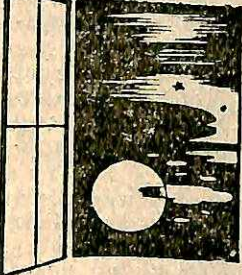
Οι διανοούμενοι και οι κανονικά σκεπτόμενοι άνθρωποι ποτέ δεν ξε-ούτε θάρρος ούτε γνώμη.

Μόνο οι ένοχλητικοί, οι ισχυρογνώμονες και οι αυθάδεις νομίζουν πως έχουν το θάρρος της γνώμης τους.

«Για να κερδίσεις την συμπάθεια του πλησίου σας κι' ν' άρέσεις στον περισσότερο κόσμο, γράφει ο Ροσεφουκό, πρέπει να λές, ότι άρέσει στον συν-μυλή της κι' ν' άποφεύγεις να λές ότι, κατά τη γνώμη σας, θά τον πειράξει, με μια λέξι ποτέ να μην έχετε δική σας γνώμη, να είσθε σαν τις κούκλες εκείνες που διαρκώς κουνάνε κατάφαιρικά το κεφάλι τους...».

Μία άσφαλιστική εταιρία έδινε στους πλασιέ της την εξής συμβουλή : «Μην συζητήτε ποτέ και μη χαλάτε τη γνώμη στους πελάτες σας, γιατί μια αντίθετη γνώμη ποτέ δεν φέρνει καλά αποτελέσματα στη δουλειά σας...».

Ο Μπαλτίν στις «Εξομολογήσεις» του, γράφει, ότι ένα άνθρωπο άποχολείται διαρκώς με το έ-ξής πρόβλημα : «Πρέπει να κοιμούνται κανείς μ' ανοικτό ή κλειστό παράθυρο ;

Ο άντρας φοβόταν τις μεταβολές της θερμοκρασίας για να μην κρυολογήσει και έπαινε το παράθυρο να είναι κλειστό, αντίθετα η γυναίκα έλεγε πως ο άέρας ποτέ δεν κάνει κακό σε κανένα και έπαινε να μένει το παράθυρο ανοικτό. Και οι δύο, που είχαν διαβάσει μερικές φυλλάδες υγιεινής συζητούσαν σαν αληθινοί ακαδημαϊκοί όσο που στο τέλος η γκρίνια τους έκαμε να χωρίσουν.

Υστερα από λίγο καιρό τα ξανάφτιαξαν και η γυναίκα γύρισε στο σπίτι τ' άνδρός της. Μόλις μπήκε στο δωμάτιό είδε το παράθυρο ανοικτό όπως ήταν ή επιθυμία της.

Μά πριν κοιμηθεί χαρούμενη και γελαστή διευθύνεται στο παράθυρο, το κλείνει κι' ύστερα πλησιάζει και τεντώνει το χέρι της στον άνδρα της.

Η χειρονομία και ή καλωσύνη του άνδρός της είχε θριαμβεύσει.

Και καθώς συμβαίνει μ' όλες τις τυποτικές μηχανές που άπασχολούν άσκοπα το μυαλό του ανθρώπου, το άσυμβίβαστο άδρόγυνο για το άνοιγμα ή κλείσιμο του παραθυριού έζησε καλά κι' ευτυχισμένα και έκαναν πολλά παιδιά κι' έγγονα που δεν έ-ρομε αν κληρονόμησαν το πείσμα των γονιών τους.

Πάντως αν θέλετε να έχετε το θάρρος της γνώμης σας ποτέ μην έπιμένετε για κάτι που δεν είσθε θέβαιος πως θά κατορθώσετε να την έπιβάλλετε, άλλωστε άκούτε χωρίς να εκφέρε-τε καμιά γνώμη.

Οι Ζουλού

Η φυλή των Ζουλού είναι κι' αυτή μια από τις πολλές φυλές που βρίσκεται άκόμη σε πρωτόγονο κατάστασι από άποψως πολιτισμού.

Η χαρά, ή θλίψη, ο πόνος, ή αγάπη, το καθήκον κι' άλλα ανθρώπινα συναισθήματα έκδηλώνονται κατά περιεργον τρόπον που δεν συμβιβάζεται καθόλου με την νοοτροπία των πολιτισμένων λαών, μά που γι' αυτούς αποτελεί άκαταμάχητη λογική.

Ίδου ένα από τα πολλά και περίεργα ήθη και έθιμά τους :

Όταν ένας νέος Ζουλού έπιθυμεί να παντρευθεί, πρώτ' απ' όλα πρέπει να κάνει δικό του νοικοκυριό για να καθήση με τη γυναίκα του. Αυτό έχει το δικαίωμα να το κάνει μόνον όταν μπορεί να ρίξει καλά το άκόντιο, να σκορφαλώνη, μ' έπιτηδείότητα στα δένδρα, να όργωνη καλά το χωράφι του και ν' άρμέγη κανονικά τις άγελάδες του. Κι' όταν μπορέσει να τα καταφέρει όλ' αυτά τότε φτιάχνει δική του καλύβα λίγο πιο μακριά απ' την καλύβα του πατέρα του.

Μιά φορά κι' έφτιαξε την καλύβα του δεν σκοτίζεται να την έπιπλώσει γι' αυτό φροντίζουν τα κορίτσια του χωριού. Άλλως τε ή έπιπλώσις είναι πολύ άπλη; μερικά οικιακά σκεύη και καμιά ψάθα για χαλί.

Κι' αφού πιά το σπιτικό είναι έτοιμο ο νέος φροντίζει να θρή τη νύφη, χωρίς όμως να φανερώσει σε κανένα το σκοπό του.

Σ' αυτή την περίπτωση δεν τρέχει στα κοσμικά κέντρα και τις γειτονίες για να διαλέξει την μέλλουσα γυναίκα του, όπως συμβαίνει με τους νέους των πολιτισμένων χωρών, μά άπλούστατα ανεβαίνει σ' ένα ώρισμένο δένδρο και από κει παραμονεύει τις νέες που περνούν και τις παρακολουθεί χωρίς να τον καταλάβουν. «Αν τύχη μια απ' τις πολλές νέες να τον άντιληφθή και να γυρίση το κεφάλι της να τον ίδι, αυτό σημαίνει πως άντα αποκρίνεται στα αίσθημά του. Απ' εκείνη τη στιγμή θεωρεί τον έαυτό του άρραβωνισμένο και τότε δεν παρουνιάζεται πουθενά παρά μένει κρυμμένος στην καλύβα του κι' όταν θραδύσει προσπαθεί να μάθη τον πατέρα της νέας για να ζητήσει την κόρη του σε γάμο. Οι πιο τολμηροί και πολύ έρωτευμένοι ξεφυτουν έξω απ' την καλύβα της άγαπημένης τους.

Την ημέρα του γάμου θγαίνει όλο το χωριό σε προύπαντησι τους, οι νέες προσφέρουν διάφορα δώρα στην νεό-νυμφη κι' ακολουθεί ο χορός των πολεμιστών που κρατούν άκόντια και δώρα σαν να πρόκειται ν' άντιμετω-πίσουν κανένα έχθρο.

Στο τέλος ή νύμφη κυνηγεί το γαμπρό μ' ένα μαχαίρι κι' αν εκείνος δεν δείξει κανένα φόβο θά πη πως είναι άξιος να γίνει άντρας της, όπότε και πετάει το μαχαίρι και γονατίζει μπροστά του παρακαλώντας τον να μην την κακομεταχειρίζεται.

Πάντως οι γνώμες των διχάζονται σχετικά με τον οίκο και το καθήκον της Δικαιοσύνης.

Ο διάσημος Ιταλός δικηγόρος και συγγραφέας, ο Ματτίας Λιμονέλλι, στην έρώτησι που του έτέθη : «Πρέπει να δείχνουν οίκο οι δικασταί;» άπήντησε : «Ναι, αν ο οίκτος για έναν άνθρωπο δεν θλάπη κάποιον άλλον».

Ο δικαστής που άντιπροσωπεύει την Δικαιοσύνη και πιθάνως πολλές φορές να περιπέσει σε πλάνες, έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ανθρώπινη ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Οίκτος...

Ο διάσημος Ιταλός δικηγόρος και συγγραφέας, ο Ματτίας Λιμονέλλι, στην έρώτησι που του έτέθη : «Πρέπει να δείχνουν οίκο οι δικασταί;» άπήντησε : «Ναι, αν ο οίκτος για έναν άνθρωπο δεν θλάπη κάποιον άλλον».

Ο δικαστής που άντιπροσωπεύει την Δικαιοσύνη και πιθάνως πολλές φορές να περιπέσει σε πλάνες, έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ανθρώπινη ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Έχει το δικαίωμα να ύπερασπισή μια ψυχή που θα κρύβει κι' ύποπτη...».

Γιατί πέθανε;

Επί δεκαπέντε χρόνια ο Έρρίκος Άρνέλ ζούσε μόνος του σε μια μικρή παρχιακή πόλι της Γαλλίας. Στην άκρη του χωριού, μακριά απ' τον κόσμο και το θόρυβο, είχε κτίσει ένα μονόροφο σπιτάκι στη μέση του μεγάλου περιβολιού που τα πολλά και μεγάλα δένδρα έκαναν άφανές το έρημητήριό του.

Όλη την ημέρα την περνούσε στο μεγάλο δωμάτιο που το χρησιμοποίησε για γραφείο και σκυμμένος έπάνω σ' ένα σαρό από θιθλία και χειρόγραφα προσπαθούσε να λύση τα μυστήρια τα σχετικά με τον πνευματισμό και με τη ζωή του ύπερπέραν. Όταν το σκοτάδι άπλωνόταν παντού έβγαίνει στο περιβόλι του ν' άναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα για να ξανατριπώσει πάλι στο γραφείο του και να έργαση ως τα έημερώματα.

Η μόνωση, ή καθιστική ζωή, ή διαρκής μελέτη και συγγραφή και ή άπασχόλησί του με τις άπόκρυφες έπιστήμες του είχαν έπιδράσει τρομερά στην ύγεια του και κυρίως στο νευρικό του σύστημα.

Όποτε στον ύπνο του δεν εύρισκε ήσυχία και πολλές φορές πεταγόταν έξαφνασμένος από κάποιο τρομακτικό όνειρο. Τα πνεύματα, οι νεκροί, ο θάνατος κι' ό-λες οι μακάβριες μορφές περιτριγύριζαν διαρκώς στο κεφάλι του και του χειροτέρευαν την νευρική του κατάσταση.

Παρά ταύτα όμως, όπως πάντοτε συμβαίνει μ' αυτό το είδος τις άσχολίες, δεν ένωσσε να παύση.

Ένα χειμωνιάτικο θρόδυ, που χαλούσε ο κόσμος απ' τη βροχή, τις άστραπές, τις βροχές και τους κεραυνούς, ο Έρρίκος όπως πάντα κλεισμένος στο γραφείο του είχε άγνοήσει πναισθή στον καθρέφτη και τώρα σωριασμένος σε μια άκρη του καναπέ περιμένο το πνεύμα που είχε καλέσει για να συνομιλήσει.

Ήταν μεσάνυχτα περασμένα. Εξώη καταιγίδα είχε πάψει, μά μέσα στο γραφείο άρχισε άλλη καταιγίδα που σκοτίζε το μυαλό του παράξενου έρημητή. Είχε κάποιο καλέσει πνεύμα.

—Τί πνεύμα είσαι σύ;

—Το πνεύμα που κάλεσες...

—Ποιο πνεύμα κάλεσα;

—Αυτό που κάποτε τ' άγάπησες μά ύστερα χωρίς καμιά αττία το έδιωξες χωρίς να σε διώξη, το κακομεταχειρισθήκες χωρίς να σε κακομεταχειρισθή και στο τέλος μ' εξαφάνισες χωρίς να μπορέσω ν' άμυνθώ...

—Όμως πνεύμα κακό που ήλθες να με θασάνισες στη μοναξιά που θρίσκομαι...

—Δεν θά ξεφύγης πιά, άπαντα μια βραχή, παράξενη φωνή που έρχόταν από μακριά, πολύ μακριά. Θά μείνης στη θέσι που θρίσκεσαι το πνεύμα της άθώας, της άδολης άγάπης σου που τόσο σκληρά κι' άναδρα έστειλες στον τάφο ήλθε να σ' έκδικηθή...

Την άλλη μέρα οι γείτονες έβηκαν νεκρό στο γραφείο του τον Έρρίκο.

Την άλλη μέρα οι γείτονες έβηκαν νεκρό στο γραφείο του τον Έρρίκο.

Την άλλη μέρα οι γείτονες έβηκαν νεκρό στο γραφείο του τον Έρρίκο.

Την άλλη μέρα οι γείτονες έβηκαν νεκρό στο γραφείο του τον Έρρίκο.

Την άλλη μέρα οι γείτονες έβηκαν νεκρό στο γραφείο του τον Έρρίκο.

Την άλλη μέρα οι γείτονες έβηκαν νεκρό στο γραφείο του τον Έρρίκο.

Το σινεμά

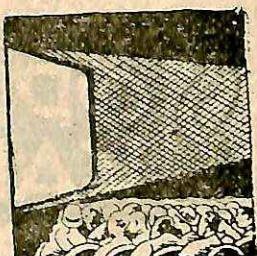
Το Μιλάνο είναι απ' τις πιο μεγάλες, έμπορικες και βιομηχανικές πόλεις της Ιταλίας γι' αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο να κρατή τα σκίπτρα σε μερικά ρεκτόρ. Στην προκειμένη περίπτωση δεν έβησε το ρεκτόρ στο έμποριο, στη βιομηχανία, στις μόδες, αλλά στα θεάματα και ειδικά στα θεάματα του κινηματογράφου.

Έτσι μαθαίνουμε πως κατά το 1936 —1937 οι παραστάσεις των κινηματογράφων του Μιλάνου και των περιχώρων του μεταφράζόμενες σε ήμέρες μάς δίνουν τον άπίστευτο αριθμό των 40.000 ήμερών κινηματογραφικού θεάματος. Αύτες οι 40.000 μέρες ή καλύπτει οί 40.000 νύχτες, γιατί άπασχολούν Ισόχρονο μέρος απ' τη ζωή μας, αυτά τα χιλιάδες χιλιάδων χιλιάδων ταινίας που προβάλλονται σ' αυτούς τους κινηματογράφους άποτελούν τα έπικινδυνώστερα και έκλεκτότερα βουνα τέλεσμένα που για να τα κατασκευάσουν έργαστηκαν χιλιάδες χιλιάδων ανθρώπων και ξωδεύθη-καν έκαστομύρια έκαστομύριων δρασ-μών.

Ο κόσμος έχει μεγάλες άπαιτήσεις σήμερα, δεν εύχαριστείται με λίγα απλά πράγματα όπως σε παλαιότερη έποχή, ο ρωμαντισμός πάει περί-πατο, το άσθημα μεταφράζεται σε χρήμα και ή άληθινή τέχνη δεν έχει καμιά αξία. Το θέατρο δεν τους ίκανοποιεί παρ' όλες τις τελευταίες σκηνοθετικές τελειοποιήσεις του γιατί ο κόσμος θέλει κάτι πιο άσυνήθιστο, πιο άπίθανο, πιο πλουσιο, πιο έξωτικό, κι' αυτό του το προσέφερε ο κινηματογράφος.

Τα φίλμ - περιπέτεια, τα φίλμ - ζούγκλα, τα φίλμ - εφευρέσεις, τα διά-φορα έξερευνητικά, έπιστημονικά, βιολογικά, ήθων και έθιμων ζουρνάλ τους μεταφέρουν για μια στιγμή σ' όλο τον κόσμο που άνασταυτικά καθισμένοι στις θελούδινες φωτέψ τους έχουν την εντύπωσι πως ταξιδεύουν χωρίς έξοδα, χωρίς διατυπώσεις, χωρίς μπαγκάζια, χωρίς κόπο, χωρίς να χάσουν τη δουλειά τους και να μετακινήθουν άπό τον τόπο της διαμονής τους. Μά μερικά πεντόφραγκα γίνονται όλ' αυτά...

Τώρα αν πάρεις όλους τους κινηματογράφους του κόσμου και λογαριάσεις σε μέρες, όπως έκαναν για τους κινηματογράφους του Μιλάνου, τις παραστάσεις του, θά έβρής τετατομύρια δόλόκληρα ήμερών κινηματογραφικών παραστάσεων, περισσότερες δεκάδες έκαστομύριων μέτρων ταινιών, έκαστονάδες χιλιάδων ανθρώπων που έργάζονται για να κατασκευάσουν αυτά τα φίλμ και έκαστομύρια ανθρώπων διάφορου φύλου, φυλής και ήλικίας που μαζεύονται στις σκοτεινές σάλες του κινηματογράφου για να θαυμάσουν τους προσφιλείς των άστερας. Και, τέλος, μέσα στο προσταυτικό σκοτάδι πόσες εύάισθητες ψυχές δεν έκλαψαν, δεν πόνεσαν, δεν άπελπίσθηκαν, δεν γέλασαν, δεν χάρηκαν, δεν έγρυαλλίσθηκαν...

46 Τορίες

ΦΡΙΚΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Η ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ
"Αγγλου συγγραφέως ΜΑΡΤΙΝ ΚΟΝΡΑΝΤ

ΕΝΑ ΞΑΦΝΙΚΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Μέσα στο γκριζό κτίριο της Σκώτλαντ Γκάρντς έβασίλευε απόλυτη σιωπή. Τα περισσότερα δωμάτια του ήταν σκοτεινά και μόνον ένα, του αξιωματικού της υπηρεσίας, ήταν φωτισμένο. Εκείνη την ώρα βρισκονταν μέσα σ' αυτό δυο άνθρωποι, δυο εξαιρετικά λαγωνικά της Σκώτλαντ Γκάρντς, ο περιφημος ντέκετςβ σέρ Τζαίμς Σμιθ και ο ντόκτωρ Ουάλτον, ένας από τους πιο πεπειραμένους αστυνομικούς της ονομαστής αυτής αστυνομίας και συζητούσαν για πράγματα έντελως άσχετα με τη δουλειά τους, όταν για μια στιγμή το ξαφνικό κουδούνισμα του τηλεφώνου τους έκανε να διακόψουν τη συζήτησή τους.

Ο σέρ Σμιθ, καθώς καθόταν στο γραφείο του, άπλωσε το χέρι και πήρε το ακουστικό του τηλεφώνου.

—Εμπρός! Μάλιστα, κυρία μου, ό ίδιος. Πώς είπατε; Έπαναλάβατε καθαρά τη φράση σας... "Ω! Τι φοβερό! Απαίσιος! Ναι, ναι, έρχομαι άμέσως! Σε τρία τέταρτα της ώρας θα βρίσκω κοντά σας!...

Ο σέρ Σμιθ κρέμασε το ακουστικό και θγαζόντας το ρολόι του μουρμούρισε:

—Τέλος πάντων, δεν θυμάμαι να είμαι μια βραδυά της υπηρεσίας και να την περάσω χωρίς περιπέτειες! Σάν να μη μου έφθαναν οι καθημερινές!

Ήταν ή ώρα έντεκα και μισή τη νύκτα κι' ο διάσημος αστυνομικός κάπνιζε την τελευταία του πίπα για να πάη μετά να ξαπλώσει στο κρεβάτι του, όταν αντίχρησε το τηλέφωνο και ποδ διέκοψε και τη συζήτησή.

Και τώρα, ύστερα από το ξαφνικό εκείνο τηλεφώνημα, ήταν υποχρεωμένος να έτοιμασθί γρήγορα, να μπη στο αυτοκίνητό του και να διανύση μ' αυτό πενήντα ολόκληρα χιλιόμετρα για να φθάσει στη βίλλα της κυρίας Μόργκαν, που βρισκόταν σ' ένα από τα ωραιότερα περίχωρα του Λονδίνου.

Γιατί η γυναίκα που του είχε τηλεφωνήσει ήταν ή γνωστή κυρία της λονδρέζικης αριστοκρατίας "Εβελιν Μόργκαν.

Στ' αὐτιά του αστυνομικού αντηχοῦσαν ακόμα τα λόγια που άκουσε μέσα από το ακουστικό του τηλεφώνου: «Βρήκα τον άνδρα μου νεκρό μέσα στη βιβλιοθήκη του. Σας παρακαλώ νδρήξετε το ταχύτερον στη βίλλα».

—Εται, ύστερα από τρία τέταρτα πε-

ρίπου της ώρας ο σέρ Σμιθ, μαζί με τον άχώριστο συνοδό του ντόκτορα Ουάλτον, έμπαιναν στη βίλλα του Τζωρτζ Μόργκαν, του περιφημου και πλουσιώτατου εξερευνητού.

Σε λίγες στιγμές από την άφιξί τους, βρισκόνταν κοντά στην κυρία Μόργκαν, που είχε διατάξει να τους οδηγήσουν άμέσως στο ιδιαίτερο διαμέρισμά της, αλλά κατά σύμπτωση βρέθηκε στο χώλλ του πρώτου πατώματος της βίλλας όταν έφτασαν οι αστυνομικοί.

Η κυρία Μόργκαν έδειχνε πως ήταν εξαιρετικά λυπημένη συγκρατούσε όμως τον πόνο της με παραδειγματική ψυχραιμία.

Ωδήγησε λοιπόν τους αστυνομικούς στη βιβλιοθήκη. Στο θάθος δεξιά, εξαπλωμένος στο πάτωμα, κοντά σε μια ντορμέζα, βρισκόταν ο Τζωρτζ Μόργκαν, νεκρός! Γύρω του είχε σχηματισθί μια μικρή λυπηνη αίματος που έπνιξε ένα μικρό χαλί κατά το ήμισυ.

Το θύμα κρατούσε στο δεξί του χέρι ένα βιβλίο ανοικτό και ματαμένο. Κοντά στο πτώμα βρέθηκε πεταμένο κι' ένα στιλέτο βουτηγμένο κι' αυτό στο αίμα. Ο σέρ Σμιθ στάθηκε λίγες στιγμές ακίνητος κι' ύστερα έσκυψε πάνω στον νεκρό. Ο Τζωρτζ Μόργκαν έφερε ένα τραύμα στο στήθος το οποίο κατά πάσαν πιθανότητα δημιουργήθηκε από ένα δυνατό κτύπημα του στιλέτου που βρισκόταν κοντά του.

—Υστερα γύρισε και κύτταξε την κυρία Μόργκαν μ' έρευνητικό βλέμμα, πράγμα που εκείνη έκατάλαβε άμέσως τη σημασία του. "Ηθελε να το εξηγήσει μερικά πράγματα και να του ειπή το ιστορικό της υποθέσεως.

—Είχαμε γυρίσει άργά από το Λον-

δινον, εξήγησε ή κυρία Μόργκαν, άνατριχιάζοντας. "Ο Τζωρτζ ανέβηκε στη βιβλιοθήκη για να διαβάσει λίγο ξαπλωμένος στην αγαπημένη του ντορμέζα. "Εγώ, κουρασμένη καθώς ήμουν, προτίμησα να πάω να ξαπλώσω στο κρεβάτι μου. Πράγματι άποσύρθηκα κι' ενώ έτοιμαζόμουν να ξαπλώσω, για μια στιγμή μου φάνηκε πως άκουσα θογγητά. "Άφησα λοιπόν το δωμάτιό μου κι' έτρεξα στη βιβλιοθήκη. "Ανοίξα απότομα την πόρτα και ξαφνικά βρέθηκα μπροστά στο φρικτό θέαμα που βλέπετε και σεις τώρα. Θεέ μου, τί άπαισιό έγκλημα! "Από που να μπήκε άρα γε ο δολοφόνος;

—"Εγκλημα; Δολοφόνος; διεμαρτυρήθηκε ο Ουάλτον. Μά όχι, κυρία μου, κυτάξτε:

Είχε σηκώσει το βιβλίο που κρατούσε στο χέρι του ο νεκρός κι' έδειχνε στη γυναίκα του θύματος και στον σέρ Σμιθ τρεις σειρές γραμμένες με τρεμουλιαστό χέρι: «Μην ένοχοποιηθί κανείς γιατί δεν θα φταίει. "Αποκοιμήθηκα, κρατώντας το στιλέτο που χρησιμοποιώ για χαρτοκοπήτρα κι' έπεσα στο πάτωμα. Το στιλέτο μπήκε απότομα στο στήθος μου...

Τζωρτζ»

—Είπε το γράμματό του! Το γνωρίζω! φώναξε ή κυρία Μόργκαν. "Ω! τί φοβερό άτύχημα! Και πόσες φορές δεν του είχα συστήσει να μη χρησιμοποιή αὐτόν τον άπαισιό χαρτοκοπήτρα!

Ο σέρ Σμιθ έφριξε μια ματιά στον συνάδελφό του.

—Και φαντάζεσαι, ντόκτορ, είπε τονίζοντας την τελευταία λέξη, ότι ένας άνθρωπος τραυματισμένος τόσο θανάσιμα, σχεδόν νεκρός από την πρώτη στιγμή του κτυπήματος, θα μπορούσε να γράφει δλ' αυτά τα λόγια;

Ο ντόκτορ Ουάλτον γονάτισε κοντά στο πτώμα, έσκυψε όσο μπορούσε και κύτταξε προσεκτικά το τραύμα.

—Υστερα άνασηκώθηκε λίγο και κούνησε το κεφάλι του λέγοντας:

—Ναι. "Ο θάνατος προήλθε από έσωτερική αιμορραγία. Είμαι θέβαιος ότι ο Τζωρτζ Μόργκαν θα βρήκε τον απαιτούμενο καιρό να γράφει μερικές άράδες για να γλυτώσει τους ανθρώπους που θα ένοχοποιούντο άδικα.

Ο αστυνομικός Σμιθ στάθηκε λίγο σκεπτικός και ύστερα στράφηκε προς τη γυναίκα και τη ρώτησε:

—Έχετε ύπρετικό προσωπικό, κυρία μου;

—Ναι, απάντησε εκείνη. "Εχω δυο υπηρέτες που έχουν δωμάτια στην άνατολική πλευρά της βίλλας, αλλά δεν θέλησα να σκεφθώ έναντιόν τους. Ούτε ξέρουν τίποτε για το έγκλημα.

—Ναι, το θυμάμαι και πολύ καλά μάλιστα, απήντησε ο άλλος.

—Τόσο το καλλίτερο λοιπόν. Και τότε θα έπρσεξεξ ότι το τραπέζι ήταν ακόμη στρωμένο, πράγμα που έσήμαινε ότι, δεν ξέρω για ποιο λόγο, ή κυρία Μόργκαν δεν φώναξε τους υπηρέτες να το σηκώσουν. Είπ' έτσι, Ουάλτον;

—Ναι, πολύ σωστά.

—Λοιπόν άκουσε και μιά άλλη λεπτομέρεια. "Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν και τρία ποτήρια σαμπάνιας. Καταλαβαίνεις τώρα τί θέλω να σου πώ;

Ο Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι καταφατικά και τα χείλη του μόλις έπρόφεραν:

—Βεβαίως! Βεβαίως!

Τα δυο λαγωνικά της Σκώτλαντ Γκάρντς άφου καθούχασαν την κυρία Μόργκαν και την συνάδεδευσαν ως το δωμάτιό της, άφησαν τη βίλλα.

Σε λίγο μπήκαν στο αυτοκίνητό τους και ξεκίνησαν επιστρέφοντας στο Λονδίνο.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Μόλις όμως προχώρησαν περίπου ένα χιλιόμετρο, ο σέρ Σμιθ σταμάτησε το αυτοκίνητο.

—Τί τρέχει; Γιατί σταμάτησες έδω; τον ρώτησε κατάπληκτος ο Ουάλτον.

—Νά σου πώ άμέσως, απάντησε ο σέρ Σμιθ. "Εγώ θα κατεβώ από το αυτοκίνητο, ενώ έσύ θα με περιμένεις έδω ως που να γυρίσω. Πιστεύω, Ουάλτον ότι πριν από λίγη ώρα είδαμε το θύμα ενός άπαισιού έγκλήματος!

—"Εγκλήματος; Δεν έχεις επάνω σου το σημάδιμα πουύγραψε το θύμα; "Από που λοιπόν συμπεραίνεις ότι πρόκειται περί έγκλήματος;

—"Από δυο πολύ άπλά και φανερά πράγματα. Θα θυμάσαι ίσως. Ουάλτον, ότι για ν' ανεβούμε στο επάνω πάτωμα της βίλλας όπου βρέθηκεται κι' ή βιβλιοθήκη, περάσαμε ένα χωλλ-τραπεζαρία. Το θυμάσαι καλά αυτό;

—Ναι, το θυμάμαι και πολύ καλά μάλιστα, απήντησε ο άλλος.

—Τόσο το καλλίτερο λοιπόν. Και τότε θα έπρσεξεξ ότι το τραπέζι ήταν ακόμη στρωμένο, πράγμα που έσήμαινε ότι, δεν ξέρω για ποιο λόγο, ή κυρία Μόργκαν δεν φώναξε τους υπηρέτες να το σηκώσουν. Είπ' έτσι, Ουάλτον;

—Ναι, πολύ σωστά.

—Λοιπόν άκουσε και μιά άλλη λεπτομέρεια. "Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν και τρία ποτήρια σαμπάνιας. Καταλαβαίνεις τώρα τί θέλω να σου πώ;

Ο Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι καταφατικά και τα χείλη του μόλις έπρόφεραν:

—Βεβαίως! Βεβαίως!

Τα δυο λαγωνικά της Σκώτλαντ Γκάρντς άφου καθούχασαν την κυρία Μόργκαν και την συνάδεδευσαν ως το δωμάτιό της, άφησαν τη βίλλα.

Σε λίγο μπήκαν στο αυτοκίνητό τους και ξεκίνησαν επιστρέφοντας στο Λονδίνο.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Μόλις όμως προχώρησαν περίπου ένα χιλιόμετρο, ο σέρ Σμιθ σταμάτησε το αυτοκίνητο.

—Τί τρέχει; Γιατί σταμάτησες έδω; τον ρώτησε κατάπληκτος ο Ουάλτον.

—Νά σου πώ άμέσως, απάντησε ο σέρ Σμιθ. "Εγώ θα κατεβώ από το αυτοκίνητο, ενώ έσύ θα με περιμένεις έδω ως που να γυρίσω. Πιστεύω, Ουάλτον ότι πριν από λίγη ώρα είδαμε το θύμα ενός άπαισιού έγκλήματος!

—"Εγκλήματος; Δεν έχεις επάνω σου το σημάδιμα πουύγραψε το θύμα; "Από που λοιπόν συμπεραίνεις ότι πρόκειται περί έγκλήματος;

—"Από δυο πολύ άπλά και φανερά πράγματα. Θα θυμάσαι ίσως. Ουάλτον, ότι για ν' ανεβούμε στο επάνω πάτωμα της βίλλας όπου βρέθηκεται κι' ή βιβλιοθήκη, περάσαμε ένα χωλλ-τραπεζαρία. Το θυμάσαι καλά αυτό;

—Ναι, το θυμάμαι και πολύ καλά μάλιστα, απήντησε ο άλλος.

—Τόσο το καλλίτερο λοιπόν. Και τότε θα έπρσεξεξ ότι το τραπέζι ήταν ακόμη στρωμένο, πράγμα που έσήμαινε ότι, δεν ξέρω για ποιο λόγο, ή κυρία Μόργκαν δεν φώναξε τους υπηρέτες να το σηκώσουν. Είπ' έτσι, Ουάλτον;

—Ναι, πολύ σωστά.

—Λοιπόν άκουσε και μιά άλλη λεπτομέρεια. "Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν και τρία ποτήρια σαμπάνιας. Καταλαβαίνεις τώρα τί θέλω να σου πώ;

Ο Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι καταφατικά και τα χείλη του μόλις έπρόφεραν:

—Βεβαίως! Βεβαίως!

Τα δυο λαγωνικά της Σκώτλαντ Γκάρντς άφου καθούχασαν την κυρία Μόργκαν και την συνάδεδευσαν ως το δωμάτιό της, άφησαν τη βίλλα.

Σε λίγο μπήκαν στο αυτοκίνητό τους και ξεκίνησαν επιστρέφοντας στο Λονδίνο.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Μόλις όμως προχώρησαν περίπου ένα χιλιόμετρο, ο σέρ Σμιθ σταμάτησε το αυτοκίνητο.

—Τί τρέχει; Γιατί σταμάτησες έδω; τον ρώτησε κατάπληκτος ο Ουάλτον.

—Νά σου πώ άμέσως, απάντησε ο σέρ Σμιθ. "Εγώ θα κατεβώ από το αυτοκίνητο, ενώ έσύ θα με περιμένεις έδω ως που να γυρίσω. Πιστεύω, Ουάλτον ότι πριν από λίγη ώρα είδαμε το θύμα ενός άπαισιού έγκλήματος!

—"Εγκλήματος; Δεν έχεις επάνω σου το σημάδιμα πουύγραψε το θύμα; "Από που λοιπόν συμπεραίνεις ότι πρόκειται περί έγκλήματος;

—"Από δυο πολύ άπλά και φανερά πράγματα. Θα θυμάσαι ίσως. Ουάλτον, ότι για ν' ανεβούμε στο επάνω πάτωμα της βίλλας όπου βρέθηκεται κι' ή βιβλιοθήκη, περάσαμε ένα χωλλ-τραπεζαρία. Το θυμάσαι καλά αυτό;

—Ναι, το θυμάμαι και πολύ καλά μάλιστα, απήντησε ο άλλος.

—Τόσο το καλλίτερο λοιπόν. Και τότε θα έπρσεξεξ ότι το τραπέζι ήταν ακόμη στρωμένο, πράγμα που έσήμαινε ότι, δεν ξέρω για ποιο λόγο, ή κυρία Μόργκαν δεν φώναξε τους υπηρέτες να το σηκώσουν. Είπ' έτσι, Ουάλτον;

—Ναι, πολύ σωστά.

—Λοιπόν άκουσε και μιά άλλη λεπτομέρεια. "Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν και τρία ποτήρια σαμπάνιας. Καταλαβαίνεις τώρα τί θέλω να σου πώ;

Ο Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι του ζωηρά.

Τους είπα μόνον ότι σαν έλθη κανείς να με ζητήσει να με είδοποιήσουν άμέσως.

—Κάνατε πολύ καλά, κυρία μου... Είχατε κανένα προσκεκλημένο άπόψε;

—"Οχι. Και τώρα τί θα γίνει, κύριε Σμιθ.

—Τίποτε άλλο παρά να σας πάμε στο δωμάτιό σας. Θα πιήτε ένα μπράντυ για να συνέλθετε από την δικαιολογημένη ταραχή σας και θα πάρετε μια δόση θερονάλ για να κοιμηθίτε ήσυχη. Στις όκτώ το πρωί θα είν' έδω οι άστυνομικοί. Φαντάζομαι ότι πριν από τις ένδεκα το πρωί δεν θα έχετε πάρει την άδεια της ταφής του άτυχού συζύγου σας.

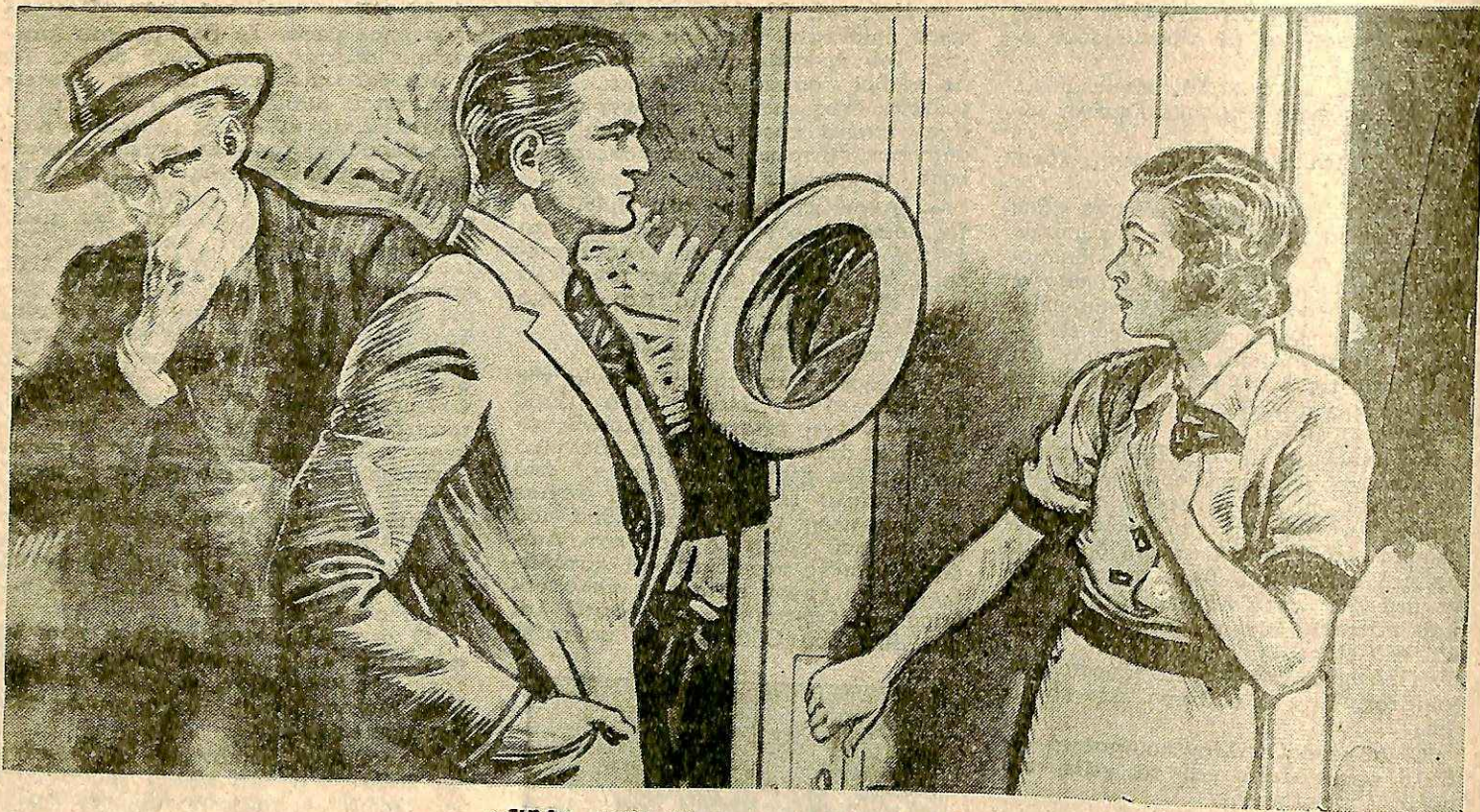
Και μιλώντας ο σέρ Σμιθ είχε πάρει από τα χέρια του συνάδελφου του το βιβλίο, που είχε βρεθί στο δεξί χέρι του πτώματος και το φυλλομετρούσε μηχανικά. Για μια στιγμή όμως σαστο έρευνητικό βλέμμα του φάνηκε μια άπρόοπτη λάμψη. Τότε γύρισε και κύτταξε τον ντόκτορα Ουάλτον και του είπε:

—Πρόκειται περί θανατηφόρου άτιμότητας. Είπε ολοφάνερο. Δεν είν' έτσι;

Ο ντόκτορ Ουάλτον κούνησε το κεφάλι καταφατικά και τα χείλη του μόλις έπρόφεραν:

—Βεβαίως! Βεβαίως!

Τ

—'Ηλθα, κυρία Μόργκαν, να σάς... συλλάβω!

στο μάρμαρο του τζακιού αντίκρουσε ένα κουτί σαν εκείνο που αναζητούσε. Ήταν αρκετά μεγάλο και φαινόταν πολύ βαρύ και σπρωζόταν σε τέσσερα χαμηλά και μυτερά πόδια. Ο αστυνομικός έρριξε το φως του φαναριού επάνω σ' αυτό το αντικείμενο και φωτισώντας το διαρκώς το έπλησισε. Απλώσε το χέρι και σήκωσε με προσοχή το σκέπασμά του. Αμέσως όμως έκανε ένα απότομο θήμα προς τα πίσω ανατριχιάζοντας από τη φρίκη του θεάματος που αντίκρουσε. Μέσα σ' εκείνο το ασημένιο και θαρύτιο κουτί βρισκόταν κρυμμένο ένα ανθρώπινο κεφάλι!

Κάποια εσωτερική φωνή τότε έκανε τον σέρ Σμιθ να στραφή λίγο προς τα δεξιά του. Μέσα στο λιγοστό φως του φαναριού που σκορπίζονταν στο δωμάτιο, διέκρινε αμυδρά τη λάμψη ενός μαχαριού που το κρατούσε στα χέρια του κάποιος που δεν ξεχώριζαν τα χαρακτηριστικά. Ο σέρ Σμιθ δεν έλασε ούτε ένα δευτερόλεπτο για να σκεφθώ τι να κάνει. Ωρμησε έναντιον του άγνωστου, τον άρπαξε από το σασκάκι και για μια στιγμή πίστεψε πως θα μπορούσε να τον κρατήσει. Αρπάχτηκαν ο ένας τον άλλον με τις γροθιές του και πήρε κι' αυτός άλλα τόσα, αλλά δεν κατόρθωσε να τον ξεπλώσει κατά γής και να τον αποπλήσει γιατί ο άγνωστος σε μια στιγμή κατάφερε στον αστυνομικό μια τόσο γερή κλωτσιά στο στομάχι ώστε τον ανάγκασε να σταματήσει τα κτυπήματά του κι' έτσι επωφελούμενος του πόνο του Σμιθ ο άλλος με μερικές απότομες κινήσεις κατόρθωσε να ξεφύγει από τα χέρια του.

Σε λίγο ο άγνωστος χανόταν μέσα στο σκοτάδι του χώλλ ενώ ο σέρ Σμιθ πονώντας άκουγε από τη δυνατή κλωτσιά που δέχτηκε στο στομάχι του, στεκόταν ακίνητος και μισοζαλισμένος.

κρατώντας ανάμεσα στα δάκτυλά του το κουμπί του σασκακιού του αντιπάλου του. Την ίδια στιγμή σχεδόν ακούστηκε κάτι σαν πέσιμο από ψηλά, πράγμα που έκανε τον αστυνομικό να σκεφθώ πως δεν ήταν πιά σκόπιμο να κυνηγήσει τον άγνωστο, που πηδώντας από το παράθυρο, όπως άκουσε, στον κήπο, θα εξαφανιζόταν βέβαια στο άπεναντι της θύλλας δάσος.

ΤΟ ΤΑΡΙΧΕΥΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Στράφηκε τότε πάλι προς το μακάθριο κουτί. Το άνοιξε ξανά και με μεγάλη κατάπληξι και φρίκη ανεγνώρισε στο κεφάλι εκείνο το ταριχευμένο και μουμιοποιημένο το πρόσωπο του Πώλ Μιριάν, του νεαρού βοηθού του σέρ Τζώρτζ Μόργκαν που είχε συνοδεύσει τον έρευνήτη και τη σύζυγό του στο Βελγικό Κογκό.

Οι έφημεριδες είχαν γράψει ότι ο νέος αυτός είχε πνιγί στο Κογκό, μέσα σ' ένα θαθύτατο πηγάδι εξ αιτίας μιας τυποτικής άπροσεξίας του.

Πώς λοιπόν τώρα το κεφάλι του βρισκόταν στο σπίτι των Μόργκαν;

Ο σέρ Σμιθ άφηκε τη θύλλα, συνήντησε τον Ουάλτον και ξαναγύρισαν μαζί στο Λονδίνο. Κατά την διάρκεια της επιστροφής τους, του διηγήθηκε λεπτομερώς ολόκληρη τη φρικιαστική και τολμηρή του περιπέτεια. Ο δόκτωρ Ουάλτον τον άκουγε με προσοχή και δεν σχολίαζε τίποτε γιατί έδλεπε πως ο συνάδελφός του δεν είχε αφήσει κανένα σημείο της περιπετειάς του ανεξήγητο.

Το πρωί ξαναγύρισαν στη θύλλα και οι δυο. Οι υπηρέτες ήταν αναστατωμένοι από τα φρικιαστικά γεγονότα της νύχτας και ανεκόνισαν στον σέρ Σμιθ ότι η κ. Μόργκαν βρισκόταν στο σαλόνι του επάνω πατώματος μαζί με τον κύριο Στρέϊτον.

Ο σέρ Σμιθ δεν διάσπασε να συναντήσει την κ. Μόργκαν. Παρεκάλεσε τον υπηρέτη να τον ακολουθήσει στο

διπλό δωμάτιο του χώλλ κι' εκεί του εξήγησε να άφηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια ότι είχε ιδεί το θράδυ της προηγούμενης νύχτας.

Πρώ πάντων θέλω να προσέξετε πολύ σ' ότι άφορα τον φιλοξενούμενο των Μόργκαν, έτόνισε ο αστυνομικός.

Ο φιλοξενούμενος, άπάντησε ο υπηρέτης, ήλθε στη θύλλα χθές το θράδυ μαζί με τους κυρίους μου. Άφου εκάθισαν στο τραπέζι και έφαγαν, αυτός άρχισε να λέγει ότι νύ-ναι πο-ο και ότι θα τον συγχωρούσαν αν αποσυρόταν για να κοιμηθώ. Πράγματι άφηκε τους κυρίους στο τραπέζι και έπληγε στο δωμάτιο των ξένων. Σήμερα το πρωί ξύπνησε λίγη ώρα πριν έλθετε.

Ο σέρ Σμιθ τότε τουδειξε το κουμπί που είχε μείνει στο χέρι του υπηρέτη από την άπρόοπτη και λυσώδη εκείνη άλλη της περασμένης νύχτας κι' εκείνος παρεδέχθη πως ήταν δικό του άρνήθηκε όμως ότι κατά τη μίαιμηση μετά τα μεσάνυχτα κατέθηκε στην τραπέζια και μπήκε στο πλαγινό δωμάτιο του χώλλ για να πάρη το κουτί με το κομμένο κεφάλι, όπως ισχυριζόταν ο αστυνομικός.

Ο σέρ Σμιθ κατσούφιασε. Άφηκε τον υπηρέτη χωρίς να του ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις και κατέθηκε στον κήπο όπου βρήκε την κυρία Μόργκαν να συζητά με ύφος μελαγχολικό και εξαιρετικά λυπημένο, με τον ντόκτωρα Ουάλτον.

ΠΟΙΟΣ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Τους έπλησίασε και άφου ο Ουάλτον τελείωσε τη συζήτησή του ο Σμιθ διηγήθηκε στην οικοδέσποινα την νυκτερινή και μεταμεσονύκτιο περιπέτεια του, χωρίς φυσικά να της άναφέρη τίποτε για το ασημένιο κουτί που περιείχε το μακάθριο εκείνο μυστικό. Στο τέλος της έδειξε το κουμπί και εξέφρασε την ύποψία του ότι ο άτυ-

χής Μόργκαν είχε δολοφονηθώ από τον φιλοξενούμενο Στρέϊτον.

Η κυρία Μόργκαν άφηκε μια κραυγή και είπε:

—Θεέ μου! Τ' όμολογώ πως είχα κι' εγώ μια τέτοια ύπόνοια έναντιον του. Γιατί χθές το θράδυ έλογομάχησαν με τον άνδρα μου εξ αιτίας μιας χρηματικής διαφοράς...

Μια παράκλησι θα σάς κάνω, κυρία μου, την δέχομαι ο αστυνομικός. Έχετε την καλωσύνη να μου πείτε ποτέ κατοικούσατε από το 1931 μέχρι το 1934 ή 1935;

Η κυρία Μόργκαν σκέφθηκε για λίγες στιγμές και μετά έδωσε στον σέρ Σμιθ κάθε πληροφορία που ήθελε.

Ο σέρ Σμιθ την ευχαρίστησε και άμέσως σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε από τον κήπο, λέγοντας ότι θα ξαναγύριζε σε λίγο.

Δέν κράτησε όμως την υπόσχεσή του. Ξαναγύρισε μόνο κατά τις 9 το θράδυ.

Την ώρα αυτή η κυρία Μόργκαν κι' ο ντόκτωρ Ουάλτον βρισκόταν στο σαλόνι του πρώτου πατώματος. Η κυρία φαινόταν σαν νάχε κλάψει πριν από λίγη ώρα, γιατί τα μάτια της ήταν κατ'ακόκκινα και πρησμένα.

Μόλις μπήκε στο σαλόνι ο αστυνομικός έπλησίασε την γυναίκα που ήταν εξαπλωμένη σε μια θεαία πολυθρόνα και της είπε με σιγανή φωνή:

—Θα σάς άναγγείλω, κυρία μου, μια πολύ θλιβερή είδησι. Είμαι ύποχρεωμένος να κάνω ότι μου ύπαγορεύουν οι νόμοι και το καθήκον μου. Η έπιστροφή μου στη θύλλα σας τέτοια ώρα έχει σπουδαίον λόγον. Ήλθα, κυρία Μόργκαν, για να σάς συλλάβω!

Η οικοδέσποινα χλώμιασε και άνατρίχασε στο άκουσμα των λόγων του Σμιθ. Έκανε να σηκωθώ άλλα δεν τό κατόρθωσε γιατί άμέσως επενέθε ο ντόκτωρ Ουάλτον και της είπε:

—Μην άνησυχείτε, κυρία μου. Μην δείχνετε ότι δεν σάς ύπαγορεύει η συνείδησίς σας. Ο σέρ Σμιθ θα σας εξηγήσει άμέσως γιατί πρέπει να σάς συλλάβω.

Κι' ο αστυνομικός προσέθεσε:

—...Γιατί σκοτώσατε τον άνδρα σας από έκδικσι επειδή κι' αυτός είχε σκοτώσει στο Κογκό τον Πώλ Μιριάν, βοηθό του κι' έραστή σας.

Σώπασαν όλοι για λίγες στιγμές και άμέσως ο Σμιθ έξηκολούθησε:

—Κυρία Μόργκαν. Σας άφηγούμε τα γεγονότα που διεδραματίστησαν χθές τη νύκτα. Χθές το θράδυ το θύμα θά διεπίστωσε κατά την διάρκεια του φαγητού ότι σεις κι' ο Στρέϊτον θά δημιουργούσατε έρωτικές σχέσεις. Θά σάς είδε να του συμπεριφέρεσθε με τον τρόπον εκείνο που δείχνει κανείς όταν θέλη να κάνει τον άλλον να καταλαβή ότι έπιθυμεί να άποκτήσει έρωτικές σχέσεις μαζί του και για να σάς έκφοβίση, έφερε το κουτί με το κεφάλι του πρώην έραστού σας και το έτοπότε θέτηρε επάνω στο τραπέζι, έγοντός σας δηλαδή με την πράξι του αυτή ότι κι' ο νέος έραστής σας θάβρισκε την ίδια τύχη με τον Πώλ Μιριάν. Τη στιγμή εκείνη φαίνεται ότι δημιουργήθηκε μέσα στην ψυχή σας ή άπόφασι να τον δολοφονήσετε. Ρίξατε λοιπόν ένα ναρκωτικό μέσα στο ποτήρι με τη σμυμπάνια του άνηκε στον Στρέϊτον κι' έτσι τον ξεφορτώθηκετε για να σάς άφήση μόνη κι' άνευόχλητη στην άκτέλεσι της άποφάσεως που πήρατε.

ΠΡΙΝ ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

Η κυρία Μόργκαν κύτταξε τώρα στα μάτια και στο στόμα τον σέρ Σμιθ χωρίς όμως να του άπαντήσώ τίποτε.

—Πρώ έπτά χρόνων, έξηκολούθησεν εκείνος, ο άνδρας σας τραυματίστηκε έλαφρά. Φοβούμενος όμως μην πεθάνη έγραψε το μικρό σημείωμα στο θύλλο που διάβαζε πρώτου άποκοιμηθώ και τραυματίστη θανάσιμα.

Αυτά όμως, σάς επαναλαμβάνω, συνέβησαν πρώ έπτά χρόνων, όταν το θύλλο για το Κογκό είχε κάποια άξία για κείνον, επειδή έπρόκειτο να κάνει μίαν έξερεύνησιν του άργότερα, όπως και την έκανε.

Οι αυτά, συνεπλήρωσεν ο σέρ Σμιθ, μου τά είπε ο γιατρός Μόλλισον που τότε τον είχατε καλέσει για να θεραπεύση τον άνδρα σας από το τραύμα του εκείνο.

Σεις λοιπόν, χθές το θράδυ σκεφθήκατε να χρησιμοποιήσετε την παλιά εκείνη ύμολογία του άνδρός σας για να μην ένοχοποιηθώτε.

Όταν έφυγα χθές το θράδυ, θυμήθηκε ότι έπρεπε να εξαφανίσω το μακάθριο κουτί που είχατε εγχείσει επάνω στο μάρμαρο του τζακιού. Έγώ την ώρα εκείνη άντελήφθηκα κάποιον θόρυβο που ύμολογούσε την παρουσία κάποιου ανθρώπου στο δωμάτιο που βρισκόταν το κουτί. Αντιλήφθηκετε και σεις έμένα. Τότε πήγατε στο δωμάτιο του φιλοξενούμενου σας και μελ λοντικού έραστού σας, φορέσατε τα ρούχα του και κατεβήκατε κάτω. Την συνέχεια την έβρετε και σάς συχαίρω για την τάλημ σας και την δύναμή σας.

Σας καθιστώ όμως γνωστόν ότι έλασθε ένοχος για τρία έγκλήματα: Έδολοφονήσατε τον άνδρα σας, θελήσατε να σκοτώσατε έμένα μ' εκείνο το μαχαίρι που κρατούσατε στα χέρια σας και τρίτον θελήσατε να ένοχοποιήσετε τον έραστή σας.

Μάθετε άκόμη ότι ο δήμιος του Λονδίνου σε λίγο καιρό θ' άσχοληθώ

άποτελεσματικά μαζί σας. Τι λέτε σεις ντόκτωρ;

Ο Ουάλτον δέν άπήντησε γιατί εκείνη τη στιγμή ήταν άπασχολημένος με το περνά τις χειροπέδες στα χέρια εκείνης της έχιδνας, όπως την χαρακτήρισε, που ή ψυχραιμία κι' ή προσοικήσι της είχε καταπλήξει τον δόκτωρα Ουάλτον και τον σέρ Σμιθ.

Σε τρία τέταρτα της ώρας ή ώραία κυρία Μόργκαν παραδινώταν στα χέρια της Δικαιοσύνης για να λογοδοήση για τα έγκλήματά της...

MARTIN KONPANT

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο παραιτηθείς από τον θρόνο του Έδουάρδος 7ος της Άγγλιας όταν άκόμα ήταν πρίγκηψ της Ουαλλίας, έπήγαγε κάποτε με το αυτοκίνητό του περίπατο. Σε μια στροφή όπου άναγκάσθηκε να κόψη την ταχύτητα, άκουσε έναν διαβάτη να λέγει φωνάκτα:

—Νά κι' άλλος τεμπέλης πλούσιος! Χωρίς διαταγμό ο πρίγκηψ έγύρισε και του άπήνησε:

—Πλούσιος, ναι, άλλ' όχι τεμπέλης, για όνομα του Θεού, κύριε!

★

Καίτη, ποιός ήταν χθές το θράδυ έδω; έρώτησε ο πατέρας που είχε άπαγορεύσει στην κόρη του να δέχεται τις έπισκέψεις ενός θαυμαστού της.

—Κανέναν, πατέρα, άπήνησεν ή κόρη, έκτός από την Λιλίκα.

—Είσαι βεβαία; έπέμεινεν ο πατέρας, ότι ήταν ή Λιλίκα αυτή που ήρθε;

—Απολύτως βεαία, μπαμπά!

—Τότε να πής της Λιλίκας ότι έέχασε την πίπα της επάνω στο πιάνο! —!!!

ΔΙΑΠΑΝ-
ΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΕΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 49 του παρόντος

1. Η γραμματική του Κωνσταντίνου Λα σκάρεως, στ' 1446.
2. Κανονισμός 14, μέρες, περιστεριοί 19 —21, κόττες 21, πάπιας 28—30, φασίανου 24—26, φραγκόκοττας 26, χήνας 20—30, παγωνιοί 30, γάλλου 30, κυ- κνου 35—40, παπαγάλου 40 και στρου- θεκαμήλου 42 μέρες.
3. Η Αιγύπτω, η Βουλγαρία, η Έσθονία, η Κύπρος, η Παλαιστίνη, η Ρωσία (δυτική), το Σουδάν, η Συρία και η Τουρκία.
4. Πρώς το έν τεσσαρακοντάκις έκατομ- μύριον τον ολυμπιακό μεσημέριον της γής. (Τα πράσινα φυλάσσεται στο Διε- θνές Γραφείο Μερών και Βαρών της γαλλικής πόλεως Σέβρ).
5. Η διαστολή, η υγροποίηση ή εξέτ- μισις και εκπύρωσις.
6. Ο Ελληνικός άκεανός.— 65.000.000 τετραγων. μίλλα.
7. Από τας περιοχάς Χύλης και Περού το 1934, από ένα Ισπανόν μοναχό.
8. Μεγαλύτερα ή λιμνη Πρέσπα (Μα- κεδονίας), 280 τετρ. χιλιάτρα. Μικρότερα ή Στυμφαλία, 4 τετρ. χιλιάμετρα.
9. Το 327 π.Χ. Το κράτος του βασιλέ- ως Ταξίλου (από των νοτίων άχθών του Ινδού ποταμού, μέχρι του Ύδαπου πο- ταμού).
10. 44 όκάδες.
11. Της Ιταλίας.
12. Ο Ιωάκείμ, γόνος της δυναστείας του βασιλέως Δαυίδ, και ή Άννα, κόρη Ιερώνω.
13. Με το όρος άπεσταγμένου ύδατος, θερμοκρασίας 40σ Κελσίου, το όποιον χω- ρεί σ' έναν κυδών δάκτυλον.
14. 449.370.000, ές ών καθάρως "Αγ- γλοι του "Ηνωμένου Βασιλείου: 47.308. 000. Κτησεων Εύρώπης: 234.000.— "Α- ποικιών "Ασίας: 334.722.000. "Αφρικης: 50.119.000. "Αμερικής: 11.142.000 και Αυστραλίας: 7.795.000.
15. Μεσολγγιον: 222.000 κάτοικοι. Μεσολογγίου, Ναυπακτίας, Εύρυτανίας, Τριχωνίδος, Βάλτου, Βούλτης και Ση- ρομερίου.
16. Ο φιλιππος Λεμπόν το 1799.
17. Είδος άλκαλικού, περιεχόμενον εις το όπιον, όμοιον περίπου της μορφίνης.
18. Οι Περσείς, Βελλερεφόντης, "Η- ρακλής και Θησεύς.
19. Το φυτόν "ασφράνιον εκ του όποιου προέρχεται ή ούάμυρος βαφική ούσία.
20. Τις λέξεις "Μένε, Θεκέλ, Φάρες (Εμπίστησεν ο Θεός την βασιλείαν σου και έτελείωσεν αυτήν. Έγινώσθη εις την πλάστιγγα και εύρέθη έλλειψις. Διη- ρέθη ή βασιλεία σου και έδόθη εις τους Μήδους και τους Πέρσας.— Προφήτ. Δα- νιήλ Κεφ. 5 παράγρ. 25—28).

Τι ενοιαφέρει τη

Κουβεντούλες

Μιά άνοηγή μου μοι έμυστηρεύεται ότι έρρισκεται μπροστά σ' ένα δειλινό. Άνεκάλυψε ότι ο άνδρας της φίλης της την άπατά και σκέπτεται αν πρέπει να το άποκαλύψει στην φίλην ή να την άφήσει στην πλάνη της. Κατ' άρχην προσέειπα πάντοτε ότι δεν πρέπει να άνοηγουμε τα μάτια κανέναν αν καταλαβαίνουμε ότι η πλάνη στην οποία έρρισκεται συντελεί στο να τον κάνει ευτυχισμένο. Ύπαρχουν όμως περιπτώσεις που επιβάλλεται σε μία φίλη να μιλήσει για να μην άφήσει τη φίλη της να γελοιοποιηθεί και συγκεκριμένα με την περίπτωση σας, άγαπητή μου άλλοιόγραφος, προτού άποφασίσετε κάτι, έξετάστε αν η άποκάλυψις της πλάνης μπορεί να φέρει καταστροφή και τότε να την άποφύγετε με κάθε θυσία και να άφήσετε τη φίλη σας στην πλάνη που της εινε άπαράτητη για την...ετυχία της. Άν όμως με κάλληλες όμιλεις που θα κάμετε, αντίληφθηκε ότι η φίλη της δύναται να αντιμετώπισει με θάρρος την αλήθεια και να φερθεί άξιοπρεπώς, τότε μιλήστε, άνοιξτε της τα μάτια, διότι αν, όπως λέτε, η φίλη σας άξιζε καλύτερης τύχης και περισσότερας έκτιμησης εκ μέρους του άνθρώπου, στον όποιον άφιέρωσε τη ζωή της, δεν πρέπει να έξακολουθή να έρρισκεται στην πλάνη.

Θα την λυπήσει, θέβαια, η άποκάλυψις σας, αλλά δεν πρέπει να φοβόμαστε να αντιμετώπισουμε την αλήθεια όσο σκληρή κι' αν εινε κάποτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΟΝΤΕΛΩΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Την παρελθούσαν έβδομάδα οι θαμώνες της πλάξ της Γλυφάδας είχαν μιάν ώραϊαν έκπληξι, διότι εκεί που χόρευαν ή παρακολουθούσαν τους χορεύοντες, έσταμάτησαν αίφνης ή όρχήστρα να παίξει και ένας «σπηκερ» άνήγγειλε πως ή διευθύνουσα τόν γνωστόν Ραπτικόν Οίκον δις Βουγιουκλάκη θα παρουσίαζε μερικά μοντέλα της, τελευταία «κρεασιόν». Πράγματι σέ λίγο άρχισε ή παρέλασις διαφόρων κομψών μανεκέν και έπεδειχθησαν ώραϊότατες θραυδινές τουαλέττες, άπογευματινά φορέματα, πυτζάμες για πλάξ, σόρτες και κοστούμια για κότερο και μαγιώ μπάνιου. Μεταξύ του ώραϊοκόσμου διεκρίναμε στα διάφορα τραπέζια την κ. Δραύλια, την κ. Κωνσταντινίδη, την δ. Κοέν, την κ. Έμπεδοκλή, την δ. Ήλιοπούλου, την κ. Βρεττόν, την κ. Ταμπακοπούλου, την κ. Ζολοκώστα, την κ. Σινιόσγλου, την κ. Τσαρλαμπά, την δ. Καμπάνη, την κ. Στρούμπου, την κ. Μινδέρη, την κ. Κολοκotronή και άλλες. Τα μοντέλα της είδος Βουγιουκλάκη

ΓΙΑ ΤΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ ΣΑΣ: Τρία χαριτωμένα μοντέλκια, κομπινάζον—κούλες, σκέτες κομπινάζον και σεμίζ ντε—νους (νικητικές)

ρεσαν πολύ και έθασμάσθηκαν για την πρωτοτυπία τους.

ΠΛΙΣΣΕ ΠΑΝΤΟΥ

Οι έρετεινές τουαλέττες παρουσιάζουν ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, που όφείλεται κυρίως στα πλισσέ και έν γένει στις πιέτες που δεν λείπουν σχεδόν από κανένα φόρεμα είτε άπογευματινό είτε θραυδινό. Οι πιέτες τοποθετούνται στις φούστες από τους γοφούς και κάτω και με τις φούστες αυτές φοριούνται ιδιαίτέρως ριχτές ζακέττες ή μπολερό λιγάκι μακρύτερα του συνήθους, που άκολουθούν και αυτά τη γραμμή της φούστας, δηλαδή έχουν και αυτά πιέτες, που άρχίζουν συνήθως από ένα νομίτη. Κάποτε οι πιέτες συνηθίζονται άκόμη και στα μανίκια, πρέπει δέ να όμολογήσουμε ότι ή μόδα αυτή εινε χαριτωμένη.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Για τ' άπογευμα προτιμούνται ως έπι το πλείστον τα άνοήματα, τα όποια όμως, όσον άφορά τους χρωματισμούς, δεν άρκούνται στους λεγομένους κλασσικούς, δηλαδή το μπλε μαρέν, το γκρι, το μαρόν, αλλά έγκαινιάζουν όλη την μοντέρνα κλίμακα των χρωμάτων άποχρώσεων, όπως το ζωηρό πράσινο, το άσημι, το λεγόμενον λευκό άάλματρός, το κί-

τρινο που θυμίζει την αύγη κι' ένα μπλε πολύ χτυπητό. Πολλά άπ' αυτά τα άνοήματα αποτελούνται από ένα φόρεμα «συρράν» χρώματος μπλε πολύ άνοιχτού και από ένα έπανωφοράκι από λεπτότατο λαινάξ σέ χρώμα μπλε χτυπητό.

Η φάιγ, έξ άλλου, κυριαρχεί στα έπανωφοράκια και τις ζακέττες, οι δέ κυρίες που δεν εινε πλέον πολύ νέες άρέσκονται στο είδος αυτό του ύφάσματος που εινε ειδικό για ρενδιγκότες.

ΠΟΛΛΑ ΛΙΝΑ

Η πλούσια συλλογή των διαφόρων μεταξωτών ύφασμάτων δεν άποκλείει πολλά μάλλινα και θαυμάιερά να εινε στην ήμερησια διάταξι, μη σάς φαίη δέ παράξενο αν σάς πούμε ότι θα έδουμε και πολλά λινά σκούρα, άκόμη και σέ χρώματα μαύρο, μπλε μαρέν, πράσινο. Τα λινά αυτά έναρμονίζονται με την κάθε ηλικία και χρησιμοποιοούνται πρό πάντων για ταγιέρ. Οι φούστες αυτών των ταγιέρ εινε ίσιες και οι ζακέττες έντελώς κλασσικές, φοριούνται δέ με άνοιχτόχρωμες μπλουζες σέ στυλ άνδρικό.

ΨΑΘΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Θέλετε και μιά περίεργη ίδιοτροπία της μόδας; Άφότου έξαφανίζεται όλοένα και περισσότερο

ή ψάθα από τα καπέλλα μας — μιά που και τα ίδια τα καπέλλα έξωστρακίσθησαν από την γυναικεία γκαρνταρόμπα — άπεφάσισε να έμφανισθή στα φορέματα και μη σάς φαίη παράξενο αν έδουμε φόρεμα ή και έπανωφορί γαρντιρμένο με ώραϊότατες ψάθινες τρέσσες.

Είδαμε ένα σπορτίφ ταγιεράκι ώραϊότατο που είχε γαρντιρμένη την ζακέττα του με ψάθα άπορούμε να έσπεύσουμε να έρω—γύρω σαν τρέσσα και έγαρνιρίζε επίσης τις τσέπες και τα ρεβέρ.

Καλλωπισμός—ύγεια

ΜΙΚΡΟΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πόσες συζητήσεις άκοιμε με τις μεγάλες ζέστες και πόσοι γνωστοί διαφόρων πραγμάτων παρυσιάζονται! Όλοι σπεύδουν να κάμουν έπίδειξιν γνώσεων και όλοι κατέχουν κάποιο μυστικό ή νατιόν της ζέστης. Το γεγονός όμως εινε ένα: Οι ζέστες των τελευταίων ήμερών μάς έκαμαν να γάσουμε κυριολεκτικώς τον μπουσούλα και πολλοί από μας έξ ατίας της ζέστης φαντάζονται ότι υποφέρουν από χιλίες δυό άνυπαρκτες άρρώστιες.

Η διαίτα προς αντιμετώπισιν της ζέστης εινε μία: Δεν πρέπει να τρώμε πολύ και πρέπει να άποφεύγουμε τις θερμαντικές τροφές όπως λ.χ. το κρέας, τις σάλτσες, τα άμυλώδη. Οι περισσότεροι γιατροί συνιστούν 2 φορές την έβδομάδα να τρεφόμεθα άποκλειστικώς με άμέσ σαλάτες και φρούτα, διότι αυτά περιέχουν τις βιταμίνες που εινε άσφαλείστες στον δονανισμό μας. Άκολουθώ να άποφύγουμε να πίνουμε πολλά νερά, διότι προσάλομε φούσκωμα το στομάχου και έκτος αυτού ζεστασιόμαστε περισσότερο.

Ένατιόν της δίψας συνιστάται κοινό τσάι και άκόμη προτιμότερο εινε το τσάι που το ζεματάμε όπως συνήθως. Βράζουμε στο νερό και 3—4 φέτες λεμόνι και πίνουμε άπ' αυτό κατά το διάστημα της ήμέρας.

Άλλα δυσάρεστα του καλοκαιριού εινε οι πόνοι τους όποιους έχουμε στί, άρθρώσεις και οι πόνοι αυτοί προσέχονται μόνον από μόνον διότι λόγω της ζέστης δεν εινε δυνατόν να ψυχάζωμαστε και κρυολογούμε εύκολα.

Εκείνο που σπαστούν οι γιατροί εινε ή ύδροθεραπεία με ζεστό νερό και έ-

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

ΓΥΝΑΙΚΑ

πειτα κρυσ νερό, γυμναστική και άεροθεραπείαν.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ

Οι περισσότερες γυναίκες καταφερόμεθα έναντιόν των άνδρών διά διαφόρους έλλείψεις άερότητης. Έξετάσαμεν όμως ποτέ πόσες γυναίκες υποπίπτουν σε παρόμοια σφάλματα και δεν ένοοούν να τα παραδεχθούν;

Π. χ. άκούσατε ποτέ σας γυναίκα που καννίζει, να σκεφθή να ρωτήσει παρακαθήμενη της που δεν καννίζει ήμπως την ένοχλεί ο καννός; Όχι θέβαια. Και όμως καταφέρεται έναντιόν των άνδρών που καννίζουν χωρίς να δρουν ζητήσουν την άδειαν. Είδατε ποτέ σας γυναίκα να σηκωθεί μέσα εις το τράμ για να δώσει την θέσιν της σε μιάν ηλικιωμένη κυρία; Σπανιότατα. Την άκούσατε ποτέ να ρωτή την παρακαθήμενη της αν κρύνη προτού άνοίξη μιν θυρίδα τράνου ή τράμ; Ποτέ. Και όμως έχουν όλες την άπατήσι να τους φέρωνται οι άνδρες εύγενικά και να εινε μαζί τους ήποτικώς.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

Μην έπιτρέπετε ποτέ στον έαυτό σας να άσχοληται με... τον έαυτόν του, γιατί δεν υπάρχει άαρετώτερον πράγμα από τον άνδρα που λέγει διαρκώς «έγώ».

Αυτό δείχνει κακή άνατροφή και έγωισμόν. Συνήθως δέ οι άνδρες που μιλούν διαρκώς για τον έαυτό τους δεν έχουν ποτέ την ύπομονη ν' άκούσουν τους άλλους όταν μιλούν.

Ύπαρχουν επίσης λέξεις που δεν πρέπει να τις χρησιμοποιοούμε ποτέ μπροστά στους άλλους. Π. χ. δεν θα μιλούμε ποτέ για τα έδόντια μας, για την στομαχική μας κατάστασι κλπ. Όλα αυτά εινε θέματα που δεν πρέπει να θίγονται όπως έπίσης δεν πρέπει να μιλούμε με λεπτομέρειες για την άρρώστειά μας, διότι οι λεπτομέρειες ένοχλούν τους άλλους.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ...

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

...Πρέπει να έξεοφλήτε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τα χρήσας.

γάνουν και να κάθονται όσο το δυνατόν πιο μακριά για να μην ένοχλούνται από τις φωνές των, ενώ τούναντιόν θα έπρεπε να μένουν στο ίδιο μέρος με αυτά για να τα έπιτηρούν.

Στο παιχνίδι άποκαλύπτεται ο χαρακτήρας ενός παιδιού, διότι εκεί άφήση τον έαυτόν του έλεύθερον να φανή τί άκριβώς εινε. Άπό τα παιχνίδια του θα καταλάβουμε

αν το παιδί μας εινε καμωμένο για να διευθύνη ή να διευθύνεται κι' έτσι θα καταλάβουμε τι πρέπει να του έναρρύνουμε. Στο παιχνίδι έπίσης θ' αντίληφθούμε αν το παιδί μας εινε έντιμο, αν άγαπή την αλήθεια, την ευθύτητα, αν έχη άλαστονεία, έγωισμό, αν εινε τολμηρό, ντροπαλό κλπ. Έπειτα άκόμη και από το είδος του παιχνιδιού που θα διαλέξη μπορούμε να καταλάβουμε τον χαρακτήρα του και να διορθώσουμε ώριμμένα ελαττώματά του.

Η μητέρα που άδιαφορεί για τα παιχνίδια του παιδιού της εινε έξέβαιον ότι δεν γνωρίζει κατά θεός τον χαρακτήρα του και ή άδιαφορία της αυτή δεν θα έχη καλά αποτελέσματα.

Μιά μητέρα έτιμώρησε το παιδί της, διότι κατά την διάρκειαν ενός παιχνιδιού το είδε να φέρει άδικα σέ ένα άλλο παιδί μικρότερό του. Δεν νομίζετε ότι το έδωσε ένα καλό μάθημα που θα το χρησιμομούη άργότερα στη ζωή του;

Τό σπίτι

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Πόσο πιο εύκολα εινε όλα τα πράγματα στο καλοκαίρι! Η έπιπλοσις ενός σπιτιού, το ντύσιμό μας, τα φαγητά που θα φάμε.

Με πολύ γούστο και έλαχιστη δαπάνη μπορούμε να έπιπλώσουμε ένα έξοχικό σπίτι και να το καταστήσουμε φιλόξενο, εύθυμο και εύχάριστο.

Οι πιο πολλοί από σάς που μάς διαβάσετε θα έχετε άσφαλώς την εύτυχία να έχετε στη διάθεσί σας μιά διαμονή για το καλοκαίρι. Η διαμονή αυτή δεν εινε έπάνωγκες να περιλαβήθην όλόκληρο σπίτι, κάποτε ένα μεγάλο δωμάτιο και μιά κουζίνα με τα άλλα χρειώδη άρκεον.

Το δωμάτιο αυτό με λίγη κατασκευή μπορεί να έπιπλωθή κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να χρησιμεύη συγχρόνως για κρεβάτι, κάμαρα, τραπεζαρία και σαλονάκι. Θα έχη σέ μιά γωνιά το τραπέζι του φαγητού με τις καρέκλες, ένα ή δυό ντιβάνια, πολυθρόνες, μιά έιθελωική, μιά έταξέρα και ένα χαμηλό τραπέζακι για την λαμπάδα της νυκτός.

Άνοιχτόχρωμα ριντώ στα παράθυρα και μερικά κάδρα στους τοίχους και να ή καλοκαιρινή μας διαμονή έτοιμη να μάς προσφέρει άνεσι και εύχάριστον, εύθυμό και χαρά.

Η ΚΑΛΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Μερικές μητέρες ξεχνούν ότι ή ώρα του φαγητού εινε μιά ώρα που πρέπει να την σέβονται, διότι γίνεται ή συγκέντρωσις όλων των μελών της οικογενείας και δεν πρέπει ούτε δυσάρεστα να λέγονται αυτή την ώρα ούτε να διαταράσσεται ή γαλήνη των άνδρών που έρχονται κουρασμένοι από την δουλειά τους της ήμέρας και θέλουν να θραυν στο σπίτι τους λίγη ξεκούσσι. Η σπτή τους άλη την ευθύνη ή σάβγος έχει όλη την άνατροφή στον άφορό την έσωτερική διοίκηση του σπιτιού και την άνατροφή των παιδιών, δεν πρέπει όμως να ένοχλη με αυτά τα ζητήματα τον

Ώραϊότατα φορέματα για πλάξ από λαινάξ έμπριμέ και ντιαγκο—νάλ. Ώς γνωστόν τα λαινάξ θα φορεθούν όλο το καλοκαίρι

άνδρα της που έχει να αντιμετώπιση την καθημερινή έπιόκλη για να έξασφαλίζει την ευημερία της οικογενείας του. Νομίζετε ότι εινε μικρή ή άποστολή του και δεν έχει ανάγκην έμφυχώσεως; Τι σύντροφος του έιου του λοιπόν εινε ή σύζυγος αν δεν τον βοηθήη προσπαθώντας να του άπομακρύνη κάθε δυσάρεσκεια και κάθε κουράσι περιττή;

Οι περισσότερες οικογένειες δυστυχούν, διότι οι γυναίκες δεν εινε στο ύψος της άποστολής τους δεν καταλαβαίνουν ότι έχουν έπισημένα καθήκοντα άπέναντι του άνθρώπου που κάνει τόσες θυσίες για να τους έξασφαλίζει άνεσι και ευημερία.

Η κουζίνα

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΨΥΓΕΙΩΝ

Τώρα που όλα σχεδόν τα σπίατια έχουν ψυγεία καλόν εινε να δώσουμε μερικές συμβουλές στις άναγνώστριές μας για την διατήρησι των.

Δεν πρέπει να νομίζουμε ότι το ψυγείο έπειδή έχει μέσα πάγων δεν έχει ανάγκην καθαριότητας, διότι ένα ψυγείο που δεν ηρηται καθαρό μπορεί να φέρη δηλητηρίασι. Ύπαρχουν παραδείγματα ψυγείων που εδρέθησαν γεμάτα σκουλήκια. Και έξυρεται πως; Μερικές οικογένειες δεν χρησιμοποιούν το ψυγείο τους τον χειμώνα και με το άπόλοπισμόν άρχίζουν να το χρησιμοποιοούν στο καλοκαίρι. Το νερό όμως που έχει μείνει μέσα εις τους σωλήνες τόσους μήνες έχει γεμίσει σκουλήκια που μπορούν να δώσουν χιλίες άρρώστιες. Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν; Προτού χρησιμοποιοήσουμε το ψυγείο μας

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Ιατρός της καλλονής

Οι άπαντήσεις μου στα γράμματα που έλαβα, στο έρχόμενο τεύχος.

Η ΙΑΤΡΟΣ

να ρίξουμε μέσα θραυτό νερό και να αφήσουμε την θρύση άνοιχτή ώστε να άπολυμανθουν καλά οι σωλήνες. Το πλύσιμο αυτό καλόν εινε να γίνεται κάθε 20—25 μέρες το καλοκαίρι, διότι τότε μόνον δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνον το ψυγείο μας.

Δεν άρκει όμως αυτό, πρέπει να προσέχουμε να θάψουμε όλα τα πράγματα μέσα εις το ψυγείο με τέτοιον τρόπον, ώστε να μη το λερώναμε. Μερικά ψυγεία παρουσιάζουν αυτό το θέημα με την άκαταστασία με την όποιαν εινε τοποθετημένα μέσα εις αυτά τα πράγματα. Χρειάζεται και εις αυτό άκόμη καλαισθησία και τάξις.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΚΕΦΤΕΔΕΣ

Για μιά όκα κολοκύθια άπαιτούνται 50 δράμια γαλέττα κοπιασμένη ψιλά, 2 αυγά όλόκληρα, 2 κρεμμύδια ψιλοκομμένα, 4—5 κουταλιές τυρί τριμμένο, άνάλογον άλάτι, πιπέρι και άλεβρι.

Βράζουμε τα κολοκύθια όπως συνήθως με νερό και άλάτι, έπειτα τα στραγγίζουμε καλά και τα λιώνουμε σέ μιά κατσαρόλα να γίνουν άλοιφή. Τότε προσθέτουμε τα αυγά, την γαλέττα, το τυρί, το άλάτι, το πιπέρι και τα κρεμμύδια, άφού προηγουμένως τα έανθίσουμε λίγο στη φωτιά. Άνακατεύουμε καλά όλα μαζί, ύστερα πλάθουμε όπως τους άλλους κεφτέδες άλευρόνουμε και τη γανίζουμε με θούτρο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Ιατρός της καλλονής

Οι άπαντήσεις μου στα γράμματα που έλαβα, στο έρχόμενο τεύχος.

Η ΙΑΤΡΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΛΕΙΤΩΝ

Ενα περίεργο φαινόμενο παρατηρείται τελευταίως στο Μουκνέν, την πρωτεύουσα του Μαντζουριανού κράτους, το οποίο έχει αναστατώσει την τοπική αστυνομία. Κάθε πρωί ανακαλύπτεται ότι έχουν εξαφανισθή μυριάδες σιδηρά και έν γένει μετάλλια αντικείμενα, συνολικού θάρους πολλών χιλιάδων δολάρων, από σπίνια, καταστήματα και παντοειδείς εγκαταστάσεις σε διάφορα σημεία της πόλεως. «Όλη η αστυνομική δύναμις του Μουκνέν κινητοποιείται κάθε νύκτα, παρά ταύτα όμως κάθε πρωί ανακαλύπτεται ότι έχουν κλαπή πολλές νέες χιλιάδες δολάρων σιδηρικών. Το περίεργο αυτό φαινόμενο αποδίδεται στο γεγονός ότι, λόγω των άναγκων της πολεμικής βιομηχανίας, η τιμή του σιδήρου έχει δεκαπλασιασθή στην Ιαπωνία και στην Μαντζουρία εν συγκρίσει προς τις προ του κινεζο-ιαπωνικού πολέμου τιμές.

ΕΝΑ ΧΤΑΠΟΔΙ 280 ΚΙΛΩΝ!

Σ τις δυτικές ακτές της Αυστραλίας ελπίεθηκε, την περασμένη εβδομάδα, ένα τεράστιο χταπόδι το οποίο εκτός του ότι ζυγίζει 280 κιλά, έχει και τεραστίους πλοκάμους, που όκα θέναν τους φθάνει από 2,50 - 3 μέτρα μήκος!

Το θαλάσσιο αυτό τέρας, κατά την γνώμη των ειδικών, προήλθε από βάθος 4000 μέτρων του ωκεανού και αυτό συμπεραίνεται από το χρώμα του που είναι λευκοκίτρινο. Τα κεφαλόποδα αυτά ζουν μόνον σε μεγάλα βάθη. Το τέρας εταρριεύθη και μετεφέρθη στο ζωολογικό Μουσείο του Σίδνεϊ.

ΣΤΙΣ ΒΙΕΝΝΕΖΙΚΕΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ

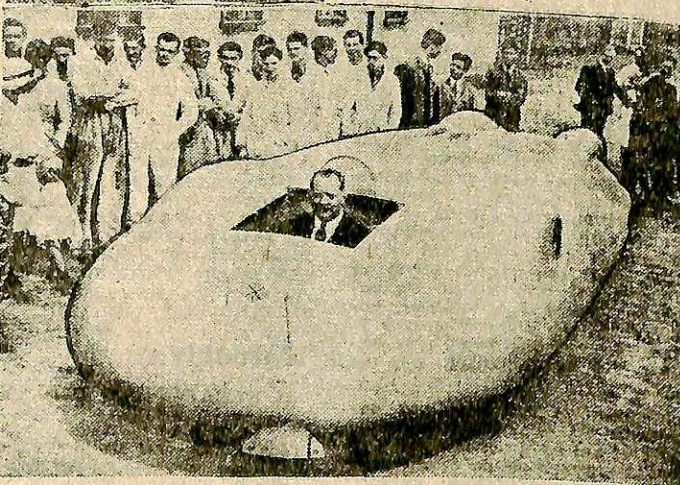
Ενας πρωτότυπος νεωτερισμός εσημειώθη στις βιτρίνες των μεγαλύτερων καταστημάτων της Βιέννης. Αντικαταστάθηκαν τα κεφάλια των διαφόρων κούκλων που επιδεικνύουν τα «ντενιέ-κρί» φορέματα μέσα στις βιτρίνες των μεγάλων καταστημάτων, με μικρούς ώσειδεις καθρέπτες μέσα στους οποίους οι πελάτισσες βλέπουν το πρόσωπό των.

Χάρης λοιπόν εις την καινοτομία αυτή, μία κυρία

μπορεί να κρίνη άμέσως αν το φέρεμα που πρόκειται να αγοράσει ταιριάζει με το πρόσωπό της, βλέποντας το μέσα στους ώσειδεις καθρέπτες. Δηλαδή το κεφάλι του μαννεκέν αντικαθίσταται με το δικό της κι έτσι φαίνεται σαν να φορή η ίδια η πελάτισσα την τουαλέττα του μοντέλλου.

Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ενας από τους πιο παρασημοφορημένους ανθρώπους του κόσμου είναι ο Γάλλος Λουί Νταραγκόν που έ-

Το περίφημο αυτοκίνητο-βολίδα, με το οποίο ο «Άγγλος Τζών Κόμπ» σκοπεύει να καταρρίψει όλα τα μέχρι τώρα επιτευχθέντα επίγεια ρεκόρ ταχύτητας. Το αυτοκίνητο-βολίδα του Κόμπ αναπτύσσει ταχύτητα 350 μιλίων την ώρα!

χει 14 πολεμικούς σταυρούς δυο χρυσά μετάλλια πολεμικής αξίας, 9 μετάλλια του Δημαρχείου του Σηκουάνα γιατί έσωσε ισάριθμους ανθρώπους που απειπειράθησαν να αυτοκτονήσουν, πέφτοντας στα νερά του ποταμού, 4 μετάλλια της λεγεώνας των Ξένων, 2 μετάλλια ξιφασκίας, 4 λογχομαχίας και 1 σουηδικής γυμναστικής!

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ - ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ενας Λιθουανός δνόματι Κρίστιαν Βελκόφ έσκότωσε τον αδελφόν του και κατά την στιγμή που έβγαίνε από το αγρόκτημα όπου είχε διαπράξει το έγκλημα, έμπαινε ο εξάδελφός του, ο οποίος μόλις τον είδε με ματωμένο πουκάμισο έκασε λάσπη πώς είχε έγκληματήσει. Την ίδια στιγμή όμως ο φονεύς έκλεισε τον εξάδελφό του μέσα στην αγροικία, έπέταξε χάμα το ματωμένο μαχαίρι του κι' είδοποίησε άμέσως την αστυνομία, η οποία προσέβη στη σύλληψή του... άθώου!

Όταν έγινε η δίκη, ο δολοφόνος έπαρουσιάσθη ως μόνος μάρτυς κατηγορίας και ο άθώος ως κατηγορούμενος και καταδικάσθη εις είκοσαετή ερκτηήν.

Κατά την έξοδόν του όμως από το δικαστήριον έπλησισε τον πραγματικόν φονέα και με ταχύτητα άστραπής σήκωσε τα δεμένα χέρια του και τα κατάφερε με τόση δύναμη στο κεφάλι.

Ο πιο μικροσκοπικός άνθρωπος του κόσμου Πάολο ντέλ Ρίο διεξάγει τις υποθέσεις του καθημένος στην πολυθρόνα του γραφείου του, που είναι... δέκα φορές μεγαλύτερη απ' αυτόν!

του, έκρυψε τα χρήματα - είκοσι χιλιάδες φράγκα - σ' ένα μυστικό ντουλάπι που είχε μέσα σε μιά αποθήκη. Όταν, ύστερα από μερικές εβδομάδες θέλησε να πάρη τα χρήματά του, δεν τα βρήκε! Έψαξε παντού και τέλος βρήκε τα χιλιάδικά του σε μιά ποντικοφωλιά! Έπάνω σ' αυτή την πολύτιμη ταπεταρία ξάπλωναν δέκα νεογέννητα ποντικάκια!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στη Βαρσοβία, δυο γυναίκες έμονομάχησαν με πιστόλι-άφρομή, φυσικά, ο έρας. Μιά νεαρή κυρία, μη άνεχομένη να της πάρη τον σύζυγό της ή αντίζηλός της, την έκάλεσε σε μονομαχία.

Μάρτυρες τόσον της μάς όσον και της άλλης ήσαν γυναίκες. Ο γιαιτρός ήταν γυναίκα και όδηγοι των αυτοκινήτων που μετέφεραν τις δυο αντιπάλους στο πεδόν της τιμής, ήσαν κι' αυτοί γυναίκες!

Το αποτέλεσμα της μονομαχίας υπήρξε πολύ δυσάρεστον διά την σύζυγον που τραυματίστηκε σοβαρά στον δεξιόν ώμο.

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΦΑΚΙΡΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στην Καλκούτα ζή ο μικρότερος φακίρης του κόσμου. Ονομάζεται Γκέζα και είναι μόλις 7 έτών.

Το παιδάκι αυτό κάνει διάφορα φακίρικά πειράματα με πλήρη έπιτυχία, αλλά ή «ειδικότης» του είναι τα φίδια.

Ένας θόας είναι ο άπαράιτος σύντροφός του. Τον έχει μάθει να κάνει μαζί του διάφορα πολύ έπικίνδυνα παιχνίδια. Και κάτι άλλο άκόμη: του είναι άκείμητος ρουρός. Κανείς δεν μπορεί να πλησιάση το παιδάκι παρουνία του βόα.

ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ ΣΤΑ... ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ!

Η Ντανιέλ Νταριέ Ισχυρίζεται ότι δεν είναι μόνον ή άμμουδιά που μπορεί να χαρίση ένα θαυμασιό ήλιόλουτρο. Γι' αυτόν τον λόγο άκριβώς κάθε πρωί άνεβαίνει στα... κεραμίδια της βίλλας της και παίρνει το ήλιόλουτρό της.

Εκεί επάνω βρίσκει ό,τι και στην άμμουδιά.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΖΕΠΠΕΛΙΝ

Πρό έκατό χρόνων κι' άκριβώς στις 8. Ιουλίου 1838 γεννήθηκε ο Κόμης

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Ζέππελιν, ο έφευρέτης του πηδολιουχουμένου.

Ολόκληρη ή Γερμανία πανηγυρίζει την έκατονταετηρίδα του μεγάλου έφευρέτου και εις άνάμνησίν του έξεδόθησαν σχετικά γραμματόσημα.

Ο Κόμης Ζέππελιν γεννήθηκε στην Κωνσταντία. Αρχισε ή στρατιωτική σταδιοδρομία του με κλίσι προς το όπλον του άέρος και έλαθε μέρος στους πολέμους του 1866 και του 1870, κατά τα 1891 δέ ήταν στρατηγός. Ύστερα άπεσύρθη από το στρατευμα για να άφασωθή σ'ις μελέτες του. Έσσα χρόνια άργότερα έπήρε δίπλωμα εύρειτεχνίας γιατό πηδολιουχουμένου του, αλλά δεν είχε χρήματα να το κατασκευάση. Τα πρώτα τα Ζέππελιν τα κατασκεύασε πολύ άργότερα δι' έξόδων του και το Α 24 ένα ώραίο πρωί του 1908 παρυσιαστική στον ουρανό του Βερολίνου.

Άπέθανε στο Σαρλντεμπούργκ το 1917.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Στην Άλαμπάμα των Ηνωμένων Πολιτειών, που όλόκληρη ή περιφέρειά της έχει περίπου τρία εκατομμύρια κατοίκους, υπάρχει ένα Πανεπιστήμιο άποκλειστικώς και μόνον για τους μαύρους.

Κανένας λευκός δεν έπρέπει να φοίτηση σ' αυτό... το κατάμαυρο διδακτήριο όπου οι καθηγηται είναι μαύροι, οι φοιτηται μαύροι, το ύπηρετικό προσωπικό μαύρο και τα θρανία... λευκά!

Το Πανεπιστήμιο αυτό, είναι μοναδικό στον κόσμο και ιδρύθη στην Άλαμπάμα, γιατί στην Πολιτεία αυτή της ένάστρου Δημοκρατίας ο πληθυσμός άποτελείται κατά τα 8)10 από μαύρους. Πάρα πολλοί μαύροι για μιά... λευκή χώρα!

Επίσης είναι περίεργο και το χρώμα του κτιρίου ως προς τους κατακλύζοντας το άνθρώπους.

Είναι γνωστό ότι οι νέγροι άγατούν πολύ το λευκό χρώμα και αντίθεσιν το δικό των. Το κτίριο του Πανεπιστημίου αυτό της Άλαμπάμας είναι κατάλευκο μέσα κι' έξω, οι φοιτηται φορούν λευκή στολή, οι καθηγηται λευκά ένδυματα και το ύπηρετικό προσωπικό λευκά χιτώνια.

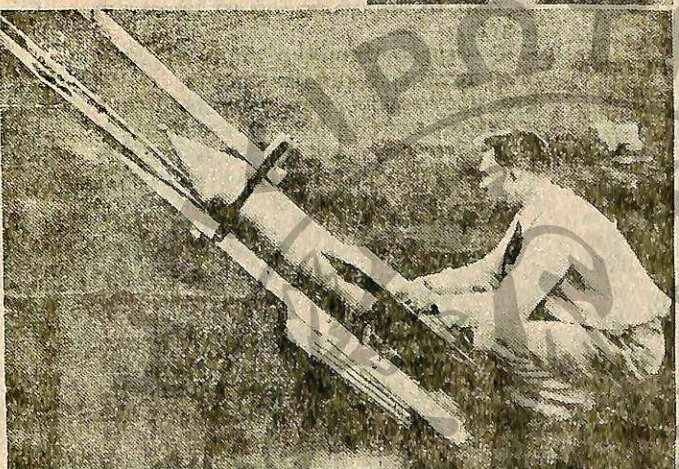
Στο Πανεπιστήμιο αυτό φοιτούν νέγροι πάσης ήλικίας και προελεύσεως. Δηλαδή υπάρχουν φοιτηται

που διετέλεσαν σκλάβοι, ή που υπήρξαν γκρούμ σε σε μεγάλα ξενοδοχεία, σωφέρ, γκάγκοτες, οργανοπαίκται, ίπποκόμοι κτλ. και οι όποιοι τώρα σπουδάζουν για να γίνουν γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί κτλ., γιατί μέσα των έζυπνησε το ένστικτο της έλευθερίας και της κατοχής μιάς θέσεως μεταξυ του έπιστημονικού κόσμου και άπομίμηση των λευκών.

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ... ΕΥΛΟΠΟΔΑΡΩΝ

Στον Άνω Νείλον όπάρχει μιά πολύ περίεργη φυλή: οι Τσιλούκ, ή «ευλοπδαροι». Οι Τσιλούκ πήραν αυτό το όνομα από την περπατησιά των. Έξ αιτίας των πολλών έλών της περιφέρειας εκείνης και του λασπώδους άκόμη έδάφους μέσα στα χωριά, οι κάτοικοι έχουν πάρει μιά περπατησιά όμοια μ' εκείνη των ευσοπαρών. Έχουν τα πόδια πολύ μακρύα, περπατούν πολύ σιγά και με μάλια θήματα, σηκώνοντας ψηλά τα γόνατά των, σαν σε παρέλασι. Επίσης ο λαίμός των είναι μακρύς, το

Μιά παράξενη στάσις που παίρνει συνήθως ή πολιτική άρκτης είναι αυτή που έλέετες και κατά την όποια ξεκουράζεται. Δεν ός φαίνεται ότι μοιάζει με άνθρώπον όρθιον;

Στο Κλήβελαν ένας μηχανικός έφευρε ένα σπουδαίοτατο μηχανήμα, το όποιο θα χρησιμοποιήθη από τα τεχυορρήματα της Αμερικής. Πρόκειται περί μιάς βολίδας ή όποια έχει ή δύναμη να εκσφενδονίζεται χιλιάδες μέτρα μακρύν. Μέσα, λοιπόν, στη βολίδα αυτή θα τοποθετούνται τα γράμματα που προορίζονται για γεωγνικά μέρη και έντός όλίγων δευτερολέπων θα βρίσκονται στον προορισμό τους.

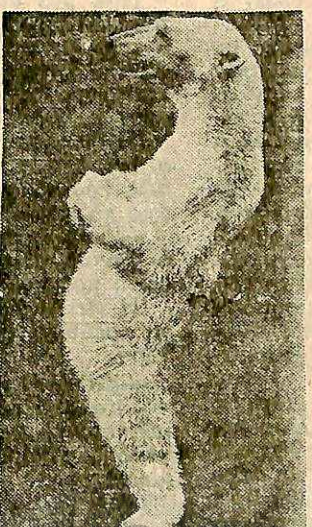
κεφάλι των κοντό και πλατύ και τα πέλματα των ποδιών των φαρδύτατα.

Οι Τσιλούκ που δεν έχουν τί σημαίνει ένδυμα έχουν την έπιδερμίδα μαύρη, τής ωραιότερες στιγμές από τη ζωή των, γιατί έγάλασαν άθιαστα, πλούσια, πραγματικά, και το γέλιοεινε μιά από τις καλύτερες ψυχικές άπολαύσεις του άνθρώπου.

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ «ΚΛΟΟΥΝ»

Μέχρι σήμερα τίποτε δεν υπήρχε που να θυμίζει την τέχνη των θασιλέων του γέλωτος, των «κλόουν», εκτός από μερικές άρδες στα θεατρικά χρονικά ή τη μνήμη μερικών θεατών.

Για να άπαθανάτιζεται λοιπόν ή μνήμη των διασημότερων «κλόουν» του κόσμου κάποιος Αυστριακός έδημιούργησε ένα Μουσείο στο όποιο βρίσκει κανείς φωτογραφίες, βιογραφίες, όργανα και αντικείμενα παντός είδους που κάποτε ά-

Μερικές ημέρες άργότερα ή μητέρα, ένός από τα κακοποιηθέντα κορίτσια, είδε στον ύπνο της με καταπληκτική διαύγεια και άκρίβεια, το καταφύγιο του Σελφρίν, δηλαδή του τρελλού - κακοποιού, που έτρομακράτησε τη συνουσία ήταν ένα ζύλινο σπίνι φτιαγμένο άναμεσα από τα καγκελοφράγματα δυο θερμών κινηματογράφων.

Πράγματι το «σπίνι του όνειρου» εύρέθη και μέσα σ' αυτό συνελήφθη ο έγκληματίας τρελλός.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΕΝΟΣ ΕΡΓΑΤΟΥ

Στο Νοσοκομείο της Άγγλικής πόλεως Τριέρμπερι, άπέθανε ένας νεαρός άνθρακωρύχος όνόματι Τόμας Φίλιπς. Πρό δυόμιση έτών, ένφ ο Φίλιπς έργαζόταν σε μιάν υπόγεια στοά του άνθρακωρυχείου Φέρνχιλ, συνέβη να άποκοπή ένα κομμάτι από την όροφή της στοάς και να πέση επάνω του. Στο Νοσοκομείο όπου μεταφέρθηκε διαπιστώθηκε ότι ο άτυχής είχε πάθει θλάσιν της σπονδυλικής στήλης, γδ μιάν υπόγεια δεν υπήρχε κανείς τρόπος θεραπείας και ότι θα χρειάζόταν να παραμείνη κλινής επί μακρά έτη, ίσως δέ και για όλόκληρη τη ζωή του. Άλλ' ο Φίλιπς ήταν φτωχός και δεν είχε να πληρώση νοσήλεια στο νοσοκομείο. Καντόνι -ούτου ο ενάδελφός του, οι άλλοι έρνώτες του άνθρακωρυχείου, συνεννοήθηκαν μεταξύ τους και άπεφάσαν να συλ-σφέσουν όλοι μαζί για την νοσηλεια του άτυχίσαντος συντρόφου τους. Ώρισαν δηλαδή να καταβάλλουν ο καθένας από ένα όρισμένο ποσό από τον έβδομαδιαίο μισθό τους για να συγκεντρώωνται τα χρήματα που χρειάζονταν του Φίλιπς στο νοσοκομείο, όσο να θεραπευθή. Οι έργάτες του άνθρακωρυχείου έπλήρωναν τα νοσήλεια του συναδέλφου των επί δύο έτη όπότε ο άτυχής και άπέθανε.

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ»

Ενας μανιάδης τρελλός ο όποιος είχε δασπείρει τον τρόπο στα κορίτσια και τα παιδάκια με τις άποτρόπαιες πράξεις του στη συνουσία του Κόνιού Ισάντ της Νέας Υόρκης, έξηφανίσθη μυστηριώδως από την κατοικία του.

Μερικές ημέρες άργότερα ή μητέρα, ένός από τα κακοποιηθέντα κορίτσια, είδε στον ύπνο της με καταπληκτική διαύγεια και άκρίβεια, το καταφύγιο του Σελφρίν, δηλαδή του τρελλού - κακοποιού, που έτρομακράτησε τη συνουσία ήταν ένα ζύλινο σπίνι φτιαγμένο άναμεσα από τα καγκελοφράγματα δυο θερμών κινηματογράφων.

Πράγματι το «σπίνι του όνειρου» εύρέθη και μέσα σ' αυτό συνελήφθη ο έγκληματίας τρελλός.

ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΣΩΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΥΠΟ Ε. ΖΑΜΙΑΤΙΝΕ

Ήταν μία από τις θαυμασιές ανοιξιάτικες νύχτες. Το αφρικανικό εκείνο λιμάνι κάτω από τον αστροφώτιστο ουρανό του Μάη έμοιαζε με μία λίμνη σαν κι' εκείνες που όνειρεύεται κανείς να ζήσει σ' όλη του τη ζωή όταν η καρδιά του έχει πλημμυρίσει από έρωτα και ζητάει απολαύση μέσα στη μυρωμένη αύρα της και στο παιχνίδισμα των κρυσταλλένων νερών της την αγάπη του. Παντού ξεχυνόταν ένα μεθυστικό άρωμα από τα εξωτικά λουλούδια, από μακριά ακούγονταν μελαγχολικά τραγούδια και κάποτε-κάποτε έφτανε ως εκεί, από την απέναντι ζούγκλα κανένα μουγκρίσμα θηρίου.

Το μαγιάτικο φεγγάρι αντανάκλουσε τώρα τις χρυσές ακτίδες του στα ήσυχά νερά του λιμανιού και ασήμωμες καλύβες και δρόμους παίζοντας ανάμεσα στα φυλλώματα των χουρμαδιών.

Ο Φεντόρ Βολκώφ, ένας νεαρός θαρράκης, το πιο όμορφο παλληκάρι της αφρικανικής εκείνης ακτής, έπλωσε έξω από την καλύβα του απολαμβάνοντας τη μαγευτική εκείνη θραύδα. Ξάφνου όμως ένα μελαγχολικό και γλυκύτατο τραγούδι έφθασε ως τα αυτιά του. Ή γλυκύτητα του και τα πονεμένα λόγια του, γέμισαν τη νεανική καρδιά του Φεντόρ, που τη νύχτα εκείνη διψούσε για έρωτα, για τραγούδι, για νανούρισμα μέσα σε μία άγαπημένη αγκαλιά.

Στάθηκε για μία στιγμή ακίνητος, σαν να ήταν απολιθωμένος. Το τραγούδι εκείνο του έσφιγγε την καρδιά και του πλημμύριζε το στήθος από μιαν ανέκφραστη επιθυμία!...

Πόσο ήθελε ν' ακούει αυτό το τραγούδι σ' όλη του τη ζωή! Δεν ήξερε να ξεχωρίσει αν ζούσε εκείνη τη στιγμή μέσα σ' όνειρο ή σε πραγματικότητα.

Σάν μαγεμένος, αργότερα, σηκώθηκε από το κατόφλι της καλύβας του και οδηγούμενος από την μελωδία του τραγουδιού εκείνου προχώρησε προς τα εκεί, περπατώντας σαν φάντασμα, σαν ύπνοβάτης!...

Περπάτησε ακόμη λίγο κάτω από το φως του φεγγαριού κι' από τα υποσκαμμένα των χουρμαδιών ως που έφτασε μπροστά σε μία καλύβα από ξύλο παράθυρο της οποίας έβγαίνει το γλυκό εκείνο τραγούδι.

Στάθηκε ν' ακούσει. Μά όνειρεύονταν ή ζούσε μία ανέλπιστη πραγματικότητα;

Για μία στιγμή το θεό εκείνο τραγούδι της κοπέλλας σταμάτησε. Ο Φεντόρ πόνεσε πολύ για το σταμάτημά του. Πόσο ήθελε να τ' ακούει σ' όλη του τη ζωή!

Τότε μία σκέψη πλημμύρισε το νοῦ του. Νά πλησιάσει το παράθυρο και ν' αντικρύσει τη Γισούστα. Δεν άργησε να την εκτελέσει. Στάθηκε κοντά στο παράθυρο κι' έριξε μία ματιά μέσα στην καλύβα.

Η Γισούστα ήταν ξαπλωμένη επάνω σ' ένα δέντρο λιονταριού, κάτω από το φως που το φεγγάρι έριχνε ανάμεσα από το παράθυρο.

—Γισούστα! Γισούστα! την φώναξε ο Φεντόρ με τρέμοντα χείλη και με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Ή νέα ανεπήδησε από το πρωτόγονο κρεβάτι της και βγήκε στο παράθυρο.

—Καλησπέρα, Φεντόρ.

—Καλησπέρα, Γισούστα! Γιατί σταμάτησες το ωραίο σου τραγούδι; Τραγούδις ακόμα να σ' ακούσω κι' από κοντά.

—Θά τραγουδήσω Φεντόρ, αλλά φύγε από το παράθυρο για να μη σε ιδει κανείς.

Ο Φεντόρ απομακρύνθηκε κι' έκαθισε κάτω από μία χουρμαδιά. Ή νύχτα προχωρούσε, το φεγγάρι άρχισε να γέρνει προς τη δύση κι' ένα τραγούδι γεμάτο πόνο και αγάπη αντηχούσε στην μαγεμένη εκείνη ατμόσφαιρα της αφρικανικής ακτής.

Ο θαρράκης Φεντόρ έπλεε σε πελάγη ευτυχίας αλλά για μία στιγμή το τραγούδι της Γισούστας πήρε ένα τόσο παραπονιάρικο τόνο που έμοιαζε σαν κλάμα.

Ο νέος ανησύχησε και με απαλά αλλά σύντομα θήματα προχώρησε προς την καλύβα. Σάν έφτασε στο παράθυρο της βρήκε τη Γισούστα κλαμένη.

—Γιατί κλαίς, Γισούστα; την ρώτησε ο Φεντόρ με λύπη.

—Δεν έχω τίποτα. Δεν ξέρω γιατί έκλαψα. Κάτι νοιώθω μέσα στην ψυχή μου, κάτι σαν πλημμύρισμα και θρίσκω ανακούφισι στο κλάμα.

—Κι' εγώ νοιώθω το ίδιο με σένα, Γισούστα... και βρίσκω ανακούφισι στο τραγούδι σου, είπε ο Φεντόρ με φουσκωμένο στήθος και με φωνή γεμάτη στεναγμούς.

Οι δυο νέοι κυττάχτηκαν οστά μάτια. Τα στήθη των ανεβοκατέβαιναν με τον ίδιο παλμό και τα χείλη τους άρχισαν να κίνη.

Σιγά-σιγά χωρίς να το καταλαβαίνουν τα πρόσωπά τους έπληθύνον και τα χείλη των έσμιξαν σ' ένα ατέλειωτο και φλογερό φιλium, ενώ τα γυμνά

μπράσα της Γισούστας περιτύλιγαν τον ρωμαλέο λαιμό του Φεντόρ.

Την άλλη νύχτα οι δυο έρασαν βρήκαν καταφύγιο στο απέναντι μέρος του λιμανιού, κοντά στο δάσος όπου άρχιζε η ζούγκλα.

Η θάρκα του Φεντόρ ήταν άραγμένη στην άμμουδιά κι' οι δυο νέοι έκρυβαν την αγάπη τους κάτω από τα φυλλώματα ενός αιωνόβιου δένδρου. Εκεί από κάτω ώρκιστηκαν αιώνια αγάπη κι' ευχήθηκαν να τους ενώσει ο Θεός για όλη τους τη ζωή, έχοντας ως μόνο μάρτυρα της ευχής των και του όρκου των την έρωτιάριχη εκείνη φύση που γέμιζε τις καρδιές τους τρυφερότητα και αγάπη.

Με τη δύση του φεγγαριού μία θάρκα ξαναγύρισε στο λιμάνι, μία νέα τυλιγμένη σε μία λευκή κελεμπία γλυστήρεσε ανάμεσα στους στενούς δρόμους που έσχηματίζουν οι καλύβες κι' ένας νέος έπαιρνε την αντίθετη κατεύθυνση γυρίζοντας κάθε τόσο πίσω του για να χαιρετά το λευκό εκείνο πλάσμα που λίγο πριν κρατούσε με τόση λαχτάρα στην αγκαλιά του.

Κι' αυτή τη σκηνή μπορούσε να έβλεπε κανείς κάθε χαρναγή. Αν θρισκόταν κοντά στο λιμάνι. Ήταν ο προσωρινός αποχωρισμός του Φεντόρ και της Γισούστας ύστερα από την έρωτική νύχτα τους στην απέναντι ακτή...

Τόνειρο όμως των δύο έρωτευμένων δεν μπορούσε να κρατήσει για πάντα. Ή σκληρή πραγματικότητα άρχισε να τους πλησιάζει. Για να την αντιμετωπίσουν έπρεπε να παντρευτούν.

Αυτή η σκέψη έθασάνιζε τώρα τον Φεντόρ. Ένας φτωχός θαρράκης του λιμανιού πώς μπορούσε να πάρει την Γισούστα, την κόρη του πλουσιού Πιμέν;

Έτσι μία νύχτα είπε στην αγαπημένη του:

—Γισούστα. Είμαι φτωχός. Θά ταξιδέψω για ν' αποκτήσω χρήματα. Θά γυρίσω και θά σου χτίσω ένα παλάτι και να σε κάνω βασίλισσά μου. Άβριο φεύγω με το καράβι του Ίντριγκ για τη Λευκή Θάλασσα!...

Η Γισούστα δεν υπέρεσε ν' αρθρώσει ούτε μία λέξη. Ο πόνος που ένοιωσε ήταν ανέκφρατος, μουγγός, ακράτητος. Τα μάτια της θούρκωσαν, το στήθος της άρχισε ν' ανεβοκατεβαίνει ανήσυχά και τέλος γέροντας στην αγκαλιά του Φεντόρ ξέσπασε σ' ένα ατέλειωτο κλάμα.

Ο Φεντόρ προσπάθησε να την παρηγορήσει:

—Γισούστα, μην κλαίς. Σάν θά γυρίσω θά σε κάνω ευτυχισμένη, δεν θά χωριστούμε πιά σ' όλη μας τη ζωή. Κά να λίγο υπομονή ως που νάρθει η μέρα εκείνη που θά νοιώσουμε τόνειρό μας να γίνεται πραγματικότητα...

Ή Γισούστα όμως δεν μπορούσε να παρηγορηθεί. Έκλαιγε ακόμη και σαν πήγε στην καλύβα της.

Το άλλο θράδυ, σαν το καράβι του Ίντριγκ άφηνε το λιμάνι, μία γυναίκα σιλουέττα έξω από μία καλύβα χαιρετούσε μ' ένα μαντίλι που κάθε τόσο σκούπιζε μ' αυτό τα φλογερά της δάκρυα.

★

Από τη θραύδα εκείνη πέρασαν δυο δολέκλτρα χρόνια. Ή Γισούστα είχε τώρα ένα χαριτωμένο παιδάκι και ζούσε σε μία μακρινή καλύβα μόνη της.

Ο πατέρας της την είχε διώξει από το σπίτι. Εκείνη όμως, πιστή στην αγάπη της, περίμενε τον γυρισμό του Φεντόρ αγναντεύοντας κάθε μέρα στον ορίζοντα της θαλάσσης για να ιδει το καράβι του Ίντριγκ.

Η Μοίρα όμως του Φεντόρ δεν τον έβοήθησε καθόλου.

Βρισκόταν τώρα ναυαγός σ' ένα νησάκι της Λευκής θαλάσσης, χωρίς χρήματα και χωρίς δουλειά.

Κάποιος του είχε πη πώς η Γισούστα είχε αποκτήσει ένα παιδάκι και ζούσε μόνη της μ' αυτό σε μία καλύβα μακριά από τον πατέρα της.

Ή σκέψη κι' ο καύμος του Φεντόρ τον κατέτρωγαν. Πώς να ξαναγύριζε στην Αφρική; Πόσο ήθελε να ζήσει

πάλι θαρράκης κοντά στη γυναίκα του και το παιδί του!

Έτσι περνούσαν οι μέρες κι' ο Φεντόρ έλυανε. Κανείς δεν μπορούσε να τον βοηθήσει κι' ήθελε πολλά χρήματα για να ξαναγυρίσει στην Αφρική. Ο πόνος του ο σκληρός τον είχε κάνει αγνώριστο. Το όμορφο εκείνο παλληκάρι του λιμανιού έμοιαζε τώρα με ένα ανθρώπινο κουρέλι.

★

Κάποιο θράδυ τον πλησίασε ένας ψαράς και του είπε:

—Φεντόρ, ο καπετάν Μαρτέν ζητάει τσουρμιο για το καράβι του. Ψαρεύει φάλαινες και τις πουλάει πολύ ακριβά. Κι' ύστερα, ξέρεις, κάνει ταξίδια στην Αφρική.

Μιαν ακτίδα έλπίδας ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Φεντόρ και με τρέμοντα χείλη είπε:

—Άλήθεια Γκασπάρ, αλήθεια; Λές να πάω μία μέρα στο «λιμάνι» μου;

Μετά πέντε μέρες ο Φεντόρ βρισκόταν στο καράβι του καπετάν Μαρτέν που ψάρευε φάλαινες.

Όλη την ημέρα οι ναύτες κι' ο Φεντόρ μαζί αγναντεύαν στο πέλαγος για φάλαινες και το θράδυ τους διηγόταν τη ζωή του.

Μιά Κυριακή πρωί ενώ όλο το τσουρμιο του καραβιού ήταν διεσπαρμένο στο κατάρωμα ψάχνοντας για φάλαινα, μία φωνή ακούστηκε άπενθυνομένη στον Φεντόρ που βρισκόταν στην πλώρη. Ήταν η φωνή του καπετάνιου.

—Φεντόρ το νοῦ σου! Μία φάλαινα έρχεται προς έμάς. Έτοιμάσου να την κυπήσεις με το καμίκι σου. Δέσε το καλά με το σχοινί!...

Σε λίγα λεπτά της ώρας ο Φεντόρ χτυπούσε τη φάλαινα θανάσιμα στην ποίλια της.

Μπράβο Φεντόρ! του φώναξε ο καπετάνιος. Μοιάζεις του πατέρα σου που ψάρευε τις φάλαινες σαν... τσιπούρες!

Ύστερα από λίγη ώρα η φάλαινα είχε ανασυρθεί και το καράβι έπλεε εις αναστήτην άλλης.

Πέρασαν από τότε αρκετές εβδομάδες χωρίς να βρεθεί φάλαινα στο δρόμο τους. Το καράβι έπλεε τώρα προς τ' αφρικανικά παράλια.

—Νά η Αφρική! Φεντόρ! του είπε ο καπετάνιος. Μία φάλαινα ακόμη και άραζουμε!

Πράγματι, ως δια μαγείας τη στιγμή εκείνη πρόβαλε στο πέλαγος μία φάλαινα. Ο πηδακός της έφτανε σ' αρκετά μέτρα ύψος κι' έδειχνε πώς το κήτος θάταν πολύ μεγάλο.

—Φεντόρ! ακούστηκε η φωνή του καπετάνιου. Ξέρεις τη δουλειά σου. Αν τη πιάσουμε αύριο θά μπουέ στο «λιμάνι» σου!

Ο Φεντόρ ετοιμάστηκε για το χτύπημα. Το καμίκι του βρήκε τη φάλαινα στην ούρα. Για μία στιγμή το πέλαγος άφρισε, το σχοινί του καμίκιού τέντωσε απότομα κι' ο Φεντόρ βρέθηκε μπρούμυτα στο κατάρωμα.

—Φεντόρ! του φώναξε ξανά ο καπετάνιος. Τράβη το σχοινί σου!

Ο Φεντόρ όμως δεν αποκρινόταν κι' έμενε ακίνητος.

Σάν τον πλησίασε ο καπετάνιος και δυο τρείς ναύτες, είδαν πώς δεν είχε πιζ ζωή. Ένα απότομα κτύπημα του κεφαλιού του επάνω στα πλευρά του κατάρωματος του είχε σπάσει το κρανίο!

Ο καπετάνιος και το τσουρμιο έγονάτισαν γύρω του.

Ο Φεντόρ για μία στιγμή έδειξε σημεϊά ζωής και τα χείλη του έπρόφεραν:

—Γισούστα... Γισούστα! ... Παιδί μου, Παιδί μου... Νά η... Αφρική!

Ή Αφρική ξεχώριζε τώρα καλά στον ορίζοντα, αλλά το πτώμα του Φεντόρ έβρισκε για τελευταία του κατοικία την ύγρη άβυσσο!...

E. ZAMIAȚIN

Έγκληματίας ύπνοβάτης

Ίδου μία περίπτωση έγκληματιού ύπνοβάτου. Αυτοί οι παθολογικοί άνθρωποι είναι οι φοβερότεροι, γιατί κάνουν ανατριχιαστικά έγκλήματα, δίχως να διστάζουν σε τίποτα και δίχως να φοβούνται κανέναν.

Κι' ένας τέτοιος ακριβώς δολοφόνος - ύπνοβάτης είχε παρουσιασθεί τις αρχές του 1918 στο Λονδίνο. Με ειδική αλυσίδα γλυστρουσέ επάνω από τις στέγες των σπιτιών κι' ύστερα από τους εξώστες και τα παλκόνια, έμπαινε μέσα στα διακρίσματα των γειτόνων κι' έκανε ιρικόδη έγκλήματα. Έπειτα, τα έη ιερώνματα, γύριζε ανενόχλητος στο σπίτι του. Αυτά τα έγκλήματα, γινόντουσαν συνήθως κάθε πανσέληνο.

Οι αστυνομικοί της Σκώτλαντ Γουάρντ, τέλος, μία τέτοια νύχτα, κατέφεραν να διακρίνουν αυτόν τον βρυκόλακα σκαρφαλωμένον στην στέγη ενός σπιτιού, να τον πυροβολήσουν και να τον σκοτώσουν.

Όταν ο έγκληματίας αυτός ύπνοβάτης σωριάστηκε σαν άδαιο σκακί στο έδαφος, οι αστυνομικοί έτρεξαν προς τα εκεί, μα άπισθοχώρησαν έντρομοι. Στο πρόσωπο του ύπνοβάτου είχαν αναγνωρίσει τον Ουάλλας Μόρισον, τον καλύτερο αστυνομικό της Σκώτλαντ Γουάρντ.

Όπως βλέπετε, οι ύπνοβάτες είναι οι φοβερότεροι παθολογικοί άνθρωποι.

Πορτραίτα ζωων

Η καμηλοπάρδαλις

Το θηλαστικό σε δέρμα και μεγαλοπρεπές εμφάνισή του ζώο, που είναι το υψηλότερο ζώο που υπάρχει στη γη, ζει μέσα στις άπείραντες πεδιάδες της τροπικής Αφρικής και έσκει κατ' ανάγκη που αποτελούνται από 80-100 ή και περισσότερα τέτοια ζώα.

Αντίθετα προς τ' άλλα ζώα δεν σκύβει για να θρῆ την τροφή του αλλά απλώνει τον πανύψηλο λαιμό της και κόβει τα τρυφερά κλαδιά των δένδρων, που αποτελούν την καλύτερη τροφή της, με γιά να πιη νερό τεντώνει τα δύο της μπροστινά πόδια δεξιά κι' αριστερά για να χαμηλώσει το σώμα της κι' ύστερα σκύβει το κεφάλι της.

Παρ' όλο τον όγκο του σώματός της τρέχει γρήγορα κι' οι κινήσεις της είναι αρμονικές.

Πρώτη φορά έκανε την εμφάνισή του το ζώο αυτό στη Ρώμη κατά το έτος 46 π. Χ. και στις γιορτές που έδωσε ο Κάισαρ για τους θριαμβικούς του. Από τότε μετέφεραν πολλά τέτοια ζώα στη Ρώμη, μα πάντα έθεωρούντο σπάνια και παράδοξα.

Σε σχετικές τοιχογραφίες παριστάνεται καμηλοπάρδαλις σπομένη με χονδρό σχοινί από σκλάβους. Αυτό δείχνει ότι από την εποχή εκείνη την είχαν εξημερώσει.

Το 1827 εστάλησαν από τον Πασά της Αιγύπτου στο Παρίσι δύο αρσενικά καμηλοπάρδαλις που την συνόδευε ένας μαυρός υπηρέτης του Πασά, ο Χασάν, δύο αγγελάδες για να πίνη γάλα, ένας Ιπποκόμος κι' ένας δραγουμάνος. Όταν έφτασαν στην Μασσαλία θύθηκαν για να τους προϋπαντήσουν ο δήμαρχος της πόλεως, ο στρατιωτικός διοικητής, ο αρχιεπίσκοπος, ένα τμήμα Ιππικού και πλὺς κόσμος περιέργων.

Μόλις θύηκε η καμηλοπάρδαλις πλουσιοστολισμένη με μεταξωτό ύφασμα που έφερε τα χρώματα της γαλιτικής σημαίας, τράαζε που είδε τόσον κόσμο, τεντώνει το λαιμό της, σπάζει το σχοινί που κρατούσε ο Χασάν κι' αρχίζει να τρέχει. Το τι γίνθηκε δεν περιγράφεται. Δήμαρχος, στρατιωτικός διοικητής και αρχιεπίσκοπος έβρισκαν χάρη φαρδείς πλατείς, το Ιππικό της κλείνει το δρόμο για να την εμποδίσουν να φύγει, η καμηλοπάρδαλις σηκώνει το κεφάλι της, τα διευθύνει δεξιά κι' αριστερά, τ' αλάνη φοβάται και τρέπονται εις φυγήν κι' ύστερα απ' αυτά γύρισε ήσυχα στην απόσθρα όπου την ημέρωσε ο Χασάν.

Όταν τέλος έφτασε στο Παρίσι, στο σταθμό την υπεδέχθησαν οι αρχές της πρωτεύουσας και πολλός κόσμος, που επί πολλούς μήνες μαζεύονταν στον Βοτανικό Κήπο, όπου της έτοιμασαν πολυτελές διαμέρισμα για να την θαυμάζουν. Είκοσι τ'ό ζώου είχαν τοιχοκολληθεί στα κεντρικότερα μέρη του Παρισιού και οι κυρίες της αριστοκρατίας έβγαζαν τα φορέματα, τα καπέλλα, τα παπούτσια και τα γάντια τους με το χρώμα της καμηλοπάρδαλις. Μα και με τις τόσες περιποιήσεις δεν έχασσε τους πατριωτές της κι' όταν κάποτε έπεσκέφθησαν τον Βοτανικό Κήπο μερικοί Άραβες η καμηλοπάρδαλις έτρεξε κοντά τους και με τον μακρύ λαιμό της έβγαλε με τη γλώσσα της τα άσπρα σαρίκια και τα πρόσωπά τους!

Η άραχνη

Σαν την καλή νοικοκυρούλα μοιάζει αυτό το έντομο που, καθισμένη ώρες δλόκληρες μπροστά στον αργαλειό της, ύφαινει, ύφαινει για το σπιντικό της, για τον άντρα της, για τα παιδιά της. Η διαφορά όμως μεταξύ καλής νοικοκυρούλας και άραχνης είναι ότι η πρώτη ύφαινει για να ντυθεί κι' η δεύτερη ύφαινει για να εξασφαλίση την τροφή της.

Παρά ταύτα ύφαινει το δίχτυ της με πολύ καλαισθησία και επιτηδεύεται στις γωνιές των τοίχων, των ταβανιών και των δένδρων.

Τα σαγόνια της είναι πολύ γερά για να τεμαχίζουν τα έντομα και τα δαγκώματά της, πολλές φορές θανατηφόρα για τα ζώα και τους ανθρώπους. Εύτυχος που οι άραχνες των οποίων τα δαγκώματα είναι θανατηφόρα δεν ζουν στην Εύροπη παρά στην Αμερική, όπου όλα τα πράγματα και τα ζώα είναι παρδόξα και υπερφυσικά. Οι χωρικοί της Ισπανίας, κακάς νομίζουν ότι ένα είδος άραχνης του τόπου τους, η ταραντέλλα, είναι επικίνδυνη και άια δαγκώση τον άνθρωπο πεθαίνει. Από άλλη αμύηση, που θέσθαισα σ' άλλη ατμόσφαιρα, που βλάπτει πώς κάποτε μια ταραντέλλα δαγ-

κωσε έναν άνθρωπο και πέθανε. Από τότε η ταραντέλλα συκοφαντήθηκε άνεπανόρθωτα. Οι άραχνες της Ευρώπης όχι μόνον δεν είναι επικίνδυνες αλλά και ωφέλιμες, γι' αυτό σε πολλά μέρη οι κτηνοτρόφοι τις αφήνουν άνεσώχλητες στους σταύλους των γιατι πιάνουν τις μυγίες που είναι πολύ ενοχλητικές για τα ζώα.

Ο Πελοπόν, που ήταν φυλακισμένος χρόνια στην προμερή Βαστιλλή, πέραγε τον καιρό του εξημερώνοντας τις άραχνες του κελιού του που καθόντουσαν στο κεφάλι του, στα χέρια του, στο πρόσωπό του και κυνηγούσαν τα έντομα που τον ένωλούσαν.

Αντίθετα με τα περισσότερα ζώα, οι άραχνες δεν ζουν αρμονικά με το ταίρι τους. Οι θηλυκές, που είναι πάντοτε μεγαλύτερες, ισχυρότερες και εκκινητότερες από τις αρσενικές, όχι μόνον δεν υπακούουν τον άντρα τους μα πολλές φορές του σηκώνουν κεφάλι κι' άμα τυχόν δεν τις ακούση, του στήνουν παγίδα τα ίδια δίχτυα που μεταχειρίζονται για να αλχηλωτίζουν τα έντομα, τους πιάνουν και τους τρώνε. Όταν καθώς έλέπετε δεν είναι μόνον οι διάφορες φύλες, Υθόνες κ.τ.λ. που σκοτώνουν τους άντρες τους, μα κι' οι ομόφυλές τους άραχνες. Μα και τις έρωτικές τους διασχύσεις οι άραχνες είναι επικίνδυνες, γιατί μετά από την σελίνη του μέλτος, με χίλια δυο νάξια και τερτίπια παρασύρουν τους ένθουσιασμένους απ' τα θέληγνρά τους άντρες τους σε μια γωνία του ταίχου, τ'έως μπλέκουν στα δίχτυα τους και τους κόβουν το κεφάλι.

Ο τοξότης

Στα έξωτικά νησιά του Ίνδικου και του Ειρηνικού, όπου τ' όνειρο γίνεται πραγματικότητα και η πραγματικότητα όνειρο, εκεί που η φύσις οργιάζει σε θάλασσα και χίλιες όμορφες και που ζουν κι' ανανέουν τα πιο περίεργα και σπάνια ζώα, εκεί έρρισκεται και ο φίλος μας τοξότης. Ένα μικρότατο και ώσπιαστό ψαράκι που ζή μέσα στα τρεχούμενα νερά ή τις λίμνες που κορνίζάρουν ή διακόπτουν τις περιφιλικές ζούγκλες.

Αυτό το ψαράκι δεν είναι μεγαλύτερο από 12-15 πόντους, μα σ' αυτό εφορμάζεται το άρσαιο ρητό: «Μικρός το δέμας αλλά μαχητής» και δεν μπορούσε να ήταν άλλωδης, αφού είναι τοξότης...

Αυτός λοιπόν ο κάτοικος των γλυκών νερών, που ο μεγαλύτερος ζωγράφος, η φύσις, έχει στολίσει με τα ώραιότερα και τ' αρμονικότερα χρώματα, όφείλει το όνομά του στην Ικανότητα που έχει να γεμίση το στόμα του νερό και να το εκτοξεύη στα διάφορα ύδρδια έντομα που φωνάζουν ή κάνουν τον περιπατό τους στα ύδρτοραρή φυτά των περιζώνουν τις άδρες των λιμνών, των ποταμιών και των ρυακίων. Το νερό μπορεί να το εκτοξεύη και σε άποστασις ενός μέτρου. Αυτό τα έντομα που πέφτουν κατ' αυτόν τον τρόπο στο άνοιχτο στόμα του αποτελούν τον καλύτερο μεζέ του.

Τα ψαράκια αυτά είναι πολύ ευαίσθητα στον έρωτα...

Η εμφάνισις των έρωτικών των διαθέσεων δεν έκδηλώνεται την άνοιξη ή το καλοκαίρι, όπως στα κοινά όντα που ζουν στον άλλο κόσμο, μα σε κάθε εποχή, σε κάθε στιγμή κι' αυτό γιατί εκεί άνθίζει η αιώνια άνοιξις, η ατέλειωτη χαρά της ζωής που έκδηλώνεται στο κάθε τι με την παραμικρή αττία.

Ο πάντοτε λοιπόν έρωτευμένος τοξότης τις άρες που δεν κυνηγάει με τον τρόπο που είπα παραπάνω την τροφή του, κυνηγάει τα ώραια θηλυκά που, αντίθετα απ' αυτόν, μένουν κρυμμένα κάτω από τις πέτρες ή ανάμεσα στα τα ύδρτορα ή ψαράκια και περιμένουν να φάνε τα μικρότερα ψαράκια και άλλα ύδρτοια μικροσκοπικά ζωάρια που αυτά κοπαδιστά κυκλοφορούν μέσα στο νερό.

Στην Ιάβια, όπου βρίσκονται τα περισσότερα απ' αυτά τα ψαράκια, οι Ιθαγενείς τα ψαρεύουν με άποχες και τα έκθέτουν σε θάλασσα στα διάφορα παζάρια μαζί με άλλα περίεργα ψάρια, πουλιά, ζώα και διάφορα σ' άψα αντίκειμενα. Πολλά τ' αγοράζουν, ελ τοποθετούν μέσα σε κρυστάλλινα θάλα και στολίζουν τις αίθουσες των σπιτιών τους. Για να διασκεδάσουν σπληνούν δίπλα στο θάλα ένα ψηλό καλάμι μήκους 50-80 πόντους, στην άκρη του οποίου δένουν μια μύνη. Μόλις τη βή το τοξότης γεμίζει το στόμα του νερό, θάβει για μια στιγμή το κεφάλι του έξω και με δύναμη εκτοξεύει το νερό στη μύνη που εξαφνίζεται απ' την ψυχρολουσία,

γάνει την Ισορροπία της και θάπεφτε στον κυνηγό της που ύστερα απ' την έκτοξεύσι του νερού περιμένει μ' άνοιχτο το στόμα για να καταβροχθίση το κυνήγι του, αν δεν ήταν δέμενη με κλωστή.

Ο παπαγάλος

Από τα θάθη της Ασίας, της Αμερικής και της Αφρικής που κατοικεί το γνωστό αυτό πουλί, μετεφέρθη στην Ευρώπη, εξημερώθηκε και σήμερα, μετά το καναρίνι, είναι το κοινότερο πουλί που στολίζει τα πάρκα, τους ιδιωτικούς κήπους και τις αίθουσες των σπιτιών.

Ο παπαγάλος διατηρείται στα κλουβιά τόσο για τον θαυμάσιο χρωματισμό του που αντιπροσωπεύει όλα τα χρώματα της ίδριος με τις πιο λεπτές αποχρώσεις όσο και για την καταπληκτική νοημοσύνη του. Δεν μιλάει μόνο τις φωνές των διαφόρων ζώων και την φωνή του ανθρώπου, προφέρων όχι μόνον λέξεις αλλά κι' δλόκληρες φράσεις και άπαγγέλλον στίχους, άλλα μαθαίνει να κάνη και διάφορα γυμνάσματα, γι' αυτό και πολλές φορές αποτελεί ένα από τα καλύτερα νούμερα των θιαριετών και των Ιπποδromίων. Το πουλί αυτό μπορεί να ζήση μέχρι 150 χρόνια.

Ο Παπαγάλος δεν ήταν γνωστός στους αρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους κατά τα πρώτα έτη. Αργότερον, πρώτος ο Έλληνας συγγραφέας Κτησίας αναφέρει τον παπαγάλο, τον όποιον και όνομάζει ψιττακόν και τον περιγράφει ως περίεργο πουλί των Ίνδιών που μπορεί και να μιλά. Ο Άριστο, τέλος άφιρώνει επίσης λίγες γραμμές για τον παπαγάλο, μα απ' αυτά που γράφει δεν φαίνεται να ήταν γνωστός κατά την εποχή του στην Ελλάδα.

Ο Αθήναιος λέγει ότι αυτό το θαυμάσιο πουλί είχε πατρίδα τις Ίνδιες και όνομάζετο σιττακέ, ές ού και οι αρχαίοι Έλληνες το όνόμασαν ψιττακόν. Από τις διάφορες περιγραφές μαθαίνουμε ότι γνωστότερο είδος ήταν ψιττακός ο πρᾶσινος ο περιλαίμιος φάρος.

Οι Ίνδοι θεωρούσαν τον παπαγάλο ως έρω ζώο. Οι μυθικοί κήποι των Ίνδων μεγιστάνων είχαν πολλά κλουβιά άφθαστα σε πολυτέλεια, μέσα στα όποια ζούσαν διάφορα είδη παπαγάλων.

Μόλις μετεφέρθη στην Ευρώπη γίνθηκε περιήγησης ίδιως από τους Ρωμαίους, στους όποιους η άγνοια για τον παπαγάλο διειρηθή επί πολλά χρόνια. Στους χρόνους του Ουάρους (1ος αιών μ. Χ.) έφιγουράριζαν παπαγάλοι και στις δημόσιες γιορτές μαζί μ' άλλα σπάνια πουλιά της εποχής εκείνης, γίτες μπεκότες και τ' άσπρα καταψίκα. Έπειτα έγινε είδος πολυτέλειας και διειρητο μόνον υπό των πλουσίων της εποχής εκείνης που πολλές φορές τον έβαζαν να τρώη μαζί τους στο τραπέζι τους και καθώς γράφει ο Πλίνιος, αντίλλασσαν και διαφόρους φράσεις.

Κατά τον 5ον αιώνα ο παπαγάλος που μιλάγε είχε μεγάλη αξία. Αναφέρεται ότι ο Όλυμπιονίκης ο Θησαίος, Ιστορικός της εποχής εκείνης, είχε έναν παπαγάλο που έμειτο όλες τις φωνές των ανθρώπων, γόρευε, τραγουδούσε και φώναζε τον καθένα με τ' όνομά του. Στον ύπηρέτη φώναζε: «Σε διατάσσω». Στους φίλους του κυρίου του φώναζε: «Παρακαλώ» κι' όταν έβλεπε να περηνά κανένας είσημος όπεκλίνετο κι' έφώναζε: «Διατάχτε!...»

Αυτο παπαγάλοι της αρχαιότητας είχαν την τιμή να άπαθανατισθούν. Ο πρώτος άνηκε κάποιου αριστοκράτους της εποχής εκείνης, Κορίννα λεγομένη και ο δεύτερος σ' έναν Αθηδίου.

Ο Οδίδιος τραγουδούσε σε ποθητικούς στίχους γιομάτους μελωδία κι' έξαρι τον παπαγάλο της Κορίννας που ζούσε αρμονικά στο ίδιο κλουβί μ' ένα τρυγόνι και το είχε συνήθει να τρώη απ' το ίδιο φαγλ και να κοιμάται τη νύχτα σκερφαλωμένο στις φωνές του. Όταν έβλεπε την κυρία του φώναζε: «Χαίρε Κορίννα! τι κάνεις;» Όταν φόφωρε, η Κορίννα του έκανε μεγαλοπρεπές μνημείο μέσα στο περιβάλλ της και τον έθαψε μ' όλες τις τιμές.

Τον παπαγάλο του Αθηδίου τραγουδούσε ένας άγνωστος ποιητής κι' έπάνω στον τάφο του έγραψε συγκινητικό επιτάμιο επίγραμμα.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Διαδουλεύσεις

Μικρά προβλήματα

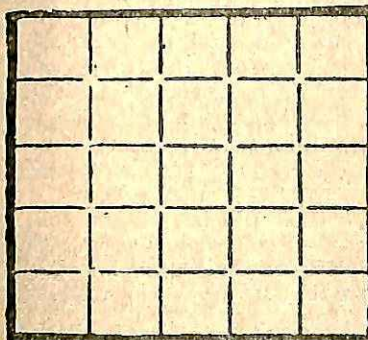
(Πρόβλημα 5ον)

ΤΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

Τέσσερα ζεύγη είχαν διαγυνώσει ένα όμαδικό γλέντι. Κατά το γλέντι αυτό, πίνουν 32 μπουκάλια μύρα. Η Μαρία πίνει ένα μπουκάλι, η Καίτη 2, η Στέλλα 3 και η Νίτσα 4. Ο Νίκος πίνει όσα και η σύζυγός του, ο Άλέκος τα διπλάσια, ο Πέτρος τριπλάσια από τη δική του και τέλος ο Κώστας τετραπλάσια από τη συμέλα του.

Μπορείτε τώρα βασίζόμενοι στα παραπάνω δεδομένα να έρρητε ποιά είναι η σύζυγος του καθενός των τεσσάρων άνδρων;

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ
(ΑΡΙΘΜΟΣ 1)

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20
21	22	23	24	25

Τοποθετήσατε έκαστον των 25 άνωτέρω δημοσιευμένων αριθμών έντός έκάστου τετραγωνιδίου του άνωτέρω δημοσιευμένου τετραγώνου κατά τρόπον ώστε, προσθέτοντες αυτούς όριζοντίως, διαγώνιως και καθέτως να εύρισκετε πάντα ως αποτέλεσμα «65».

Α. Δ.

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟΝ

(Αριθμός 2)

Γ. ΟΔΙΡΗ

ΣΥΡΟΣ

Δημοσιεύομεν άνωτέρω ένα άνωτερον περιεργον έπισκεπτήριον. Έκ πρώτης όψεως αυτό δεν φαίνεται, καί όμως ο Ιδιοκτήτης του άνωτέρω έπισκεπτηρίου κ. Γ. ΟΔΙΡΗ, κάτοικος της νήσου «ΣΥΡΟΣ» παρετήρησε μίαν ήμέραν ότι τα διάφορα γράμματα που έχρηάζοντο για την κατασκευή του έπισκεπτηρίου του ήσαν άκριβώς τα ίδια που έχρηάζοντο για να γραφή το επίσημολόγισμά του.

Μήπως λοιπόν τώρα θέ μπορούσσε βοηθημένοι από τα γράμματα του άνωτέρω δημοσιευμένου έπισκεπτηρίου να εύρητε το επίσημολόγισμά του Ιδιοκτήτη; Προσέχη έμως, πρέπει να χρησιμοποιήσθουν όλα τα γράμματα μίαν και μόνην φοράν έκαστον.

Α. ΔΕΠ.

Σταυρόλεξον 7ον

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 7ον

Οριζοντίως

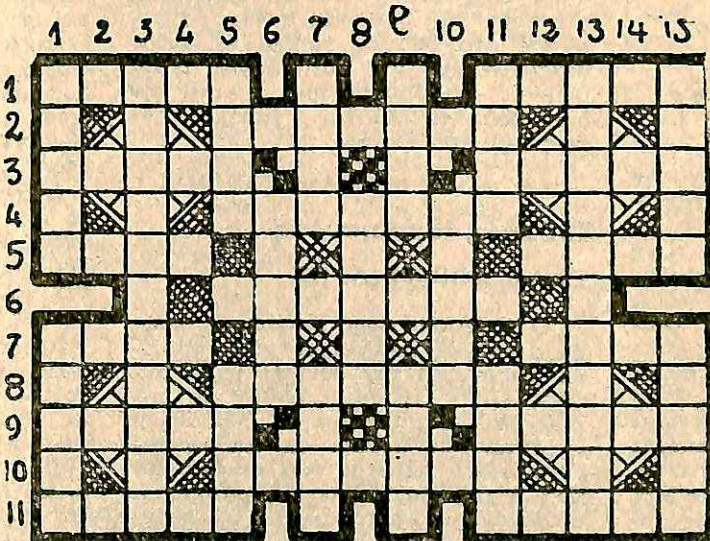
1. Άδειο.— Άν δεν ύπήρχα αυτά δεν θα ύπήρχαν άσφαλώς και παίκται στον Ιππόδρομο.
2. Ισιστάσεις που καταλαμβάνει μια έπιφάνεια.
3. Άν προστεθούν δυο συλλαβές στην αρχή θα έχωμε τον ... για να περνάη η άρα. Κανείς δεν θέλει να τ'ό πάθη.
4. Άνασκόπια έλαφρώς τ'ό έδαφος ή. τη μύτη.
5. Το κεντρικόν τμήμα του λον-

θερίας.

11. Άν δεν ήταν τέτοια ή Έλένη δεν θα είχαμε Τρωικό Πόλεμο.— Σήκωμα και μεταφορικώς κατάργησις, κατάλυσις.

Καθέτως

1. Μεγάλο ύδρδίο θηλαστικό, γενικώς.— Ακτινοβόλ, φωτίζω.
3. Η βιομηχανία των ύφαντικών πρώτων ύλων προς κατασκευήν νημάτων.
5. Τέτοιος ήθελε να είναι κάθε γέρος. Μία των πέντε ήπεί-

δίνου.— Διευκολύνει τη συγκοινωνία, συνδύει ένα τόπον με τον άλλον και στις πόλεις καθέμια έχει όνομα.

6. Η Πηλοπεί του Οδυσσέως είχε έρθη το μπελά της άπιστις (έν.)—7. Κήμα πουά από τη μετοχή του... θγαίνον εκείνοι που πλημυρίζουν αυτή την εποχή τις πλάς και τις άκρογαλιές.— Άγεται και γκρούπ.

8. Γίνεται έτσι ο τόπος της άνοιξης, άλλα χαρακτηρίζομε με τη λέξη και έναν οργανισμό που γίγναινε καλά.
9. Με τον τίτλο αυτό χαρακτηρίστηκαν μερικοί θασίλεις και αυτοκράτορες.— Μυθικός ήρωας.
10. Τόσο είναι το χρονικόν διάστημα της ποιητής μερικαν καταδίκων που δεν πρόκειται να ίδούν τον ήλιο της έλευ-

ρων.

- 6.— Ουδείς... άνευ εξαίρεσεως.
7. Δίοδος σκεπασμένη ή άνοιχτή ανάμεσα σε οικοδομή.— Όν κατέγον ύπερφυσικός δύναμεις.
8. Κέντρον συναθροίσεως πολλών προσώπων της ίδιας κοινωνικής τάξεως.
9. Άναφορική άνωθυμία (πλ.). Νεότερα όνομασία μεγάλου ευρωπαϊκού κράτους.
10. Ο πλήρης ζωτικότητα, δραστήριος, ενεργητικός. (Τό αώτερον εις την δημοτικήν).
11. Γυμνάσιο, έκπαιδευ.— Χερσόνησος εις τον Β. μυχόν της Ερυθρής θαλάσσης, μεταφύ Αιγύπτου και Αραβίας, ως και το έπ' αυτής όρος.
13. Κατασκευή κτιρίου.
15. Άρρεν πρόβατον σε μικρή ηλικία.— Χρησιμοποιούνται ως τροφά των κτηνών.

Άστυνομικόν πρόβλημα

(Αριθμός 7)

Μέσα εις ένα διαμέρισμα ενός μεγάλου ξενοδοχείου της Μασσαλίας έβρέθηκε ένα πρωτό δολοφονημένος ο ένοικος αυτού Μπέν Άντονι. Γιατί; Είμαι περαστικός και ποτέ μου δεν συνήγισσα αυτόν τον Μπέν Άντονι Μπαλέμ Μεζανίμ για τον όποιον όμιλείτε.

—Τότε συ είσαι ο δολοφόνος; είπε ο Μπέν άπευθυνόμενος στον Ρισάρ.

—Εγώ; άπήντησε ο Ρισάρ. Μα έγώ, όπως και ο κύριος που ρωτήσατε προηγουμένως, είμαι περαστικός και άνωστάς τελείως άν μέσα στο ξενοδοχείο όπρηξε ένας πλούσιος Άραφ.

—Άμέσως τότε ο Μπέν έδωσε διαταγή να συλλάθουν τον Άντονι και να αφήσουν τον Ρισάρ έλεύθερον.

Γιατί?

Αι λύσεις του προηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 6ον

Οριζοντίως

- 1) ΣΤΟΜΙΟΝ. 2) ΟΠΟΣ — ΑΝΤΙ. 3) ΣΑΝΟΣ. 4) ΟΡΩΗ — ΟΣΤΙΑ. 5) ΣΤΕΙΡΟΣ. 6) ΟΦΙΣ — ΜΕΛΙ. 7) ΩΚΕΑΝΙΑ. 8) ΟΡΙΟΝ — ΝΗΣΟΣ. 9) ΛΑΣΣΟ. 10) ΑΓΟΣ — ΒΟΛΗ. 11) ΛΙΒΑΝΟΣ.

Καθέτως

- 1) ΠΟΛΙΣ — ΚΟΡΑΕ. 2) ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ. 5) ΗΣΣΩΝ. 6) ΤΙΣ — ΛΕΙ. 7) ΑΜΕΛΕΙΑ. 8) ΜΗΝ — ΣΙΑ. 9) ΟΥΡΑΝΟΣ. 10) ΟΥΣ — ΟΣΣΟ. 11) ΟΣΣΜΑΝ. 13) ΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ. 15) ΠΙΔΑΣ — ΕΣΘΗΣ.

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΙΟΝ

Το μεγάλο σφάλμα που έκανε ο Γιάννης ήταν ότι λησμονήσε να εγάλη από το περιδέραιο την ετικέτα που καταστήματος, πάνω στην όποια ήταν γραμμένη η τιμή του: «ΔΡΧ. 15».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Αριθμός 6)

Ο Ντιερώ αναφέρει ότι τοποθετήθηκε αντίθετος προς τον άνεμον, για να τον μυρισθή το θήραμα. Μα τότε εάν πράγματι υπήρχε θήραμα, πώς δεν είχε μυριστή τον Λιστάρ που θριακόταν εις έντελως αντίθετον κατεύθυνσιν; Τό θήραμα θα τον είχε λοιπόν όπωσδήποτε μυριστή και δεν θα έμεινε εκεί να δόσκη άμέριμνα.

Ο Ντιερώ λοιπόν ψεύρεται, γιατί είναι άδύνατον να ύπηρες θήραμα, συνεπώς αυτός θηληματικώς έφάνευσεν τον Λιστάρ και πλάθει τώρα όλην ατμήν την Ισσορία του κυνηγιού για να διαφυγή την τιμωρία που τον περιμένει.

CREME MOUSON
ΕΝ ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΑΙ

ΜΗΝ ΑΠΑΤΑΣΘΕΙ

Τά πραγματικά

ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΡΕΤΑΛΙΑ

είνε μόνον Ι. ΜΟΡΑΛΗ
Όδός Νικίου 6 (εις τ'ό θάθος)

Πλουσιωτάτη συλλογή
διά κόστούριμα, πανταλόνια κλπ. ευρωπαϊκά και έγχώρα.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,

Φαντάζομαι την χαρά σας για την λευθεριά κι' ασοδοσία που απολαμβάνεται τώρα με τις διακοπές. Βέβαια, ύστερα από την έννεαμνη ζωή του σχολείου, έχετε και σεις όλα τα δικαιώματα να χαρήτε την λευθεριά, να παίξετε, να διασκεδάσετε. Όλα όμως αυτά, είτε στις εξοχές βρίσκεσθε, είτε τις πόλεις και τα χωριά, πρέπει να τ' απολαμβάνετε με μέτρο και χωρίς υπερβολές. Όχι τρελλά τρεξίματα και πηδήματα που μπορεί να καταλήξουν σε μικροατυχήματα. Μπορείτε βέβαια και να πηδήξετε και να τρέξετε, αλλά σε κατάλληλους τόπους μακριά από δημόσια μέρη απ' όπου περνούν άνθρωποι, ζώα, τροχοφόρα. Έπειτα, ύστερα από μια τέτοια άσχοлия, που θέχετε βέβαια ιδρώσει, ποτέ να μην πίνετε νερό αν δεν περάση αρκετή ώρα κι' αυτό όχι πολύ παγωμένο. Σεις που είσθε στις όρεινες εξοχές, ποτέ να μην κόβετε και τρώτε καρπούς που δεν τους γνωρίζετε καλά — γιατί υπάρχουν ένα σωρό που είναι βλαβεροί στον ανθρώπινο

οργανισμό — και γενικά όλοι δεν πρέπει να τρώτε φρούτα που είναι άγουρα ακόμα. Οι άλλοι που είσθε κοντά στις ακροθαλασσιές, ποτέ να μην πέφτετε στη θάλασσα με γεμάτο στομάχι, μετά το φαγητό, δηλαδή πριν περάσουν 3-4 ώρες. Γενικώς δε πρέπει να προσέχετε πολύ σ' αυτά που σας λένε οι δικοί σας, που θέλουν το καλό σας, γιατί απ' τις διακοπές πρέπει να γυρίσετε στα θρανία, χαρούμενα, ένθουσιασμένα και με καινούργιες δυνάμεις κι' όχι απογοητευμένα γιατί δεν διασκεδάσατε και δεν χαρήκατε όπως και όσο έπρεπε.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΦΙΛΗ

Ευθυμες Ιστοριούλης

ΕΝΑΣ ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΗΣ

Ο κ. Άλκιβιάδης Κουρτέλος, πρώην ανώτερος υπάλληλος που αποχούσε τώρα από την σύνταξη του, λαμπρός κι' αξιολύπητος άνθρωπος, ένα πράγμα δεν μπορούσε να συμπαθήσει σ' αυτόν τον κόσμο: τα σκυλιά. Κι' αυτό γιατί φοβόταν τα σκυλιά, μικρά ή μεγάλα, διαλεχτής ράτσας ή συνηθισμένα μαντρόσκυλα, σ' αφάνταστο βαθμό. Κάθε φορά που έβγαινε από το σπίτι του, ακουμπώντας στην χοντρή του μαγκούρα, μόνη του φροντίδα ήταν να προσέχει αν περνούσε από κοντά του κανένα σκυλί. Τότε, αν προλάμβανε, άλλαζε δρόμο κι' απέφευγε την συνάντησι, αν όμως δεν το κατάρθωνε, σήκωνε την μαγκούρα και έπαιρνε στάσι απειλητική κάνοντας τον σκύλο ν' αλλάξει δρόμο. Μια μέρα, καθώς έστριβε στη γω-

νά του δρόμου του, βρέθηκε μπρός σ' έναν σκυλοκαυγά από τρεις - τέσσαρες σκύλους που μάλλωναν για ένα κόκκαλο που κρατούσε ο ένας. Παρ' όλιγο να σωριασθή χάμω, μπρός στην απρόοπτη αυτή συνάντησι, αν δεν τον βοηθούσε ένας περαστικός διαβάτης. Αμέσως ο κ. Άλκιβιάδης φώναξε ένα ταξί, γύρισε σπίτι του και δεν ξαναβγήκε, παρά ύστερα από δεκαπέντε μέρες. Όταν τύχαινε να διαβάσει στις εφημερίδες ότι ένας λυσσασμένος σκύλος δάγκωσε κάποιον, τον έπαινε τρόμος και δεν συνέρχεται παρά ύστερα από πολλές ώρες.

Προχτές ο κ. Άλκιβιάδης, φόρεσε το φράκο του, που το είχε από την εποχή που ήταν ανώτερος υπάλληλος, μπήκε σ' ένα ταξί και πήγε σ' ένα φιλικό του σπίτι στους Άμπελοκήπους που ήταν καλεσμένος.

Πέρασε στο σαλόνι και αφού ξαπλώθηκε αναπαυτικά σ' ένα καθίσμα άρχισε να συζητά με την οικοδέσποινα, οπότε ξαφνικά βλέπει δίπλα του και κοντά στα πόδια, να στέκεται μ' αφέλεια ένα χαριτωμένο σκυλάκι με το οποίο έπαιζε το μικρό κοριτσάκι της κυρίας.

Κατάχλωμος ο κ. Άλκιβιάδης, πήδη όρθιος, ρίχνει μια ματιά τρώμου στο σκυλάκι που εξακολουθούσε να έχει μ' απάθεια τα χάδια της μικρής, σήκωνε το πόδι και... μπάμ! ακούστηκε η δυνατή κλωτσιά του ενώ ένα σωρό κομμάτια από πορσελάνη γέμιζαν το δωμάτιο!

— Βοήθεια! με δάγκωσε! Ένα γιατρό, ένα γιατρό, ξεφωνίζει ο κ. Άλκιβιάδης, που από την τρομάρα του δεν κατάλαβε τί συνέβη.

Η οικοδέσποινα τον κύταξε κατάπληκτη, ενώ η κόρη της έκλαιε απαρηγόρητα, μαζεύοντας τα κομμάτια του... παιχνιδιού της!

ΕΠΗ

Παιδικόν πνεύμα

ΕΧΕΙ ΔΙΚΗΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ο μικρός (κλαίοντας): Δεν ξαναπάω πιά στον δάσκαλο αυτού του σχολείου...

— Γιατί, παιδί μου;
— Θέλει πάντα να μου μαθαίνει πράγματα που δεν ξέρω!

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

— Τι έκαμες, Τοτό, στο σχολείο;
— Τι περίεργος, Θεέ μου, που είναι ο κόσμος! Μόλις έρθω στο σπίτι με ρωτούν τί έκαμα στο σχολείο και όταν πάω στο σχολείο ο δάσκαλος με ρωτάει τί έκαμα στο σπίτι...

Αληθινές Ιστορίες

ΠΡΩΤΕΣ ΑΓΑΠΕΣ:

P. X.

Θέλετε λίγη δροσιά νεανική; Θέλετε να ξαναζήσετε λίγο τα πρώτα εφηβικά σας χρόνια;

Θέλετε να ξαναβρεθείτε στην ατμόσφαιρα εκείνη, με τις λαχτάρες της, τα όνειρά της, την ανικανοποίητη φαντασία, — αλλά και τη δειλία, την φυσικήν αθωότητα που δεν εδηλητηριάσθηκε ακόμη από την πείρα της ζωής, κι' ακόμη την αφέλεια — το μεγάλο αυτό δώρον της νεότητος που μάς κάνει — ή μάλλον που μάς έκανε, αλλοίμονο — να εκπληττώμεθα μπροστά σε κάθε νέον ψυχικό θησαυρό που ανακαλύπτουμε μέσα μας;

Έ, λοιπόν, έλθε να διαβάσωμε μαζί ένα γράμμα, που έλαβα πριν από μερικές ημέρες. Περικλείει όλη αυτή τη δροσιά, και θα ξαναφέρη πολλούς ανανγώστες μου στην εποχή των μαθητικών τους θρανίων.

Είπαμε πώς θα διαβάσωμε «μαζί» το γράμμα. Συ-

νεπώς, μπορούμε να σταματούμε κάθε τόσο...

«Με συγχωρείτε, αρχίζει ο νέος μου φίλος, που κάταπαύ την συμφωνία της στήλης σας, ή οποία δέχεται, όπως γράφετε, μόνο γυναικείες απορίες...»

Έδω, μία παρένθεσις. «Η μάλλον, μία επανόρθωσις. Κάθε νέος, όπως και κάθε νέα, που έχουν έναν ψυχικό πόνο, μια στενωχόρρα, είναι φίλος μου. Σε όλους απαντώ. Αδιακρίτως φύλου ή ηλικίας. Αρκεί να είναι ειλικρινείς. Και είναι ειλικρινής ο νέος μου φίλος — διάφορο εάν ο πόνος του είναι από τους γλυκύτερους πόνους που νοιώθουμε στην παιδική ηλικία.

Συνεχίζω, λοιπόν: «Είμαι νεαρός. Πρό τετραετίας, στα θρανία ακόμα, γνώρισα μια πολύ όμορφη νέα. Την αγάπησα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Δεν της είπα όμως τίποτα...»

Καί... δεν της έειπ' η ακόμη τίποτε, ο νέος μου φίλος! Μά να! την αγάπη πάντοτε, αυτή δεν ξέρει τί-

ποτα, αυτός πλάθει όνειρα, και ο καιρός περνά...

Γιατί δεν της εξομολογήθηκε το αίσθημά του, δεν μού το λέει ο μικρός μου φίλος. Και ζητεί την συμβουλή μου!

Φοβάται. Βλέπει ότι ο καιρός περνά χωρίς να γίνεται τίποτα, και τρέμει ο καυμένος ο φίλος μου μήπως ή αγαπημένη του αγαπήση κανέναν άλλον... μήπως παντρευθή. Με ρωτά, λοιπόν, τί να κάνει...

Του απαντώ:

Μά απλυστάτα... να της μιλήση! Έκτός εάν δεν έχει τελειώσει ακόμη το γυμνάσιο — πράγμα που υποψιάζομαι — οπότε... άς περιμένει, και άς... κυτάξει τα μαθηματά του.

Τι τα θέλετε. Υποψιάζομαι πώς ο νέος μου φίλος βρίσκεται ακόμη στην ηλικία εκείνη που ξυπνά ο πόθος τοί έρωτος για τον έρωτα και μόνο. Αγαπά κανείς, με άλλα λόγια, μόνο και μόνο για ν' αγαπά, αδιαφορώντας για την ανταπόδοσι του αίσθηματός του.

— Α :: Είναι ή πιό μαγευτική περίοδος της ζωής του ανθρώπου αυτή, που νοιώθει να ξυπνούν μέσα στην ψυχή του νέοι κόσμοι, αγνώστοι ως τότε, πρωτοφανέροτοι, γεμάτοι από μια γλυκεία και μυστηριώδη γοητεία. Αλλοίμονο, περνά τόσο γρήγορα ή εποχή αυτή — πνίγεται τόσο αδυσώπητα στην πεζότητα της ζωής και των καθημερινών φροντίδων!... Δεν μένει παρά ή ανάνησις της μόνο, σαν κάποια μισοξεχασμένη μελωδία, σαν κάποια ευωδία που γιωρτάλες — δεν είναι προνόμιο της πολυ νεαρής ηλικίας...

Υπάρχουν, βέβαια, και εξαίρέσις. Ο δεκαεξαετής όμως φίλος σου δεν ανήκει, ασφαλώς, στις εξαίρέσεις αυτές. Δεν φταίει όμως αυτός εάν δεν αποτελεί φαινόμενον. Θα έφταιγε εάν δεν φερνόταν τίμια. Κι' επί του προκειμένου, αφού δεν σε αγαπά, εφέθηκε τιμωτάτα. Συνεπώς...

Μα το «συνεπώς» το κατάλαβες ήδη, μικρή μου Έλβα. Συνεπώς για σένα αυτός ο νέος δεν πρέπει να υπάρχει πιά — παρά σαν κάποια ανάνησις μεθαύριο μερικών ευτυχισμένων αγών στιγμών της νεανικής σου ζωής...

Τίποτ' άλλο, άλλως τε, δεν θα σε σημασία, ούτε ο γάμος της νέας ακόμη. Όταν άσπρίσουν τα μαλλιά του, όπως είναι άσπρα τα δικά μου τώρα, αν τύχη και βρή πουθενά τον «παλιό» τόμο του «Θησαυρού» και διαβάση αυτή την απάντησί μου, θα με καταλάβη...

ΕΛΒΑ

Η Ιστορία της Έλβας — προ όλιγου έλαβα το γράμ-

μα της — είναι διαφορετική. Εμίλησε ή Έλβα στον αγαπημένο της. Της έμίλησε κι' αυτός. Έξέφρασαν τον έρωτά τους, άρχισαν να πλέκουν όνειρα... Το κακό όμως είναι ότι πολλοί έμίλησαν σ' αυτήν την υπόθεσι. Γιατί τα έμαθε ή μητέρα του νέου, και πήγε και τα «μίλησαν» με την μητέρα της καυμένης της Έλβας. Υπό διωγμόν, λοιπόν, οι νεαροί μας έρωτευμένοι από την ημέρα εκείνη. Οι δύο μαμάδες άπεφάσισαν, φαίνεται, να έξοντώσουν το αίσθημά τους. Καί... το κατάφεραν.

Ε, δύσκολο δεν ήταν ή ο νεαρός είναι μόλις 17 χρόνων. Έτσι μού γράφει, δηλαδή, ή μικρή Έλβα. Μπορεί να είναι συνεπώς και 16 μόνον...

Συμπέρασμα :: Ο νέος αποτραβήχθηκε. Το κακού ή Έλβα προσπάθησε με γράμματα, με μνημάτα, να τον ξαναφέρει κοντά της. Αύτός, κάνει τον κουφό.

Και ή Έλβα μ' έρωτά :: Πώς πρέπει να εξηγήση τη στάσι του ; Δεν την αγαπά, άρα γε ; Η μήπως φοβάται, άπλως, τη μητέρα του ;

Μικρή μου Έλβα, αν ήσουν λίγο μεγαλύτερη, θα καταλάβαινες δύο πράγματα :

Πρώτον, ότι... όταν φοβάται κανένας, σημαίνει ότι δεν αγαπά. Καί, συνεπώς, ήταν περιττή ή έρώτησί σου.

Και δεύτερον, ότι... ήταν φυσικό να έλθουν έτσι τα πράγματα. Δυστυχώς — ή ευτυχώς — ο έρωας, ο πραγματικός έρωας, που δεν γνωρίζει ούτε έμπόδια ούτε λςγική — δεν είναι προνόμιο της πολυ νεαρής ηλικίας...

Υπάρχουν, βέβαια, και εξαίρέσις. Ο δεκαεξαετής όμως φίλος σου δεν ανήκει, ασφαλώς, στις εξαίρέσεις αυτές. Δεν φταίει όμως αυτός εάν δεν αποτελεί φαινόμενον. Θα έφταιγε εάν δεν φερνόταν τίμια. Κι' επί του προκειμένου, αφού δεν σε αγαπά, εφέθηκε τιμωτάτα. Συνεπώς...

Μα το «συνεπώς» το κατάλαβες ήδη, μικρή μου Έλβα. Συνεπώς για σένα αυτός ο νέος δεν πρέπει να υπάρχει πιά — παρά σαν κάποια ανάνησις μεθαύριο μερικών ευτυχισμένων αγών στιγμών της νεανικής σου ζωής...

ΡΕΑ Ρ.

Χρησιμοποιείτε το Κραγιόν ΡΕΑ. Σε κανένα αντικείμενο απ' όσα τσιπάζετε στα χείλη σας (ποτήρι, πετσέτα, τσιγάρο) δεν θ' αφήση ίχνη. Καί αυτό το φίλημα ακόμη μένει μυστικό. Επ' πλέον κρατεί στα χείλη 24 ολόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάνει να αποφεύγετε το συχνό βάψιμο. Το Κραγιόν ΡΕΑ, προϊόν της ρωματοποιίας «Cana», θα σας ικανοποιήση απόλυτως.

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

III

Μεγάλες και πυκνές, είναι το μυστικό που κάνει τα μάτια όμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οι βεντέτες του κινηματογράφου που μας γοητεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (αληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες αληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο να αποκτήσει όποιος το θελήσει. Μέθοδος νέα, απλή και έντελώς αποτελεσματική. Άκαδημία Κολλονής Μ^η ΚΕΤΤΥ-Αθήναι — Έρμού 35 — Τηλ. 22.0-88.

CREME MOUSON
« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΕΥΘΥΜΑ ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

Αιώνια ή μνήμη

της μνήμης του

ΚΑΙ ΟΜΩΣ
ΤΗΝ ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ!

Ο κ. Εὐθύβουλος Βλή-
τας συνέχιζε την ηρωϊκήν
δράσιν του εἰς τὴν Κίνα, ἐ-
μάχετο πυροβολῶν καὶ βομ-
βαρδίζων, ὅτε τέλος... ἐξυ-
πνισσε καὶ διεπίστωσεν ὅτι
εἶχε κοιμηθῇ ξεσκέπαστος!
Ὅλη ἡ πολεμικὴ του περι-
πέτεια ἦταν ἓνα ὄνειρο.

— Περίεργο ὄνειρο, ἀλή-
θεια! ἐσκέφθη ὁ ἥρωας μας.
Τί ἀρὰ γὰρ νὰ σημαίνει; Μή-
πως ὅλες αὐτὲς οἱ μάχες, εἰ-
νε προμήνυμα, ὅτι θὰ βρῶ
σήμερα τὴν... οἰκογένειάν
μου καὶ θ' ἀρχίσωμε τις
τρυφερότητες; Πολὺ τὸ φο-
βόυμαι.

Καὶ πράγματι: Τὸ ὄνει-
ρον ἐπαλήθευσε ὑπ' αὐτὴν
τὴν ἔννοιαν.

Καθὼς ἐβάδιζε στὸ δρόμο
ἀμέριμνος, ὁ κ. Εὐθύβουλος
ἤκουσε πίσω του κάποιον νὰ
φωνάζει:

— Εὐθύβουλε! Εὐθύβου-
λε!

Δὲν ἔδωσε σημασίαν. Τὸ
ὄνομα αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιέφε-
ρε, ἐφ' ὅσον δὲν ἐνεθυμείτο,
ὅτι ἦταν δικό του. Ἀλλ' αἰ-
φνης ἔνοιωσε νὰ τὸν πιάνη
κάποιος ἀπὸ τὸν ὄμο:

— Εὐθύβουλε, τοῦ εἶπε,
ἔσένα φωνάζω.

Ο κ. Εὐθύβουλος ἐστρά-
φη ἐκπληκτός.

— Εμένα;

— Ναι.

— Καὶ πῶς με εἶπες;

— Τί θὰ πῇ πῶς σὲ εἶπα;

Μὲ τὸ ὄνομά σου σὲ εἶπα.

Εὐθύβουλο,

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά

μου;

— Ναι, ἀδελφέ.

— Τὸ ἐπώνυμόν;

— Βλήτας.

— Ἐκ πατρός;

— Ἀναξάγορα.

— Ἐκ μητρός;

— Περμαθούλας.

— Γεννηθεῖς;

— Ἐν Μεταξουργείῳ.

— Εἶμαι ἐγγαμὸς ἢ ἀγα-
μας;

— Ἐγγαμὸς, με τέσσαρα
παιδιά, με πεθερά καὶ πε-
θερό.

— Γιατί, ρε παιδάκι μου,
μοῦ τόκαμες αὐτό;

— Ποιὸ, Εὐθύβουλε;

— Τί σοῦ ἔφταιγα καὶ μοῦ
τά... θύμησης ὅλα αὐτά;

— Ἀσε τ' ἀστεία τώρα καὶ
ἔλα νὰ σὲ πάω στὸ σπίτι σου.

Οἱ δικοὶ σου σὲ περιμένουν.

Καὶ τὸν παρέσυρε τὸν κ.

Εὐθύβουλον, πρὸς τὸ Μετα-

ξουργεῖον, ὅπου ἦταν τὸ

σπίτι του. Ὅταν ἐπλησίασε

στὴν ἐξώθυρα, ὁ κ. Εὐθύ-

βουλος ἠρώτησε τὸν φίλον

του.

— Εἶπες ὅτι με περιμένουν

οἱ δικοὶ μου;

— Ναι.

— Με περιμένει καὶ ἡ γυ-

κα μου;

— Ναι.

— Καὶ ἡ πεθερά μου;

— Ναι.

— Σὲ παρακαλῶ, δὲν ἀνε-

βαίνεις μιά στιγμή νὰ ἰδῇς

μήπως με περιμένουν... ὅπλι

σμένες;

— Σώπα, ἀδερφέ. Ἄντε,

ἀνέβη στὸ σπίτι σου. Ἀγκά-

λιασε καὶ φίλησε πρῶτα ἀπ'

ὅλους τὴν γυναικοῦλα σου.

Ο κ. Εὐθύβουλος ἀνέβη-

κε με δισταγμὸν τὰ σκαλιά.

Μπαίνοντας μ' ἐπιφύλαξι

στὸ σπίτι, βρῆκε μιά νόστιμη

νέα. «Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ γυναί-

κα μου», ἐσκέφθη ὁ ἀτυχὴς

ἀμνήμων. Δὲν χάνει λοιπὸν

καιρὸ, καὶ τὴν ἀγκαλιάζει.

καὶ τὴν φιλά καὶ τὴν ξανα-

φιλά...

Ἐκείνην ὅμως τὴν στιγ-

μὴν ἀνοίγει ἡ διπλανὴ πόρ-

τα καὶ προβάλλει ἡ... πρά-

γματικὴ γυναῖκα τοῦ Βλή-
τα. Ἡ νέα, τὴν ὁποίαν ἀγ-

κάλιαζε καὶ ἐφιλοῦσε, ἦταν

ἡ... δούλα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλ-

λά ποῦ ἠθέλατε νὰ τὸ ξέρη

ὁ δυστυχὴς Εὐθύβουλος, ὁ

ὁποῖος δὲν ἐνεθυμείτο τίποτε

ἀπὸ τὸ παρελθόν του;

Ἡ γυναῖκα του, βλέπου-

σα νὰ ἔχη ἀγκαλιάσει τὴν

δούλα, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

Ἀρπαξε ἓνα ξύλο, ποῦ βρέ-

θηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ

ἔδωσε μιά εἰς τὸ μετώφε-

ρον. Ο κ. Εὐθύβουλος ἐκλονί-

σθη καὶ ἔπεσε φαρδὺς —
πλατὺς στὸ πάτωμα.

Κατὶ τὸ περίεργον συνέ-

βητότε στὸ μυαλό του. Ἀπὸ

τὸ ἀπότομο ἐκεῖνο κτύπημα,

τοῦ ἐπανήρχετο σιγά - σιγά

ἡ μνήμη. Ἐνεθυμήθη ὅλα τὰ

περασμένα, τὴν οἰκογενεια-

κὴν του κατάστασιν, τίς

γκρίνιες με τοὺς δικούς του,

τίς σκοτοῦρες, τὰ βάσανα,

τὰ χρεὴ του καὶ... ἔλιποθύ-

μησε.

ΑΣΗΜΟΣ

Λόγια μεγάλων ἀνδρῶν

Εἶμαι διευθυντὴς

Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

Κι' ἐγώ!

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Σοφὰ λόγια

Ο Ἄμουνδεν ἦτο μέγας
ἐξερευνητὴς
ΒΟΡΕΙΟΣ & ΝΟΤΙΟΣ ΠΟΛΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ - ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Μιλᾶνε ὅλοι, μιλᾶν κι' οἱ
πόλοι.

Ψυχρὰ ποίησις

ΑΝΔΡΕΣ

Ἐπὶ τὸν ἀνδρῶν πολλῶν
εἰδὼν, διάφοροι, ἄλλοι εἶνε
θερμοὶ κι' ἄλλοι πάλι εἶνε
ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι.

Εἶνε ἄνδρες ποῦ παρα-
σταίνουν τὸν μεθυστάκα εἰ-
νε κι' ἄλλοι ποῦ διαθέτουν
ζουνάρι κι' ἀρεϊμάνιον μύ-
στακα.

Εἶνε ἄνδρες ποῦνε χοντροί,

στρογγυλοὶ, λῆς καὶ διαθέ-

τουν μπακάλικο,

κι' εἶνε ἄλλοι ἀδύνατοι ποῦ

τοὺς παίρνει τὸ σακκάκι τὸ

πρῶτον τυχὸν χεῖλι τ' ἄλικο.

Εἶνε ἄνδρες ποῦ φοροῦν μο-
νόκλι, κορσέ, παρφέμ — τέ-
τοιοι ἄνδρες! —

καὶ ποῦ οἱ φωνές τοὺς ξε-

περνοῦν σὲ γλῶκα τίς γα-

λιάντρες.

Εἶνε ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἄν-

τρες ποῦ στὸ γάμο τοὺς ἐ-

πάθανε σκουντούφλα...

Ὁ λόγος; Ἡ γυναῖκα

τοὺς διαθέτει καὶ παντού-

φλα!

Εἶνε ἄνδρες μορφωμένοι

ποῦ σπουδάζανε στὴ Λόντρα,

στὸ Παρίσι ἢ στὴ Λισσαβῶ-

να, εἶνε καὶ ἄλλοι ποῦ σπου-

δάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Εἶνε ἄνδρες ποῦ σπουδάζουν...

Μόνον εἰς τὰ καταστήματα

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

Ἀθηναῖδος 4

Θὰ εὕρητε πραγματικὰς ἐκπτώ-
σεις ἀγοράζοντες τὰ εἶδη σας μέ-
χρι 30ης Ἰουλίου. Ἐχετε θετικὸν
κέρδος 30-40 ο/ο.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλ. αἰ. ἐργαστασίου μας

Τραπεζαρία Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεβατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμήν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34— ΛΟΥΙΖΗΣ
ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνο Γραφείου 26.080. Ἐργαστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ
συμφεροντά σας.

δάσανε μέσ' στήν... Παληὰ
Στρατῶνα!

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε,
εἶνε ἄνδρες ποῦ γύρω τοὺς
σκορποῦν κύματα ψυχούς...

Νά, λ. χ., σὰν τὸν ὑπο-
φαινόμενον, ποῦ γράφει τέ-
τοιους στίχους.

Ο ΨΥΧΡΟΣ

Τὸ μενοῦ σας

Κροκόδειλος σαλμί: Εἶ-
νε ἀπὸ τὰ πιὸ σικ γαστρι-
μαργικά ἐδέσματα, κατὰ
τῆς παχυσαρκίας δὲ ἔχει ἄ-
ριστα ἀποτελέσματα.

Κόπτετε τὸ σαυροειδὲς εἰς
τεμάχια χιλία τὰ ὁποῖα ραν-
τίζετε με δάκρυα κροκοδεί-
λια.

Προσθέτετε ἑπτὰ καρδιὲς
λαυρακίων ἢ κεφάλων, τὰ
ἀναμιγνύετε ὅλα με ψίχαν
πικραμυγδάλων, προσθέτετε
ἀκόμη τὸ αἷμα ἀπὸ ἑπτὰ
καγκουρῶ μεγάλα, καὶ τ' ἄ-
νακατεύετε κατόπιν με τοῦ
πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ραντίζετε με χολὴν ἵππο-
ποτάμου, ρίπτετε ἀντὶ ἄλα-
τος μικρὰν δόσιν ἄμμου, στί-
βετε ἔξω λεμόνια καὶ πέντε
κίτρα, τέλος τοποθετεῖτε τὸ
σύνολον εἰς τὴν χύτρα.

(Μὰ τὸ σπουδαιότερον νὰ
σὰς ποῦμε ἀποφεύγομε:

— Νεκροταφεῖο! Μιὰ θέσι
καὶ φεύγομε!...)

CREME MOUSON
« Η ΦΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνω-
στὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
τὸ πακετίδιον ποῦ σὰς δι-
δουν ν' ἀναγράφη τὴν παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανικὴ
μάρκα

ARTI

Διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰ-
σθε βεβαίᾳ ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βα-
φαί, αἱ σήμερον διαφημιζό-
μεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου
φήμης καὶ με ξενόφωνες
μάρκας, δὲν εἶνε ὅχι μόνον
Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐ-
δὲ κἀν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον ποῦ σὰς δίδουν
ν' ἀναγράφη τὴν γνωστὴν
μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ
μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀν-
τιπροσώπειας τῶν Γερ-
μανικῶν χρωματουργεί-
ων «ARTI»:

Ἰπτάμενοι

Οἱ κύριοι «ἰπτάμενοι»
μὰς πήραν στό... ψηλὸ.
Ἀλλοτε ἦτο μοναχὴ
ἢ «ἰπταμένη» δακτυ-

πλάσμα προνομιούχον —
νῦν ἔχομεν «ἰπτάμενον»
καὶ «ἐκατομυριοῦ»
(χόν)...

Ὡ, νὰ μὴν ὑποθέσῃτε
ἐτούτῃ τῇ φορᾷ
πῶς γιὰ... ταμίαν πρόκειται
ποῦ ἔκαμε φτερά...

Πρόκειται ἀπλῶς περὶ τοῦ

(Χιούζ,

τοῦ Ροῦξβελτ συμπολίτου,
ποῦ σὲ τρεῖς μέρες ἔκαμε
τὸν γυῖρον τοῦ πλανήτου.

Καὶ ἔτσι οἱ «ἰπτάμενοι»
ἠυξήθησαν τὰ μάλα

καὶ πάντα κατορθώματα
ἐπιτελοῦν μεγάλα.

Σ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς

(ζωῆς

ὑπάρχουν τέτοιοι μερικοί.

Ἐπὶ τῇ «ἰπτάμενῳ»
...ἀρραβωνιαστικῷ οἱ

ποῦνε πελάτες τακτικοὶ

μεσιτικῶν γραφείων.

Ἐπὶ τῇ «ἰπτάμενῳ»
(νοί

...πελάται τῶν ραφείων.

Στὴν ἐποχὴ μας διαρκῶς
πτήσεις κανένας βλέπει.

Ἄν κάμης τὸ πακέτο σου
πῶς θ' ἀγάζεις ἀπ' τὴν τσέπη,

τότε θὰ ἰδῇς — τρούμα σου!

νὰ γίνουνη... ἰπτάμενα»
ἀμέσως τὰ τσιγάρα σου.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

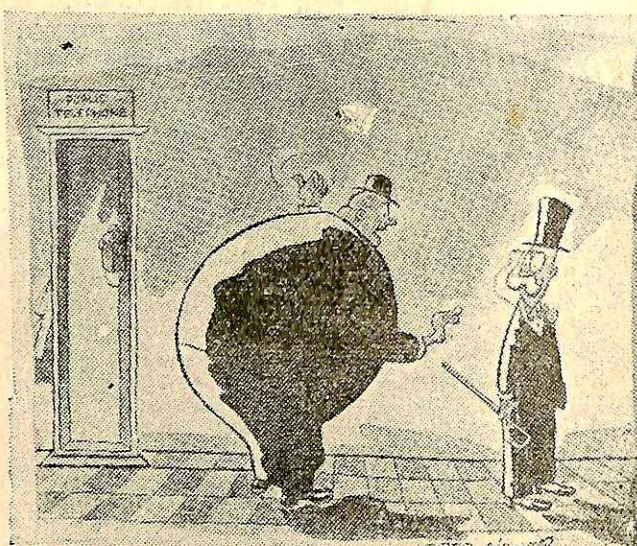
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
Ἐξάμηνος » 125

Ἐτησίᾳ ἐξωτ. λῖρ. Ἀγγ. 1.10

Ο λ ω π ο δ ύ τ η ς (μπαίνοντας για να κλέψη στη σχολή κλασικών χορών, βρίσκει την χοροδιδασκάλισσα με τις μαθήτριάς της να γυμνάζονται): "Αλλά Ψηλά τὰ χέρια!

— Σας παρακαλώ, κύριε, μου κάνετε τη χάρη να ρίξετε αυτή τη μάρκα στο κουτί, να πάρωτε τον αριθμό που θα σας πω, και να μου δώσετε έξω το ακουστικό;

Για να μαθαίνετε
όλου του κόσμου

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΒΟΥΔΔΙΣΤΑΙ ΙΕΡΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ο ανταποκριτής μιας μεγάλης αγγλικής εφημερίδας στο Κολόμβο της νήσου Κεϋλάνης, γράφει στην εφημερίδα του το εξής περίεργο: Στην πόλη Αουνσουλαντσαπούρα, την Βουδδιστική και αγία πόλη της Κεϋλάνης, υπάρχει ένα μεγάλο Βουδδικό μοναστήρι, το μεγαλύτερο στα νησιά του Ινδικού Ωκεανού το οποίο έχει χιλιάδες καλογέρων. Από δύο μηνών όλοι αυτοί οι καλόγηροι συγκεντρώνονται κάθε πρωί στον ναό του μοναστηριού και προσεύχονται ομαδικώς επί εξη συνεχείς ώρες κάθε μέρα και παρακαλούν τους Θεούς του Ινδικού Πανθέου να έξασφαλίσουν την παγκόσμια ειρήνη. Ο Αγγλος ανταποκριτής έπεσκέφθη τον ηγούμενο του μοναστηριού και του εξήτησε συνέντευξη. Και εκείνος του εξήγησε ότι από διμήνου, που ξεφράσθηκαν σοβαροί φόβοι περί παγκοσμίου πολέμου, καθιέρωσε τις ομαδικές αυτές προσευχές και ελπίζει ότι θα φέρουν αποτέλεσμα. Το έλεγε δε τα εξής:

«Κάθε σκέψις έχει μέσα της μία τεράστια πνευματική δύναμη. Έτσι, εάν ένας μεγάλος ομοιογενής δμίλος ανθρώπων συγκεντρώση ειλικρινώς και συνεχώς τις σκέψεις του στην παγκόσμια

ειρήνη, ή συνδυασμένη πνευματική δύναμις που απαντάται από την ομαδική σκέψη του, θα φέρη το ασιον αποτέλεσμα».

Ευχόμεθα να μη διαψευσθή ή πεποιθήσις του καλού ήγουμένου...

Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ ΤΟΥ
ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ

Ο γνωστός άστηρ του Κινηματογράφου Κλάρκ Γκαϊήμπλ πρόκειται να παίξει σ' ένα φιλμ τον ρόλο ενός γενειοφόρου.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΘΕΡΙΝΟΥΣ
ΜΗΝΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ
ΤΟΝ

«ΘΗΣΑΥΡΟ» ΟΠΟΥ
ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΤΕ

Για ένα μήνα Δραχ. 20,
α δύο 45, για τρεις 65.

ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΣΑΣ
ΑΠΟ ΕΚΔΡΟΜΕΣ
Κ.Α.Π.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΟΥΝ
ΣΤΟ

«ΔΑΛΜΠΟΥΜ» ΤΟΥ
«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

την ειδικήν σελίδα που
ιδρύει λίαν προσεχώς —

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΓΟΝΕΑΣ
ΣΤΗΝ
PERMANANT

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

10Η ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 3

20Η ΣΥΝΟΙΚ. ΒΥΡΩΝΟΣ

ΤΗΛΕΦ. 71-873

Παίζουν κα-
νένα ρόλο...

ΤΑ ΝΟΥΜΕΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

Ο Έρρίκος ο 4ος γεννήθηκε την 14 Δεκεμβρίου του 1553. Η πρόσθεσις των αριθμών του έτους 1553 δίνει τον αριθμόν 14. Πέθανε την 14 Μαΐου του 1610 (και το 1610 διαιρείται διά του 14).

Το όνομά του στη Γαλλική αποτελείται από 14 γράμματα (Έρρίκος των Βουρβόνων). Ήτο βασιλεύς της Γαλλίας και της Ναβάρρας τρεις φορές 14 χρόνια.

Κάθε τέσσερα χρόνια αι Ήνωμ. Πολιτεία εκλέγουν τον πρόεδρόν τους. Κατά περίεργον σύμπτωσην όλοι οι πρόεδροι που εξελέγησαν κατά τα έτη 1840, 1860 κτλ., δηλαδή κάθε 20 χρόνια πέθαναν κατά την εξέσκησι των καθηκόντων τους, όπως ο Ουίλιαμ Χάρισσον που έξελέγη το 1840, ο Άβραμ Λίνκολν που εξελέγη το 1860, ο Σάμ Γκάρφιλντ που εξελέγη το 1880, ο Ουίλιαμ Μάκ Κίνλεϋ που εξελέγη το 1900 και ο Ουόρρεν Χάρτιγκ που εξελέγη το 1920.

Του Ριχάρδου Βάγνερ το όνομα, στην Γερμανική, αποτελείται από 13 γράμματα. Γεννήθηκε το 1813 και οι αριθμοί του έτους της γεννήσεώς του προστιθέμενοι δίδουν το 13. Έγραψε 13 μουσικά έργα. Τελείωσε το Τανχόουζερ την 13 Απριλίου. Η πρώτη παράστασις αυτού του έργου γίνηκε την 13 Μαρτίου του επομένου έτους. Πέθανε την 13 Φεβρουαρίου του 1883.

Ποιό μυστήριο κρύβεται τάχα στα νούμερα αυτά;

Θησαυρός

